ASHLEY WINSTEAD

În visul meu am un cuțit în mână

virtual-project.eu

ASHLEY WINSTEAD

ÎN VISUL MEU AM UN CUȚIT ÎN MÂNĂ

Original: *In My Dreams I Hold a Knife* (2021)

Traducere din limba engleză de:
MIHNEA ARION

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS
2022

CAPITOLUL 1

ACUM

Corpul tău știe. Precum o antenă racordată la vibrațiile din aer, sau o ansă de radiestezie care identifică lucruri atât de adânc îngropate încât nici n-ai încă un nume pentru ele. În sâmbăta în care a venit, m-am trezit încordată ca o coardă de chitară. Toată ziua am simțit murmurul a ceva care îmi îndrepta spinarea, ceva ce nu mi-am dat seama că e nerăbdare decât în clipa când am introdus cheia în cutia poștală și am întors-o. Era acolo cu toată pompa și tot fastul la care te puteai aștepta din partea Universității Duquette: un plic gros, crem, cu emblema sângerie a Turnului Blackwell imprimată în ceara care-l închidea. Când l-am scos, mâinile au început să-mi tremure. Așteptasem multă vreme. În sfârșit venise.

Ca prin vis, am traversat podeaua de marmură a clădirii în care locuiam și am intrat în lift. Percepeam vag existența altor oameni, faptul că liftul se tot oprea, până când am ajuns într-un final și la etajul optsprezece. Odată intrată în apartament, am încuiat ușa, mi-am aruncat pantofii într-un colț și mi-am pus cheile pe masă. Deși era împotriva propriilor reguli, m-am trântit pe canapeaua ivoire îmbrăcată în haine de sport. Colanții de spandex încă îmi erau umezi de la transpirație.

Am vârât degetul în fantă și am tras. N-am băgat în seamă că hârtia m-a zgâriat ușor când s-a deschis plicul. Dinăuntru a căzut invitația grea, cu scris îngroșat și în relief. *Aceasta este o invitație oficială la Reuniunea absolvenților Universității Duquette, în perioada 5–7 octombrie.* O schiță în cerneală roșie a Turnului Blackwell, atât de înaltă încât vârful aproape că străpungea cuvintele. *Vă așteptăm cu brațele deschise să luați parte la această tradiție îndrăgită la Duquette.* Alături *găsiți invitația la Reuniunea de zece ani a promoției 2009. Veniți să vă retrăiți zilele la Duquette și să sărbătoriți numeroasele succese – atât ale dumneavoastră, cât și ale colegilor – de care v-ați bucurat de când ați părăsit Campusul Stacojiu.*

Când am scuturat plicul a căzut o mică invitație roșie. Am așezat-o pe măsuță, lângă cealaltă. Mi-am trecut degetele peste literele în relief și am atins marginile drepte, ascuțite, ale fiecărui colț. Am început să gâfâi. Plămânii lucrau din greu, de parcă m-aș fi urcat la loc pe bicicleta de fitness. *Reuniunea absolvenților Duquette.* Nu-mi dădeam seama când anume devenise o obsesie. Poate că fusese o transformare treptată, pe măsură ce planul mi se dezvoltase și se cristalizase într-o imagine detaliată.

M-am uitat la afișul atârnat deasupra mesei, pe care scria „F-E-L-I-C-I-T-Ă-R-I!” îl lăsasem acolo de la petrecerea mea din urmă cu două săptămâni. Organizasem evenimentul în cinstea promovării mele – devenisem cea mai tânără femeie numită partener la gigantul din domeniul consultanței Coldwell & Company New York. Apăruse chiar și un articol în *Daily News,* scris dintr-o perspectivă feministă, despre tinerele promovate în mediul corporatist. Lipisem articolul pe frigider și îl dădeam jos când veneau prietenii în vizită, iar într-un sertar de la birou mai aveam vreo șase copii. Pe ce-a de-a șaptea i-o trimisesem mamei, în Virginia.

Victoria aceea picase la țanc. M-am ridicat de pe canapea, am lăsat draperiile deschise ca să se vadă orașul și am mers la baie. Acum stăteam în Upper East Side; la facultate fusesem în East House. Îmi plăcea continuitatea asta, felul în care viața mea încă era conectată de mine, cea de odinioară. *Veniți să vă retrăiți zilele la Duquette,* zicea în invitație. În timp ce stăteam în fața oglinzii din baie, cuvintele acționau ca o vrajă. Mi-am închis ochii și mi-am adus aminte.

Mersul prin campus sub turnurile gotice înalte. Arhitectura dramatică, îndulcită de magnolii cu ramuri groase și curbate, frunze ca de ceară și flori albe, având un parfum atât de amețitor încât te puteau atrage suficient de aproape cât să le atingi, după care clipeai și-ți dădeai seama că te îndepărtasei de drum. Facultatea – o libertate atât de profundă încât bucuria ei nu dispăruse în toți cei patru ani.

Zidurile de cărămidă din East House. Încă era imaginea care-mi venea în minte atunci când mă gândeam la ideea de cămin, deși locuisem acolo doar un an. Și casa Phi Delt la miezul nopții, cu muzica răsunând în spatele ușilor închise, cu lumini stroboscopice care ieșeau prin ferestre și studenții îmbrăcați

pentru una dintre petrecerile tematice pe care le născocea Mint tot timpul. Fiorii pe care-i simțeam de fiecare dată când urcam treptele de piatră, cu ochii încadrați de un contur negru și brațul meu întrepătruns în al lui Caro. Totul era îmbătător, chiar dinainte să ne punem pe băut.

Patru ani în care mi-am trăit viața de parcă ar fi fost un fel de tablou fauvist, zile îmbibate în culori vii, emoții tari ca de gesso. Ca și cum ar fi fost un fel de joacă: momentele bune erau ca niște vârfuri cu peisaje dramatice, iar cele rele niște văi întunecate. Grupul nostru în rol de vedete încă din toamna primului an de facultate, când ne câștigaserăm notorietatea și porecla. Cei Șapte din East House. Mint, Caro, Frankie, Coop, Heather, Jack, și eu.

Oamenii care-mi dăruiseră cele mai bune și cele mai rele zile din viața mea.

Dar nici chiar în cele mai rele momente nimeni n-ar fi putut prezice că una dintre noi nu va reuși să termine facultatea. Sau că un altul va fi acuzat de uciderea ei. Noi, restul, am plutit în derivă. Numele de Cei Șapte din East House nu mai era o onoare, ci o acuzație scrisă cu litere de-o șchioapă.

Am deschis ochii și m-am privit în oglinda din baie. Preț de o clipă m-a privit Jessica Miller, în vârstă de optsprezece ani, cu părul natural, nevopsit, având nevoie de o tunsoare care nu exista în Norfolk, Virginia. Toată numai piele și os, cum doar la adolescență poți fi, îmbrăcată cu o fustă plisată și având unghiile date cu ojă. Disperată să i se acorde atenție.

O străfulgerare, apoi a dispărut. În locul ei era Jessica la treizeci și doi de ani, cu fața roșie și transpirată, da, dar lustruită din toate punctele de vedere posibile cu un salariu de consultant în New York: mai blondă, cu dinți mai albi, cu pielea mai fină, mai tonifiată și musculoasă.

M-am studiat așa cum o făcusem toată viața, căutând ce vedeau ceilalți când se uitau la mine.

Voiam ca ei să vadă perfecțiunea. Tânjeam adânc după asta în sinele meu întunecat: să fiu atât de bună încât să-i las pe ceilalți cu gura căscată. Nu era plăcut să recunoști asta, așa că nu o spusesem nimănui, cu excepția unui terapeut, o dată. Mă întrebase dacă sunt de părere că e posibil să fii perfect, iar eu am recunoscut că nu trebuie să fiu chiar perfectă câtă vreme sunt cea mai bună.

O mărturisire și mai puțin plăcută: uneori, rareori, dar uneori simțeam că sunt perfectă, sau cel puțin pe-aproape.

Uneori stăteam în fața oglinzii din baie, ca acum, îmi pieptănam încet părul, examinându-mi linia dreaptă a nasului, curbura evidentă a pomeților, și mă gândeam: *Ești superbă, Jessica Miller.* Uneori, când mă gândeam la mine ca la o foaie de calcul, cu toate atuurile mele, mă umpleam de mândrie la cât de bună ajunsesem la modul obiectiv. La 32 de ani aveam o carieră în ascensiune, o diplomă *summa cum laude* de la Duquette, fusesem în clubul Kappa și fusesem a doua cea mai bună la note din Liceul Lake Granville. Aveam o listă de foști iubiți demnă de invidiat, împrumuturile pentru facultate în sfârșit plătite, propriul meu apartament în cel mai prestigios oraș din lume, o garderobă plină și un pașaport și mai plin, precum și note mari la examenele SAT[1]. Oricum ai fi pus problema, eram *bună.* Eram în topul celor mai de succes oameni.

Dar, oricât de mult încercam să mă agăț de roadele strălucitoare ale vieții mele, nu dura mult până când lista mea întunecată ieșea la suprafață. Tot ce nu reușisem vreodată, fiecare loc doi, fiecare respingere, totul *se aduna, se aduna, se aduna,* până când suspiciunea a devenit insuportabilă, iar peria de păr a căzut în chiuvetă. În oglindă vedeam pe altcineva. Părul blond, dinții albi și colanții de ciclism scumpi erau toate numai niște încercări jalnice de a ascunde adevărul: eu, Jessica Miller, eram cât se poate de mediocră și așa fusesem toată viața.

Oricât aș fi încercat să neg, lista întunecată șoptea: *Ai devenit consultanta doar din disperare, atunci când n-ai mai putut să-ți urmezi calea dorită. Clubul Kappa, a doua cea mai bună la rezultate? Întotdeauna ai fost pe locul doi. Notele de la SAT – nu la fel de mari pe cât sperai*. Îmi spunea că sunt la fel de obișnuită și lipsită de originalitate pe cât promitea numele meu: Jessica, cel mai comun nume de fată în anul în care mă născusem. Miller, unul dintre cele mai comune nume de familie din SUA în ultima sută de ani. Întreaga lume era inundată de Jessica Miller, ne găseai la orice colț de stradă.

Niciodată n-am putut spune care dintre povești era cea corectă – Jessica ruptă din soare, sau Jessica cea mediocră. Viața mea era o narațiune pe care n-o puteam descifra, plină de dovezi contradictorii.

[1] Examenele-standard pentru admiterea la facultate în Statele Unite (n. red.).

Am luat peria din chiuvetă și am așezat-o cu grijă pe policioara din baie, apoi m-am gândit mai bine, am ridicat-o și am smuls un smoc de păr blond dintre peri. L-am făcut ghem și am simțit cum se rup firele.

De asta era atât de importantă Reuniunea. Niciun aspect din viața mea nu arăta cum îmi imaginasem pe timpul facultății. Toate visele, toate planurile îmi fuseseră zdrobite. În cei zece ani de când absolvisem, lucrasem neobosit ca să-mi revin: să fiu frumoasă, de succes, fascinantă. Să creez versiunea pe care am vrut mereu s-o vadă ceilalți. Oare funcționase? Dacă mă întorceam la Duquette și mă înfățișăm oamenilor ale căror păreri contau cel mai mult, puteam citi adevărul în ochii lor. Și atunci aș fi știut, o dată pentru totdeauna, cine sunt eu cu adevărat.

Aveam să merg la Reuniune, să traversez holurile familiare, să vorbesc cu oamenii cunoscuți, s-o introduc pe Jessica cea nouă în povestea Jessicăi celei vechi și să văd cum s-au transformat lucrurile.

Am închis ochii și am chemat în fața ochilor imaginea care mi-era acum atât de familiară încât parcă aș fi trăit-o deja. Intru la Reuniunea promoției 2009. Toată lumea s-a adunat și e în ținute de seară. Toate privirile se îndreaptă spre mine, conversațiile se opresc, muzica se întrerupe, paharele de șampanie se coboară pentru a mă vedea mai bine. Marea de foști studenți se desparte și îi aud șoptind: *E Jessica Miller? Arată incredibil. Acum că mă gândesc la asta, cred că mereu a fost cea mai frumoasă. Știați că e cea mai tânără femeie care a ajuns parteneră la Coldwell New York? Am auzit că o să apară și în Forbes. Cred că dintotdeauna a fost un geniu. Mă întreb cum de nu mi-am dat seama.*

În cele din urmă, ajung la destinație: punctul către care gravitam întotdeauna, indiferent de distanță sau de ani. Oamenii care m-au atras în orbita lor. Mint, Caro, Frankie, Coop. Doar că, de data asta, fără Heather sau Jack. De data asta, Courtney avea să fie acolo, de vreme ce revenise în grup atât de implacabil. Dar e în regulă, pentru că de data asta, eu sunt vedeta. Caro tresare când mă vede, iar Frankie spune că, deși umbla cu fotomodele, tot eu sunt cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Courtney se face verde de invidie, prea jenată de succesul de care mă bucur și de câți bani fac ca să

vorbească despre cariera ei ridicolă ca *influencer* de fitness. Mint dă drumul mâinii lui Courtney de parcă a luat foc, incapabil să-și ia ochii de la mine, iar Coop… Coop…

Acolo pierd firul de fiecare dată.

Era o imagine ridicolă. Faptul că știam asta nu mă împiedica să mi-o doresc. Iar Jessica Miller în vârstă de treizeci și doi de ani trăia potrivit unui principiu pe care Jessica de la facultate abia începuse să-l învețe: dacă îți dorești ceva suficient de mult, faci orice pentru a-l obține. Da, aveam să mă întorc întorc să-mi retrăiesc zilele de la Duquette, așa cum spunea invitația, dar de data asta, aveam s-o fac mai bine. Aveam să fiu Jessica cea ruptă din soare. Să le arăt că au greșit că n-au băgat-o în seamă înainte. Reuniunea avea să fie triumful meu.

Am aruncat ghemul de păr la gunoi. Chiar și încurcate, firele luminoase arătau frumos pe lângă bețișoarele de urechi și hârtia albă.

Apoi, brusc, am zărit preț de o clipă niște păr blond smuls, lipicios și roșu, prins de cearșafurile albe. Am scuturat din cap ca să alung vedenia.

Aveam să le arăt eu tuturor. Apoi, în sfârșit, aveam să scap de acea suspiciune întunecată, acea șoaptă insidioasă care spunea că am făcut totul anapoda, că am făcut cele mai mari greșeli cu putință încă din ziua în care am văzut East House pentru prima dată prin parbrizul crăpat al mașinii părinților mei.

În sfârșit, mă întorceam.

CAPITOLUL 2

ACUM

Cu o seară înainte de a pleca la Reuniune, m-am întâlnit cu Jack la un pahar. În săptămânile de când sosise invitația, vinovăția îmi temperase entuziasmul. Știam că și Jack primise una, dar că nu se putea întoarce nici în ruptul capului. Să traversez orașul ca să ajung la barul lui preferat – un loc liniștit, fără pretenții – era o mică penitență pentru toate lucrurile pe care n-aveam să le pot ispăși vreodată. Cel mai important dintre ele era că, spre deosebire de el, mie nu-mi fusese distrusă toată viața când aveam 22 de ani.

M-am așezat față-n față cu el. A înclinat paharul de whiskey spre mine și mi-a zâmbit.

— Bună, prietena mea. Să înțeleg că urmează să pornești spre Duquette?

Nu vorbeam niciodată despre facultate. Am tras adânc aer în piept și mi-am pus palmele pe masă.

— Plec mâine.

— Știi…

Jack a zâmbit și s-a uitat în jos la paharul său.

— Chiar îmi lipsește locul ăla. Toți garguii, toate vitraliile și contraforturile…

Și-a ridicat privirea înapoi la mine.

— Atât de pretențios, mai ales pentru Carolina de Nord, dar atât de frumos, știi?

L-am studiat. Dintre noi toți, nu Jack era cel mai schimbat – probabil că acela era Frankie, poate Mint –, dar cu siguranță îmbătrânise mai mult decât ar fi trebuit în zece ani. Își purta părul lung, prins după urechi și își acoperise fața de copil cu o barbă, ca o mască. La colțurile ochilor avea riduri premature. Era încă arătos, dar nu ca în trecut, când avea frumusețea aceea îngrijită pe care te-ai aștepta s-o vezi la liderul unui grup de tineri, la băiatul din cartier pe care l-ai lăsa să aibă grijă de copii fără să eziți.

— Mă întreb cât de mult s-a schimbat campusul.

Jack arbora un zâmbet visător.

— Crezi că mai există cafeneaua Frothy Monkey?

— Nu știu.

Afecțiunea din vocea lui mă omora. Mi-am lăsat privirea în jos.

— Hei.

Tonul lui Jack s-a schimbat, iar eu mi-am ridicat privirea și m-am uitat la ochii lui. Erau căprui, cu gene lungi, la fel de sinceri ca întotdeauna. N-aveam să știu niciodată cum reușise să păstreze asta.

— Sper că nu te simți aiurea din cauza mea. Vreau să te distrezi. Vreau să aflu tot de îndată ce te întorci. Fă-mi o favoare și vezi dacă mai există Frothy Monkey, bine? Heather și cu mine obișnuiam să mergem acolo în fiecare duminică…

S-a întrerupt, dar măcar de data asta vocea nu-i mai era gâtuită ca înainte. Se simțea din ce în ce mai bine. Trecuseră ani întregi de când nu mă mai sunase în mijlocul unui atac de panică, cu glas pițigăiat, ca de copil, repetându-mi la nesfârșit *nu-mi pot scoate din minte imaginea cadavrului ei.*

— Bineînțeles.

Una dintre cele două chelnerițe, cea excesiv de morocănoasă, mi-a strecurat un pahar de vin în față și a plecat fără să comenteze.

— Mulțumesc, i-am spus.

Am sorbit și am făcut tot posibilul să nu fac vreo grimasă în timp ce Jack mă privea. De obicei îmi comandam cel mai scump pahar de vin roșu, dar asta nu însemna mare lucru aici.

M-am forțat să înghit.

— Ce altceva dorești să-ți mai raportez?

S-a îndreptat de spate, entuziasmat, și pentru o clipă parcă avea iarăși optsprezece ani.

— Doamne, ce mai vreau să știu? Bine, în primul rând: vreau toate detaliile despre Caro și Coop. Cum a cerut-o, când e nunta, ce poartă?

Jack a continuat, ocolind cu eleganță faptul că nu era invitat la nuntă.

— Crezi că s-au cuplat în facultate și au ținut asta secret față de noi toți? Întreab-o. Vreau să aflu toate dedesubturile. Cine și-ar fi închipuit ca ei doi să ajungă împreună? E atât de neașteptat!

Am dat paharul pe gât și am ridicat degetul pentru încă unul, deși știam că ospătărița nu suporta asta.

— Mhm, am spus, înghițind. Sigur.

Jack a zâmbit.

— Am nevoie de un raport complet despre cum arată Coop acum. Trebuie să știu câte tatuaje și-a făcut, dacă încă mai are aerul ăla de *Outsiders*[2]*,* dacă s-a tuns.

S-a tras de o șuviță de păr.

— Ce zici, seamănă cu freza lui Coop de atunci?

Mă simțeam de parcă încerca cineva să mă omoare cu o mie de tăieturi în hârtie.

— Este esența nepăsării combinată cu Ponyboy[3]. Coop clasic. Ăăă, dar de Caro vrei să afli ceva?

Privirea lui a devenit gânditoare.

— Cred că vreau doar să știu că e fericită. Nu știu… Caro nu se schimbă niciodată cu adevărat. Oricum, despre ea vorbești cel mai des.

Avea dreptate. Caro arăta și se purta exact la fel ca atunci. Încă îmi trimitea constant mesaje, deși nu chiar din cinci în cinci minute, ca la facultate. De fapt, singurul lucru care se schimbase cu adevărat la Caro era faptul că se combinase cu Coop.

— Trebuie să-mi spui dacă Mint încă mai arată ca o vedetă de cinema, a reluat Jack, sau dacă a început în sfârșit să chelească, la fel ca taică-su. Doamne, nici nu știu dacă vreau să-mi spui dacă e și mai chipeș sau dacă-i cade părul, pentru că ar merita asta. Nu-mi vine să cred că a renunțat la Drept ca să salveze afacerea familiei. Întotdeauna a fost ceva în neregulă cu ai lui, nu? Tatăl sau mama lui? Îmi amintesc în ultimul an când Mint și-a pierdut mințile…

Jack s-a oprit la jumătatea frazei, cu ochii mari.

— Fir-ar îmi pare rău. Sunt un idiot.

Iată. Milă, chiar și din partea lui Jack. Pentru că îl pierdusem pe Mint, persoana care mă făcea valoroasă doar prin asociere. Și, chiar dacă nimeni nu fusese acolo ca să asiste la despărțire, ca să vadă cât de adâncă fusese lovitura, se părea că toată lumea o simțea oricum.

---

[2] Serial adaptat de Francis Ford Coppola după romanul omonim scris de S.E. Hinton (n. red.).

[3] Personajul principal din romanul *The Outsiders* (n. red.).

— În primul rând, am spus, oferindu-i chelneriței paharul meu gol la schimb pentru unul plin, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă și efectiv nu-mi mai pasă. De fapt, abia aștept să-l văd pe Mint. Și pe Courtney. Sunt sigură că sunt foarte fericiți împreună.

Am clipit pentru a alunga imaginea laptopului meu zdrobit de perete, cu ecranul încă pâlpâind care afișa o poză de la nunta lor.

— În al doilea rând, *fir-ar*? Mi se pare adorabil că încă nu înjuri. Rămâi cercetaș pe viață. Hei, am continuat, știai că Frankie tocmai ce-a cumpărat una dintre casele lui Mint?

Răsuceam cuțitul în rană. Ochi pentru ochi.

— Serios?

Jack a dat din umeri, făcând pe nonșalantul, dar mărul lui Adam i s-a ridicat și a coborât când a înghițit în sec.

— Mă bucur pentru el. Cred că are tot ce și-a dorit.

Și-a trecut o mână prin păr, un alt gest furat de la Coop.

— Mă rog… Toată lumea îl vede pe Frankie în fiecare duminică. Nu e greu să-ți dai seama cum o duce. Ceea ce-mi doresc cu adevărat este să te întorci și să-mi spui cum Courtney se ocupă de meditație și cristale *new age,* sau că face fizioterapie cu cai de curse scoși din uz. Ceva filantropic și neașteptat.

Vinul aproape că mi-a țâșnit pe nas.

— Courtney? Dacă e măcar o fărâmă mai puțin cotoroanță o s-o iau ca pe un imens pas în dezvoltarea ei personală.

Jack și-a dat ochii peste cap.

— Am spus că *sper* asta, nu că *mă aștept* la asta, domnișoară *Efectiv-Nu-Mi-Pasă.*

— Ha!

— Știi, întotdeauna mi-a părut rău de ea. Sub hainele de firmă și atitudinea de țoapă, Courtney părea o fetiță nesigură, disperată să o placă ceilalți.

Jack a oftat, ridicându-și o mână la piept.

— Măi să fie… Am vorbit urât. Bucură-te, pentru că nu se va mai întâmpla. Vinovăția baptistă se instalează deja ca o mahmureală.

Am scuturat din cap, încercând să-mi păstrez zâmbetul pe față, dar pe dinăuntru mi se frângea inima.

— Jess.

Jack și-a așezat mâna peste a mea.

— Chiar vreau să te distrezi. Pentru amândoi.

Distracție. Mă întorceam pentru mult mai mult decât atât. Mi-am dres vocea.

— După ce-ți dau raportul despre toată lumea, recompensa mea este că în sfârșit îl voi cunoaște pe Will.

Jack și-a retras mâna.

— Poate. Știi că-mi place să țin lucrurile… separate.

Jack nu-mi făcuse niciodată cunoștință cu partenerul lui, nici măcar o dată în anii de când eram din nou prieteni, ceea ce era în sine o poveste ciudată. Când Jack fusese acuzat că a ucis-o pe Heather în ultimul an de facultate, în cele câteva luni înainte să părăsească definitiv campusul ceilalți studenți treceau pe trotuarul celălalt de fiecare dată când dădeau de el, convinși până în măduva oaselor că aveau în fața lor un criminal. Dacă intra într-o cameră, cu toții deveneau încordați și plecau.

Dar nu și eu. În preajma lui, membrele mele rămăseseră relaxate, flexibile, fluide – inima nu-mi bătea mai tare, mâinile nu-mi tremurau –, în ciuda faptului că poliția avea dovezi covârșitoare.

Nu era o reacție logică. Jack era prietenul lui Heather, persoana care, statistic vorbind, avea cele mai multe ocazii s-o ucidă. Foarfecele acoperite de sângele închegat al lui Heather, folosite ca s-o înjunghie iar și iar, fuseseră găsite în camera lui de cămin. Martorii îi văzuseră pe Jack și pe Heather țipând unul la celălalt cu câteva ore înainte să-i fie găsit cadavrul. Dovezile erau clare.

Dar, în cele din urmă, poliția n-a reușit să-l condamne pe Jack. Într-un fel, n-a contat. În ochii tuturor era un criminal.

În ochii tuturor, mai puțin ai mei.

Încet, centimetru cu centimetru, cunoștințele din corp mi s-au filtrat în creier. Într-o noapte, la aproximativ un an după ce m-am mutat la New York, m-am trezit acoperită de sudoare rece, rigidă ca o scândură în mica mea garsonieră, plină până la refuz de o singură convingere: Jack era nevinovat.

Mi-au mai trebuit încă trei luni ca să iau legătura cu el. Locuia în oraș la rândul lui și încerca să se facă nevăzut. I-am spus că-l consider nevinovat și, din ziua aceea, am fost unul dintre puținii lui prieteni. Eram singura prietenă din facultate, locul unde, până la moartea lui Heather, fusese popular, devenind

președinte al comitetului studențesc, trezorier Phi Delt, voluntarul anului la Universitatea Duquette.

Până în ziua aceea nu spusesem nimănui că încă mă vedeam cu Jack. El era secretul meu. Unul dintre ele, cel puțin.

Privindu-l acum, radiind de bunătate, mă umpleam de furie. Jack era incontestabil bun, și foarte ușor de citit. Era incredibil că atât de mulți îl credeau capabil de un acces de violență brutală. Cunoscusem oameni periculoși, cu adevărat periculoși, și văzusem violența în ochii lor, o auzisem cum le răzbătea din glas. Jack nu era așa.

Prin urmare, înțelegeam de ce voia să-i protejeze pe noii oameni din viața lui de trecutul său, de oroarea acuzației care rămăsese nerezolvată, în ciuda faptului că ancheta fusese închisă. Nu e ca și cum ar fi putut vreodată să-și ascundă cu adevărat trecutul, e imposibil când ai internetul la dispoziție. Și mai era și condamnat pe viață să facă munci de jos de unde nu era concediat după o căutare surprinzătoare pe Google. Abia dacă mai vorbea cu ai lui – deși, ca să fim corecți, asta nu era doar din cauza lui Heather, ci și fiindcă erau atât de sudici, de baptiști, de rigizi…

Înțelegeam de ce Jack voia să tragă o linie clară, impenetrabilă, între acum și atunci. Dar, cu toate astea, îmi venea greu să accept, pentru că trecutul era încă atât de prezent. Trăiam cu desfășurarea constantă a amintirilor, scenele din trecut încă se derulau, încă se jucau. Auzeam în cap vocile prietenilor mei, păstram vii conversațiile noastre, chiar dacă, de ani întregi, doar eu eram cea care vorbea, fără să primească răspuns, repetând: *Stați că vedeți voi…*

Un fior mi-a făcut pielea de găină pe brațe. Mâine, așteptarea avea să ia sfârșit.

Jack a suspinat.

— Mulțumesc că ai venit să mă vezi înainte să pleci. Știi, mă bucur că nu te-ai schimbat niciodată. Serios. Au trecut zece ani și ești aceeași Jess.

Aproape că mi-am scăpat paharul.

— Poftim?

Am făcut semn cu mâna spre mine.

— Rochia asta e de la Rodarte. Uită-te la părul ăsta, la unghiile astea. Am apărut în *Page Six.* Am fost în Europa de vreo opt ori. Sunt complet schimbată acum.

Jack a râs ca și cum aș fi făcut o glumă. S-a ridicat de pe scaun și s-a aplecat ca să mă sărute pe frunte.

— Să rămâi mereu o scumpă, bine? Ești una dintre cele bune.

Nu voiam să fiu o scumpă. Era neinteresant, jalnic. Dar voiam să fiu una dintre cele bune, ceea ce suna ca un club exclusivist. Nu știam cum să răspund. Cel puțin Jack îmi oferise lucrul pentru care venisem, pe lângă penitență: binecuvântarea lui. Acum puteam să mă duc la Duquette fără să mă simt vinovată. Așa că m-am abținut să zic ceva în timp ce el își trăgea haina pe umeri.

S-a îndepărtat de masă, apoi s-a întors, iar în ochi i se citea ceva. Îngrijorare? Teamă? Nu-mi dădeam seama.

— Încă un lucru. Am tot primit niște scrisori…

— Te rog, nu-mi spune că sunt din nou ciudații ăia cu Iisus, care spun că vei arde veșnic în iad.

Jack a tresărit.

— Nu. Ba chiar pe dos.

S-a uitat în jos la mine, la sprâncenele mele ridicate.

— Știi ceva? N-are nicio importanță. S-ar putea să nu însemne nimic, de fapt.

Și-a încordat umerii.

— Trece vinul pe caietul meu. Clara nu mă pune niciodată să plătesc.

M-a strâns de umăr și a plecat, șerpuind prin mulțimea de scaune pestrițe din bar. S-a oprit lângă ușă și s-a uitat peste umăr.

— Doar… Când ajungi la Duquette, salută-l pe Eric Shelby din partea mea.

Apoi a ieșit și a ajuns pe trotuar, unde s-a lăsat purtat de o mare de oameni.

De data asta chiar am scuipat vinul. *Eric Shelby,* fratele mai mic al lui Heather? Eric era boboc când noi eram în ultimul an. N-aveam să-i uit niciodată privirea când a apărut în goană de după colț în ziua în care au găsit-o pe Heather, a văzut mulțimea adunată în fața camerei noastre de cămin, a căutat chipul surorii lui și nu a găsit-o…

Ultima dată când îi văzusem pe Eric și pe Jack în același loc, cei doi se aflaseră în fața bibliotecii, cu zece ani în urmă. În jurul lor se adunase o mulțime. Eric urla la Jack că e un criminal, că va plăti pentru ce-i făcuse surorii lui, că, deși polițiștii îi dăduseră drumul, el n-o să se oprească până n-o să afle

adevărul. Jack se făcuse alb ca varul, dar nu se îndepărtase. Rămăsese acolo în picioare, îndurându-i vorbele cu pumnii încleștați, în timp ce Eric țipa și prietenii lui încercau să-l țină de brațele slăbănoage care se zbăteau. Dacă exista vreo persoană care să-l urască pe Jack Carroll mai mult decât Eric Shelby, eu una n-o cunoșteam.

Așa că de ce naiba mi-ar fi spus Jack să-l salut?

CAPITOLUL 3

AUGUST, ANUL ÎNTÂI

În ziua în care m-am mutat la Duquette nu mă puteam gândi decât la clasa a patra. În timpul verii ne mutaserăm din Bedford la Norfolk, așa că am intrat în clasa a patra la o școală nouă. Eram cumplit de timidă. Abia dacă vorbeam cu cineva, îmi țineam privirea în jos, uitându-mă la picioare și la podeaua acoperită cu linoleum. În mod miraculos, învățătoarea a văzut ceva în mine și mi-a sugerat să dau testul pentru copii talentați. Am obținut un punctaj suficient de mare și, dintr-odată, totul s-a schimbat. Am primit cărți de citit la nivel de clasa a nouă. Testele de matematică se întorceau unul după altul cu note mari, grase, de o sută de puncte, mâzgălite cu marker roșu. Mă simțeam de parcă un păianjen radioactiv mă mușcase și îmi dăruise îndrăzneală, ca pe o superputere. Am început să țin privirea sus și să mă uit la fețele oamenilor atunci când când îmi vorbeau, pentru că, pentru prima dată, simțeam că sunt demnă de atenția lor.

Clasa a patra promitea să fie cel mai bun an din viața mea. Îmi adoram învățătoarea, pe doamna Rush, o femeie scundă și autoritară care trecea prin clasă aruncând complimente în stânga și-n dreapta și ciufulind părul elevilor. În ziua marii excursii la bazinele formate de maree am primit voie să merg la baie ca să-mi pun cizmele de cauciuc înainte să ne aliniem lângă autocar. Studiasem în fiecare zi după școală animalele care trăiau în bazinele formate de maree și o implorasem pe mama să-mi cumpere cizme de cauciuc ca să mă pot bălăci și să le arăt tuturor ce învățasem. Ca o expertă. Ca o elevă talentată.

Dar când m-am întors, am găsit clasa goală. Colegii plecaseră fără mine. După ce am așteptat treizeci de minute ca să-și dea seama de greșeala lor, m-am îndreptat spre biroul din față. Acolo am stat tot restul zilei pe un scaun incomod de plastic încercând – și nereușind – să mă abțin să plâng. Gâtul m-a durut ore întregi.

Doamna Rush a apărut în cele din urmă în birou spre sfârșitul zilei. A mers direct la recepționer și a spus:

— Mi-am numărat copiii și aveți dreptate, am doar treizeci și unu. Dar m-am gândit și m-am tot gândit și zău de reușesc să mă prind pe cine am uitat.

Cuvintele ei m-au distrus. Doamna Rush, învățătoarea mea preferată – învățătoarea despre care eram convinsă că mă remarcă, că observă că sunt specială – nu a putut să-și amintească de existența mea. Recepționerul a făcut un mic semn din cap în direcția mea, șoptind:

— Jessica Miller așteaptă aici de câteva ore.

Doamna Rush s-a răsucit și și-a dus mâinile la față.

— Bineînțeles! Jessica M. Sunt atât de multe Jessica de care trebuie să țin cont! Îmi pare foarte rău.

Am lăsat-o să mă îmbrățișeze, să-mi ciufulească părul, dar n-am uitat niciodată momentul. N-am iertat-o niciodată. Mai presus de toate, nu mi-am iertat niciodată păcatul de a fi absolut neremarcabilă.

Amintirea cu bazinele formate de maree m-a bântuit toată ziua când m-am mutat la Duquette. Ziua în care te muți ar trebui să fie palpitantă, un moment important care să marcheze trecerea de la copilărie la viața de adult. Dar singurul lucru la care mă gândeam era clasa goală, entuziasmul care se transformase în neîncredere, apoi în durere. Simțeam fiori în stomac, iar mai în adânc ceva și mai întunecat.

De ce-mi era atât de frică?

Drumul de patru ore și jumătate de la Norfolk la Winston-Salem mi s-a părut că durează o săptămână întreagă din cauza dorinței tatălui meu de a opri radioul și de a trăncăni non-stop. Mai întâi despre facultate și apoi despre orice altceva îi mai trecea prin cap. Era ceva nou, cu care încă trebuia să mă obișnuiesc: tatăl meu, într-o versiune în care se implica. La naiba, o versiune care vorbea! Când eram mai mică, aș fi dat orice să port o conversație cu el, să-l fac să se intereseze de mine. Dar atunci deja aveam impresia, după toate suișurile și coborâșurile noastre, că în pielea tatălui meu trăiește un impostor. Energia cu care arăta cu degetul pe fereastră și se răsucea în scaun ca să-mi pună întrebări era prea de tot. Nesustenabilă. Era imposibil ca schimbarea să fie de durată.

Când am înconjurat în sfârșit centrul orașului Winston-Salem și am ajuns la periferie, unde Universitatea Duquette era pitită ca o taină, degetele mamei erau albe pe volan. Renunțase cu ore în urmă să mai încerce să pornească radioul și în schimb conducea în tăcere, lăsându-l pe tata să trăncănească.

Am luat-o la stânga și, în cele din urmă, l-am zărit: legendarul arc de piatră care marca intrarea la Duquette. Exact ca în broșuri. Din nou fiori. Pe bancheta din spate am simțit cum mi se strânge stomacul.

— Ei bine, chiar inspiră măreție, nu-i așa? a spus tata aprobator.

Chiar și mama și-a luat ochii de la drum suficient cât să-mi arunce o privire impresionată.

Am trecut pe sub arc și am intrat în campus cu viteză mică. Duquette inspira mai mult decât măreție. Turnul Blackwell, care adăpostea biroul rectorului, era modelat după catedrala Notre Dame din Paris, cu o singură turlă care străpungea cerul ca un vârf letal, contraforturile ieșind din laterale ca niște picioare subțiri de păianjen. În splendoarea incendiară a finalului de august, rânduri de mirt de crep roșu formau peste tot o mare purpurie. Oceanul de culoare era întrerupt doar de magnolii noduroase ale căror brațe răsucite se întindeau pline de flori albe risipite care încă rezistau la final de anotimp. Purpuriu și alb. Sânge și spirit, precum motto-ul Duquette: *Mutantur nos et vos, corpus et animam meam.* Vă vom schimba, trup și suflet.

Eram gata să fiu schimbată.

M-am mișcat ca să văd dincolo de crăpătura mare din parbriz, rămasă de la pățania lui tata. Trecuseră luni întregi de atunci, dar tot nu avuseserăm încă bani pentru înlocuirea parbrizului, așa că învățaserăm cu toții să ne aplecăm puțin spre stânga.

— Uite-o, am icnit eu. East House.

Cu toate că Turnul Blackwell și Observatorul Dupont erau cele mai emblematice clădiri din campus, mă îndrăgostisem repede și irevocabil de East House. Era o clădire de dimensiuni modeste, aproape acoperită de jos până sus cu un strat gros de iederă verde și viguroasă. Deși era doar unul dintre cele șase cămine rezervate bobocilor, era singurul care arăta ca un castel dintr-o carte de povești sau ca o casă din *Grădina secretă.* Deasupra ușii din față erau gravate cuvintele *Soarele răsare la Est.*

Această clădire frumoasă, acest campus impunător, erau viața *mea* acum. Îmi câștigasem locul la Duquette, fusesem selectată din mii de persoane care concurau pentru a merge la a șaisprezecea cea mai bună universitate din *U.S. News & World Report.* Poate că nu era prima alegere sau cea la care se așteptase tatăl meu – nu era Harvard –, dar putea fi începutul a ceva bun. O nouă viață. Din clipa aceea puteam fi o persoană diferită.

Abia după ce mama a parcat am devenit pe deplin conștientă de furnicarul din jurul nostru. Sentimentul întunecat de îngrijorare a ieșit din nou la iveală.

— Ei bine, a spus tata, desfăcându-și centura de siguranță, iată-ne ajunși. E timpul să vedem cum cum arată o imitație de Campus Purpuriu față de cel adevărat.

A întins mâna spre portieră.

— Stai…

Nu mă puteam gândi decât la ce se hotărâse să poarte cu tot dinadinsul: tricoul lui de student la Harvard. Pentru prima dată în viața mea, tricoul acela m-a făcut să simt rușine, nu dorință. Ce aveau să creadă toți acești oameni, studenții Duquette? Cu siguranță pricepeau mesajul pe care-l transmitea tata, nu doar mie, ci tuturor. Mama mi-a aruncat o privire sfredelitoare, mereu capabilă să detecteze conflictele.

— Ce s-a întâmplat?

M-am uitat când la unul, când la altul. Părinții mei. Amândoi aici, deși niciunul nu voia să fie, din motive foarte diferite. Doar două zile, apoi aveau să se suie din nou în mașină și să pornească în pelerinajul de întoarcere la Norfolk, pentru a face cine știe ce în casa lor goală. Puteam suporta asta.

— Nimic, am spus, rezemându-mă de spătarul banchetei. Să începem cu portbagajul.

Până la urmă, ai mei au plecat mai devreme decât se așteptau, dar nu înainte ca mamei să i se pună un nod în gât în timpul unui tur al campusului: *E atât de scump! Cum de nu mi-am dat seama în ce mă bag?* Tatăl meu a declarat campusul drăguț, dar nici pe departe la fel de impresionant precum Cambridge. Apropo, uite o idee: ce-ar fi să aștept un semestru și să depun din nou cerere pentru un transfer la Harvard? Nu era nevoie să spun nimănui că am petrecut un semestru în Carolina de Nord.

După toate astea și după munca grea de a-mi înghesui lucrurile în camera mică și cenușie de la cămin am crezut că mă voi simți ușurată când pleacă. Dar, de îndată ce-am rămas singură, am plâns ca un copil. Având colegă de cameră – și încă una ca Rachel, care era ciudat de tăcută și mă privea îngrijorată de fiecare dată când respiram prea tare trebuia să mă bag sub pătură ca să-mi ascund lacrimile.

Facultatea nu era cum mă așteptasem. Toți ceilalți boboci păreau să se împrietenească instantaneu. Se distrau de minune. După-amiaza mă plimbam pe hol cu capul plecat, ascultând conversațiile din praguri despre petrecerile frățiilor care durau toată noaptea și mahmureli atât de grave încât trebuiau să chiulească de la cursurile de la 8:00 dimineața. Brusc simțeam că am iarăși nouă ani și intru în acea sală de clasă unde nu mai găseam pe nimeni. Era ca și cum aș fi fost invizibilă. Nimic nu se schimbase.

La un moment dat m-am trezit la ora 3:00 dimineața și m-am târât până la baie. Am dat de două fete care se împleticeau înapoi spre camera lor. Râdeau cu lacrimi și erau în mod clar bete, dar totodată îmbrăcate elegant, în fuste mini, și date cu un ruj strălucitor. Le mai băgasem de seamă și înainte. Amândouă erau blonde și una dintre ele era cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată. Avea părul nemaipomenit de strălucitor. De când o zărisem prima dată, îmi petrecusem nopțile întrebându-mă ce șampon folosea, sau dacă avea doar o moștenire genetică nemaipomenită. Era un sentiment ciudat s-o admir atât de intens de la distanță, ca și cum aș fi fost pe jumătate îndrăgostită.

Despre cealaltă fată puteai spune că e drăguță dacă erai generos, dar mai important era că părea să se simtă în largul ei așa cum era. Privea oamenii în ochi, vorbea cu voce tare și se purta de parcă universul se învârtea în jurul ei. După felul în care fata frumoasă se agăța de brațul ei, cam așa stăteau lucrurile. Privindu-le cum stăteau împreună, durerea din mine a devenit și mai ascuțită, ca vârful unui cuțit.

A doua zi a fost ceremonia de onoare a bobocilor, unde cu toții ne-am trecut numele pe un contract prin care ne angajam să nu plagiem. Toată lumea, chiar și colega mea de cameră, care nu deschidea niciodată gura, s-a plâns că trebuie să meargă. Chiar era cam enervant să ne punem tocuri și rochii

pentru atâta lucru, dar în secret eram recunoscătoare că făceam ceva cu întreaga serie de boboci, ca și cum toți eram la fel. M-am simțit bine că ne deplasăm în turmă de la cămin la Eliot Lawn.

Pe drumul de întoarcere de la ceremonie, primele semne ale amurgului au întunecat cerul de vară. Cineva mi-a atins cotul, iar eu m-am întors, cerându-mi scuze.

— Hei, a spus fata.

Ochii întunecați i se luminaseră.

— Stăm în același cămin, nu-i așa? East House, etajul patru?

— Da.

Aproape că am dat să-i strâng mâna, apoi m-am gândit mai bine. *Prea formal. Prea ciudat.*

— Jessica Miller.

— Caroline Rodriguez.

Și-a scuturat părul lung și șaten, care am observat că era aproape la fel de lucios ca al blondei misterioase.

— Stai cu fata aia mută, nu?

Am izbucnit în râs înainte să mă pot abține.

— Nu e mută pe bune, dar da. Rachel. Nu vorbește aproape niciodată. Nici nu iese din cameră.

Caroline și-a dat ochii peste cap.

— E un coșmar. Și eu am o colegă de cameră care-i o megatocilară. Să nu-i spui că am zis asta dacă o întâlnești. Efectiv, o cheamă Eustice. Nu știu cum a reușit algoritmul de la Duquette să ne pună la grămadă.

— E un algoritm destul de simplu, de fapt.

Îmi plăcea să merg alături de Caroline și voiam să prelungesc momentul cât mai mult.

— M-am documentat și e vorba doar de niște ponderi atribuite diferitelor răspunsuri care apoi sunt introduse într-o formulă. Nu e prea sofisticat.

Caroline s-a oprit din mers.

— Ce, să înțeleg că ești bună la matematică?

Felul în care a spus-o suna ca o acuzație.

M-am oprit și eu.

— Cred că da. Adică, nu sunt vreo savantă sau ceva de genul ăsta. Doar bunicică. Adică, *probabil* bunicică. Normală.

Adevărul era că făcusem ore suplimentare de matematică la colegiul comunitar de acasă, încercând să construiesc un CV

care să-mi permită să intru la Facultatea de Economie de la Harvard, ca tatăl meu înaintea mea. Dar aveam o bănuială că, dacă spuneam asta, Caroline probabil că n-ar mai fi vrut să stea de vorbă cu mine.

— Ei bine, chiar și cu colega asta, tot mă bucur că am fost repartizată în East House și nu în Donahue sau Chapman Hall.

Caroline a strâmbat din nas.

— Am auzit că în Chapman lumea fură rufele direct din uscător.

A râs văzându-mi expresia scandalizată. Caroline era mică de statură, avea tenul măsliniu, era drăguță, și râdea cu tot corpul. A arătat cu degetul spre una dintre băncile din fier forjat, pentru picnic, din mijlocul curții. Studenții se adunau acolo în grupuri în fiecare seară și fumau iarbă, al cărei miros îl simțeai prin fereastra deschisă.

— Vrei să mai stăm puțin? Nu mor de nerăbdare să dau din nou ochii cu Eustice. Zice că vrea să-mi dea un nume klingonian ca să putem fi surori războinice klingoniene, orice ar însemna asta.

— Nu știi *Star Trek*?

Caroline s-a uitat la mine complet nedumerită.

— Serialul TV?

Ne-am dus la masă și ne-am așezat pe bancă. Încă mai era caldă după ce stătuse o zi întreagă în soare. Ceilalți boboci care treceau pe lângă noi ne-au privit plini de interes. Am încercat să-mi imaginez ce vedeau: două fete drăguțe în rochii de vară, poate cele mai bune prietene, așteptându-și restul amicilor să sosească. M-am îndreptat de spate și mi-am netezit poalele.

— Asta o să mă facă să par ciudată, a început Caroline, dar părinții nu m-au lăsat să mă uit la televizor sau la filme când eram mică.

A dus mâna la lănțișorul de la gât cu o cruce delicată de aur și și-a trecut-o printre degete.

— Pastorul nostru spunea că e o influență negativă. Bineînțeles, asta n-a împiedicat-o pe mama să stea lipită de TV când se dădeau telenovele. Numai *eu* trebuia să sufăr. Jur, în prima noapte după ce părinții mei au plecat de la Duquette m-am uitat la tot primul sezon din *Dawsons Creek.* L-am devorat pur și simplu. Voiam atât de tare să mă uit la serialul ăsta când aveam doisprezece ani!

— Și? Care-i verdictul?

— Nu a meritat cei șase ani pe care i-am petrecut tânjind după el.

Am râs amândouă. Apoi, ceva i-a atras atenția și a făcut cu mâna peste umărul meu.

— Heather! Aici!

M-am răsucit încercând să-mi păstrez expresia neutră pentru ca nimeni să nu vadă cât de dezamăgită eram. Caroline deja trecea la altcineva. Apoi am văzut cui îi făcea cu mâna. Blonda încrezătoare de pe etajul meu călca în picioare iarba în direcția noastră.

— Caro! Ce plictiseală, nu-i așa? Dumnezeu știe de ce a trebuit să semnăm asta în persoană și nu prin e-mail, ca și cum n-am trăi în secolul XXI.

De la apropiere, puteam să văd niște pistrui pe nasul fetei, și mi-am dat seama că fruntea ei era puțin prea mare. Asta îi strica simetria feței și o făcea să nu fie cu adevărat drăguță. Dar rochia ei bleumarin era dintr-un material dens și frumos croită. Se vedea de la o poștă că era scumpă. Îmi venea s-o ating.

Fata s-a întors spre mine și mi-a întins mâna.

— Nu te știu încă. Eu sunt Heather Shelby.

— Jessica Miller.

M-a strâns de mână foarte ferm.

— De unde o cunoști pe Caro?

Caro. Porecla i se rostogolise de pe limbă ușor și intim.

— Tocmai ne-am cunoscut. Stăm în același cămin.

Heather a clipit. Apoi m-a surprins trântindu-se pe bancă.

— Să fiu a naibii! Asta înseamnă că și tu stai în East House.

Am dat din cap și am încercat din răsputeri să nu-mi pese că Heather trecuse pe lângă mine în hol de o sută de ori până atunci, dar era clar că nu mă observase. *Asta pentru că nu ieși în evidență,* a șoptit vocea aceea insidioasă.

— Ah! a făcut Heather când și-a amintit ceva. Stai, ești colegă de cameră cu călugărița aia care a depus jurământul tăcerii, nu?

Cum de făcuse Rachel o impresie mai puternică decât mine?

Caro s-a aplecat în față, iar eu și Heather ne-am apropiat instinctiv.

— Să nu vă uitați acum, a șoptit ea, dar la noi în cămin e un tip care e întruchiparea tuturor lucrurilor de care m-a prevenit mama și care trece chiar acum prin dreptul nostru. V-am spus

să nu vă uitați, a șuierat ea când Heather și cu mine ne-am întors.

Era ușor să-ți dai seama despre cine vorbea. Într-o mare de fuste și sacouri, era singura persoană care nu se îmbrăcase elegant. În schimb, purta bocanci negri, un tricou cu gulerul atârnând și avea un tatuaj colorat, pe jumătate ascuns de mânecă. Era înalt și zvelt, cu o coamă de păr negru atât de des încât îl făcea să pară și mai înalt decât era de fapt. Fața lui avea ceva deosebit – maxilarul, buzele pline... M-a trecut un fior.

— Mama i-ar fi aruncat o privire și ar fi leșinat, a spus Caro.

Ca și cum ar fi simțit că îl fixam cu privirea, băiatul s-a întors brusc și ochii i s-au oprit pe mine. Mi s-a uscat gura. Avea ochii de o nuanță deschisă, dar de la distanță nu-mi dădeam seama de culoare. Un mic zâmbet i-a curbat buzele.

— Arată bine, a spus Heather, vorbind la un volum alarmant de normal. La modul ăla de „o singură dată, cât să ți-l scoți din cap pe băiatul rău”. Eu am trecut la băieți buni. Dar toate fetele trebuie să treacă prin asta. E ritualul de inițiere.

— Sunt eu nebună, sau vine încoace? am șoptit în timp ce inima îmi bătea cu putere.

— Cu siguranță se apropie, a confirmat Caro.

Băiatul a venit lângă noi, după care și-a sprijinit un bocanc negru pe bancă.

— Bună, a spus întorcându-se puțin pentru a le include în câmpul vizual pe Caro și Heather.

De îndată ce și-a întors privirea de la mine, am simțit un val de ușurare amestecată cu dezamăgire.

— Vă simțiți onorabile, acum că ați depus jurământul și toate cele?

— Nu în mod deosebit, a spus Heather.

— Excelent.

S-a lăsat pe un scaun de cealaltă parte a mesei și a scos ceva din buzunar.

— În cazul ăsta, vreți să fumați?

Ne-a întins un cui.

Aproape că am căzut de pe bancă.

— În aer liber?

Mi-a zâmbit. Brusc, am avut sentimentul că de asta venise, ca să mă ademenească să vorbesc cu el. Am făcut greșeala să mă

uit în ochii lui, care acum vedeam că sunt verzi ca iarba în timpul verii.

— Ce, voi nu vă asumați riscuri?

Zâmbea în continuare ca și cum ar fi răspuns la o a doua conversație, una secretă pe care nu o puteam încă urmări.

— Eu mi-l asum, a spus Heather, atâta timp cât iarba e bună. Nimic scârbos, te rog. Viața e prea scurtă.

— Pentru mine nu, a spus Caro, atingându-și crucea.

Băiatul și-a vârât cuiul în gură, a scos o brichetă și l-a aprins, după care a tras aer în piept. Fără pic de efort. Și-a trecut o mână prin păr, iar acesta i-a rămas ridicat sus pe cap mult timp după ce și-a așezat palma înapoi pe masă. A mai tras un fum și mi-a dat jointul.

Am clătinat încet din cap că nu. A zâmbit ușor, de parcă știa ceva ce eu nu știam, și i l-a întins lui Heather, care l-a luat imediat.

Ochii lui m-au găsit din nou.

— Brandon Cooper. East House, etajul trei.

— Jessica Miller.

Mi-am apăsat mâinile transpirate pe rochie.

— Stau la etajul patru.

— Știu.

A băgat mâna în buzunar, căutând ceva. Când a scos-o, avea în mână o bucățică de hârtie.

— Pentru tine.

Era un bilețel dintr-un fursec cu răvașe. L-am luat și m-am uitat la el cu uimire.

— Ce? De ce?

— Te-am văzut prin preajmă. Am primit asta și m-am gândit la tine. Voiam s-o lipesc pe ușa ta, dar iată-te aici.

Privirea mea nedumerită a fost întreruptă de o voce puternică care striga de peste peluză.

— Coop, amice, iar fumezi în mijlocul terenului?

Ne-am întors toți patru la unison, ca niște jucării cu cheiță. Trei băieți veneau încet în direcția noastră, conduși de cel din mijloc, care zâmbea de parcă ar fi dat peste cel mai amuzant lucru din lume.

Mi-a fost greu să mă abțin să nu rămân cu gura căscată. Toți trei erau atrăgători, dar liderul era de departe cel mai frumos băiat pe care-l văzusem vreodată. Era de aur – nu există altă

modalitate să-l descriu. Pielea lui – auriu deschis, părul – auriu închis, ochii atât de albaștri, ca de cristal, încât erau tulburători. Dinții lui erau perfect drepți și albi – dinți ireali, de genul pe care niciun om nu-i are de fapt. Purta un sacou bleumarin cu o stemă cusută și pantaloni bleumarin asortați.

Caro s-a aplecat și a șoptit:

— Cred că tocmai am nimerit într-un catalog Abercrombie[4].

Cei trei băieți stăteau în fața noastră, debordând de bună dispoziție.

— Ai sânge-n instalație, Cooper, a spus tipul masiv care stătea în stânga prințului.

Avea capul ras și pielea de bronz, era înalt și lat, cu pieptul și umerii plini de mușchi îndesați într-un sacou prea mic. Își ținea corpul rigid, într-un mod care striga *sportiv.* A aruncat o privire către prinț după ce a vorbit, căutând aprobare.

Coop a ridicat din umeri.

— Dacă sunt dat afară, e o cheltuială în minus.

A luat jointul înapoi și l-a ridicat.

— Serviți?

M-a cuprins panica. Nu mai auzisem niciodată pe cineva să vorbească deschis despre cheltuieli, ca și cum să n-ai bani era pur și simplu o realitate a vieții. Ca și cum nu era o rușine și nu transmiteai tuturor că ești o persoană mică și lipsită de importanță. Am simțit o frică bruscă, irațională, că în curând se vor întoarce spre mine ca să mă întrebe de cheltuielile familiei mele.

— Glumești?

Tipul cel mare și-a încrucișat brațele și a clătinat din cap.

— Sunt în echipa de fotbal. Tata m-ar omorî dacă ar ști că stau atât de aproape de tine.

— Apropo de asta, a spus Coop zâmbind șmecherește pe lângă joint, l-am auzit pe tatăl tău cum țipa la tine când te mutai. Omul e sinistru de implicat în cariera ta de fotbal de la facultate. Mi-e teamă că o să se întoarcă la miez de noapte, o să-ți decupeze fața și o s-o poarte prin campus zicând că ești tu.

— Du-te dracului!

— Ia dă ăla-ncoace, a spus prințul făcând semn cu mâna către joint. Colegii de cameră trebuie să se ridice și să cadă împreună.

[4] Abercrombie & Fitch, casă de modă care în perioada 1997–2007 a publicat cataloage destinate special studenților (n. red.).

S-a lăsat lângă Coop, a luat jointul și și-a dat capul pe spate.

— Mă numesc Jack Carroll, a spus politicos ultimul băiat și ne-a întins mâna.

În vreme ce Coop ar fi făcut-o pe mama lui Caro să caute cel mai apropiat recipient cu apă sfințită, Jack era genul de băiat pe care l-ar fi ales dintr-un catalog. Avea părul pieptănat frumos într-o parte, cardiganul perfect călcat, cravata dreaptă ca un ac. Arăta ca un Mr. Rogers[5] la optsprezece ani.

I-am strâns pe rând mâna lui Jack, iar el s-a așezat pe bancă, curățându-și cu grijă pantalonii.

— Jack e cercetaș, a spus prințul. În caz că nu v-ați dat seama doar uitându-vă la el.

— Iar Mint este moștenitorul unui imperiu imobiliar, a replicat Jack, desfăcându-și cravata cu o mână. Dacă nu v-ați dat seama după felul cum are impresia că i se cuvine tot.

— Mark Minter, a spus prințul după ce a suflat un inel de fum.

A dat din cap în direcția tipului mare.

— Iar el e Francis Kekoa, cea mai nouă vedetă de fotbal a lui Duquette. Mândria din Oahu, după spusele tatălui său.

— Frankie, a zis repede băiatul, după care s-a așezat pe bancă lângă Mint. Nimeni nu-mi spune Francis în afară de mama.

— Dar pe mine Frankie mă lasă, totuși, să-i zic așa, a explicat Mint și a tras adânc, după care i-a dat jointul înapoi lui Coop. Pentru că mă iubește.

Frankie și-a dat ochii peste cap, apoi a făcut semn spre Caro.

— Îmi place lănțișorul tău. Am unul la fel.

Și-a băgat mâna sub gulerul cămășii și a scos un lanț gros de aur pe care era o cruce grea.

— Noi, catolicii, trebuie să ne recunoaștem.

— Doar pentru că sunt din Columbia nu înseamnă automat că sunt catolică, a răbufnit Caro, după care a dat drumul lănțișorului și și-a încrucișat mâinile. Sunt prezbiteriană.

Coop a râs, tușind din cauza fumului.

— Bravo, Frankie.

— Îmi pare rău, a spus el. M-am entuziasmat să împărtășesc cu cineva sentimentul meu de vinovăție catolică.

— De unde din Columbia? a întrebat-o Mint pe Caro.

— Am rude în Bogotá.

[5] Fred McFeely Rogers, om de televiziune și preot prezbiterian (n. red.).

A rostit numele cu tărie, cu accent la sfârșit.

— Eu și ai mei suntem din Miami.

El a dat din cap.

— Am vizitat Columbia de multe ori. În ultima vreme o mulțime de oameni petrec sezonul estival în Cartagena.

— *Sezonul estival,* l-a maimuțărit Coop.

— Dacă tot suntem la capitolul familii și religie, a început Jack, atunci părinții mei se află în acea etapă foarte amuzantă a baptiștilor sudici în care au încetat să mai fie ființe umane și s-au transformat în Biblii ambulante și vorbitoare. Așa că a fost amuzant să le arăt campusul și să ne nimerim pe Aleea Frăției.

Jack a luat jointul și s-a încruntat spre Mint.

— Lasă-mă să ghicesc: metodist. Așa sunt întotdeauna copiii bogați.

Mint a pufnit.

— Singura religie a părinților mei e banul.

Am râs. Amurgul s-a adâncit, iar soarele de un portocaliu-roz intens se scufunda printre crengile copacilor. O briză caldă mi-a mângâiat pielea. Mi-am imaginat aerul învârtindu-se în jurul mesei de picnic, atingându-ne pe toți, trăgându-ne mai aproape unii de alții.

— Dar tu, Coop? l-a întrebat Mint. Nici măcar n-am purtat încă discuția despre familie.

Coop s-a uitat în jos la masă.

— Familia mea e formată dintr-o singură persoană. Mama e atee. Nu credem în credință.

Frankie a pufnit.

— Cât de metal!

A dat din cap către Heather.

— Și cu tine care-i treaba?

Cu toți ochii ațintiți asupra ei, Heather a zâmbit cu inocență prefăcută.

— Părinții mei venerează singura zeiță adevărată…

Vorbea lent, bucurându-se de atenția noastră.

— Pe mine!

Privirea i-a zăbovit asupra lui Jack.

— Ar trebui să încerci și tu cândva.

Jack a roșit tot, în timp ce toată masa a izbucnit într-un râs uimit. Frankie și Mint s-au uitat unul la celălalt nevenindu-le să creadă, apoi, brusc, Mint s-a întors și mi-a zâmbit. Am tras aer în

piept. Cel mai frumos băiat din lume era la un metru distanță și îmi zâmbea, bucurându-se de glumă împreună cu mine. Miracolul a mișcat ceva în interiorul meu. M-a umplut de încredere.

— Ei, abia asta înseamnă să ai sânge-n instalație! am spus, și întreaga masă a început să râdă și mai tare, chiar și Heather.

Mint mi-a aruncat o privire aprobatoare.

Eram dependentă. Asta era tot ce-mi doream: să-i fac să râdă, și Mint să mă privească așa, cu pielea strălucindu-i în lumina apusului.

— E rândul tău, a zis Caro și mi-a dat un cot. Tu cum ai fost crescută?

Zâmbetul mi-a pierit. Părinții mei nu erau religioși, dar fiecare dintre ei avea credințele lui. Viața tatălui meu era un altar construit pentru toate lucrurile care mie îmi ridicaseră probleme. Nu o spusese niciodată cu voce tare, dar îi știam părerea: dacă nu puteai să fii cel mai bun, să fii învingător, viața nu merita trăită și trebuia să găsești o cale de scăpare. Găsise o cale foarte eficientă, odată ce viața începuse să-l dezamăgească. Mama, pe de altă parte, era simplă. Se dedica oricărui lucru pe care tata îl considera nedemn de timpul nostru. Adora tihna, spunea el. Exista o tensiune constantă între ei.

Cum puteam să explic asta?

Mi-am dres vocea.

— De ce ne petrecem seara de vineri vorbind despre religie, ca o gașcă de tocilari care au absolvit teologia? Uite ce vreau să știu: unde mergem în seara asta?

— La naiba, da!

Frankie a dat cu pumnul în masă.

— Petrecerea Phi Delt Orice-Numai-Haine-nu.

A făcut un gest între el, Jack și Mint.

— Am primit invitații de la unul dintre frați.

Masa a izbucnit într-o discuție aprinsă despre cum să confecționăm haine din saci de gunoi și cât de devreme ar trebui să începem să bem în East House înainte să mergem la petrecere. M-am lăsat pe spate și am privit în jur. Licuricii străbăteau aerul ca niște scântei de lumină care apăreau și dispăreau. Crengile copacilor se legănau și firele de iarbă se ridicau odată cu briza, în ritmul unui cântec secret. Îl simțeam fredonându-se și țesându-se în jurul nostru, al gazonului, al

copacilor și al soarelui strălucitor care murea. Împletea legături între noi.

Era magic. Fiecare dintre ei era o stea pe pământ care mă atrăgea prin forța gravitației. Eram a lor. În acel moment, m-am predat complet. I-am venerat. Am murit și am luat-o de la capăt, chiar acolo, în iarbă, în centrul gazonului. A doua zi, când m-am trezit în pat cu rochia din saci de gunoi lipită de picioare, am deschis în sfârșit răvașul de la Coop. Nouă cuvinte ciudate: *Astăzi începe ceva care nu se va sfârși niciodată.* Am lipit bilețelul de ușă. Am crezut că știu ce înseamnă. Dar eram mică și foarte naivă. Nu aveam nicio idee ce se năpustea spre noi, la nici doi pași.

CAPITOLUL 4

ACUM

Noaptea, Duquette era un regat întunecat, luminat de felinare de modă veche care aruncau luminițe circulare, ca niște nimburi dintr-o pictură bizantină. Taxiul m-a lăsat la marginea campusului, în fața Arcului Fondatorilor. În timp ce treceam pe sub impunătoarea piatră albă, în care era săpată promisiunea școlii, *Vă vom schimba, trup și suflet,* m-am gândit la cum îl impresionase până și pe tatăl meu prima și singura dată când venise în campus.

Când am trecut de partea cealaltă, atmosfera s-a schimbat. Auzeam de la distanță muzică și voci. Am pornit în jos pe cărare, ascultând sunetele în cadența tocurilor care țăcăneau pe piatră și a inimii care bătea să-mi spargă pieptul.

Zborul meu aterizase cu întârziere. Avusesem timp doar cât să gonesc spre camera de hotel și să am scuza perfectă ca să refuz invitația lui Caro să ne aranjăm împreună. Știam că trebuia s-o văd. N-aveam cum să ocolesc asta, era cea mai bună prietenă a mea. Dar în seara asta voiam să vorbesc cu cât mai mulți oameni, să dansez, să cochetez cu diferite grupuri. Aveam un plan, care avea multe scopuri.

În fața mea, în centrul Eliot Lawn, se înălța cortul alb. Acum îi vedeam: sute de colegi de-ai mei îmbrăcați la patru ace, cortul plin de sacouri închise la culoare și rochii de seară negre. Muzica venea de la un cvartet de coarde din colț. Am respirat adânc, mi-am netezit rochia pe șolduri și am intrat.

La început, nimeni nu m-a observat în timp ce mă strecuram spre bar. Apoi, însă, primul cap s-a întors, surprins de decolteul meu adânc, de bretelele delicate, albe ca zăpada, care nu lăsau loc decât spatelui meu neted. Cheltuisem echivalentul a doua luni de credit ipotecar pentru rochia asta și făcea toți banii. Mai multe capete l-au urmat pe primul, iar apoi au început să se întoarcă peste tot pe unde mergeam. Eram fata în alb care-și croia drum printr-o mare de negru. Șopteau, scanându-mă din cap până în picioare. Dar nu conta ce spuneau, ci doar faptul că

vorbeau. Adrenalina mă făcea să vibrez, făcându-mi mâinile să tremure când am atins în sfârșit barul.

Funcționa.

În momentul în care am dus la gură un pahar de vin, Caro s-a materializat lângă mine.

— Jessica!

Aproape că mi-am vărsat vinul pe rochie.

— Doamne!

S-a înfășurat în jurul meu, îmbrățișându-mă strâns. Cum de mă găsise atât de repede? Probabil că rochia mă transformase într-un fel de far.

S-a tras înapoi, examinându-mă la distanță de un braț.

— Măi să fie! Îmi place așa mult! Ești un soi de înger sexy sau ceva de genul ăsta.

Din obișnuință, a întins mâna spre crucea de la gât, deși nu o mai purtase de zece ani.

Caro. Cea mai sinceră prietenă a mea. Cea care nu mă părăsise niciodată, care mă iubea la fel de mult astăzi ca în ziua în care absolviserăm. Vinovăția amenința să mă copleșească.

— Sunt atât de fericită să te văd! am spus, înăbușindu-mi sentimentele. Arăți minunat, ca întotdeauna.

Nu îmbătrânise nicio zi de când ne cunoscuserăm. La fel ca toată lumea, purta o rochie neagră, de bun-gust, dar cum Caro era mică, brunetă și frumoasă, ei îi venea și mai bine. Pentru că arăta la fel ca atunci, singurul lucru care se schimbase era greu de evitat: diamantul strălucitor de pe degetul ei. Am aruncat o privire spre mulțime.

— Cine a venit?

— O, toată lumea, a răspuns ea visătoare.

Nu și Heather, a șoptit o voce, dar m-am făcut că n-o aud. Să caut chipul lui Heather în mulțime era un obicei la care renunțasem cu ani în urmă. Nu puteam să încep din nou acum.

— Sunt atât de bucuroasă că a venit atâta lume! a spus Caro. Tot weekendul ăsta a fost ideea lui Eric, să știi.

Am înghețat.

— Eric?

— Eric Shelby. Ți-l amintești? Acum lucrează la Duquette. Am fost împreună în comitetul de planificare pentru Reuniune.

Mi-am amintit vag ceva despre faptul că prietena mea se oferise să trimită e-mailuri de reamintire celor din promoția

2009. Trebuie să fi fost într-unul dintre multele ei sms-uri. Jumătate le ștersesem fără să le deschid, de frică să nu-mi spună că rămăsese însărcinată cu Coop sau că fugise cu el.

— Eric a devenit așa un scump...

Înainte să pot spune altceva, Caro m-a apucat de braț și a început să mă tragă.

— Haide, ar trebui să-i găsim pe ceilalți din gașcă.

Nu, nu, nu!

M-am proptit în tocuri.

— Cele de acolo sunt cumva Elizabeth Barley și Vanessa Reed?

Le-am făcut semn cu un entuziasm prefăcut fetelor care stăteau la câțiva metri distanță. Se pare că a funcționat, pentru că s-au grăbit să se apropie.

— O, Doamne! a exclamat Elizabeth îmbrățișându-mă. Ești blondă acum? În facultate nu te îmbrăcai niciodată așa. Ești atât de drăguță!

— Mulțumesc.

Am îmbrățișat-o la rândul meu, reținând și savurând fiecare cuvânt. Elizabeth și Vanessa aparțineau unuia dintre cluburile de fete de nivel inferior, aflându-se sub Caro și mine pe scara socială la Duquette. Trebuia să te comporți ca și cum nu erai conștient de genul ăsta de lucruri. Dar chiar și acum, zece ani mai târziu, simțeam că ne strecurăm în vechile noastre locuri, supunându-ne ierarhiei.

— Nu ești consultantă la New York? Jur că vărul meu mi-a trimis acum un an un articol în care apăreai tu. Te vedeai cu nu știe ce mahăr pe atunci.

Vanessa vorbea cu dezinvoltură, dar auzeam o urmă de dorință în vocea ei, o recunoaștere a faptului că aveam ceva ce ea nu avea.

— Ai succes pe toate planurile, ce să mai!

M-am umplut de mândrie.

— Ești prea amabilă. Da, sunt parteneră la Coldwell.

— Cea mai tânără parteneră din toate timpurile la filiala din New York! a spus Caro cu bunăvoință, iar Elizabeth și Vanessa au rămas cu gura căscată.

Era apoteoza mea. Totul mergea exact conform planului.

— Și, Caro, a spus Elizabeth, întorcându-se de la mine. Ia să vedem inelul!

Am simțit un fior în stomac. Caro a râs și a ridicat mâna, mișcându-și degetele.

— E așa frumos! a spus Vanessa examinând bijuteria. Încă nu-mi vine să cred că te măriți cu Brandon Cooper. Aș fi pus pariu că n-o să se căsătorească niciodată.

— Absolut, a fost de acord Elizabeth. Toate fetele din școală erau îndrăgostite de el. E chestia aia cu băiatul rău, știi? Era un fel de James Dean, cu motocicleta și geaca lui de piele.

— James Dean? a izbucnit Vanessa. Câți ani ai, nouăzeci?

Elizabeth a râs.

— Tot ce știu e că mă îndrăgostisem lulea de el. Circulau întruna zvonurile alea că iese cu un milion de fete, dar nu l-am văzut niciodată cu cineva. Ești norocoasă, Caroline.

— De fapt...

Vocea Vanessei a devenit o șoaptă.

— Cred că zvonurile alea au început din cauză că se ocupa cu ce se ocupa, mai știți? Intra și ieșea mereu din camerele oamenilor pentru că vindea...

— Hei! am spus repede, văzând cum Caro se încruntă din ce în ce mai mult. O mai țineți minte pe fata aia care s-a înregistrat făcând sex? Oare cu ce se ocupă acum?

Caro a făcut ochii mari la mine. Nu-i venea să creadă. Din nou, am alungat sentimentul de vinovăție, mulțumită de distragerea atenției.

Vanessa părea nedumerită.

— Cea cu un an mai mică decât noi, care s-a transferat? Am auzit că e educatoare la o grădiniță...

— O, Doamne! a răsuflat Elizabeth.

Privirea îi era atrasă de ceva din cealaltă parte a încăperii.

— Uite-o pe Courtney Kennedy.

Nu știu dacă din pricina instinctului omenesc sau a puterii numelui ei, dar ne-am răsucit toate ca să urmărim privirea lui Elizabeth. Evident, era acolo, în colțul cortului, înconjurată de alte fete din Chi O. S-o vedem în realitate după atâta timp era ca și cum am fi zărit o vedetă în sălbăticie – un mic șoc pentru sistem.

Courtney purta o rochie strâmtă, de un roșu sângeriu, fard închis la culoare în jurul ochilor și un ruj strălucitor. Mi-am adus aminte de primul an de facultate, înainte să am prieteni, când am văzut-o cum se împleticea spre camera ei agățându-se de

brațul lui Heather și râzând isteric. Cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată. Încă era. Mereu era cea mai frumoasă.

— Courtney Minter, a corectat-o Vanessa. Ce? a izbucnit când Elizabeth i-a dat un cot. Vanessa și-a dat seama și s-a uitat la mine cu groază.

— O, Doamne, îmi pare rău. Am gafat. Probabil că e așa ciudat pentru tine…

Un val de emoții: durere că o vedeam pe Courtney, încă atât de perfectă, și furie că invidia delicioasă a Vanessei și a lui Elizabeth se transforma rapid în milă. Am dat pe gât vinul.

— Stai liniștită. Mint și cu mine ne-am despărțit cu ani în urmă. Serios. Am trecut peste asta.

Nimeni n-a spus nimic câteva clipe, apoi Elizabeth a început să vorbească repede:

— Doar că el e așa perfect și voi ați fost împreună toată facultatea! Vreau să spun, erați un cuplu de bază pentru Duquette. Era extraordinar să vă văd împreună. Ne-a dat speranță nouă, celorlalte, știi? Ne-a făcut să credem că perechile improbabile chiar pot exista. Acum e cu Courtney și e atât de… *evident.*

Am simțit un fior în stomac. *Ne-a dat speranță nouă, celorlalte?*

Furia clocotea în mine, nu-mi doream decât să lovesc paharul cu vodca tonic din mâna lui Elizabeth.

— De fapt, Jess și Courtney sunt foarte bune prietene, a spus Caro pe un ton vesel și cântat, petrecându-și brațul prin al meu. Chiar acum mergem să vorbim cu ea. Distracție plăcută!

S-a îndepărtat rapid și m-a tras după ea.

Comentariul lui Elizabeth m-a trimis direct înapoi în liceu. Anul întâi, când eram cu toții obsedați de clasamente și făceam liste cu profesori, filme, echipe sportive și, în sfârșit, băieții au avut tupeul să clasifice și fetele. Zile întregi am auzit șoapte despre cine era cea mai sexy. Făceam speculații la prânz, exprimându-ne în public sprijinul pentru fiecare fată și în particular făcându-ne propriile calcule nemiloase. Știam că nu voi fi clasată prima, deși îmi doream să fiu. La paisprezece ani, învățasem deja că rareori primești exact ce-ți dorești. Dar mă gândeam că voi fi printre primele cinci, poate chiar printre primele trei. Eram înaltă, e adevărat, ceea ce nu era încă un avantaj, dar când am

aruncat o privire prin clasă ca să văd concurența m-am simțit sigură pe mine: *sunt una dintre cele mai arătoase fete de aici.*

Listă a fost distribuită spre sfârșitul orei de biologie, când biata doamnă Sikes era angajată în efortul sisific de a încerca să ne predea mitoza celulară. Michael, liderul băieților, i-a strecurat lui Madison o bucată de hârtie împăturită. Madison s-a prefăcut că nu-i pasă, dar în cele din urmă s-a uitat pe ea. Un zâmbet larg i-a făcut gura să se curbeze, iar eu am simțit un nod în gât. *Ea e numărul unu.* Bănuiam că putea fi ea. Madison și buclele ei stupide și perfecte, ca un tirbușon! Se pare că, deși dădeam din gură că mă mulțumesc cu locul doi sau trei, pe ascuns încă mai nutream speranțe.

Biletul s-a plimbat printre mese până când, în cele din urmă, a ajuns la mine. Cu degete tremurânde, l-am desfăcut și am citit. Madison era prima, Whitney a doua? Inima îmi bătea mai repede. Renata a treia – *Renata?* Am trecut în revistă restul listei, căutând doar numele meu. Inima mi-a tresărit la numărul doisprezece, dar era doar Jessica C. Unde eram eu? Am ajuns în partea de jos a listei, unde biata Marybeth era numărul douăzeci și cinci, o cruzime oribilă din cauza acneei ei. Apoi m-a lovit adevărul înfiorător. *Nici măcar nu eram pe listă.* Lasă că nu eram printre fetele din top – nici măcar nu meritam să fiu menționată.

Chiar eram o nimeni. Doar un zgomot de fond, o umplutură, iar eu nu văzusem chestia asta. În ziua aceea mi-am jurat: *gata.*

Dar comentariul lui Elizabeth m-a făcut să mă simt ca și cum aș fi fost o nimeni în toți cei patru ani de facultate și nu-mi dădusem seama. Oare asta credeau cu adevărat oamenii despre mine?

— Ce troli, a murmurat Caro, când ne-am îndepărtat. Rechini care vânează sânge.

Ceva din expresia lui Caro, atât de serioasă și furioasă, a revărsat lumina soarelui prin cotloanele întunecate din mintea mea. Mi-am petrecut brațul în jurul ei și am strâns-o.

— Chiar ești cea mai bună prietenă!

— Ei bine, să nu uiți asta, pentru că vorbeam serios când am zis că mergem la Courtney.

— Ce? Nu!

Am încercat să mă desprind de ea.

— Păcat, deja am ajuns. O să-ți facă bine. Bună, Courtney!

Caro a afișat un zâmbet uriaș. Am aruncat o privire înjur. Chiar eram aici: în al zecelea cerc al Infernului, cu fetele din Chi O.

Courtney s-a întrerupt din ce vorbea cu fata de lângă ea și m-a țintuit cu o privire ca de laser. Un zâmbet satisfăcut i-a apărut pe chip. La ce păr lucios și ce raport ridicol avea între talie și piept, părea o păpușă Barbie în carne și oase. O păpușă Barbie care tocmai primise lucrul pe care și-l dorea cel mai mult pe lume.

— Caro! Și *Jessica*! Ce mă bucur să vă văd. A trecut așa mult timp de la nuntă!

A sărutat-o pe Caro pe obraz, apoi și pe mine, care stăteam țeapănă. Celelalte Chi O ne-au făcut loc.

— Apropo, îmi pare rău că a trebuit să plec mai devreme, am spus printre dinți. Nu sunt sigură dacă ți-a spus Mint, dar a trebuit să prind un avion spre Paris cu iubitul meu de atunci. Chris Beshear de la Manhattan Beshears – s-ar putea să-l cunoști.

Courtney a înclinat capul.

— Am auzit că ești din nou singură. Ce păcat! Parisul e locul perfect unde să te logodești. Îmi pare rău că nu ți-a mers.

Caro părea că încearcă cu disperare să găsească o modalitate să intervină, dar mintea nu-i lucra suficient de repede.

— O! am spus eu cu falsă surpriză. Îți place Parisul? Am crezut că ai gusturi mai realiste. Cum ar fi, știi tu, lanțurile americane de fast-food. Doar tu și Mint v-ați cuplat prima dată în baia unui Wendy’s, nu?

O membră Chi O de lângă noi a icnit, iar Courtney a roșit. Era unul dintre atuurile mele și aș fi vrut să nu-l folosesc atât de devreme, dar era pur și simplu prea mult pentru mine, nu avea niciun defect, nu-i găseam nicio hibă. Însă îi știam câteva dintre secretele murdare, inclusiv locul unde se cuplaseră ea și Mint, beți după o noapte în oraș. Știam pentru că mi-o mărturisise cu lacrimi în ochi chiar Mint.

Chiar în momentul în care Courtney a deschis gura, cineva a intrat în raza mea vizuală. M-am întors și am văzut sursa tuturor lucrurilor.

Mark Minter. Bărbatul cu care *eu* ar fi trebuit să mă căsătoresc.

— Jess.

Mi-a aruncat aceeași privire iscoditoare ca întotdeauna, cea care mă făcea să stau în poziție de drepți și să-mi doresc să mă ridic la așteptările lui. S-a aplecat, mi-a pus o mână rece pe spatele gol și m-a tras într-o îmbrățișare. Am simțit cum mi se face pielea de găină.

— Mint, dobitocule, mult ți-a mai luat să apari! i-a zâmbit Caro.

— Bună, Micuțo.

A cuprins-o într-o îmbrățișare.

— Și eu mă bucur să te văd.

I-am privit cum se îmbrățișează, profitând de ocazie ca să-l studiez. Îmbătrânise. Încă era cel mai chipeș băiat – mă rog, bărbat – din jur, dar liniile puternice ale feței i se înmuiaseră cu vârsta. Nu mai era un șoc atât de mare să-l privesc.

O voce puternică a intervenit:

— Acolo sunt cumva *Caroline Rodriguez* și *Jessica Miller?* Nu, nu se poate, pentru că m-ar fi căutat prin toată petrecerea în clipa în care au ajuns aici, disperate să-l vadă pe cel mai bun prieten al lor, Frankie.

Frankie s-a apropiat de bar cu două whisky-uri și i-a dat unul lui Mint, apoi a strâns-o pe Caro într-o îmbrățișare de urs. Bineînțeles – oriunde ar fi fost Mint, Frankie nu era cu mai mult de un pas în urma lui. Încă umbla ras în cap, ca în facultate, dar acum costumele îi veneau perfect, chiar dacă umerii i se făcuseră cumva și mai mari. Costumele deveniseră la rândul lor mult mai frumoase.

Frankie a lăsat-o jos pe Caro și m-a îmbrățișat.

— Uită-te la tine. La naiba, Miller, nu te încurci! Minty, nu-ți pare rău că…

Frankie s-a oprit și a înghițit în sec. Sprâncenele lui Courtney se ridicaseră deja mai sus de linia părului.

— Îmi pare rău, obiceiuri vechi… Oricum, uitați-vă la Reuniunea asta! Doamne, ce mă bucur să vă văd!

Una dintre membrele Chi O care zăbovea la marginea conversației noastre a chicotit.

— Frankie, i-am promis soțului meu că fac poză cu tine. E un mare fan Saints. E în regulă?

Și-a plecat ochii supusă, de parcă simpla lui privire era o onoare.

Frankie i-a dat băutura lui Caro, care a acceptat-o automat, și s-a grăbit să se apropie.

— Orice pentru fanii mei. Vrei să facem un video? Cum îl cheamă pe norocos?

Mi-am dat ochii peste cap și am prins privirea lui Mint la jumătatea drumului. Din obișnuință, ne-am zâmbit.

— Ceva îmi spune că statutul de vedetă NFL i s-a urcat la cap lui Frankie, a spus el.

— Serios? Și eu care mă gândeam că Frankie nu s-a schimbat din facultate!

Mint a râs. Courtney și-a strecurat brațul prin al lui și m-a privit strâmb.

— Ce vreau eu să știu, a început Caro, este ce mai pune la cale tatăl lui Frankie. Mai știți că omul ăla trăia și respira cariera de fotbal a lui Frankie? Probabil că e în al nouălea cer.

Mint a gemut.

— Tot ce-ai spus, triplează. Tatăl lui Frankie s-a mutat din Hawaii ca să locuiască în casa lui cu piscină. Umblă după Frankie cam peste tot, chiar și în timpul campionatului. Nu e vorba că trăiește prin el – *literalmente* trăiește viața lui Frankie.

— Ei bine, asta pentru că Frankie a avut parte de viața pe care tatăl lui și-a dorit-o dintotdeauna, nu? Pe vremea când tatăl lui era vedetă de fotbal, înainte să se accidenteze. Caro a clătinat din cap.

— Părinții, frate… Sunt așa înfiorători fără să vrea.

— A zis-o bine Freud, a intervenit o voce întunecată. Trebuie să-ți ucizi tatăl ca să te eliberezi.

Glasul a tăcut, după care a continuat:

— Sau era dintr-un cântec de rap?

Am înghețat. Vocea mi-a atins fiecare nerv din corp, trezindu-i la viață. M-am întors încet, luptându-mă cu o atracție la fel de irezistibilă precum gravitația. Poate, doar poate, dacă nu mă uitam aș fi rămas în siguranță. Siguranța era fără îndoială mai bună decât ce se afla la capătul cotiturii, nimic altceva decât el, în carne și oase, și mica distanță dintre noi.

M-am oprit. Și am privit.

Cu toții credeau că plâng după Mint. Că văzându-i împreună pe el și pe Courtney o să mă enervez. Da, Mint mă rănise, dar nu el era persoana care mă afectase atât de profund încât rana n-avea să se mai vindece niciodată. Nu al lui Mint era chipul pe

care-l vedeam noaptea când aveam insomnii. Nu Mint era persoana pe care o trădasem atât de adânc încât durerea se infiltrase peste tot – în vise, în cuvintele pe care le rosteam, chiar în cadența pașilor mei, ca și cum aș fi mers peste tot ducând o povară în plus. Nu Mint era cauza a ceea ce acum îmi dădeam seama că era un atac de panică care dura de zece ani, desfășurându-se cu o lentoare atroce.

Nu. Omul acela stătea acum în fața mea, privindu-mă cu o dezinvoltură sălbatică, cu ochii verzi ca firul ierbii, periculoși ca-ntotdeauna.

Coop.

CAPITOLUL 5

OCTOMBRIE, ANUL ÎNTÂI

Stăteam pe terenul abandonat din spatele căminelor pentru masteranzi – în ascunzătoarea pe care o crezuserăm secretă – și ne uitam la rămășițe. Nu existau indicii care să ne dea de înțeles ce se întâmplase. Erau numai douăzeci de studenți cuprinși de tăcere. Chiar și veverițele înghețaseră în copaci și nici chiar frunzele uscate și moarte nu mai scoteau vreun zgomot când călcâi pe ele.

Mai aveam o singură zi până la parada de la Reuniune, iar lumina ochilor noștri, carul alegoric pe care-l construiserăm de-a lungul a săptămâni întregi, era zdrobit. Decimat. Intitulat *Casa regală Duquette,* Courtney asigurându-ne că era doar o aluzie jucăușă, dar nu arogantă, la cei cinci ani de victorii East House în Bătălia dintre căminele de boboci, carul alegoric era o reconstituire elaborată, de patruzeci de metri, a East House, stilizată ca un castel, cu plante cățărătoare adevărate, împletite complex.

Sau așa fusese. Acum, întreaga structură era prăbușită, ca și cum ar fi fost lovită de o bilă de demolări. Lovitura de grație trebuia să fie un foc scurt de artificii pe care plănuiserăm să le lansăm de pe fiecare dintre turnulețe, muniția fiind cumpărată cu generozitate de părinții lui Mint și în prezent depozitată în rucsacul său, gata să fie testată. Dar turelele erau sfărâmate și atârnau în unghiuri nefirești, ca niște membre rupte.

Trebuia să uimim mulțimea de la Reuniune, să le oferim celor de la East House a șasea victorie și să ne consolidăm locul în istoria campusului. Lucraserăm săptămâni întregi la desenarea întregului ansamblu, de la castel până la fiecare floare care-l înconjura, indicându-le celorlalți unde și cum să picteze.

Toată munca noastră fusese în zadar.

Ce naiba se întâmplase?

Am privit chipurile prietenilor mei, pe care citeam aceeași panică. Lucraserăm și cu alți oameni din cămin, desigur, dar concursul fusese al nostru. Inspirația *noastră* genială, sub

conducerea *noastră.* Pretextul de a ne vedea și peste zi, nu doar în fiecare seară. Într-un timp foarte scurt deveniserăm genul de prieteni care erau nu persoane separate, distincte, ci mai degrabă membre fără de care nu puteai trăi. Resimțeam atacul acela ca pe un afront personal.

Mint, care stătea lângă partea din față a carului, a dat drumul rucsacului plin de artificii. Ghiozdanul a lovit pământul cu un zgomot puternic, făcându-l pe Frankie, care plutea în spatele lui ca o umbră, să se dea la o parte și să-l privească precaut. Lângă mine, Caro și-a pus mâinile pe față, ferindu-și ochii de privirile celorlalți.

Coop s-a apropiat de mine și și-a coborât vocea.

— Carul ăsta era o operă de artă.

Mi-am lăsat ochii în jos, simțind pierderea operei mele mai acut acum că cineva o spusese cu voce tare.

— Doar am dat cu niște vopsea. Nu era important.

Jack a luat o bucată de plantă cățărătoare moale, ruptă, și a legănat-o în mâini.

— Ce naiba ar fi putut face asta? Parcă a fost lovit de un buldozer.

— Greșit. Întrebarea corectă este *cine* ar fi putut face asta.

În mulțimea de fețe uimite, doar cea a lui Heather făcea notă discordantă. Capetele s-au întors în direcția ei.

Courtney și-a pus mâinile în șolduri, coatele ei subțiri făcând niște unghiuri teribil de ascuțite chiar și sub grosimea hainei.

— Cu toții știm exact cine a făcut-o. Au fost ciudații ăia de la Chapman Hall, conduși de nevăstuicile alea două de Trevor Daly și Charles Smith. Își doresc atât de mult să câștige încât au decis să elimine concurența.

Au început să se audă murmure aprobatoare. Trevor și Charles erau niște băieți cu gura mare, cunoscuți pentru farsele pe care numai ei le considerau amuzante. De exemplu să fure din spălătorie chiloții fetelor și să-i agațe în copaci.

— Ei, stați așa, a spus Mint, vârând mâinile în buzunarele paltonului. Trevor și Charles se înscriu în Phi Delt.

A spus-o de parcă ar fi reprezentat un talisman împotriva acuzațiilor, o garanție care nu putea fi contestată. Phi Delt era, la urma urmei, cea mai bună frăție din campus, locul unde toată lumea știa că va ajunge Mint. Îi recrutau și pe Frankie și pe Jack,

dar asta se întâmpla în mare parte fiindcă veneau la pachet cu Mint.

— Cum au știut Trevor și Charles unde era carul nostru alegoric?

Fusese ideea mea să-l ascundem în spatele căminelor pentru masteranzi, aflate la marginea campusului, unde studenții de la licență se aventurau rareori. O idee de care fusesem mândră până în acel moment.

Frankie și-a trecut o mână peste chipul care i se înroșea tot mai tare.

— E posibil să-mi fi… scăpat câte ceva în timpul meciului de *beer pong*… despre cum ar fi dacă am arunca lucrurile în aer și ar ieși masteranzii să urle la noi…

Un cor de gemete și *de ce pizda mă-sii, Frankie?* a răsunat în jurul micului nostru grup, ceea ce a fost o dovadă concludentă că situația era gravă, pentru că, în mod normal, tot căminul o iubea pe vedeta noastră de fotbal.

— Frankie, tu și gura ta mare! a zis Jack cu năduf.

— *Un secret,* omule! Te provoc să păstrezi un *singur* secret toată viața. Fă-o și am să mor șocat.

— Înțelegeți?

Heather intra în starea ei preferată: teatralitate până-n pânzele albe. Mi-o imaginam cum se plimbă pe o scenă, ridică sabia și urlă „Asta înseamnă război!” în fața unui public extaziat.

— Știau că noi suntem căminul care trebuie învins și știau unde să caute carul alegoric. Ăsta e sabotaj.

Unul dintre băieții care locuiau la câteva uși de Mint și Coop se dusese în partea din spate a carului alegoric. A început să râdă, arătând spre zidul sfărâmat al castelului.

— Mint, trebuie să vezi asta. Ți-au lăsat un mesaj.

Ne-am deplasat cu toții ca să vedem. Pe spatele carului alegoric, desenat cu vopsea roșie, cu liniile întretăiate de picături, era desenat un băiețel care stătea în brațele unei femei. Erau înconjurați de semne de dolar grosolane. Din gura băiatului ieșea un balon de dialog: *Mami mi-a cumpărat carul ăsta alegoric.* Dedesubt, cu litere strâmbe, se vedeau cuvintele *și pe toți prietenii mei,* urmate de *East House trișează. Cu dragoste, Chapman.*

— De unde știm că ăsta ar trebui să fie Mint? a șoptit Caro.

— Te rog! a râs Heather. Bineînțeles că e Mint.

Am riscat să mă uit la el. Chiar dacă acum eram prieteni, nu încetase să mi se pară periculos să-l privesc, ca și cum de fiecare dată m-aș fi apropiat prea mult de soare. Însă el nu avea ochi decât pentru desen, deși Courtney era atât de aproape în spatele lui încât umerii li se atingeau de fiecare dată când se mișca. Părea că e inevitabil ca Mint și Courtney să se cupleze, fiind ca două picături de apă, așa că am încercat să ignor felul în care apropierea lor mă deranja și-mi trezea sentimente vechi și amare.

Dar ceva era în neregulă cu Mint. În cele două luni pe care le petrecusem urmărindu-l, nu-i mai văzusem chipul niciodată așa, cu urme stacojii înflorindu-i pe obraji și gât. Pielea lui părea dureroasă, fierbinte la atingere. Ochii îi fugeau în toate părțile în timp ce înregistra chicotelile și râsetele înfundate.

Coop i-a pus o mână pe umăr.

— Ai intrat în eternitate. Și eu care credeam că numele tău va ajunge pe o clădire sau ceva de genul ăsta.

A zâmbit strâmb.

— Asemănarea te înspăimântă, trebuie să recunoști. Ți-am spus să lucrezi picioarele de două ori mai des la sală. Gambele alea par cam subțiri, frate.

Mint și-a scuturat umărul.

— Ia *dracului* mâna de pe mine!

Furia lui a fost ca un fulger, complet neașteptată. Coop s-a tras jumătate de pas înapoi și a ridicat ambele mâini în semn de capitulare.

— Bine, bine, calmează-te.

În spatele lui Mint, Coop mi-a întâlnit privirea, iar la colțurile gurii i s-a înfiripat un zâmbet.

Era un mesaj doar pentru mine, o privire care crea un loc intim între noi. Întotdeauna făcea asta. Nu conta dacă eram la o petrecere, într-o cameră plină de la un perete la celălalt, dacă ieșeam dintr-o sală de curs, pierdută într-o mare de oameni, doar ca să-l zăresc citind pe o bancă, dacă luam prânzul și el era ultimul care ajungea și își așeza tava de cealaltă parte a mesei – mă găsea întotdeauna și, pentru acel prim și unic moment în care privirile ni se întâlneau, existam într-un loc separat. O cameră numai a noastră pe care el o construise ca să-mi spună ceva ce nu puteam descifra înainte ca momentul să se termine.

— Nu e amuzant, a spus Mint brusc.

Mi-am îndepărtat privirea de la Coop, atrasă de mâinile lui Mint, acum încleștate în formă de pumni.

— E o minciună.

— Normal că e, a spus Frankie, mereu loial.

— Ratații mamei lor…

Mint a dat cu piciorul în carul alegoric, chiar în mijlocul desenului, iar acesta s-a crăpat, aruncând așchii.

— *Mincinoși.*

Peste grup s-a așternut tăcerea în timp ce el a lovit din nou cu piciorul, încă roșu la față. Apoi Frankie a început să dea și el cu piciorul, până când partea laterală a castelului a cedat complet și în locul desenului a rămas o gaură imensă.

Timp de câteva secunde, singurul sunet a fost respirația grea a lui Mint. Apoi Jack a spus:

— Se pare că nu vom repara carul alegoric.

Una dintre fetele de la etajul meu a suspinat.

— Nu-mi vine să cred că am pierdut atâta timp cu asta. Ce dezastru!

Și-a trecut o mână prin păr și a dat să plece.

— Unde pleci? a întrebat Caro.

Pe chip i se citea o expresie ca și cum ar fi acuzat-o de trădare.

Fata i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— E noaptea dinaintea balului, Caro. N-o să lipsesc de la petreceri doar ca să asamblez de mântuială un car jalnic și mâine să pierdem oricum.

— Nici eu, a spus altcineva, iar asta a fost ultimul dangăt al clopotului, căderea cortinei.

S-a auzit un murmur, apoi toată lumea a început să se foiască, să-și potrivească rucsacii în spate. Au plecat în grupuri de câte doi și trei, mormăind despre Chapman Hall, concursuri de măsurat scula și farse exagerate.

Am rămas doar noi opt, făcând tot posibilul să nu ne uităm la gaura din car.

— Vă vine să credeți? a întrebat Caro. Un singur eșec și gata, au părăsit corabia. Unde le e loialitatea?

Jack a suspinat și s-a lăsat pe jos, printre frunzele moarte.

— Nu-mi place să fiu cel care o spune, dar cred că suntem terminați.

Heather s-a așezat lângă el și s-a tras mai aproape. Lui Jack i s-au împurpurat obrajii și a aruncat o privire împrejur ca să vadă dacă-i urmăream. După două luni de prietenie, știam că nuanța aceea specială de roz însemna că Jack se bucura de afecțiunea pe care i-o arăta Heather, dar că n-ar mai fi putut de rușine dacă menționa cineva asta. Heather numea această timiditate „Jack descolăcindu-se după ani întregi de reprimare”, o replică pe care o furase dintr-o carte de-a ei de la cursul introductiv în psihologie. Seara, când ea, Caro și cu mine stăteam de vorbă așteptând să ni se usuce măștile de față sau uitându-ne aiurea la televizor, Heather ne spunea secrete pe care i le împărtășise Jack, ca de exemplu că nu sărutase niciodată pe cineva și că nu i se permisese să aibă o prietenă. Dar ea avea răbdare. Făcea primul pas cu el, iar și iar, de la zero în fiecare zi. Așa era Heather: o fată care făcea lucruri despre care eu nici nu știam că puteau fi o opțiune.

— Haide, sigur putem face ceva ca să reparăm carul. Sau măcar să găsim un plan să ne răzbunăm pe Chapman.

Heather și-a lăsat capul pe umărul lui Jack, care stătea drept ca un țăruș.

— Zic să ardem Chapman din temelii și să dăm naibii parada de la Reuniune, a propus Coop. E jalnic.

— Coop are dreptate. Tot nu-mi vine să cred că te-am lăsat să mă convingi să fac asta.

Courtney s-a întors spre Heather, iar gura ei rujată cu roșu s-a strâmbat.

— Ți-am spus de la bun început că și dacă am fi câștigat un concurs glorificat de lucru manual tot nu ajungeam în fruntea listei Chi O. Iar acum nici măcar n-o să câștigăm. E umilitor.

La fel ca Phi Delt pentru băieți, Chi Omega era cel mai bun club de fete din campus. Se mândreau cu un istoric perfect de recrutare. În fiecare an, fiecare fată căreia i se oferea un loc îl accepta cu recunoștință, știind că un loc în Chi O însemna patru ani în care se respira aer rarefiat. Se zvonea că niciunul dintre celelalte cluburi de fete nu se apropia de recordul lor, nici măcar Kappa, al doilea cel mai bun.

Am învățat repede că viața socială la Duquette se învârtea în jurul a doua lucruri: fotbalul și cluburile de studenți. Câștigarea unui campionat de fotbal era o chestiune de viață și de moarte, iar miza era depășită numai de intrarea în casa potrivită. În

unele privințe, era ceva învechit: fotbalul și cluburile de studenți parcă erau rupte din *Pleasantville*[6]*.* Dar, pe de altă parte, era și ceva atemporal – erau doar încă niște moduri de triere. Și, după cum știa fiecare student care dăduse din coate ca să ajungă la Duquette, viața nu era nimic altceva decât un ciclu constant de întreceri, sortări și ierarhii. Ierarhia? Asta era firească. Ce era ciudat era cât de mult puteai ajunge să ai nevoie de ea, cum, în cele din urmă, după suficient de mult timp, tânjeai după cineva care să vină și să te așeze la locul tău.

— Courtney, a răbufnit Frankie, poți să taci o clipă și să ne lași să gândim?

Courtney a făcut ochii mari. Nimeni nu-i vorbea așa.

M-am strecurat până la Mint, care stătea cu brațele încrucișate strâns la piept, și, luând repede o gură de aer ca să-mi fac curaj, i-am trecut ușor o mână peste umăr.

— Hei. Te simți bine?

Nu s-a ferit de atingere, dar nici nu s-a uitat la mine.

— Am exagerat. Doar că familia lui Charles îi cunoaște pe ai mei și am crezut…

Inima îmi bubuia.

— Știi că doar sunt invidioși, nu?

Am decis să risc, lăsându-mi mâna pe umărul lui și privirea îndreptată spre chipul său.

S-a întors spre mine cu o mișcare bruscă.

— Invidioși?

Fusesem prinsă. Căldura mi s-a răspândit în corp ca lumina soarelui.

— Evident.

A zâmbit.

— Jessica.

Vocea glacială a lui Courtney ne-a întrerupt momentul.

— Știu că trebuie să profiți de Mint când e la pământ, dar acum chiar nu-i momentul să flirtezi.

Parcă ar fi întins mâna pe deasupra ierbii și m-ar fi pălmuit. Sau, mai rău, parcă mi-ar fi smuls bluza, lăsându-mă expusă, cu intențiile și dorințele mele goale, în văzul lumii. Am dat înapoi, trăgându-mi mâna de pe umărul lui Mint, cu ochii arzându-mi de umilință. Dar, înainte să apuc să trag aer în piept – nici eu nu știu ce voiam să spun –, a intervenit Heather:

[6] Film din 1998 (n. red.).

— Courtney, nu te mai purta ca o cretină.

Poate că n-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Heather vedea lumea împărțită foarte clar în *bine* și *rău,* era dogmatică în sensul ăsta. O pusesem pe seama faptului că viața ei fusese clară, lipsită de obstacole, vreme de optsprezece ani. Calea ușoară îi permisese să creadă că lumea e în alb și negru, fără nuanțe de gri. Heather își putea permite să gândească așa pentru că nu trebuia să dea din coate încontinuu pentru ce merita, și nici nu era nevoită să-și trăiască viața în gri doar ca să-i înțeleagă pe oamenii pe care-i iubea. Era doar un alt lux, la fel ca poșetele și hainele ei frumoase.

Totuși, Heather și Courtney formau o pereche – erau colege de cameră și cele mai bune prietene. Ar fi trebuit să-i fie loială.

— Vorbești serios?

Courtney părea la fel de uimită ca mine. O adiere i-a suflat părul lucios, ca de revistă, în jurul umerilor.

— O alegi *pe ea*?

Era ca o linie dincolo de care nu exista cale de întoarcere. N-am putut face altceva decât să clipesc la amândouă.

Heather a rămas tăcută o clipă, apoi a spus:

— Da. Nu mai da în cei mai slabi decât tine.

Mă alesese pe mine.

Courtney a rămas cu gura căscată. A cercetat cercul de fețe dimprejur, căutând un aliat, un dram de simpatie. Privirea i-a zăbovit asupra lui Mint, dar ce-a văzut a făcut-o să înghită în sec, apoi să-și dea ochii peste cap.

— Da, mă rog. M-am plictisit. Sper să vă distrați pierzându-vă timpul cu cauze pierdute.

Apoi i-a aruncat o privire la Heather.

— Cred că ne vedem mai târziu, sau ceva.

Suna mai degrabă ca o întrebare: *Oare ne mai vedem?* Brusc, Courtney părea mică și nesigură.

Heather a dat scurt din cap.

— Ne vedem acasă.

Dar când Courtney s-a îndepărtat, m-a privit și mi-a zâmbit.

M-am umplut de lumină. Dă-l încolo pe Mint; *așa* te simțeai când priveai soarele. Heather îmi luase apărarea. Mă alesese pe mine. Cine mai făcuse vreodată așa ceva?

— Fraților!

Ochii lui Jack se făcuseră mari de emoție.

— Tocmai mi-a venit o idee. O cale de a ne răzbuna pe Chapman și de a reintra în Bătălie. Singura problemă este că e ușor ilegală.

Și, uite așa, ultima jumătate de oră a fost ca uitată, totul era ca șters cu buretele. Ne-am zâmbit unul altuia.

— Varsă tot, a spus Frankie.

Jack a făcut o grimasă și a privit-o pe Caro.

— Bine. Știți că Charles e obsedat de Caro, nu?

Mint a izbucnit în râs.

— Hopa, urmează ceva tare!

— Orice ți-ar trece prin minte – *nu,* a spus Caro.

— Stați așa. Dacă ăia de la Chapman tot ne-au distrus carul alegoric, ce-ar fi ca noi să-l furăm pe al lor?

— Jack, ametitule, a spus Coop. M-ai convins când ai zis „ilegal”.

Am încercat să-i zâmbesc lui Coop, dar nu m-a privit.

— Știm că Chapman își ascund carul alegoric în spate la Bishop.

Bishop Hall era un cămin pentru cei din ultimul an, așa că unul dintre bobocii de la Chapman trebuie că avea o legătură cu un coleg mai mare.

— Caro nu trebuie decât să intre în camera lui Charles și să ia cheile de la carul lor. Apoi îl furăm la noapte, îl transformăm în carul alegoric East House și mâine îl conducem spre victorie.

— Genial! a izbucnit Frankie. Putem folosi chiar și artificiile.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Deci întregul plan se bazează pe Caro care trebuie să fie James Bond pentru o noapte. Sigur, nicio problemă.

— Da, las-o baltă, a spus Heather. Caro nu se poate prostitua. Îl urăște pe Charles. E un dobitoc de jucător de lacrosse.

— Un dobitoc de jucător de lacrosse *Phi Delt,* a corectat-o Coop. Asta înseamnă că e în regulă.

— Nu, stai puțin.

Caro a inspirat adânc.

— O s-o fac. O s-o fac pentru voi.

M-am încruntat.

— Ești sigură?

Uneori îmi făceam griji până unde putea ajunge loialitatea lui Caro.

Frankie a aplaudat.

— O să ajungem *legende*!

— Doar o mică problemă, a spus Mint. Îmi amintesc destul de clar că Trevor a spus că tema carului alegoric Chapman este *Duquette în Paradis.*

— Adică? a întrebat Heather.

— Înseamnă că e o ditamai plaja cu palmieri, nisip și de toate. Plănuiau să meargă pe el în costume de baie.

— Suntem în *octombrie,* am spus.

— Da, ei bine, e clar că vor face orice ca să câștige. Ideea este că vom arăta destul de ridicol dacă mergem pe el îmbrăcați cu pulovere.

— Rahat. Mă rog. Slavă Domnului că am făcut sală tot semestrul.

Frankie s-a uitat în jur și s-a încruntat.

— Ce? De ce vă uitați cu toții așa la mine?

Coop l-a bătut pe umăr pe Frankie.

— E drăguț cum funcționează mintea ta.

— De îndată ce-și dau seama că le lipsește carul, cei de la Chapman vor ști că noi l-am luat, a spus Jack. Trebuie să-l ascundem undeva unde să nu-l găsească înainte să înceapă parada. Să se panicheze, să piardă timpul căutând.

— Nici în vis n-or să creadă că am îndrăznit să ne înscriem, a spus Heather. Dar, oricum, ar trebui să ajungem devreme la stadion. Să apărem în mijlocul paradei înainte să-și dea ei seama.

Coop și-a mușcat buza.

— Știu un loc în care îl putem ascunde. Un teren vechi, abandonat, la câteva străzi de aici. E cam dubios, dar nu se vor gândi la asta, vă garantez.

Caro a strâmbat din nas.

— Cum așa?

El doar a ridicat din umeri.

— Știu care studenți au habar de el și care nu.

— Mă rog. Câmpul sinistru al lui Coop e în regulă în opinia mea, a spus Heather.

— Bine, atunci.

Jack și-a petrecut un braț peste umărul lui Caro.

— Trimite-ne un mesaj când ai marfa și punem planul în acțiune.

•

Ne-am strecurat în parcarea aproape goală de lângă sala de baschet imediat ce majoretele au dat la o parte conurile portocalii. Era semnalul că parada era pe punctul să înceapă și că trebuiau să se alinieze carele alegorice.

Heather a cercetat parcarea în timp ce înaintam.

— Excelent. Niciun spion de la Chapman Hall.

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet.

— Probabil că încă-și smulg părul din cap alergând prin campus.

Ajunseserăm suficient de devreme ca în fața noastră să se afle doar carul mareșalului, care, prin tradiție, era întotdeauna primul și întotdeauna plin de jucători de fotbal gălăgioși. După câteva minute de așteptare încordată, în care am urmărit toate carele venite prin parcarea din spatele nostru, muzica a început să bubuie din cealaltă parte a stadionului. Din difuzoare a răsunat o voce care spunea ceva imposibil de deslușit, dar care părea menit să-ți dea avânt. Dintr-odată, polițistul care dirija traficul de la paradă a trecut în poziție de drepți. A arătat spre carul mareșalului, apoi s-a uitat la noi și ne-a făcut semn să pornim.

Era prea târziu să mai dăm înapoi. Înainte de ziua asta, nu-mi imaginasem niciodată că aș fi furat vreun vehicul ca apoi să mă afișez cu el în văzul lumii. Acum, iată-mă în vârful unui car alegoric furat, tremurând, îmbrăcată, dintre toate vestimentațiile posibile, într-un bikini negru, pe cale să mă expun în fața întregului corp studențesc și absolvenților – iar singura întrebare care-mi trecea prin minte era dacă polițiștii care organizau parada o să fie blânzi când jocul se încheia și mă dădeau jos cu forța.

Mint i-a făcut un semn din cap lui Jack, care stătea în scaunul șoferului, iar acesta și-a ridicat degetul mare. Am pornit, ieșind din spatele sălii de baschet și intrând pe traseul paradei.

Caro m-a strâns de mână.

— Sper să merite.

M-am uitat la ea. Caro se sacrificase mai mult decât oricine altcineva.

— Cât timp ți-a luat să iei cheile de la Charles? Am încercat să rămân trează ca să te aștept, dar am adormit. Cum ai reușit până la urmă?

Caro s-a făcut roșie ca sfecla.

— A durat mult, a mormăit ea. Și nu mai contează cum.

Ciudat...

— Faceți cu mâna, tâmpiților!

Heather, care părea complet în largul ei într-un bikini galben aprins, s-a uitat urât la noi în timp ce făcea cu mâna entuziasmată către mulțime.

Mulțimea. Sute de oameni, aliniați pe ambele părți ale străzii cât vedeai cu ochii. Din clipa în care ne-am făcut apariția i-am văzut cum ne arată cu degetul și râd de noi, studenții ridicoli de la facultate îmbrăcați ca de plajă în mijlocul toamnei din Carolina de Nord.

— Auziți strigătele astea?

Frankie și-a încordat mușchii pentru mulțime.

— Ne adoră!

Și, de fapt, nu se înșela. Toți cei cărora le făceam cu mâna zâmbeau și mă salutau la rândul lor. Copiii îl aclamau pe Mint, care se prefăcea că înoată printre valuri. Studenții de la Chapman fuseseră isteți și umpluseră partea din spate a carului alegoric cu confetti roșii și albe, iar acum Coop le arunca, făcând să plouă pe toată lumea pe lângă care treceam, iar copiii se luptau să prindă și ei câteva mâini. Nici măcar nu mai simțeam frigul. Adrenalina îmi încălzea sângele, făcându-mă să uit de aerul rece în timp ce înaintam pe stradă. Turnul Blackwell, capătul traseului, nu putea fi prea departe.

Chiar reușeam s-o facem!

— Probleme! a strigat Heather, făcând semn în față.

Erau studenții de la Chapman, care se grăbeau spre marginea drumului.

— Hoții! a strigat Trevor, care, spre cinstea lui Courtney, chiar arăta ca o nevăstuică, mic și având riduri pe frunte.

— Jegoșii ăștia ne-au furat carul!

— Ei, nu mai spune! a zis Frankie arătând spre bannerul pe care-l lăsasem atârnat în față.

Tăiaserăm *Campionii Chapman Hall* și scriseserăm *East House.*

— Voi l-ați distrus primii pe al nostru! a strigat Heather.

— Caroline!

Strigătul venise de la Charles, care stătea pe margine într-un tricou de lacrosse alb și roșu, clipind la ea.

— Am avut încredere în tine!

— Hopa! a spus Caro, ghemuindu-se în spatele meu.

— N-o să vă lăsăm să folosiți carul nostru ca să câștigați!

Unul dintre studenții de la Chapman a spart bariera de la paradă și a fugit în stradă, direct în calea noastră, urmat rapid de alții. Încercau să ne împiedice să ajungem la linia de sosire de la Blackwell. Dacă ne-ar fi oprit, am fi blocat toate carele alegorice aflate în spatele nostru. Întreaga paradă s-ar fi oprit brusc.

Jack s-a aplecat afară și a strigat la noi de la volan:

— Ce ne facem?

— Lovește pe careva! a strigat Coop, continuând să arunce confetti cu sălbăticie. Hârtia roșie și albă era peste tot, dar mai ales întinsă ca beteala prin părul lui.

— Ceilalți or să priceapă mesajul!

Într-o străfulgerare de disperare, mi-a venit o idee. Era o nebunie și putea duce doar la necazuri, dar ceva din faptul că eram înconjurată de Coop și Frankie, Mint și Heather și care mă făcea să simt că nimic rău nu se putea întâmpla cu adevărat.

— Focurile de artificii! am spus eu. Să tragem cu artificiile ca să-i speriem.

Frankie n-a pus întrebări. Pur și simplu a fugit în spatele palmierilor, unde le ascunseserăm.

— Țintește *sus,* a strigat Mint. Și fii atent să nu…

Cum s-a întâmplat, niciunul dintre noi n-avea să-și dea vreodată seama, indiferent de câte ori am încercat să rememorăm scena. La început, Frankie umbla neîndemânatic cu candela romană; apoi, imediat după aceea, costumul lui de baie a început să fumege, artificiul a zburat șuierând, noi toți țipam, iar Frankie făcea ceea ce a jurat mai târziu că fusese singurul lucru care-i trecuse prin cap: își smulgea de pe corp costumul de baie în flăcări. A scăpat de el chiar în momentul în care lumânarea romană a explodat în aer, pocnind ca un foc de armă. Mulțimea a rămas cu gura căscată, iar studenții de la Chapman au fugit din stradă.

— Să-l acopere cineva pe Frankie! a strigat Mint.

Frankie avea ochii mari, încremeniți, și se acoperea cu mâinile. O dată-n viață a fost și Coop ascultător: a smuls o frunză uriașă dintr-un palmier și i-a oferit-o. Pentru o secundă, Frankie doar s-a uitat la frunză. Apoi, încet, a clătinat din cap.

— Aplauze pentru *Purpuriu,* a strigat Frankie alergând pe marginea carului alegoric cu mâinile ridicate în aer, în timp ce Coop îl urmărea cu frunza.

Mulțimea a luat-o razna când Frankie s-a întors cu spatele la ei. — Așa, dă-te mare! a strigat Jack de pe scaunul șoferului.

A apăsat pedala de accelerație, iar carul alegoric a țâșnit în față.

Era un haos total.

— Mai multe focuri de artificii! a strigat Heather.

M-am răsucit, atrasă de amuzamentul din vocea ei. Într-adevăr, radia de veselie privindu-i pe studenții Chapman Hall care alergau și mulțimea care țipa, de parcă totul fusese un plan perfect executat.

— Ești nebună? O să dăm foc la car!

M-a ignorat și a aprins o candelă romană care a zburat în aer într-un arc perfect și a explodat desenând o floare strălucitoare. Heather a ridicat din umeri.

— De 4 iulie lansez mereu artificii cu tata.

Bineînțeles. Lucrul acela misterios, timpul petrecut de un tată cu fiica lui.

Am virat și am văzut Turnul Blackwell. În fața lui era scena masivă pe care rectorul își ținea discursul de la Reuniune. Eram atât de aproape!

Coop a pășit lângă mine, cu fața învăluită într-un nimb de confetti.

— Arăți ca un maniac, i-am spus. Ca un înger, spiritul școlii.

Mi-a întins o brichetă.

— Haide, amândoi știm că vrei s-o faci.

Când s-a uitat la mine, privirea aceea îi revenise în ochi și eram doar noi doi. Restul lumii aplauda, râdea, exploda și se estompa în fundal. Faptul că mi-a întors privirea, mai mult decât orice altceva, m-a făcut să apăs pe brichetă, atingând artificiul cu flacăra.

— Jessica rebela! a strigat Coop, în timp ce candela romană se înălța.

Am privit printre degete cum ajunge în punctul maxim și se deschide, făcând să plouă cu lumină ca niște pietre prețioase scânteietoare.

Carul alegoric s-a apropiat de scenă și, pentru prima dată, am ajuns față în față cu rectorul, care stătea în centrul ei, ținând cu

mâna un microfon înalt. Chiar și de unde eram am văzut că era vișiniu la chip.

— Toți studenții care doresc să rămână înscriși în această universitate sunt rugați politicos să înceteze focul! a strigat el.

•

Am devenit eroi. Nu și pentru administrație, desigur, care ne-a escortat direct în biroul rectorului din Turnul Blackwell, unde a trebuit să așteptăm o oră doar ca să țipe la noi despre *expunere indecentă, focuri de artificii ilicite, reclamații de la studenții furioși de la Chapman Hall.* Rectorul îl tot interoga pe Coop, singurul dintre noi care refuzase să-și pună un tricou, ca și cum el ar fi fost eminența cenușie din spatele întregii întâmplări. Dar mai avea de furcă și cu Mint, cu influența familiei sale, și cu Frankie, vedeta de fotbal. Așa că, în cele din urmă, ne-a dat două luni de muncă în folosul comunității și un avertisment sever să nu mai intrăm în belele în următorii trei ani.

Nu, administrația ne ura. Dar *studenții...*

Am intrat la petrecerea de Reuniune Phi Delt din seara aceea, toți șapte împreună, braț la braț, și ne-am oprit în loc. Pe scara din hol era atârnat bannerul de pe carul nostru alegoric, unde tăiaserăm *Campionii Chapman Hall* și scriseserăm *Cei Șapte din East House.*

— Sfinte Sisoe! a răsuflat Heather. L-au salvat.

Casa frăției era o nebunie, plină cu mai mulți oameni decât de obicei, studenți obișnuiți plus absolvenți, aceștia din urmă în mare parte avocați șmecheri, spilcuiți, și directori de bănci în blugi demodați. Un tip care stătea în capătul de sus al scării, lângă banner, ne-a văzut și a arătat spre noi cu berea din mână.

— Cei Șapte din East House!

Toată lumea din hol s-a întors cu ochii la noi ca niște reflectoare.

— Sunt nebunii de la paradă! a strigat cineva. Cei care au încercat să tragă în rector!

Aplauzele și fluierăturile au izbucnit în toată sala.

— Voi ar fi trebuit să câștigați Bătălia! a strigat cineva din spate.

Un membru Phi Delt din ultimul an s-a repezit înainte, apucându-l pe Frankie.

— Frate, aveți sânge-n instalație, nu glumă!

Și-a trecut un braț peste umerii lui Jack, apoi ne-a făcut cu ochiul mie și lui Heather.

— Dar, serios acum, ce a spus rectorul? Nu vă dă afară, nu? Pentru că voi, clovnilor, v-ați născut să fiți Phi Delt.

I-a tras un pumn în umăr lui Mint.

— Iar *tu.* Ești un golan nenorocit, cine-ar fi crezut? Îmi place la nebunie!

Fratele i-a târât pe băieți în direcția barului. Am ridicat din sprâncene în spatele lor. Dacă Frankie și Jack nu fuseseră recrutați mai înainte pe propriile merite, acum cu siguranță asta se întâmpla.

— Haide, a spus Caro trăgându-mă de mână. Ne așteaptă ringul de dans!

M-am întors, realizând că nu-l mai văzusem pe Coop de când intrasem. Unde dispăruse atât de repede? Dar Caro deja trăgea de mine.

Se pare că nu doar băieții erau celebri. Când am pășit pe ringul de dans, mulțimea s-a despărțit, iar lumea care dansa se întorcea ca să ne spună că le plac carul nostru alegoric, bikinii noștri, că eram o gură de aer proaspăt, niște subversivi care se luau la trântă cu administrația și care puneau la zid tradițiile de la Reuniune. Am râs auzindu-le complimentele, dar nu i-am corectat, nu le-am spus: *Noi am vrut doar să ne răzbunăm. Restul a fost o întâmplare.* Pur și simplu am zâmbit și am băut tot ce ne-au dat.

Doar Courtney n-a fost impresionată. Ne-a privit cu ochi răi din colțul ringului de dans, înconjurată de clica ei obișnuită de fete îmbrăcate ca niște imitații ale ei. Șușoteau, se strângeau una în alta, dorind ca strălucirea ei să se răsfrângă asupra lor. Aproape că-mi părea rău pentru ea, dar, pe de altă parte, acum îmi permiteam să simt asta. Am fi putut fi Cei Opt din East House, dar ea pariase greșit. Acum noi ne bucuram de glorie, iar ea era exclusă. Simțeam deja cum prăpastia dintre noi se adâncește, nevăzută dar sigură.

Heather nu-i dădea atenție lui Courtney, preferând să se învârtă pe ringul de dans cu brațele întinse. Făcusem schimb de rochii în seara aceea: ea purta rochia mea roz care se lega la spate, iar eu purtam o rochie neagră pe care o râvneam din ziua în care o văzusem cumpărând-o la mall, deși mă făceam albă la

față chiar și doar când îmi aminteam prețul de pe etichetă. În timp ce ne pregăteam, ea mă întrebase:

— Vrei să te îmbraci de la mine?

De fapt, nici măcar nu fusese o întrebare. Mă întorsesem imediat spre dulapul ei, uitându-mă chiar la rochia aceea dintr-un material strălucitor și ușor ca o șoaptă. Dar n-am recunoscut că o doream până când nu mi-a spus:

— O să port și eu una de-a ta. Un schimb cinstit.

Abia atunci a fost în regulă. S-a îmbrăcat cu rochia mea roz și a spus cu un mic zâmbet:

— Îmi vine perfect.

Și apoi, în fața oglinzii, trăgând de fundă, adăugase:

— E fermecătoare pentru ceva luat la ofertă.

Când am auzit-o spunând *ceva luat la ofertă,* în mintea mea s-a produs un declic. M-a făcut să-mi amintesc ce-i spusese lui Courtney când mă apărase cu o zi înainte: *Nu mai da în cei mai slabi decât tine.* Adică eram prietena lui Heather, într-adevăr, dar ea așa mă considera: inferioară.

Am purtat oricum rochia neagră. Așa că poate chiar eram inferioară.

Muzica s-a schimbat și a început o melodie pe care Frankie o punea la nesfârșit în camera lui, iar Jack a apărut legănându-se de după colț, cu o sticlă de whisky în mână și cu părul lui de Mr. Rogers, de obicei perfect pieptănat, acum ciufulit pe frunte de parcă s-ar fi încăierat cu cineva.

— Ăsta-i cântecul *meu,* a spus Frankie.

A alunecat pe ringul de dans în spatele lui Jack și și-a pierdut echilibrul atât de repede încât Jack a trebuit să-l prindă ca să-l țină în picioare. Fără să piardă ritmul, Frankie s-a învârtit spre Caro, a apucat-o de talie și a ridicat-o.

— Ți s-a mai spus cât ești de mică?

— Mică, mică, dar ridică! a spus Mint venind în spatele lor cu o altă sticlă de whisky, cu obrajii roșii și ochii sticloși.

Era beat.

— Spioana noastră din East House.

— Dulce sabotor! a îngânat Jack.

L-am privit pe Mint, dând din cap spre whisky-ul lui.

— Frații Phi Delt par să te iubească, nu glumă.

A ridicat din umeri, dar nu și-a putut stăpâni zâmbetul

— Ne iubesc pe toți. Apropo, după ziua de azi probabil că ești o țintă sigură pentru Chi O.

Ce contrast puternic! Ieri eram vechea Jessica Miller, azi eram fata în rochie scumpă, a șaptea parte dintr-o stea, o aspirantă la Chi O. M-am gândit la promisiunea Duquette: *Vă vom schimba, trup și suflet.* Poate chiar asta se întâmpla.

Heather l-a zărit pe Jack și s-a oprit din piruete, concentrându-și privirea asupra lui ca și cum ar fi fost singura persoană din încăpere. S-a îndreptat spre el și i-a întins mâna. Jack a privit-o nesigur preț de o clipă, apoi a inspirat adânc și a mers spre ea, întinzând mâna.

— Whisky-ul, a spus ea.

El a încremenit, aproape că a scăpat sticla, și-a tras mâna înapoi și i-a întins în schimb whisky-ul. Nici măcar întunericul din încăpere nu i-a putut ascunde purpuriul din obraji.

Heather a luat o înghițitură din sticlă, apoi i-a dat-o înapoi. Arborase zâmbetul ei prefăcut nevinovat.

— Pentru curaj, a spus ea.

Ce avea de gând? Veșnica întrebare.

Jack s-a îndreptat spre sticlă, dar Heather l-a apucat de mână și l-a tras spre ea. Chiar în mijlocul ringului de dans, sub privirile noastre, Heather l-a sărutat, cu sticla de whisky într-o mână și cu fața lui Jack în cealaltă.

— În sfârșit! am gemut, iar Frankie a fluierat atât de tare încât eram convinsă că Jack o să se smulgă din strânsoare și o să fugă.

Mint s-a întors spre mine, zâmbind, și a deschis gura să spună ceva, dar tocmai atunci muzica a ajuns într-un crescendo, basul vibrând prin podea, iar Frankie a strigat:

— Asta-i partea mea preferată!

În loc să vorbească, Mint m-a apucat de mână și m-a învârtit, iar rochia neagră s-a desfăcut într-un cerc perfect. Am văzut-o cu coada ochiului pe Caro râzând împreună cu Frankie. Jack și Heather se dezlipiseră în sfârșit, dar capetele încă le erau apropiate.

— Unde-i Coop? am țipat prin muzica tot mai puternică.

Mint s-a întors și a arătat spre ușa din spate, care ducea de pe ringul de dans spre o curte.

— Unde altundeva?

M-am uitat într-acolo. Evident, l-am văzut pe Coop într-un colț al curții, cu alți doi băieți. Era adâncit în conversație și îl asculta pe unul dintre ei. Și-a trecut absent o mână prin păr, potrivindu-l după ureche. Am zărit cum o șuviță rebelă tot nu se lăsa aranjată, dar el n-a părut să observe. Doar eu am văzut.

Iată-mă în mijlocul unei petreceri aglomerate, în propria mea cameră privată.

Dar privirea mea l-a atras, iar el s-a întors.

— Coop! a strigat Caro, țopăind pe ritmul tot mai accelerat al muzicii. Vino să dansezi cu noi!

— Nu fi fraier! a strigat Heather.

Jack și-a ridicat sticla.

— Avem whisky!

— O să mă dezbrac din nou! a strigat Frankie. Dacă mă rogi frumos.

Coop a râs și a clătinat din cap, întorcându-se la conversația lui.

Am respirat adânc și am strigat:

— Haide, Coop!

S-a întors și și-a arcuit sprâncenele. Și eu mi le-am ridicat pe ale mele. O provocare. Brusc, a dat noroc cu unul dintre băieți, trecându-i ceva în mână, și a intrat în sală, trecând drept prin ringul de dans. Caro și Frankie au început să-l aclame, iar Jack a zâmbit și i-a întins sticla de whisky. Iar în interiorul meu era un sentiment pe care abia dacă-l recunoșteam și pentru care nu aveam cuvinte. Cele mai potrivite ar fi putut fi *Uite ce pot să fac!* sau *Ia te uită ce-am făcut!*

Dar Coop n-a venit la mine. A mers direct la Caro, a trecut pe lângă Frankie ca s-o ia de mână și a învârtit-o, făcând-o să râdă. Sentimentul din mine s-a transformat într-o săgeată…

Mint m-a luat la dans exact când un băiat a dat buzna de pe hol pe ringul de dans. Purta pe umeri bannerul nostru ca pe o pelerină și toată lumea a sărit înapoi, aplaudând. Cântecul se înălța spre punctul culminant, spre culmea dealului, iar noi șapte râdeam, sărind, cu brațele atingându-ni-se. Le vedeam fețele strălucind în întuneric. Cred că mi-am dat seama, chiar și atunci, că niciodată nu va fi mai bine de atât. Cred că o parte din mine simțea, chiar și acolo, în triumful nostru, în începutul nostru sălbatic și perfect, micile semințe ale distrugerii noastre.

CAPITOLUL 6

IANUARIE, ANUL ÎNTÂI

Teroare și anticipare: cel mai puternic cocktail de substanțe din lume. Înainte de Ziua recrutării, nu mai văzusem în viața mea atâtea fete pe cale să dea colțul din cauza acestei combinații. Terenul de baschet din sala de sport era plin, de la un perete la celălalt, de boboci care se contorsionau și tremurau, unii trăncănind fără oprire, alții tăcuți ca niște pești. Caro și cu mine eram din tabere diferite: ea nu putea să tacă, iar eu nu reușeam să scot un cuvânt.

— Crezi că e adevărat ce se spune, că membrii frățiilor se aliniază pe verandele lor și țipă la noi când alergăm? Crezi că e adevărat că aruncă în noi cu lucruri? Dacă nu ne vrea absolut nimeni și rămânem codașe, ajungem în AOD sau ceva de genul ăsta? Dacă nu ajungem în Chi O?

Caro a închis ochii, trăgând aer adânc în piept.

— O să fie bine. Totul o să fie bine.

Și dacă *nu intram în Chi O*? Asta era teama care mă bântuia. Dar *aveam să intru cu siguranță;* trebuia să intru. Ar fi fost ca și cum mi-ar fi fost ștampilate pe frunte cuvintele *frumoasă, populară, cea mai bună,* astfel încât oriunde aș fi mers oamenii să știe asta.

Președinta cluburilor de fete i-a înmânat lui Caro un plic, apoi mie. Heather s-a apropiat de noi.

— Sunteți entuziasmate?

— Ăăă, da, a spus Caro fără convingere.

Eu am dat din cap, cu gâtul uscat.

— Ăsta e destinul nostru social, chiar aici, în mâinile noastre!

Heather a aruncat în sus plicul și a râs, ca și cum n-ar fi fost îngreunat de o mie de kilograme de așteptări. Bineînțeles. Descopeream că nu exista secundă din viața ei în care Heather să nu se simtă extrem de încrezătoare. În mod normal, atitudinea ei era molipsitoare. Acum simțeam cum mă roade invidia.

— În regulă, domnișoarelor, a strigat președinta prin microfon. A sosit momentul. Deschideți-vă plicurile, apoi sunteți libere să dați o fugă spre noua voastră casă din campus, unde vă așteaptă surorile voastre!

Din cealaltă parte a sălii de sport se auzeau țipete și zgomot de plicuri rupte. Am tras de plicul meu, dar hârtia a rezistat.

Lângă mine, Caro a țipat.

— Am primit Kappa! Doamne, Jess! Știu că nu e Chi O, dar tot sunt emoționată!

N-am avut timp s-o consolez. Prin toată sala răsunau țipete și suspine. Am tras mai tare, rupând în cele din urmă plicul în două, după care am strâns frumoasa plăcuță gravată din interior.

Jessica Miller, suntem încântați să te recrutăm ca membră a grupei de candidați Kappa Kappa Gamma din 2006!

Kappa? Deși stăteam așezată, pământul parcă mi se învârtea sub picioare. Îmi venea să plâng, dar m-am abținut. Nu puteam să fac asta aici. Nu voiam. Trebuia să ies înainte să explodeze ceea ce tot creștea în mine.

Un țipăt de fericire mi-a atras atenția spre locul unde Heather și Courtney săreau împreună. Se împăcaseră de mult de la parada de la Reuniune.

— Suntem colege de cameră și membre Chi O! a țipat Heather.

Ele intraseră, iar eu nu. Heather și Courtney. Simțeam cum îmi fuge pământul de sub picioare.

— Jess, tu ce-ai primit?

Caro zâmbea, dar în ochi i se citea îngrijorarea.

I-am arătat plăcuța.

— E perfect! a strigat desfăcându-și brațele ca să mă îmbrățișeze. Am intrat amândouă! Jess, e minunat. Nimic n-o să ne stea în cale!

M-am ridicat în picioare, ignorându-i brațele, și am luat-o la fugă prin sala de sport, ferindu-mă de grupurile de fete. Unele săreau de bucurie, altele plângeau fără jenă.

Am ieșit din sala de sport și am luat-o la fugă cât de repede mă țineau picioarele, ignorând aerul rece de ianuarie și privirile ciudate, neluându-l în seamă pe tipul care a strigat:

— Ai greșit drumul spre frății, boboaco!

Când am ajuns la East House, abia mai vedeam printre lacrimi. Dădusem greș. Eram vag conștientă că trecusem pe lângă Frankie și Jack în curte. Cei doi beau bere și râdeau în fața unui om de zăpadă neașteptat de dotat. Dar n-am îndrăznit să mă opresc, am fugit înăuntru și am urcat scările, până ce m-am lovit de ceva tare. Niște brațe s-au întins și m-au apucat înainte să mă prăbușesc pe spate.

— Jess?

M-am frecat la ochi. Era Coop, în geaca lui de piele de motociclist, probabil în drum spre locul ăla unde mergea mereu și despre care refuza să ne spună și nouă.

Mâinile lui erau pe umerii mei. Le simțeam căldura chiar și prin palton.

M-a studiat.

— Ce s-a întâmplat?

Am clătinat din cap. Voiam neapărat să mă duc în camera mea. Nu-mi păsa nici dacă Rachel era acolo. Oricum urma să plâng, iar ea trebuia să mă suporte.

Mi-a masat umerii, iar eu nu m-am putut abține să nu mă aplec spre el.

— Serios, mie poți să-mi spui.

— Nu am intrat în Chi O, am zis, neputând să mă mai abțin. Le-am pus primele pe listă, dar m-au refuzat, iar acum sunt o Kappa. Nu-mi vine să cred că n-am fost acceptată. Ce-i în neregulă cu mine?

— E vorba de cluburile de fete?

Coop și-a luat mâinile de pe umerii mei și le-a vârât în buzunare.

— Știi că asta e o porcărie elitistă, nu? De ce ai vrea să faci parte din așa ceva? E un sistem conceput efectiv ca să te facă să te urăști pe tine însuți. Doar așa poate să funcționeze toată treaba asta.

Era picătura care a umplut paharul. Am izbucnit în lacrimi.

— Of, rahat... Văd că ești foarte supărată. Bine, putem rezolva asta.

Coop mi-a petrecut brațul în jurul umerilor și a deschis ușa către holul de la etajul trei.

— Haide, hai să vorbim. Poți să-mi spui lucrurile rele pe care ți le-au făcut Chi O, iar apoi o să aruncăm cu ouă în clădirea lor sau ceva de genul ăsta.

— Nu, am spus, chiar dacă l-am lăsat să mă tragă pe hol până la camera lui și a lui Mint. Nu vreau să te deranjez.

A deschis ușa și m-a poftit înăuntru. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc ușor, chiar și acum, aflându-mă în camera lor. Era ilustrarea perfectă a diferențelor dintre Mint și Coop. O parte era masculină, maro și albastră, cu cearșafuri scumpe, trofee de înot, totul îngrijit. Cealaltă era plină de postere cu formații și cearșafuri roz aprins, iar peste tot erau împrăștiate tot felul de prostii.

— Crede-mă, a spus Coop în timp ce mă așeza pe patul lui, nici nu se pune problema de deranj.

Și-a lăsat cheile pe birou și s-a îndreptat spre ușă.

— Rămâi acolo. Mă duc să iau niște bere de ghimbir și jeleuri Red Vines ca să ai niște zahăr în organism. Astea sunt preferatele tale, nu? Mereu mănânci Red Vines când înveți.

Am dat din cap, încercând să mă abțin să plâng.

— Bine, mă întorc imediat. Serios, rămâi acolo.

Coop s-a strecurat afară și a închis ușa în urma lui.

Rămasă singură, mi-am dat voie să plâng. Nu înțelegeam cu ce greșisem. Încercasem să mă conving să nu-mi fac speranțe, încercasem să mă protejez, dar degeaba: îmi dorisem Chi O din toată inima. Îmi imaginasem cum m-aș fi plimbat prin campus purtând literele acelea pe piept, ca toată lumea să știe unde mă situam în ierarhie. Îmi imaginasem cum ar fi fost să-i spun tatălui meu că am intrat în cel mai bun club de fete din campus, prezentându-i dovezile incontestabile: *Uite cine sunt! Atât de bună sunt! Alți oameni au remarcat la rândul lor și mi-au dat dovada asta.*

Ușa s-a deschis și am tresărit surprinsă. Dar, în loc de Coop, în ușă stătea Mint, holbându-se la mine. Mi-am șters lacrimile de pe obraji, și degetele mi s-au făcut negre de la rimei. Doamne! Ziua nu făcea decât să se înrăutățească.

— Îmi pare rău, am spus, sărind în picioare. Eram cu Coop. Plec.

— Stai așa.

Mint și-a lăsat rucsacul pe jos și haina pe birou.

— Plângi.

M-a privit mai de aproape.

— Azi vă repartizează în cluburi, nu-i așa?

Bineînțeles că Mint știa de ziua asta. El, Jack și Frankie urmau să se înscrie la Phi Delt peste o săptămână. A fost o ușurare că a înțeles de ce eram în starea aceea, dar m-am simțit și jenată, pentru că el ajunsese imediat la țintă.

— Haide.

Mint s-a așezat pe patul lui perfect făcut și a făcut semn spre locul de alături. Am traversat camera și m-am așezat, privindu-l cu coada ochiului.

— Nu am intrat în Chi O, am recunoscut.

Durea să rostesc cuvintele acelea.

— Mi-am dorit foarte mult.

— Bineînțeles. Unde ai intrat?

— Kappa.

Mint mi-a atins genunchiul cu al lui.

— E bine în Kappa.

L-am privit. Cum de și aici, la amiază, într-o cameră de cămin neîngrijită, ochii lui erau atât de imposibil de albaștri?

— Nu-i nevoie să mă minți. Amândoi știm că Chi O sunt cele mai bune. Courtney și Heather au intrat amândouă.

— Heather?

M-am întors spre el.

— Știu, nu-i așa? Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar...

M-am oprit. Mă devora, îmi perfora inima. Voiam s-o spun cu voce tare, dar nu eram sigură cum ar fi reacționat Mint. Dacă mi-ar fi spus să plec, oare i-ar fi povestit după aceea lui Heather? Am respirat adânc, apoi am făcut pasul cel mare.

— De ce *ea*?

În privința lui Courtney înțelegeam. Bineînțeles că intrase în Chi O, era născută pentru asta. Dar Heather? Heather abia dacă era drăguță. Avea fruntea prea mare. Era scundă. Nu e ca și cum ar fi avut note foarte bune sau ar fi fost mult mai populară. Faptul că făceam parte din Cei Șapte din East House ne dădea mie și lui Heather un statut egal, sau cel puțin așa credeam eu. Ai ei aveau bani. Oare asta să fie? Sau vocea ei puternică, încrederea, personalitatea ei ieșită din comun?

Era un mod îngrozitor de a gândi. O *iubeam* pe Heather. Mă făcea să mă simt curajoasă, ca și cum n-ar fi fost nimic ce nu puteam face când eram împreună. Însă nu puteam să-mi scot din minte cum țopăia cu Courtney, râzând și fluturând plăcuța care ar fi trebuit să fie a mea. Dacă locurile noastre fuseseră

încurcate? Dacă mergeam la președinta cluburilor? Dacă deschideau o anchetă și își dădeau seama de greșeală? Mi-am imaginat-o pe președintă luându-i plăcuța lui Heather și dându-mi-o mie, proprietara de drept.

Nu. Bineînțeles că nu puteam să fac asta. Dar mă simțeam complet neajutorată. Voiam să fac ceva ca să preiau controlul, să alung durerea. Îmi imaginam chipul fericit al lui Heather, iar asta îmi frângea inima.

— Ascultă, a început Mint, punându-mi o mână pe picior. Chi O au greșit că nu te-au ales pe tine. Arată-le asta.

— Cum?

Pielea mă furnica unde ne atingeam.

— Kappa sunt pe locul doi, nu-i așa? Nu trebuie decât să furi locul numărul unu de la Chi O. Fii mai tare. Învinge-le la propriul joc. O să te ajut.

— Serios?

S-a întors cu fața la mine, stând picior peste picior. Nu m-am putut abține – mi-am imaginat scena din *O aniversare cu bucluc,* când Jake Ryan se așază la masa personajului lui Molly Ringwald, având tortul aniversar între ei, și îi zice să-și pună o dorință. El era Jake Ryan, dar varianta de aur.

— Bineînțeles. O să fac tot ce pot.

Aproape că am întrebat de ce, dar n-am vrut să stric momentul.

— Spune-mi ceva, am zis în schimb. Ceva jenant.

— Ce?

Mint părea surprins.

— Tocmai ți-am povestit cum am zbârcit-o, am spus, iar acum stau aici și mă simt rușinată. Spune-mi ceva ca să fim la același nivel.

Obrajii lui Mint chiar s-au împurpurat – oare îl vedeam cumva roșind? M-am minunat de ce sunt în stare.

— Ceva ce n-ai mai povestit nimănui altcuiva, am adăugat cu îndrăzneală.

M-a studiat. Trebuie să-i fi părut jalnică, pentru că a oftat și a zis:

— Bine. O să-ți spun ceva de care mi-e rușine dacă juri să nu mai spui nimănui vreodată.

— Jur.

Era un adevărat legământ. Am simțit că brusc suntem uniți de o legătură strânsă.

— Mama mea…

Glasul i s-a frânt, iar Mint a mai tras o dată aer în piept. Mi s-a făcut pielea de găină. Chiar avea de gând să-mi spună ceva important, simțeam asta.

— Anul trecut am aflat că mama l-a înșelat pe tata.

Am oftat, compătimindu-l.

— A fost umilitor. Se pare că-l înșela de mult timp cu unul dintre membrii consiliului de administrație al companiei pe care o deține cu tata. Toată lumea a aflat, dar ea a refuzat să nu se mai vadă cu individul. Mă așteptam ca tata să pună capăt relației, să divorțeze de ea, la naiba, să-i tragă un pumn în moacă dobitocului! Mă pregăteam să fiu un copil care-i doar un accesoriu. Dar el a cedat total.

— Ce vrei să spui?

— A fost atât de slab! Nici măcar n-a luptat. A lăsat-o să-l calce în picioare, l-a lăsat pe celălalt tip să-l castreze. A plâns zile întregi și a implorat-o să nu divorțeze de el, i-a spus că poate continua să se vadă cu tipul ăla, orice vrea ea. Toată lumea a aflat și despre asta, iar acum, peste tot pe unde mergem, oamenii șușotesc că mama și-o trage cu un alt tip, iar tata e un încornorat bleg.

Vocea lui Mint devenise mai tare și mai ascuțită pe măsură ce povestise. Când a spus încornorat, acel cuvânt ciudat, de modă veche, a sunat ca o sticlă spartă. M-am lăsat pe spate.

— Tatăl meu e cel mai mare laș. Îl urăsc. Toată lumea de acasă mă vorbește pe la spate și totul e din vina lui. La o cină organizată de mama înainte să plec la Duquette, a venit târziu de la serviciu și eu l-am încuiat afară din casă. Lumea a râs și l-a arătat cu degetul pe fereastră. Și știi ceva? În loc să-mi pară rău de el, m-am simțit bine. *Foarte* bine. *El* era ratatul, nu eu.

— Mint, e îngrozitor, am spus eu, fără să mă pot abține.

— Da, mă rog, acum știi un secret rușinos. Te simți mai bine?

Am stat în tăcere, gândindu-mă că Mark Minter cel perfect avea o familie atât de distrusă. Am înghițit în sec.

— Cred că și eu îmi urăsc tatăl.

Mint își privise fix plapuma. Acum, s-a uitat la mine.

— Serios?

— Așa cred.

— Ei, ia te uită! Doi nesimțiți care-și urăsc tații.

Am râs ușurată, pentru că, bineînțeles, Mint nu era un nesimțit și, dacă eram pusă în aceeași oală cu el, urma să fiu bine.

— Nu pot să cred că mi-ai spus ceva atât de personal, am zis.

— Tu m-ai rugat să o fac.

— Da, dar… nu credeam că o s-o faci.

— Jess.

Mint a clipit.

— Îmi place de tine.

Pentru a doua oară în acea zi, axa lumii s-a înclinat. Mark Minter mă plăcea? Pe mine, pe Jessica Miller? A fost cea mai improbabilă dintre victorii, ca și cum ai câștiga la loterie sau ai găsi un bilet de aur în tableta de ciocolată.

A înghițit în sec, părând insuportabil de încordat, iar eu mi-am dat seama că nu-i răspunsesem încă, pierdută în uimire.

— Nu te cred, am spus.

A schițat un zâmbet strălucitor ca soarele și a redevenit băiatul de aur, lăsând mărturisirea rușinoasă mult în urma lui.

— De ce nu?

— Pentru că ești… Mint.

Mi-a cuprins fața cu mâinile.

— Îmi place cum gândești despre mine.

Am respirat adânc, mirosindu-i parfumul cu aromă de portocală și mirodenii, iar apoi m-a tras spre el și m-a sărutat cu gura aia frumoasă a lui. A fost lent și blând la început, până când m-am apropiat mai mult, ridicându-mă în genunchi, iar el a adâncit sărutul, încurcându-și mâinile în părul meu. M-am îndepărtat, fără suflare. *Cel mai perfect băiat din lume.*

— Și mie îmi place de tine, am rostit eu eufemismul secolului după care l-am sărutat din nou.

Un zgomot puternic ne-a făcut să ne despărțim. M-am răsucit spre ușă, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul. Coop era acolo și se holba spre noi, cu niște Red Vines în mână. La picioare i se rostogoleau două sticle de bere de ghimbir.

CAPITOLUL 7

ACUM

Dacă exista un iad pe pământ, atunci ăsta era momentul.

— Îl omori pe tatăl tău, apoi ești liber? Să-l citezi pe Freud la o petrecere la facultate e prea clișeic pentru tine, dragule.

Cu încetinitorul, Caro a trecut pe lângă mine spre locul unde stătea Coop, apropiindu-se să-l sărute. A fost o imagine suprarealistă, ca și cum ai revedea un film îndrăgit și descoperi că actorii s-au schimbat brusc și că acum totul e anapoda. Mi-am întors privirea, concentrându-mă pe felul în care tocurile mele cui făcuseră două găuri îngemănate în iarbă.

— Mie mi-ar părea rău dacă apucăturile lui Coop s-ar schimba vreodată.

Mint și-a ridicat paharul.

— Fie ca tovarășul meu de cameră preferat să ne întunece viețile altfel idilice!

Buzele roșii ca niște bomboane ale lui Courtney s-au lărgit într-un zâmbet, dezvăluind niște dinți la fel de albi și drepți că ai soțului ei.

— De fapt, din moment ce Minty și cu mine n-am putut ajunge la petrecerea de logodnă, hai să le urăm sănătate lui Caro și Coop.

Petrecerea de logodnă. Amintirile au ieșit la suprafață prea repede ca să le pot respinge, având marginile începțoșate de alcool, dar totuși suficient de clare încât să mă facă să sufăr. Am reușit să mă adun, dându-mi seama că toți ceilalți își ridicaseră paharele. L-am adăugat în grabă pe al meu, deși era gol.

— Pentru Caroline Rodriguez, a închinat Coop, o sfântă în viață, care m-a salvat de la depresie și sărăcie după facultatea de drept. Fie ca în cele din urmă să fiu demn de ea.

Caro a roșit drăguț.

— Pentru Caro și Coop! a cântat toată lumea, iar eu am rămas puțin în urmă.

— Apropo de depresie și sărăcie, știți pe cine am văzut? a întrebat Courtney ridicând din sprâncene. Pe Eric Shelby. Îl mai

știți, nu? Cel care se furișa mereu pe unde mergeam noi. Mă gândeam eu că o să se strecoare la Reuniunea noastră.

Obrajii lui Caro s-au împurpurat.

— *Lucrează* aici. Și ar trebui să fii mai drăguță cu el.

— Am nevoie de ceva de băut, am anunțat, fără să mă adresez cuiva în mod special, apoi mi-am scos tocurile din pământ și m-am grăbit în direcția barului.

Planul meu se destrăma. Nimeni nu reacționa așa cum mă gândisem. Nu anticipasem o ambuscadă atât de rapidă din partea lui Caro, nu mă așteptasem să fiu împinsă în Courtney și Mint, să simt presiunea claustrofobică a lui Eric undeva acolo, dându-ne târcoale. Nici într-o mie de ani nu mă așteptasem la propria mea reacție când l-am revăzut pe Coop.

Asta schimba totul. Ce șansă aveam să le arăt tuturor noua și adevărata mea variantă, Jessica cea strălucitoare, frumoasă și de succes, dacă trebuia să-mi petrec tot weekendul evitându-l? Cum aș fi putut să-mi asigur triumful dacă în fiecare clipă trebuia să mă concentrez să îndepărtez amintirile, prefăcându-mă că nu-mi pasă?

Credeam că pot ține în frâu starea asta, agitația din sângele meu, conștientizarea înțepătoare a prezenței lui Coop cel real, în carne și oase, la doar câțiva metri în spatele meu. Corpul meu era într-o stare de alertă totală, iar el abia dacă se uitase la mine.

Trebuia să plec. Să pun cât mai multă distanță între noi. Barmanul mi-a umplut paharul cu vin până la refuz, cumva simțind că aveam nevoie de asta. I-am vârât bani în borcanul cu bacșișuri și am fugit afară din cort, îndreptându-mă spre negrul catifelat al copacilor. Seara era distrusă, dar a doua zi aveam să-mi revin. Nu era totul pierdut. Important era să stau departe de…

— Îți iei tălpășița?

Am înghețat.

— Cred că nici tu nu te-ai schimbat prea mult.

M-am întors încet, cu o speranță complet irațională, dar el stătea acolo, înalt și luminat de strălucirea din cort, cu fața pe jumătate umbrită.

M-am îndreptat de spate. A urmărit mișcarea cu atenție, uitându-se cum bretelele rochiei mi se întindeau pe piele. Mi-am dres vocea.

— Aparițiile în forță. Strategia asta ți-a funcționat mereu de minune.

Coop a zâmbit. O raritate.

— De ce ești aici? am întrebat.

— De ce n-aș fi? Am absolvit Duquette, nu-i așa? Indiferent cât de mult au încercat ticăloșii ăia să mă oprească.

Am luat o gură din pahar și am simțit cum vinul îmi alunecă pe gât. *E o idee proastă să vorbești singură cu el. Pleacă, Jessica.*

— Noroc! a spus el, ridicându-și paharul.

Am plecat capul ca să nu mă uit în ochii lui, dar nu m-am putut abține. Privirea lui a atras-o pe a mea. Ochii de un verde viu, cu gene întunecate, mă priveau așa cum o făcuseră dintotdeauna: prea intens. Pe brațe mi s-a făcut pielea de găină.

— Dacă bine țin minte, vechiul Coop credea că Reuniunea e o prostie.

— Poate că noul Coop s-a molipsit de spiritul școlii.

Noul Coop. Desigur. Trecuseră zece ani de la facultate. Un an întreg de când nici măcar nu mai vorbiserăm. La fel ca mine, acum era altul. Nu era doar faptul că devenise avocat, lucru care păruse întotdeauna atât de improbabil în facultate. Și nici faptul că locuia într-un oraș nou, că nu mai era nedezlipit de Jack, Frankie și Mint. Acum era *logodit.* Aparținea altcuiva. Aparținea prietenei mele celei mai bune.

Mi-am repetat asta iar și iar.

— Ei bine, am spus, începând să mă îndepărtez. Mă bucur că ai venit. Te rog să mă scuzi…

M-a apucat de braț.

— Ce… N-ai de gând să vorbim despre ce s-a întâmplat?

Un fior mi-a străbătut tot corpul. Mâna lui era caldă, aerul de toamnă – rece. Era atât de aproape. Am deschis gura să vorbesc, dar el a clătinat din cap.

— Să nu îndrăznești să mă întrebi *despre ce.*

Nu m-am mișcat.

— Nu cred că e nimic de spus. A trecut un an.

Și-a încleștat maxilarul.

— Putem avea o conversație sinceră măcar o dată în viața asta nenorocită?

Nu m-am putut abține și am râs.

— O conversație sinceră a stricat lucrurile de la bun început.

În ochi i s-a aprins o scânteie. Degetele i s-au încordat pe brațul meu.

— Parcă ai spus că erai beată la petrecerea mea de logodnă.

O amintire: inima mea, sfărâmată în o mie de bucăți. Corpul meu, nesigur cum să funcționeze fără ea. Incapabilă să pun un picior în fața celuilalt, cuprinsă de durere. Barul frumos de alamă, sticlele de vin roșu, Caro, strălucitoare în alb. Gândul disperat: *Trebuie să-i spun.*

Ajungeam pe un teritoriu periculos. Simțeam cum fantomele încep să se agite.

— Așa și eram, am spus precaută. Chiar foarte beată.

— Deci până la urmă cum e? Ai fost sinceră sau ai fost beată?

Avea o privire prea serioasă.

Iisuse Hristoase, Coop.

Întotdeauna voia atât de mult!

Amintirile m-au năpădit. Petrecerea de logodnă a lui Caro și Coop. Venise toată lumea: rude, toți prietenii noștri din facultate, cu excepția lui Mint și Courtney, desigur, plecați în cine știe ce vacanță luxoasă. Inițial m-a durut să aflu că el și Caro ieșeau împreună. Ca prietenă a lui Caro, a trebuit să aud fiecare amănunt chinuitor despre cum s-au reîntâlnit. Cum Caro – care ținea legătura cu vechii prieteni, indiferent cât timp trecuse, pentru că era genul acela de persoană – îl sunase din senin pe Coop într-o zi.

Se pare că sincronizarea fusese perfectă. Coop, care se chinuia cu facultatea de drept și cu o slujbă cu normă întreagă, dar era și bântuit de ceva. Caro îmi șoptise asta ca pe un secret între noi două: *bântuit.* El avea nevoie de un prieten, iar ea se nimerise acolo. Mă prefăcusem nedumerită, vorbisem pe un ton potolit la telefon, chiar dacă inima îmi bătea cu putere, chiar dacă îmi venea să țip că știam ce-l bântuia și că eram stăpânită de același lucru.

Le suportasem relația în tăcere, pentru că asta trebuia să fac. Așteptasem ca rana să se vindece, sau ca ei să se despartă, ceea ce mi-am spus că era inevitabil.

Dar s-a întâmplat exact opusul. Caro a spus că se mută în Greenville ca să stea cu el. Apoi, prea repede, a venit apelul, în care Caro țipa, iar eu simțeam că mă lasă genunchii. Se logodiseră. Iar ceva din mine s-a prăbușit atunci, ceva important care era acolo de ani de zile, care mă ținea în picioare, deși nu-

mi dădusem seama niciodată. Încercasem toate metodele obișnuite pentru a atenua durerea, dar singurul lucru care avea efect era vinul.

— Jess, vreau să fii sinceră.

Coop m-a tras de braț mai aproape de el.

— Au trecut ani buni de când n-am mai putut să te citesc.

Oare fusesem sinceră în noaptea aceea de la petrecerea de logodnă? Mă agățasem de el în cel mai întunecat colț al barului și îl implorasem: *Nu te căsători cu ea. Pe mine trebuie să mă iubești, iubește-mă, iubește-mă, iubește-mă!* Ca o incantație care capătă putere dacă e rostită de îndeajuns de multe ori. Îl apucasem de mână. *Vino cu mine chiar acum, hai să plecăm. Să fugim și să nu ne mai întoarcem niciodată!*

Îmi pusese mâinile pe umeri. *Te-ai îmbătat, Jess. Nici tu nu crezi ce spui.* Chipul lui împietrit. *Știu că nu crezi. Pentru că, dacă ai crede-o, ar fi cel mai crud lucru pe care l-ai făcut vreodată.* Apoi se îndepărtase, punând distanță între noi. *Iar Caro e prietena ta.*

Fusesem sinceră sau beată?

M-am uitat la mâna lui Coop pe brațul meu, la degetele lui puternice și grațioase. I-am urmărit curbele dure ale bicepșilor, vizibile prin pulover, am trecut pe lângă curbura elegantă a gâtului până la buzele pline, genele lungi și coama de păr negru. Fiecare centimetru din el îmi era familiar, frumos, exasperant.

M-am simțit vie cum nu mă mai simțisem de un an întreg, poate chiar mai mult, iar sentimentul acela a luat decizia în locul meu. Nu puteam să-l las să dispară din nou din viața mea. Din clipa aceea aveam să joc conform regulilor, să nu-mi asum niciun risc, să rămânem doar prieteni. Chiar dacă nu primeam niciodată decât o fărâmă din Coop – câteva cuvinte prietenoase, o mână pe braț –, tot m-aș fi mulțumit. Nu conta cât de mult durea.

— Eram beată, am șoptit, cuvintele fiind ca o ușă care se închide.

— Bineînțeles.

Și-a închis ochii pentru o clipă, apoi i-a deschis, întunecați și arzători.

— Ești o lașă.

CAPITOLUL 8

MARTIE, ANUL ÎNTÂI

Indiferent ce-aș fi făcut, facturile mă găseau. Dacă evitam cutia poștală din centrul studențesc, îmi erau livrate la ușă. Dacă le îngropam sub cărțile și hârtiile de pe biroul meu, cumva tot ieșeau la iveală, răsturnate din greșeală de Caro sau Heather și împrăștiate pe podea.

În aceeași zi în care am deschis plicul roșu și am descoperit că, în calitate de studentă în anul întâi, aveam o datorie de zece mii de dolari – cuvinte scrise cu litere de-o șchioapă care amenințau *demersuri injustiție pentru neplată* –, părinții lui Heather au surprins-o cu un BMW nou-nouț. Era prima zi a Weekendului cu Părinții, care-i dădea de fiecare dată campusului o aură veselă, dichisită. Ai mei n-au venit niciodată. Cu siguranță că primiseră invitația aceea din partea școlii, cu foiță aurie, pe hârtie grea, dar au trecut-o cu vederea de fiecare dată.

Când am deschis ușa apartamentului, cu nota de plată încă în mână, nu le-am găsit doar pe Heather și Caro, ci și pe părinții lor, chiuind și desfăcând șampanie în mica noastră bucătărie. Ciocneau pahare subțiri din care ieșeau bule și alcătuiau un tablou frumos, deși puțin confuz.

M-am oprit în pragul ușii.

— Ce se întâmplă?

— Sărbătorim în avans cei douăzeci și unu de ani ai lui Heather, a spus cu dragoste în glas doamna doctor Shelby.

Mama lui Heather era o copie fidelă a ei, până la fruntea prea mare. Era îmbrăcată în haine largi, încăpătoare, și purta bijuterii grele, ca proprietara unui centru spa din Sedona. Era un stil cu care mă familiarizasem la Duquette și pe care începusem să-l numesc *Femeia bogată de peste cincizeci de ani*

— Mi-au luat o *mașină* nouă!

Heather mi-a aruncat un rând de chei.

— Gata cu vechiul Audi! Mai târziu îi iau pe Jack și pe ai lui la o plimbare, dacă ai chef să vii și tu.

Am prins cheile cu mâna în care țineam plicul roșu, apoi l-am pitit repede, ca nu cumva să-l vadă. Cheile erau mari și grele, gravate cu logo-ul BMW alb-albastru, acel talisman puternic al statutului. Am înghițit în sec și le-am pus jos.

— Eh, niște chei ca oricare altele!

Am zâmbit ca să arăt că glumeam.

— Credeam că sunt placate cu aur sau ceva de genul ăsta.

M-am întrebat ce vor face cu Audi-ul lui Heather, vechi de numai cinci ani.

— Hai să-ți torn un pahar, a spus domnul Shelby.

Era scund, chelios și veșnic zâmbitor.

— E chiar franțuzească. Să fie treaba treabă.

— De fapt, am spus, strângând înștiințarea în pumn, mi-am adus aminte că am un laborator de artă.

— Laborator de artă?

Mama lui Caro părea nedumerită.

— Credeam că ești la economie.

— Așa e, a spus Heather, făcând un semn cu mâna. Jess e genială. Dar, de fapt, nu-i place economia. *Adoră* să picteze.

— Economia e o alegere mult mai practică.

Tatăl lui Caro i-a aruncat o privire de avertizare, ca și cum ar fi fost îngrijorat că lipsa mea de simț practic era contagioasă.

— Mai ales în plină recesiune. Ați auzit că se spune că piața imobiliară…

— Mie, una, îmi place să am o prietenă artistă, l-a întrerupt Heather. Nu tot ce-i pe lumea asta trebuie să se rezume la bani.

Mi-a făcut cu ochiul, ridicându-și paharul de șampanie.

— Pentru Jess, propriul nostru Renoir!

— Nu vă faceți griji, i-am spus tatălui lui Caro, ignorând teatralitatea lui Heather. E doar un hobby.

M-am întors spre ușă, zărind pentru o clipă expresia confuză de pe chipul lui Caro în timp ce-i făceam cu mâna peste umăr. Îmi memora orarul în fiecare semestru, așa că știa că mint în legătură cu laboratorul de artă. Dar trebuia să plec.

Am alergat prin campus fără să știu încotro mă duc, până când am ajuns în fața Turnului Blackwell. M-am strecurat înăuntru și am urcat scările, cerc după cerc, tot mai sus, în ochi ivindu-mi-se lacrimi.

Bineînțeles că nu făceam licența în artă. Aveam nevoie de o diplomă serioasă, una care să te ajute în lume, să-ți deschidă

uși. La Duquette era ușor să vezi cum arată puterea: studenți cu stagii de practică la fondurile de investiții ale taților lor, care apoi se transformau fără probleme în locuri de muncă, decani care veneau în mediul academic de la firme de capital privat după ce donau sume uriașe de bani, profesori merituoși care luau o pauză de la predat pentru a-l consilia pe președinte în privința acordurilor comerciale. Puterea arăta ca Maserati-urile parcate pe locurile celor cu abonamente pe tot sezonul și ca numele familiare de la stadionul de baseball. Arăta ca dr. John Garvey, economist celebru.

Semestrul ăsta intrasem în sfârșit la unul dintre cursurile doctorului Garvey și era greu să nu fiu hipnotizată de prelegerile sale. Avea o voce uscată și tăioasă, se îmbrăca la costum cu vestă și știa pe de rost numele Secretarilor Apărării. Îi certa pe toți studenții care îndrăzneau să întârzie și se aștepta de la noi să fi citit toate cărțile lui de teorie economică.

Îmi amintea de cineva, dar nu-mi dădeam seama de cine. Era o persoană familiară și abia la cursul din urmă cu o săptămână realizasem, cu o doză de rușine, despre cine era vorba. Dr. Garvey îmi amintea de omul despre care îmi imaginam că fusese tatăl meu înainte de a deveni tatăl meu: un absolvent de economie de la Harvard care visa să lucreze la Washington și să schimbe lumea. Tata așa cum ar fi trebuit el să fie.

A fost ciudat de potrivit, deci, că dr. Garvey era cea mai bună șansă a mea de a realiza ambițiile tatălui meu. Dacă îmi jucam bine cărțile la cursul lui, dacă lucram mai mult decât trebuia pentru a obține sprijinul său puternic, anul următor aveam o șansă mare să câștig Bursa Duquette pentru studii post-universitare. Bursa asta mi-ar fi deschis ușile pentru un masterat la Harvard și mi-ar fi oferit banii necesari să transform visul în realitate.

Nu totul pe lumea asta trebuie să se rezume la bani, spusese Heather. Heather – cea mai aprigă susținătoare a mea, încă din ziua în care mi-a luat apărarea în fața lui Courtney. Dar Heather era totodată fata care primea un BMW doar pentru că se născuse, nu pentru că luase note mari, nu pentru că ar fi câștigat vreun premiu sau pentru că făcuse ceva cât de cât special. Heather nu trebuia să-și facă griji în privința specializărilor practice. Primea tot ce-și dorea și ajunsese să se

integreze fără efort printre Chi O și Phi Delt, toți copiii bogați care contau.

Eu, pe de altă parte, trebuia să ascund de unde veneam, faptul că familia mea nu avea bani... și situația tatălui meu. Eram nevoită să mă îngrop în datorii doar pentru o frântură din ce aveau Heather, Courtney sau atâția alți copii din campus.

Mai ales Mint. La fel ca Heather, prietenul meu avea tot ce-și dorea cât ai clipi. Oricât de mult l-aș fi iubit, viețile noastre erau la fel de diferite ca ziua de noapte.

Am ajuns în cele din urmă în vârful Turnului Blackwell și am dat buzna în depozitul ascuns, un spațiu secret cunoscut doar de studenții din anii mai mari. Nu m-am chinuit să-mi înăbuș plânsul.

— Jess? Ce faci aici?

La naiba. M-am răsucit, ștergându-mă frenetic la ochi. Cu excepția stivei de mobilă veche și a cutiilor de carton, printre lacrimi camera mi se păruse goală. Și totuși el era acolo, sprijinit de perete, în colț, cu o mână în buzunar.

— Coop.

Am încercat să vorbesc pe un ton degajat.

— Nici nu mă mir. Cum se face că dai de mine în cele mai proaste momente ale mele?

— De fapt, a spus Coop, tu ești cea care mă găsește.

— Îmi pare rău. Plec. Credeam că pot fi singură.

A lăsat ceva să cadă pe jos și l-a zdrobit cu piciorul. S-a apropiat, cu ambele mâini în buzunare, privindu-mă precaut. Avea părul atât de ciufulit încât părea un pic scăpat din pădure.

— Să-l chem pe Mint? Cred că e cu părinții lui la un restaurant, dar pot să dau de el.

Am încercat să zâmbesc.

— Nu. Dar mulțumesc.

Mint era ultima persoană din lume căreia îi puteam spune despre datoria mea. Iar gândul că părinții lui ar fi aflat ceva despre asta îmi făcea rău fizic.

— Bine. Atunci îți cedez camera.

Coop și-a aranjat părul după urechi și s-a îndreptat spre ușă.

— Stai.

S-a oprit. Am înghițit în sec, uitându-mă prin ferestrele mari la campusul Duquette, care stătea să fie înghițit de amurg.

— Nu vrei să rămâi?

Coop s-a întors și ne-am privit. Am încercat să-i citesc chipul, dar era impenetrabil.

— Sigur, a spus în cele din urmă.

S-a întors și a rămas stingher lângă mine.

— Ai de gând să mă pui să ghicesc de ce plângi?

M-am lăsat pe podea, trăgându-mi genunchii la bărbie.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Mincinoaso.

S-a așezat și el, păstrând o distanță precaută între noi. Dar nu a contat; încă îl simțeam ca pe o energie zumzăitoare în spațiul gol.

Instinctiv, am strâns mai tare scrisoarea, iar mișcarea i-a atras atenția. Înainte să-l pot opri, s-a năpustit și a înșfăcat-o.

— Coop, nu!

A desfăcut hârtia din plic și a privit-o. Simțeam că mi se face rău. Asta era. Momentul în care fațada mea se spulbera, când adevărul meu urât ieșea la iveală. Avea să afle mai întâi Coop, apoi, cu siguranță, toată lumea.

A fluierat, uitându-se la mine.

— La naiba, Jess. Sunt o grămadă de bani. Ar fi bine să-i plătești repede.

M-am holbat la el, cu ochii mari.

El s-a încruntat. Lumina soarelui de la ora aceea magică se juca pe chipul lui, presărându-l cu umbre aruncate de copaci.

— Ce, ți-e rușine?

Nu mă puteam mișca.

— Jess, tata ne-a părăsit când aveam cinci ani. Am fost crescut de o mamă singură, care a avut două slujbe de când mă știu, în unii ani chiar trei. Dacă ai impresia că nu cunosc plicul roșu, te înșeli.

Am îndrăznit să dau afară tot aerul din corp.

— Serios?

El a râs.

— Glumești? Niciunul dintre rahații ăștia răsfățați n-ar înțelege, dar eu da.

Mi-a aruncat o privire prefăcut timidă.

— Scuze că ți-am defăimat prietenul. Știu cât de mult îl adori pe băiatul de aur. Regele frăției, adoratul profesorilor și toate cele.

— Pari invidios.

— Sunt. Dar nu din cauza asta.

Mi-am strâns picioarele din cauza atmosferei care se schimbase brusc.

Ochii lui au căzut pe genunchii mei.

— Deci o să plătești, nu-i așa?

— N-am cum.

Când am rostit cuvintele cu voce tare, lacrimile au început să curgă din nou. Mi-am dus mâna la ochi înainte ca el să vadă.

— Nici părinții mei nu pot. M-ar ucide dacă ar ști că am deschis cardul ăsta de credit. Am făcut-o pe ascuns, ca să pot avea aceleași lucruri ca toți ceilalți.

Nu știam de ce mărturiseam atâtea lucruri, dar iată că asta făceam, le scoteam la iveală.

Coop și-a trecut o mână prin păr, înfoindu-l din nou. I-a rămas drept chiar și după ce și-a pus mâna pe podea și s-a sprijinit de perete.

— Sunt terminată, am spus. O să fiu dată în judecată.

Și-a studiat picioarele întinse pe podea, apoi a respirat adânc.

— O să-ți dau eu banii.

— E absurd. Cum să poți face rost de zece mii de dolari?

— Haide, de parcă n-ai ști.

— Chiar nu știu.

Vocea lui Coop a urcat cu o treaptă.

— Vând chestii. Credeam că știi.

Se referea la droguri? Chiar era traficant? Undeva în mintea mea, lucrurile începeau să capete sens. Coop chiar avea mereu droguri, mergea în locuri misterioase în momente misterioase, dar asta tot nu a diminuat șocul.

— Zi și tu ceva.

— Mint își cumpără *molly*[7] de la tine?

— Toată lumea o face. Iarbă, *molly,* alte câteva chestii.

— Nu-i bine, Coop. E periculos. Unii sunt uciși din cauza drogurilor.

— Da, ei bine, bursa mea nu-i așa mare. Și nu am cum să mai pun ceva în cârca mamei când ea abia reușește să achite chiria. Mi-am spus că dacă merg la facultate o să mă asigur că nu trebuie să-și facă griji.

M-am uitat la el cu atenție.

— *Tu* ai primit bursă? Ce punctaj ai obținut la SAT?

[7] MDMA sub formă de cristale (n. red.).

Eu nu reușisem să obțin o bursă la Duquette, dar Coop da?

S-a aplecat mai aproape și părul negru i-a căzut pe frunte.

— Pe bune, doar asta ai reținut? Știi că mă pregătesc pentru Drept, nu?

Am râs, chiar dacă o voce mică îmi spunea că e urât din partea mea.

— Un avocat care vinde droguri pare un conflict de interese destul de mare. Ce se întâmplă dacă ești prins?

— Legea e nuanțată și complicată, iar mie îmi plac nuanțele și complicațiile. În plus, cunoscând legea pot s-o încalc mai bine. Tu n-ai primit bursă? Am crezut, știi tu…

Și, uite-așa, vechea rană s-a deschis. Rămășițele distruse ale relației mele cu mama mea fuseseră dezgropate din mormânt.

— Nu, am recunoscut. Plătesc singură pentru toate astea.

M-a privit cu ochii mari.

— Atunci de ce naiba ai venit aici? Nimeni care nu e al dracu' de bogat nu și-ar permite o asemenea taxă.

M-am gândit la noaptea în care primisem confirmarea locului la Duquette. Plicul gros, linia decupată de foarfecă în partea de sus, felul în care tăiasem prea adânc, metalul ascuțit care alunecase pe degetul meu, junghiul arzător de durere. Dar nu asta conta. Pe hârtia pătată de sângele meu scria *Felicitări,* iar apoi am văzut privirea de pe chipul tatălui meu, cea pe care o așteptasem toată viața.

— A fost cea mai bună școală la care am intrat.

— Nicio școală nu merită asta… a mormăit Coop.

Nicio școală nu merită să te împovărezi cu o asemenea datorie, Jessica. Nu înțelegi ce faci. Te îngropi de vie.

Cuvintele tăioase și pline de furie ale mamei mele. Dar n-a contat ce-a spus sau de câte ori a spus-o, pentru că niciunul dintre avertismentele ei nu m-a convins. Niciuna dintre criticile ei nu s-a comparat cu ce am pătimit la Duquette din cauza lui tata.

În ziua în care tata a făcut accident cu mașina noastră și aproape a distrus parbrizul, mama a țipat ore întregi. Nu o mai auzisem niciodată țipând atât de mult. Chiar dacă m-am încuiat în dormitor și am îndesat cearșafuri în crăpătura de sub ușă, încă o mai auzeam cu intermitențe, mai ales cuvintele *problemă serioasă* și *sinucide-te* și *trebuie să se termine.* Nu-mi venea să cred că în sfârșit spunea ceva. De când mă știam, problema

tatălui meu fusese ceva ce ea și cu mine suportaserăm în tăcere, ceva ce abordaserăm doar indirect, chiar și atunci când de față eram doar noi două.

Deși adevărul nu era spus cu voce tare, știam că de vină erau pastilele pe care tata le înghițea zi și noapte, niște lucruri atât de mărunte și inofensive, care îl făceau să fie un mort-viu. Dispărea din realitate ore întregi, sau rămânea treaz, dar drogat și atât de dezorientat încât se lovea de pereți. Erau zile întregi în care nu se putea schimba din halatul de baie. Cândva, astfel de episoade erau doar ocazionale, dar deveniseră tot mai frecvente. Cineva de la serviciu sunase și lăsase un mesaj pe robot. Era în pericol să-și piardă slujba de contabil de la compania siderurgică, pe care o ura, care era sub nivelul lui, dar de care noi aveam nevoie.

În zilele de după accident a părut mai lucid mai des, dar asta nu făcea decât să mă îngrozească atunci când eram în aceeași cameră cu el. Dacă-și ridica privirea din castronul cu cereale și mă observa, dacă mă lua cu adevărat în seamă pentru prima dată după ani de zile și ura ce vedea? Umblam prin casă în vârful picioarelor, încercând să fiu invizibilă.

Până când a venit momentul înscrierii la facultate. Într-o zi am trecut pe lângă el la masa din bucătărie. Purta tricoul lui de absolvent al Universității Harvard. M-am oprit. Cu inima bătându-mi cu putere, i-am spus că am completat o cerere de înscriere la Harvard. O lumină s-a aprins în interiorul lui. M-a privit, m-a privit cu adevărat, și m-a întrebat ce note am, cât am luat la examenele SAT, ce activități extracurriculare am. A început să vorbească frenetic, bătând cu piciorul în scaun. I-am adus cererea de înscriere și s-a uitat peste ea. A spus că trebuia neapărat să intru la cea mai bună școală din lume. Ar fi însemnat că sunt cea mai bună, crema cremelor. Când a intrat el la Harvard, părinții i-au spus că a fost cel mai plin de mândrie moment din viața lor. Știam că spune adevărul, pentru că bunicii mei aduceau vorba despre Harvard la fiecare sărbătoare. În ochii lor, tatăl meu era perfect. Inteligent, fără cusur, mereu la un pas de a-și pune viața pe drumul cel bun și de a deveni cineva.

Ei nu știau despre pastile.

Tatăl meu devenise obsedat de cererile de înscriere la facultate. În fiecare zi, în momentul în care ajungeam acasă de

la școală, mă grăbeam să le iau, paisprezece în total, inclusiv variantele de siguranță, și le împrăștiam pe masa din bucătărie. Vorbeam despre răspunsurile la întrebări, refăceam eseurile. Am revizuit cererea de înscriere la Harvard de șapte ori până când a fost perfectă, apoi și-a luat o zi liberă de la serviciu ca s-o trimitem împreună, ceremonios, prin poștă. A sărutat timbrul și a închis cutia poștală, iar eu am simțit cu fiecare celulă a corpului că tata mă iubea.

Am așteptat luni întregi, întrebându-ne în ce cămin o să fiu repartizată și unde o să se țină orele. Era atât de normal, o versiune a lui însuși pe care abia dacă mi-o aminteam, dar pe care eram încântată s-o primesc înapoi. Nici măcar mama nu se putea plânge. Când nu era în cameră, tata vorbea cu voce joasă despre cum o să se mute cu mine la Cambridge. Patru ani întregi de timp petrecut între tată și fiică.

Apoi a venit scrisoarea dintr-un plic subțire. *Regretăm să vă informăm,* scria, iar lucrul pe care mi-l doream dispăruse, se închisese, îmi fusese smuls. Nu eram îndeajuns de bună.

Am așteptat ca tata să spună ceva, orice, dar s-a închis în dormitor și nu a mai ieșit de acolo timp de două zile. Când a reapărut, nici nu s-a uitat la mine.

Două săptămâni mai târziu, a venit plicul de la Duquette. Nu de la Harvard, ci de la următoarea cea mai bună școală de pe lista mea, numărul șaisprezece din țară. Când i-am arătat scrisoarea, și-a revenit și a rupt tăcerea.

Bună treabă, Jessica.

După aceea, nu a mai contat că nu câștigasem o bursă, că Duquette nu-mi oferise niciun ajutor financiar. Nu exista vreun univers în care aș fi făcut o altă alegere.

Nu găseam cuvintele ca să-i descriu asta lui Coop, chiar dacă aș fi vrut.

Așa că, în schimb, i-am spus:

— N-ai înțelege.

A rămas tăcut o clipă, apoi a repetat cu voce joasă:

— N-aș înțelege…

M-am uitat pe fereastră. Sub noi era artera centrală, o promenadă care se întindea pe toată lungimea campusului. Lui Frankie îi plăcea să alerge pe ea în fiecare dimineață înainte de antrenamentul de fotbal. Dincolo de ea, o întindere de copaci, întreruptă de turlele elegante ale sălilor de curs și căminelor.

— Jess.

Când m-am întors, l-am găsit pe Coop aplecat atât de aproape încât genunchii noștri aproape că se atingeau. M-am dat înapoi. Bătăile inimii mele s-au întețit. Și mi-am dat seama: *Eram doar noi doi. Într-o încăpere doar a noastră.*

— Înțeleg totul despre tine. Știu că ești obsedată să faci din Kappa cel mai bun club de fete pentru că Chi O te-au respins. Știu că ești obsedată de Mint și de Phi Delt pentru că toți ceilalți sunt obsedați și reprezintă un simbol al statutului. Știu că bagi Adderall[8] ca să înveți toată noaptea, chiar dacă economia te face să vrei să te sinucizi. Și acum știu că faci datorii de mii de dolari pe un card de credit pe care nu ți-l permiți doar ca să te integrezi.

Am sărit în picioare.

— Încetează, Coop! Taci din gură!

S-a ridicat și el în picioare și a făcut un pas spre mine. Când m-am retras, a zâmbit, iar în ochi i-am văzut o sclipire.

— Înțeleg, a spus încet, trăgând de cuvinte, că ai face orice ca să câștigi. Ești un fel de sociopată.

Am înghețat.

— Ăsta e de departe cel mai urât lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Încet, zâmbetul i s-a șters de pe figură. Dar continua să-mi susțină privirea. Aștepta.

Ce se întâmpla cu mine? Unde era revărsarea de furie, indignarea? De ce nu simțeam o flacără de furie, ci o căldură scânteietoare înflorind undeva în adânc, undeva intim și periculos?

— Nu înțeleg! am ridicat tonul, aproape țipând. De ce nu sunt furioasă acum?! De ce nu vreau să te pocnesc?

— Pentru că știi că am dreptate. Și știi că asta înseamnă că te văd.

De îndată ce a spus-o, am știut că era adevărat. Nu partea cu sociopatia, ci faptul că el mă vedea. Întotdeauna mă văzuse. Încă din prima zi.

Ceva sălbatic s-a dezlănțuit în mine. Fără să stau pe gânduri, am redus distanța dintre noi și am tras gura lui Coop spre a mea. L-am sărutat cu putere, disperată să-l trag cu mine în jos, oriunde m-aș fi dus. Buzele lui cărnoase s-au despărțit

[8] Stimulent care sporește capacitatea de concentrare, motivația și energia (n. red.).

instantaneu și și-a trecut degetele prin părul meu, strângându-mă mai tare. L-am sărutat cu foc, iar el mi-a răspuns la fel. S-a înfipt în cămașa mea, a ridicat-o ca să-mi atingă abdomenul, și-a trecut mâinile peste coastele mele, cu atingerea lui aspră, ca și cum ar fi fost disperat după fiecare centimetru care urma.

Deodată s-a dezlipit de mine, gâfâind.

— Ești sigură?

Avea vocea răgușită, încordată de îngrijorare. Ca și cum aș fi ținut ceva prețios în mâinile mele, ceva ce el așteptase, și exista o șansă să i-l iau.

— Da, am spus.

Nici n-am răspuns bine că a început să mă sărute din nou. M-a împins în fereastră, lipindu-mă cu spatele de geamul rece, apoi de perete, corpul lui fiind o presiune pe care o doream. Mi-a apăsat adânciturile pometților cu degetele mari, și-a pus mâinile pe fața mea și mi-a înclinat capul pe spate. Și-a purtat buzele peste gâtul meu, peste maxilar și până la gură.

Am gemut sub sărutările lui. Niciodată nu făcusem intenționat o prostie atât de mare. Niciodată în viața mea nu dorisem atât de mult pe cineva.

— Ești iubita celui mai bun prieten al meu.

Coop și-a coborât capul pentru a mă săruta după ureche. O căldură delicioasă mi s-a zvârcolit între picioare.

— Mint. Prințul pe cal alb.

— Oprește-te, am spus, înclinându-mi capul și mai mult, îndemnându-l mai sus.

— Eu nu sunt ca el.

Am tremurat, iar el mi-a prins gura. A lui era caldă și avea un ușor gust de plante.

— Nu sunt cercetaș. O să fac lucruri pe care le urăști.

Coop. Băiatul care spunea mereu lucruri prea aproape de adevăr, cel care mă făcea să nu mă simt în largul meu, care mă privea prea mult timp, prea atent.

— De ce-mi spui asta?

— Îți dau o cale de ieșire.

Coop și-a coborât mâinile pe corpul meu, până când a ajuns între picioarele mele. M-a atins, iar eu m-am arcuit cu spatele în perete.

— Te-am dorit încă din prima zi în care te-am văzut, când te duceai la cursuri și purtai fusta plisată. Mi-am petrecut trei ani

gândindu-mă la asta. Trei ani în care n-am avut voie să te ating sau să suflu vreo vorbă.

Mi-a desfăcut fermoarul blugilor și și-a împins mâna înăuntru, mângâindu-mă prin chiloți. Căldura mâinii lui era prea bună, prea multă. Am icnit.

— Îți spun de la început. Am nevoie de mai mult. Am nevoie de tine la nesfârșit. Așa că asta e calea ta de scăpare. Profită de ea. Altfel, ești a mea, așa cum ar fi trebuit să fii de la bun început.

S-a lăsat în genunchi pe podeaua de lemn și mi-a dat jos chiloții. Am simțit o adiere de aer rece, mi s-a făcut pielea de găină, apoi gura lui era pe mine, caldă și fierbinte, atât de plăcută că mă simțeam vinovată.

E doar corpul meu, m-am gândit. *Doar corpul meu, nu eu; doar o clipă, nu pentru totdeauna*. Îi pot da asta. Coop și-a înfipt limba. Am strigat încetișor și m-am ridicat pe vârfuri, încurcându-mi degetele în părul lui gros și negru.

Nu am profitat de calea de scăpare.

A doua zi, când m-am întors de la ore, am găsit pe biroul meu zece mii de dolari îndesați în două plicuri.

CAPITOLUL 9

ACUM

M-am dus în singurul loc în care Coop nu mă putea atinge, în care nu putea să insiste să-i spun adevărul: înapoi la petrecere, direct în cercul prietenilor noștri. Am dat buzna în cort, simțindu-l pe urmele mele, și am străbătut mulțimea cu inima în flăcări până când am dat de Caro.

S-a răsucit, zâmbind strălucitor.

— O, ce bine, Coop te-a adus înapoi!

Mi-am înclinat capul și l-am văzut cu coada ochiului pe Coop în spatele meu. Puloverul lui mi-a atins brațul. Greutatea comprimată a cuvintelor nespuse m-a făcut să înghit în sec. Era atât de aproape încât puteam să-l miros – un miros de pădure, de plante. La fel ca întotdeauna.

Mi-am înfipt unghiile în braț, stârnind o scânteie de durere ca să nu cad din picioare.

— Mă bucur că te-ai întors la timp, a continuat Caro, făcând cuiva semn cu mâna. Eric spera să ne prindă pe toți.

Am încremenit, cu unghiile încă înfipte în braț. Cineva a pășit în centrul cercului.

Nu putea fi el. Bărbatul din fața mea n-avea aproape nicio legătură cu băiatul pe care mi-l aminteam. Avea părul lung și drept, iar aspectul ciolănos de odinioară fusese înlocuit de forme dure ce întindeau puloverul pe care-l purta. Un pulover de profesor, cu petice la coate, despre care mi-am dat seama imediat că făcea parte dintr-o costumație de epocă. Sub ochi avea cearcăne întunecate, ca de om bântuit. Și totuși era Eric.

Eric Shelby. Fratele lui Heather.

L-am simțit pe Coop foindu-se, după care a ajuns lângă mine, cu brațele încrucișate.

— Ce cauți aici? Nu ești din promoția 2009.

— Coop!

Caro părea îngrozită.

— Ți-am spus că Eric lucrează aici. Nu fi nepoliticos.

Pentru Caro, lipsa de politețe era un păcat capital.

— Își trăiește visul.

Mint a spus-o cu bunăvoință, ca un puști popular care-i face loc cu amabilitate cuiva inferior. Dar vedeam că își încleștase maxilarul.

— A absolvit, dar n-a mai plecat.

— Lucrez la biroul absolvenților.

Eric a zâmbit, iar eu am tras aer în piept. Nici urmă de bobocul entuziast și tocilar, cu ochii mari și emoționați să-i cunoască pe prietenii surorii sale. Zâmbetul lui era o promisiune cu colți. Puteam s-o simt.

S-a întors și privirile ni s-au întâlnit.

— Îmi place să fiu înconjurat de amintiri. Ție nu?

Caro se uita când la mine, când la el.

— Tocmai ce-i spuneam lui Jess că tot weekendul ăsta a fost opera ta.

Vocea ei trăda o veselie falsă.

— Tu ești eminența cenușie din spatele Reuniunii.

— Mă gândeam, a început Eric, că sunteți cu toții aici, în același loc, sărbătorind zece ani. E și aniversarea de zece ani a lui Heather, dacă vă gândiți. De ce să nu profitați de ocazie ca să vă amintiți de ea?

Frankie s-a foit stingher și s-a uitat la Mint, așteptând îndrumări. Courtney a căutat dincolo de noi, până la locul unde se regrupaseră membrele Chi O, cu jind în priviri.

Nu. Asta nu era în regulă. Noaptea nu trebuia să fie despre Heather. Trebuia să fie despre noi. Despre evoluția mea. Despre triumful meu.

— La ce te-ai gândit? a întrebat Coop.

— M-am gândit că am putea merge la memorialul ei și să-i prezentăm omagiile noastre.

Eric s-a uitat la Coop, provocându-l să spună nu.

— Dacă tot n-a putut ajunge la petrecere…

Caro a tresărit și a făcut un pas spre Coop, care i-a cuprins umerii cu brațul.

M-am uitat în jur și mi-am privit prietenii. Frankie. Mint. Până și Courtney. Nimeni nu voia să meargă. Cu toții voiam ca Eric să plece, să nu ne mai bântuie, să nu ne mai amintească de giulgiul negru care atârna deasupra grupului nostru de prieteni. În cele din urmă, Mint a înghițit în sec și a decis, ca de obicei, să fie liderul.

— Cred că măcar atâta lucru putem face, a spus el.

Nu, nu, nu. Dacă mai înainte lucrurile păreau că se destramă, acum amenințau să ardă în flăcări.

— Bănuiesc că da, a repetat Frankie.

— Bine, dar să ne grăbim.

Courtney și-a plecat capul și i-a șoptit lui Mint ca și cum restul n-am fi putut auzi:

— Mai am și alți prieteni, să știi.

— Cred că e o idee grozavă, a spus Caro intrând în joc și aruncându-i lui Eric o privire plină de compasiune.

Ea nu-și dădea seama că era ceva în neregulă. De ce naiba nu reușea niciodată Caro să citească oamenii?

În clipa în care m-am gândit la asta, am roșit de vinovăție. Mi-am amintit că tocmai ignoranța lui Caro era singurul lucru care ne mai ținea prietenia în viață.

Eric a arătat spre peluza din fața cortului.

— Vă rog.

Am mers în grup într-o tăcere încordată, croindu-ne drum printre copacii întunecați, departe de lumină și de oameni. Campusul era neobișnuit de tăcut.

M-a cuprins un fior.

— Unde-i toată lumea?

Eric mi-a făcut semn cu mâna.

— Ei, știi cum e… Sunt cu toții la frății, își vâră capul în cuve cu pileală și iau decizii proaste. Îți amintești cum e.

Frankie a pornit pe cărarea din dreapta, cea care ducea la copacul pe care soții Shelby îl plantaseră în memoria lui Heather. Era chiar lângă East House, locul ei preferat din campus, unde ne întâlnise pe noi, cei mai buni prieteni pe care avea să-i aibă vreodată.

— Greșit, a spus Eric, tăind la stânga.

— Cred că știu drumul spre East House, a mormăit Frankie.

— Nu mergem la East House.

Eric a zâmbit din nou acel zâmbet cu colți.

— Mergem într-un loc de comemorare pe care am ajuns să-l consider mai semnificativ.

A pornit pe cărare.

Ce dracu'? M-am întors spre Mint.

— Fă ceva!

— Cum ar fi? a întrebat Mint.

În același timp, Courtney a șuierat:

— Nu-i spune ce să facă!

Mi-am dat ochii peste cap.

Frankie l-a privit pe Eric.

— Cred că trebuie să-l urmăm. E fratele lui Heather.

— Frankie are dreptate, a spus Caro. Chiar dacă se gândește la ceva ciudat, trebuie să-l suportăm. E doar o mică parte din noapte. Noi am pierdut o prietenă, dar el a pierdut mult mai mult.

Toate instinctele îmi strigau să fac stânga-mprejur și să alerg înapoi la cort sau la hotel. Înapoi la siguranță. Dar Caro a pornit după Eric, apoi Frankie, iar Mint și Courtney i-au urmat. Într-un târziu, până și Coop m-a părăsit. Mi-am ținut panica în frâu și am alergat să-i ajung din urmă.

L-am urmat pe Eric în inima Aleii Frăției, aruncându-ne priviri întrebătoare unul altuia, până când ne-am oprit în fața casei Phi Delt. Conacul impunător, cu coloane groase, era gol, având ferestrele întunecate. Tabloul era suprarealist. Era Weekendul Reuniunii, cea mai mare petrecere a anului. Casa Phi Delt ar fi trebuit să bubuie de muzică și să fie plină până la refuz. Cu siguranță asta se întâmplase pe vremea când Mint era șef de comitet și apoi președinte.

Mint s-a întors spre Eric.

— De ce e goală?

— Biroul absolvenților a decis că Phi Delt și iubitele lor s-ar simți mai bine dacă și-ar petrece weekendul în casa rectorului. Având în vedere poziția lor înaltă în campus și suma exemplară de bani pe care absolvenții Phi Delt o donează în fiecare an pentru Duquette, mi s-a părut un gest potrivit.

— Ați golit casa frăției, a spus Frankie cu un glas în care uimirea era amestecată cu teama.

— Haide, a spus Eric. Nu aveți nevoie de invitație, nu-i așa? Doar e vechiul vostru teren de joacă. Domeniul vostru, castelul vostru. Cum spun copiii? *Unde se întâmplă magia?*

— Eric, ești cu trei ani mai mic decât noi, a spus Coop. Termină.

Eric a râs și practic a alergat pe treptele verandei, a descuiat ușa, după care a deschis-o.

— E înfiorător, a murmurat Courtney.

— Tu ce crezi, Jess?

Frankie și-a trecut brațul său greu peste umerii mei.

— Vrei să ne întoarcem la vechea casă a frăției?

— Nu cred că avem de ales, i-am răspuns.

Așa că am pășit în foaierul întunecat după Eric.

— Aproape am ajuns! a strigat el.

L-am urmat până în cel mai îndepărtat colț al casei, unde se afla o ușă murdară pe care a deschis-o cu umărul.

— La subsol? a întrebat Mint nedumerit.

Courtney s-a dat înapoi.

— Nu vreau să merg acolo jos.

— Hei, e în regulă, a spus Mint și a sărutat-o pe tâmplă. O să ne reculegem puțin în memoria lui Heather…

— Și a lui Eric, am mormăit. Arată ca un mort viu.

— Și a lui Eric, a repetat Mint, zâmbindu-mi peste capul lui Courtney. Apoi ne întoarcem direct la petrecere.

Am tras aer adânc în piept și am pornit prima, urmându-l pe Eric pe scări.

Subsolul Phi Delt. Un loc legendar. Dacă poveștile erau adevărate, aici aveau loc ritualurile secrete de inițiere, cele care trebuiau să aibă loc într-o cameră fără ferestre, departe de ochii curioșilor. Era, de asemenea, locul în care cercul restrâns venea să bea și să scape de gloatele care dansau deasupra. Orele petrecute aici cu Heather, Caro, Courtney, Frankie și Jack erau prea multe ca să le număr. Singura persoană căreia nu i se permisese niciodată să intre era Coop.

— Nu se poate, a spus Coop în timp ce ochii noștri se adaptau la lumina slabă.

Încăperea era destul de goală, doar câteva canapele uzate date de perete și un butoi de bere gol rostogolit pe o parte într-un colț.

— Asta nu e baza Phi Delt. E un platou de filmare de la *Law & Order SVU.*

— Suntem cu toții aici, a spus Eric. În sfârșit, după zece ani.

Pereții erau acoperiți de graffiti vechi. Într-unul se vedea o gaură de mărimea unui copil. Locul chiar era o bombă. Oare de ce fusese atât de mișto să bei aici, de ce erau invitațiile atât de râvnite?

— Eric, omule, nu ne reculegem?

Mint și-a desfăcut gulerul în timp ce se uita prin subsol. Oare își amintea de toate orele petrecute aici împreună, cotloanele în

care ne sărutam când nimeni nu se uita sau când toată lumea era prea beată ca să-i pese? Pierzând timp, pierzând totul…

— Zece ani lungi de când promoția 2009 a absolvit și a plecat de la Duquette. Ce naiba ați mai învârtit de-atunci?

Eric ne-a privit cu inocență, iar creierul meu îmi striga: *capcană*!

— Stați, nu-mi spuneți. Știu deja. V-ați căsătorit, v-ați logodit, ați devenit sportivi de performanță, oameni de afaceri și avocați. Ați ajuns oameni de succes, ceva ce toată lumea a așteptat mereu de la voi.

— Unii dintre noi au devenit vedete pe rețelele de socializare, a adăugat Courtney, aparent nu îndeajuns de speriată cât să nu intre în joc.

— Vreți să știți ce-am făcut eu în ultimii zece ani, după ce polițiștii au renunțat la cazul surorii mele și l-au lăsat pe cel care a ucis-o să se plimbe liber printre noi după bunul plac?

O umbră s-a așternut asupra subsolului. Eric era ca un tren care se îndrepta cu toată viteza în direcția noastră și niciunul dintre noi nu se putea mișca.

— Mi-am petrecut fiecare zi din ultimii zece ani investigând uciderea surorii mele. Urmărind piste pe care poliția nu le avea, zvonuri transmise de studenți, lucruri de care nimeni nu și-a dat seama că se leagă între ele.

Ne-a aruncat o privire febrilă.

— Polițiștii au ratat atât de multe…

— Eric, omule, ce naiba?

Frankie s-a foit de pe un picior pe altul.

— Tuturor ne pare foarte rău pentru ce i s-a întâmplat lui Heather, dar nu crezi c-a sosit momentul să trecem mai departe? Nu e sănătos.

— Sora mea, a șoptit Eric, a fost înjunghiată de șaptesprezece ori în timp ce dormea în pat. Cui naiba îi pasă de sănătate? Mie îmi pasă de dreptate.

Am rămas ca trăsniți. Nimeni nu spunea nimic. Am luptat cu panica, vinovăția, sentimentul că mă aflam pe marginea unei prăpăstii întunecate și rele și că eram pe cale să mă prăbușesc.

— Vreți să știți de ce spun că ăsta e adevăratul ei loc de comemorare? a întrebat Eric. Pentru că e ultimul loc în care Heather a fost văzută în viață. Îmi place să vin aici și să mi-o

imaginez fericită, fără să se gândească la ce urma să se întâmple.

Am tremurat. Nu știam că venise aici. Avea sens, totuși. Noaptea în care fusese ucisă fusese noaptea balului, iar Heather, ca iubită a lui Jack, era în cursa pentru titlul de Miss din partea Phi Delt…

Caro a îndrăznit:

— Credeam că martorii au văzut-o ultima oară în viață țipând la Jack în Bishop. Nu?

Eric a dat din cap.

— Molly Duvall și Chris Holywell. Amândoi au fost martori la ceva ce au descris drept o ceartă oribilă între Heather și Jack în holul de la Bishop Hall.

Vorbea de parcă ar fi memorat raportul poliției.

— În jurul orei 18:32, în noaptea de 14 februarie. Dar nu, nu aia a fost ultima dată când a fost văzută în viață. Pe cine încerc să păcălesc? Mulți dintre voi știți adevărul, știți că Heather a fost văzută mai târziu în noaptea aia în casa Phi Delt. Chiar aici, în camera asta. Se pregătea pentru bal cu un grup de frați și cu o anume domnișoară pe nume Courtney Kennedy.

M-am întors spre Courtney cu surprindere.

— Courtney Minter, a corectat ea.

— Da, ei bine, pe atunci erai Kennedy. Martorii spun că au văzut-o pe Heather chiar aici, dar, la un moment dat, înainte să înceapă petrecerea, a plecat. Nimeni n-a văzut-o plecând și nimeni nu știe de ce a făcut-o. În dimineața următoare, Jack a găsit-o moartă.

În cameră se lăsase o liniște de mormânt. Am încercat să prind privirile prietenilor mei, dar nimeni nu se uita la mine.

— De ce ne spui asta?

Courtney respira greu.

— Știm cu toții că Jack a ucis-o. Heather mi-a spus în față, chiar aici, în camera asta, că lucrurile s-au terminat între ei. Se certaseră cumplit. Arma a fost găsită în camera lui, pentru numele lui Dumnezeu, sub patul lui! A încercat să se scoată nevinovat spunându-le polițiștilor că pur și simplu a găsit-o așa. E psihopat! Uite cum a fost crescut! Toată viața a stat într-un nenorocit de cult religios și într-un final i-a filat o lampă. E vina polițiștilor că n-au reușit să-l prindă. Dacă tot vrei să-ți canalizezi toată energia spre ceva, de ce nu rezolvi asta?

— Există o singură problemă, a spus Eric. De fapt, nu Jack a ucis-o.

Inima mi-a tresărit. Eric nu credea că Jack e vinovat. Mai era cineva care credea asta. Nu, nu doar cineva – chiar fratele lui Heather.

— Ce știi tu? a întrebat Coop.

— Multe, a spus Eric. E uimitor ce poți afla atunci când ești un ratat slab care n-ar putea face rău nici unei muște, a cărui soră a murit în mod tragic. Oamenii îți spun tot felul de lucruri – studenți, cadre didactice, polițiști… Știu foarte multe despre fiecare dintre voi. Mai mult decât orice, știu că nu sunteți ceea ce pretindeți că ați fi. Cei Șapte Faimoși din East House. Doamne, cât v-a iubit Heather! Ați fost cei mai buni prieteni ai ei. Și, cu toții, niște mincinoși.

Nu se putea așa ceva. Instinctul îmi spunea să fug pe scări, să dărâm pereții dacă era nevoie. Să fug.

— De ani de zile am urmărit tot felul de piste, punând piesele cap la cap, descoperind tot ce ați ascuns. Vreți să știți ce am aflat?

Nu, nu, nu.

— Nu Jack a ucis-o pe Heather. Dar cineva din această cameră, da. Unul dintre voi este un monstru care se ascunde în spatele unei măști.

CAPITOLUL 10

FEBRUARIE, ULTIMUL AN

Era o vreme neobișnuit de caldă pentru luna februarie, ceea ce însemna că la Duquette toată lumea era afară: ori beau pe verandele frățiilor, cu muzica din casetofoane dată la maximum, ori stăteau la soare, pe pături de picnic întinse pe Eliot Lawn.

Bineînțeles că era cald, pentru că era singura zi în care aveam nevoie ca afară să fie nori întunecați și reci, care să preschimbe campusul într-un oraș-fantomă. Singurul aspect pozitiv era că nu înghețasem în lunga plimbare prin Duquette, deși purtam doar pantaloni scurți și un tricou.

Evitam privirile celorlalți când treceam pe lângă ei, privindu-mi fix picioarele, de parcă aveam din nou opt ani și îmi era rușine că exist. Mi-am spus că râsetele pe care le auzeam n-aveau nicio legătură cu mine sau cu hainele de gimnastică supradimensionate pe care le purtam. Aproape că am reușit să mă conving. În sfârșit, în sfârșit, am zărit Bishop Hall: un cămin elegant și modern pentru bărbați din clasa de sus, cât se poate de diferit de vechea noastră casă acoperită de plante cățărătoare de la East House.

Optsprezece etaje cu liftul, un urcuș care parcă nu se mai termina, iar apoi am dat buzna afară, pe hol, trecând după colț. Eram *atât de aproape.* O să mă ascund în camera mea și n-o să mai ies niciodată. N-o să mă mai gândesc niciodată, niciodată, la dezastrul de aseară. Și apoi i-am văzut. O mulțime de studenți adunați în fața ușii apartamentului nostru.

Un gol întunecat s-a căscat în mine. Am cercetat mulțimea și mi-am găsit prietenii apropiindu-se în grabă de mine.

— Ce se întâmplă?

Mint s-a uitat la mine, cu fața cenușie.

— Ești bine, a cârâit și m-a cuprins brusc cu brațul.

M-a tras cu putere lângă el și am simțit pe obraz moliciunea helancei călduroase.

Golul se căsca tot mai mult, aspirând lumina.

Coop mi-a aruncat o privire întunecată, iar eu am tresărit și mi-am netezit stingheră părul ud, făcând să cadă niște picături înghețate pe partea din față a tricoului. M-am uitat cu atenție la el. Avea brațul încă în ghipsul pe care-l purta din noiembrie, dar părea să se fi bătut de curând. Pe o parte a feței avea o zgârietură de un roșu aprins. *Ciudat.*

— S-a întâmplat ceva cu Heather, a șoptit Caro, pășind pe lângă Mint.

Privea în gol.

— M-am întors azi-dimineață și polițiștii erau aici. Nu m-au lăsat să intru, dar i-am auzit spunând numele lui Heather. Le-am trimis mesaj tuturor să vină. De ce n-ai răspuns?

— Traficul e blocat pe Allen, a spus Courtney pe un ton plat, ca și cum n-ar fi auzit-o pe Caro.

Era îmbrăcată cu un trening larg din catifea roșie care se asorta cu ochii ei injectați.

— Sunt mașini de poliție peste tot.

— Cum de au intrat polițiștii în apartamentul tău? a întrebat Coop. Cineva trebuie să-i fi chemat. A fost Heather? Poate a intrat în comă alcoolică sau ceva de genul ăsta.

Caro s-a uitat la mine, căutând parcă un răspuns.

— N-am nicio idee. Știi ceva?

Clătinam din cap când privirea goală a lui Courtney a devenit brusc sfredelitoare. A dat din cap spre Caro.

— De unde veneai azi-dimineață?

Caro s-a făcut roșie ca o sfeclă.

— Eu… am rămas… altundeva noaptea trecută, după bal.

— *Cu* altcineva? Cu cine? Un Phi Delt?

— Ce mai contează? a intervenit Coop. Caro poate să se culce cu cine vrea ea. Nu e relevant.

— În clipa asta habar nu ai ce e relevant.

Courtney s-a întors spre mine, cu ochii mijiți. Eu eram următoarea la rând.

— Unde-i Jack? am intervenit eu. Cineva ar trebui să-l sune.

— Am încercat.

Caro și-a strâns crucea de la gât.

— Nu răspunde. Nici Frankie nu răspunde.

Mint s-a foit și m-a privit confuz.

— Tocmai ai venit de la sală?

Mi-am răsucit tricoul în mâini. Țesătura îmi provoca mâncărimi și mirosea ca un amestec de deodorant necunoscut și detergent de rufe.

— Am…

— Acum pe bune, unde ai fost aseară?

Strânsoarea lui Mint s-a făcut mai puternică, până când a devenit aproape dureroasă.

— Te-am sunat de o sută de ori. La bal n-ai venit. Nu te-am găsit nicăieri.

Noaptea trecută. Amintiri dureroase ale căror contururi deveneau din ce în ce mai neclare pe măsură ce se făcea mai târziu, până când au fost înghițite de întuneric. În loc să încerc să mi le clarific, am vrut ca mai mult întuneric să le înghită cu totul.

— Eram beată, am spus, fără să pot privi pe nimeni în ochi. Am clacat. Îmi pare rău.

— Acum nu-i momentul să vorbim despre mizeria aia de bal! a răbufnit Coop. S-a întâmplat ceva foarte nasol…

O mișcare pe hol a atras atenția tuturor. Micul Eric Shelby, care cântărea probabil cam patruzeci și cinci de kilograme cu pietre în buzunare, a apărut în trombă de după colț. Când a văzut mulțimea care-l privea cu groază, a încremenit pentru o secundă, speriat, apoi a înaintat.

— Lăsați-mă să intru!

Și-a ridicat brațele ca să-și facă loc. Dar mulțimea s-a retras oricum, despărțindu-se dinaintea lui. A apucat clanța și a răsucit-o ca s-o deschidă, moment în care Caro a tresărit, dar Eric a dat cu nasul în pieptul lat al unui polițist.

— Înapoi! a lătrat polițistul, iar Eric aproape că a căzut pe spate. Aici are loc o anchetă a poliției.

Am făcut un pas șovăitor înapoi, trăgându-l pe Mint cu mine. Dar, în loc să ne trântească ușa în nas, polițistul a deschis-o complet. În spatele lui am văzut bucătăria și camera noastră de zi distruse. Pernele erau smulse de pe canapea, toate sertarele atârnau deschise. Un paramedic îmbrăcat în negru a apărut în ușa camerei pe care o împărțeam cu Heather, mergând cu spatele și purtând o targă învelită cu o pânză albă. Un alt paramedic ținea de celălalt capăt și îi dădea indicații blânde partenerului său. Mulțimea a devenit tăcută în timp ce treceau prin ușa din față, în hol.

M-am uitat fix la pânza albă. Nu putea ascunde dealurile și văile familiare ale unui corp uman.

Chiar și prin durerea aproape distrugătoare a mahmurelii, prin greață, prin neclaritatea întunecată a amintirilor mele, mi-am dat seama. O cunoaștere ciudată, ca un *déjà vu: Heather e moartă.*

— Vreau ca toată lumea să dea înapoi! a ordonat polițistul.

— E Heather?

Eric aproape s-a împiedicat și a căzut când s-a tras înapoi de lângă targă.

— Heather Shelby?

Disperarea pură din vocea lui m-a făcut să-mi dea lacrimile. Polițistul a mijit ochii la el.

— Cine ești?

— Fratele lui Heather.

Când a rostit cuvântul *frate,* lui Eric i-au cedat genunchii și s-a prăbușit. Mint mi-a dat drumul și a îngenuncheat lângă el, așezându-i o mână liniștitoare pe umăr. Dar Eric n-a observat. Se holba la polițist, întreaga lui lume se mărginea la el și la felul în care avea să răspundă.

Căutătura polițistului s-a mai îmblânzit.

— Fiule, o să am nevoie să vii cu mine.

— Nu, a spus Eric.

S-a aplecat deasupra podelei, iar Mint a încremenit, neștiind ce să facă.

— Nu, nu, nu! a strigat Eric. Nu Heather!

Polițistul s-a uitat la Mint.

— Ajută-l să se ridice când e pregătit, bine? Vreau să-l aduci la secție. I-am sunat deja părinții.

Mint a dat din cap, acceptând cu seriozitate responsabilitatea.

Polițistul s-a întors spre mulțime.

— O să am nevoie de colegele de cameră. Caroline Rodriguez și Jessica Miller.

Am fost șocată să-mi aud numele. Parcă aș fi fost prinsă făcând ceva ce nu trebuia.

Caro a făcut un pas precaut înainte.

— Eu sunt Caroline.

Ochii mulțimii s-au îndreptat spre mine.

— Eu, am spus și mi-am dres vocea. Jessica.

Polițistul a dat scurt din cap.

— Veniți cu mine să răspundeți la câteva întrebări.

M-a cuprins panica. Cu fiecare pas pe care-l făceam, greutatea privirii mulțimii se simțea ca o coroană de spini care mi se afunda tot mai adânc în craniu.

Va fi bine, mi-am șoptit. *Vei spune adevărul. Doar că nu tot.*

CAPITOLUL 11

ACUM

Cuvintele lui Eric au răsunat în subsol: *Unul dintre noi. Un mincinos. Un monstru. Un ucigaș.*

— Te-ai țicnit, a spus Courtney, îndreptându-se nesigur spre scările subsolului. Toate dovezile îl indicau pe Jack. Arma crimei…

— Știu de probe, a spus Eric. *Toate* probele, nu doar ce-au încercat să-i pună în cârcă.

— Cum adică să-i pună în cârcă? a sărit Frankie. Jack a omorât-o pe Heather, ce dracu! Toată lumea știe asta.

— Toată lumea zici?

Eric s-a întors spre mine și i-am simțit focul din priviri ca pe o lampă de interogatoriu. Am făcut un pas înapoi.

— Crezi că Jack e criminalul, Jessica? De asta ai rămas prietenă cu el în toți acești ani?

Toți prietenii mei și-au întors imediat capetele spre mine.

— E adevărat?

Courtney era un rechin care simte sângele din apă.

— Ești prietenă pe ascuns cu ucigașul lui Heather?

— Nu e ce credeți!

Chipul lui Coop, lipsit de expresie în mod deliberat, îmi stârnise un sentiment de panică. Știam că așa arăta când se simțea trădat.

— Eu nu… nu cred că Jack a făcut-o. Și nu e corect să-l pedepsim pentru ceva ce n-a făcut. A fost prietenul nostru, am adăugat cu mai multă convingere.

— Exact cum bănuiam, a spus Mint sec. E foarte josnic, Jess. Vii aici ca să te reculegi pentru Heather de parcă nu i-ai fi trădat amintirea de când a murit.

— Nu mi-ai spus niciodată! a spus Caro pe un ton acuzator. În toți anii ăștia…

— E nevinovat! am izbucnit.

— De unde știi?

Tonul lui Coop era potolit, distant. L-am privit în ochii de un verde viu, atât de plini de pete de culoare încât erau ca niște universuri în miniatură, prinse și suspendate în fața lui.

— Pur și simplu știu. E un instinct.

— Super, a spus Frankie. Instinctul e clar mai important decât faptul că foarfecă însângerată a lui Caro a fost găsită sub patul lui Jack.

Caro a tresărit la cuvintele lui Frankie și l-a privit pe Eric. Dar bobocul timid și slăbuț era acum un bărbat solid, care putea suporta să fie menționată arma cu care fusese ucisă sora lui fără să-și schimbe expresia.

Cât de tare trebuie să-l fi afectat moartea surorii lui… Toată viața lui, persoana în care se transformase, se conturase în jurul morții ei. Ca o ulcică pe roata olarului, netezită și modelată în jurul spațiului întunecat și gol al absenței ei.

Eric s-a întors cu fața spre Frankie.

— După cum ziceam, polițiștii n-au spus totul publicului. Vreți să știți adevărul? Nu au putut să-l acuze de crimă pe Jack pentru că probele nu se potriveau. Și mă refer la *toate* dovezile, nu doar la cele despre care ați auzit. De exemplu…

A făcut un pas înainte, reușind cumva să pară amenințător pe lângă constituția de fundaș a lui Frankie.

— Îți cunosc secretul.

Frankie s-a făcut pământiu la față. Eric știa secretul lui Frankie? Cel pe care-l păstrase în toți acești ani? Dar ce legătură avea asta cu…

— Știu unde te-au găsit polițiștii în noaptea în care a murit ea.

Eric s-a întors cu fața la noi.

— Voi știți? Cât de apropiați sunteți, de fapt?

— Eric, am spus un ton nesigur. Nu…

I-am întâlnit privirea lui Frankie. În ochi i se citea teama.

— Zece ani v-ați bucurat de amânare, dar acum timpul s-a scurs.

Glasul lui Eric s-a ridicat cu o octavă.

— La câteva ore după ce Heather a fost ucisă, polițiștii l-au smuls pe tânărul domn Francis Kekoa aici de față din vârful podului Brooksman.

Am tras aer în piept. Eram șocată. Frankie fusese pe podul Brooksman în noaptea în care fusese ucisă Heather? De ce? Îmi aminteam acum: în acea dimineață teribilă fusese absent din

mulțimea din fața apartamentului nostru. Nici Jack nu fusese acolo, dar toată lumea știa că Jack era într-o cameră de interogatoriu, fiind principalul suspect de crimă în ochii poliției.

— Ce le-ai mărturisit polițiștilor, Frankie?

Frankie s-a făcut palid la față.

— Hei, ia ascultă aici, Shelby… a început Mint încercând să ia apărarea lui Frankie, dar Eric a continuat.

— Ai spus că erai atât de chinuit de remușcări încât aveai de gând să te sinucizi, nu-i așa? Aveai de gând să te arunci de pe podul ăla, dar n-ai vrut să le spui polițiștilor de ce. Ia spune-ne nouă acum, Frankie: ce-ai făcut de te simțeai așa vinovat?

Courtney a tresărit, ca și cum i s-ar fi aprins un beculeț.

— Știu eu!

Cum?

— Courtney, am zis printre dinți, să dea dracu, taci din gură!

Dar avertismentul meu n-a făcut decât să înrăutățească situația. Mi-a aruncat o privire plină de satisfacție. Era clar că mă urăște din adâncul ființei. Ura că-l avusesem pe Mint înaintea ei, că atunci când toată lumea își amintea de facultate se gândea la *Mint și Jessica.*

— Mai știți cum Frankie glumea mereu că vrea să i-o fure pe Heather lui Jack?

— Doar glumeai, nu-i așa, Frank? a întrebat Mint și a pășit în fața prietenului său, ca și cum ar fi putut să-l protejeze fizic.

— Heather s-a dus acasă cu Frankie, a spus Courtney. În noaptea balului, el a condus-o. Nu le-am spus niciodată polițiștilor pentru că erau absolut convinși că Jack e criminalul. Dar n-am spus nimic. Dar dacă Frankie a fost ultima persoană care a văzut-o, iar apoi a încercat să se sinucidă…

Era atât de departe de ce mă așteptam să aud, încât brusc am rămas fără suflare.

— E adevărat? a întrebat Coop și a făcut un pas înainte.

Din câte se părea, viața domestică, viața de avocat, nu-l făcuse cu nimic mai blând.

În loc să răspundă provocării lui Coop, așa cum s-ar fi întâmplat altă dată, Frankie a făcut o grimasă. Pe obraz îi curgea o lacrimă. Chiar acolo, în fața noastră, în mijlocul subsolului Phi Delt, Francis Kekoa a plâns.

— Da, a zis printre suspine. I-am făcut rău.

CAPITOLUL 12

MAI, ANUL TREI

Era târziu, chiar și pentru noi. Eram beți și obosiți, dar încă simțeam adrenalina și entuziasmul provocate de pura absurditate a costumelor de la petrecerea cu tematică de anii ’90. Frankie o căra pe Heather în brațe de la etajul al doilea al căminului Phi Delt. Ca de obicei, era singurul dintre noi suficient de puternic, după ce cu toții băuserăm prea multe shoturi de tequila, iar Jack mergea alături, ca să stea cu ochii pe ei. Caro și cu mine conduceam grupul pe scări, purtând fuste asortate ca Dionne și Cher. Nu ne puteam opri să ne uităm înapoi la Coop și să râdem.

— N-o să te mai pot privi niciodată la fel, s-a hlizit Caro, agățându-se de balustradă. Serios, așa o să rămâi în mintea mea pentru totdeauna.

Coop a zâmbit și a pipăit cu degetul agrafele strălucitoare în formă de fluturi care-i țineau părul la spate. Purta o rochie roz *baby doll* pe care nu-mi venea să cred că o găsise pe măsura lui, ciorapi albi până la genunchi și pantofi negri Mary Jane.

— Știi, dacă e să fiu sincer, a spus el, probabil că în mine a existat întotdeauna o fată de doisprezece ani care abia aștepta să iasă la iveală.

— Te rog să nu vorbești despre cum scoți fete de doisprezece ani când ești în casa Phi Delt, Coop, sau va trebui să-ți reinstitui interdicția.

Jack, în flanelă à la Kurt Cobain, o privea peste umărul lui Frankie pe Heather, care a clipit somnoroasă.

Era ciudat să-l doresc pe Coop într-un moment când arăta ca mine în gimnaziu, dar iată că așa stăteau lucrurile. Privirile ni s-au întâlnit, iar el mi-a surâs.

— Ă, băieți?

Vocea lui Caro s-a schimbat când am ajuns în partea de jos a scărilor.

— Ce se întâmplă aici?

În sală, un grup de frați cu un an mai mari decât noi se înghesuiau pe lângă colajele mari care căptușeau pereții. M-am apropiat și mi-am dat seama ce făceau: desenau X-uri grosolane pe fața lui Danny Grier.

Danny Grier, fratele Phi Delt care tocmai recunoscuse că e pe invers. Singurul tip din frăție în toți anii în care fusesem la Duquette care recunoscuse asta, ceea ce însemna doar că era cel mai curajos. M-am umplut de furie, dar înainte să pot vorbi, Jack a făcut un pas înainte.

— Ce faceți aici?

Am simțit o clipă de teamă pentru el. Jack era anul trei și era bine văzut, dar ei erau în ultimul an și erau membri populari din Phi Delt. Erau puternici și erau mai mulți decât noi. Dar Jack n-a dat înapoi și i-a înfruntat.

— Ce ți se pare că facem? a întrebat unul dintre ei.

Era înalt. Mi-am adus aminte că fusesem îndrăgostită de el în primul an. O amintire pe care acum încercam să mi-o șterg din minte.

— Curățăm colajele.

— Suntem în 2008, am spus eu. Cum de sunteți atât de înapoiați?

— Da, asta chiar e o porcărie retrogradă, a spus Coop. Nu-i de mirare că n-am vrut niciodată să mă alătur cultului vostru stupid.

— Frankie, haide…

Unul dintre ceilalți frați, care nu se oprise din desenat pe fața lui Danny când am intrat, a ridicat o sprânceană.

— Pune-ți prietenii la punct.

S-a întors spre Jack.

— Frankie pricepe.

Ne-am întors spre Frankie. Conversația o trezise pe Heather, care acum stătea pe propriile picioare, clătinând amețită din cap. Frankie arăta ca prins între ciocan și nicovală. M-am încordat, așteptând să le spună fraților lui să se ducă dracului.

— Au dreptate, a spus Frankie pe un ton încordat. Locul lui Danny nu e aici. Nu poți fi așa și să fii un Phi Delt. Nu merge.

M-am simțit ca și cum aș fi primit un pumn în plex. Lângă mine, Caro s-a dat în spate, surprinsă.

— Uau, Frankie!

Jack și-a încrucișat brațele pe piept.

— Vorbești exact ca tatăl tău. Felicitări.

Frankie s-a uitat urât la Jack. Pe chip părea să i se dea o luptă între furie și jenă.

Coop și-a ridicat telefonul și le-a făcut o poză membrilor Phi Delt. S-au întors cu toții de la colaje, înjurând și aruncând cariocile.

— Ia mai duceți-vă dracului, a sugerat Coop cu satisfacție, sau îi trimit asta rectorului.

— Uite ce e, nu făceam nimic rău, serios, a spus cel înalt, ridicându-și mâinile. Făceam și noi o glumă. Nu-i nevoie să ne supărăm.

S-au îndepărtat. După câteva minute de căutări, am găsit ce ne trebuia pentru curățenie și am început să frecăm sticla. A fost o muncă înfiorător de grea pe care am dus-o la bun sfârșit în tăcere. Încă eram șocați de cuvintele lui Frankie.

După ce am terminat cu colajele, Caro și cu mine am decis că Heather trebuia să meargă acasă, așa că am condus-o până la apartamentul nostru, care era în apropiere. Am așteptat până când s-au stins luminile și la Heather, și la Caro, apoi m-am furișat înapoi la frăție, sperând că fusesem suficient de rapidă și că o să mai dau acolo de Coop.

Sala era goală și nu se mai vedea nimic din ce folosisem pentru curățenie. M-am furișat la etajul doi, crezând că poate mai rămăsese la câteva pahare înainte de culcare, dar am găsit toate ușile încuiate. Ca să nu spun că n-am încercat toate variantele, am deschis ușa de la subsol și am coborât treptele.

Când am ajuns aproape jos, am înghețat. În colțul camerei stăteau Frankie și Jack. Jack îl ținea pe Frankie de umeri. Era aplecat aproape de el. Frankie avea ochii roșii.

— Nu trebuie să recunoști în fața nimănui, a spus Jack, frecându-i umerii lui Frankie. Nu încerc să te presez. Evident, eu sunt ultima persoană care ar trebui să comenteze. Dar *asta* nu poți face. Nu poți să te iei de gay, Frankie, chiar dacă simți că te protejezi. E greșit și mă face să mă tem că te urăști în secret.

— Nu mă urăsc. Doar că…

Frankie vorbea pe un ton încordat și atât de încet, încât abia de-l auzeam.

— Ce am spus e adevărat, nu-i așa?

Și-a închis ochii și a făcut o grimasă.

— Nu le pot avea pe amândouă. Ai văzut pe cineva în NFL să recunoască? Nu, iar eu *trebuie* să ajung acolo. Despre asta a fost vorba toată viața. Să mă antrenez, să muncesc pe brânci, să mănânc sănătos. Fără droguri. Disciplină totală. Totul ca să fiu ce vrea NFL-ul, ca să fac ce n-a reușit tata. Tu nu înțelegi. M-ar omorî dacă aș da-o în bară. M-ar *ucide.*

— Hei, stai așa, a spus Jack, atingând maxilarul lui Frankie până când acesta a deschis ochii. În primul rând, chiar înțeleg. Pe ai mei i-ai cunoscut? În al doilea rând, te rog să nu vorbești așa. Înțeleg cu ce te confrunți, dar nu trebuie să fie totul trist și sumbru, nu vine sfârșitul lumii. Vreau să gândești mai departe de atât.

Frankie l-a privit neîncrezător.

— Cum ar fi? Tu, eu, și ai mei să fim o familie mare și fericită? Să mergem la slujbă împreună? Să ne jucăm cu mingea de fotbal pe plajă?

Jack a ridicat din umeri și l-a tras pe Frankie mai aproape.

— Sigur, amice. Dacă asta înseamnă pentru tine visuri mari, hai s-o facem.

Frankie a suspinat și și-a dat ochii peste cap, până în tavan. Dar, după o secundă, privirea i-a căzut din nou pe fața lui Jack. O privire tandră.

— Știi... cred că rahaturi din astea sunt posibile când sunt cu tine.

Nu mai văzusem niciodată o asemenea privire pe fața prietenului meu. Inima mi s-a umplut de afecțiune.

Jack s-a aplecat, iar Frankie a închis ochii. Iar atunci mi-am dat seama, mult pre târziu și mult prea clar că *n-am ce căuta aici.* M-am întors să plec, dar deodată mi-a alunecat piciorul, am icnit și m-am agățat de balustradă ca să mă opresc și să nu cad pe scări.

Jack și Frankie s-au întors val-vârtej să mă privească în față.

CAPITOLUL 13

ACUM

Frankie îi făcuse rău lui *Heather?*

Pentru o clipă am rămas năuci, învăluiți în tăcere, apoi totul s-a întâmplat brusc. Caro a icnit. Courtney a țipat:

— Căcat cu ochi ce ești!

Coop l-a împins pe Frankie într-un calorifer, iar Mint n-a intervenit. Eric a mers în semicerc în jurul lui Frankie, cu mâinile la spate.

— Explică, a spus Eric pe un ton ciudat de calm.

Courtney a arătat cu degetul spre Frankie:

— Tocmai a mărturisit! Cheamă poliția!

— N-am ucis-o pe Heather, a spus Frankie, plecând capul. Dar… am făcut ceva îngrozitor în noaptea aceea.

— Ce-ai făcut, omule?

Coop și-a trecut ambele mâini prin păr, făcându-l să stea drept.

— Spune adevărul. Eliberează-te.

— Dacă tot vorbim despre asta, ar trebui să chemăm poliția, a spus Caro privindu-l pe Frankie. Ar trebui să aibă un avocat.

Frankie a clătinat din cap.

— Am ținut secretul ăsta prea mult timp.

Și-a ridicat privirea spre Eric.

— Îmi pare atât de rău.

— Pentru ce?

Eric se plimba încet prin fața lui Frankie, privindu-l.

— În noaptea balului, Heather s-a îmbătat foarte, *foarte* tare. Nu mai știa ce-i cu ea. Courtney mi-a spus că trebuie să meargă acasă, așa că am dus-o eu.

Toate capetele din sală s-au întors spre Courtney.

— Ăă, *nu,* nu vă uitați așa la mine. Heather era foarte supărată pe Jack. A spus că vrea să uite toată noaptea. Doar n-aveam de gând să-i refuz fetei terapia.

Courtney și-a dat părul peste umăr.

— În plus, de unde era să știu că trebuie să-mi fac griji legat de Frankie? Era de-al vostru, unul dintre Cei Șapte Proști de la East House.

— Bravo, Courtney! am spus eu. Frumos mod de a o duce acasă chiar tu, ca o bună prietenă ce erai.

— Mai taci din gură! Tu nici măcar nu erai prin preajmă. Ea tot credea că o să apari la bal, dar până la urmă n-ai mai apărut deloc.

Am tresărit de parcă mi-ar fi tras o palmă, dar avea dreptate.

— Ce s-a întâmplat când ai dus-o acasă? a insistat Eric.

Privirea lui Frankie s-a întunecat.

— Am dus-o în apartamentul ei fără probleme. Dar, când am ajuns înăuntru, n-a vrut să se culce. Voia să vorbească.

Glasul lui Frankie s-a spart.

— Vorbea întruna despre cum Jack o trădase. În noapte aia, i-a spus că o înșelase, iar ea era devastată. Crezuse întotdeauna că se va căsători cu el. Chiar nu voiam să vorbesc despre asta, mai ales când era beată.

L-a privit pe Eric cu durere în ochi.

— Am încercat s-o duc la culcare, dar nu voia să se întindă. În cele din urmă am băgat-o în patul lui Jess, pentru că era cel mai apropiat, dar ne-am încăierat o secundă, iar apoi… a căzut și s-a lovit la cap. Nu m-am gândit că a fost grav pe moment, crede-mă, dar după… după ce am aflat ce s-a întâmplat, m-am tot îngrijorat. Dacă îi provocasem o comoție și de asta n-a putut să facă nimic atunci când a venit criminalul?

Deci de asta a fost găsită Heather în patul meu. Întotdeauna mă întrebasem și crezusem doar că fusese prea beată ca să-și mai dea seama unde se culcă.

— De asta te-ai urcat în vârful podului?

Glasul lui Eric era dur ca oțelul.

— Pentru că Heather s-a lovit la cap și te simțeai responsabil?

— Nu, a spus Frankie pe un ton sfârșit. Din cauza celuilalt lucru pe care mi l-a spus.

S-a uitat la mine de pe calorifer și mi-am dat seama ce urma.

— În noaptea aia, Jack n-a mărturisit doar că o înșela. I-a spus că era bi.

M-am uitat la Caro, iar ea a ridicat o sprânceană. Vestea despre Jack nu era o surpriză. O spusese chiar el după ce-l lăsase în pace poliția, zicând că vrea să-l cunoaștem în

întregime, fără rezerve. Dar faptul că Jack îi zisese asta lui Heather în noaptea în care murise era o informație nouă.

— Nu știu de ce mi-a spus, a continuat Frankie. Poate doar pentru că era beată. Ce nu și-a dat seama Heather a fost că eu știam deja. Pentru că eu eram cel cu care o înșela Jack.

S-a lăsat un moment de tăcere. Nimănui nu-i venea să creadă.

A făcut-o. Frankie chiar rostise cuvintele cu voce tare. Ani de zile păstrasem secretul pentru că-i iubeam, îi acoperisem pentru că așa era corect, iar acum tot acel răstimp bolborosea în mine.

— Tu și… Jack?

Courtney arăta de parcă i se prezentase cea mai năucitoare problemă de matematică din lume.

— Împreună?

Coop a clătinat din cap.

— Deci, lasă-mă să înțeleg: aveai de gând să sari literalmente de pe un pod pentru că îți plăcea de Jack? Nu vreau să minimalizez prin ce-ai trecut sau ceva de genul ăsta, pentru că îmi amintesc foarte clar cum era tatăl tău, dar ăsta e ca un filmuleț din *Lifetime,* nu ți se pare? Vreau să spun, Jack era chipeș – cine nu era atras de el?

Frankie a clătinat din cap.

— Nu era vorba de asta. Adică, da, pe atunci mi-era foarte rușine. Aș fi făcut orice ca să nu afle lumea. Și apoi Heather, dintre toți oamenii, prietena mea, față de care mă simțeam atât de vinovat din cauza lui Jack, a vrut să vorbească despre asta. Să vorbească pe bune despre asta. Și, chiar dacă era vorba despre Jack, și nu despre mine, n-am putut suporta. Am vrut doar să nu mai vorbească. Încercam să trag pătura peste ea, dar se tot opunea și apoi a căzut.

Frankie s-a uitat la podea cu ochii umezi.

— I-am făcut rău lui Heather pentru că mă făcea să mă simt atât de prost, încât nu puteam… nu mai suportam să stau în cameră cu ea nicio clipă în plus. Asta m-a îngrozit. Nu voiam să fiu genul ăsta de persoană. Mă tot gândeam, iar și iar, că i-am făcut rău lui Heather pentru că încercam atât de mult să mă ascund, în timp ce Jack avea curajul să fie el însuși. Mereu vorbeam despre tatăl meu, despre cum m-ar fi urât dacă ar fi aflat, dar părinții lui Jack erau la fel de răi. Însă el tot a făcut-o. M-am dus pe pod în noaptea aia pentru că-mi tot imaginam

viața mea și nu vedeam cum aș fi putut fi fericit dacă nu puteam fi eu însumi. Dar nici nu-mi puteam imagina că voi fi vreodată suficient de curajos să renunț la NFL, la visul pentru care lucrasem atât. Jack obișnuia să spună că nu puteam să gândesc prea departe și avea dreptate.

Auzeam în vocea lui Frankie urmele a ceva apropiat de dragoste – *încă* mai era ceva acolo, după atâția ani –, până când și-a dres glasul.

— Asta a fost înainte să aflu ce a făcut Jack.

Afecțiunea pe care o simțisem ascultându-l pe Frankie a dispărut la fel de repede cum apăruse.

— Stai… Tu chiar crezi că a ucis-o pe Heather? Chiar dacă știi ce fel de persoană e?

Frankie mi-a întâlnit privirea. Părea epuizat.

— Cred că ar fi putut să se răzgândească, să se sperie. Pot chiar să înțeleg asta.

Cuvintele au rămas plutind în cameră până când Frankie a continuat.

— Jack trebuie s-o fi făcut. Pentru că, dacă n-a făcut-o el, înseamnă că l-am pierdut fără motiv.

Mint a dat cu piciorul în perete și s-a îndreptat spre el.

— În tot acest timp, tu și Jack ați fost împreună pe la spatele meu.

Frankie l-a privit neliniștit. Mint era idolul lui. Vorbele lui însemnau totul pentru el.

— I-ai spus tatălui tău? l-a întrebat Mint. Colegilor tăi de echipă?

Frankie a clătinat din cap.

— Nu încă. Michael Sam e singurul jucător din NFL care a recunoscut înainte să se retragă și uite el ce-a pățit. Oamenii au protestat. Cariera lui s-a terminat cât ai clipi. Îmi tot imaginez că asta mi s-ar întâmpla și mie și… nu pot să risc.

Mint n-a spus nimic, doar s-a întors și s-a îndepărtat.

— În caz că vă întrebați, autopsia a arătat că Heather a avut la cap trei vânătăi majore și cinci minore.

Eric a bătut din picior pe podeaua de beton, atrăgându-i atenția lui Frankie.

— Dar niciuna dintre ele nu i-a provocat o comoție cerebrală.

Frankie a închis ochii și a dat din cap, părând că se străduiește din răsputeri să nu plângă.

— Ați auzit, cu siguranță, că Heather nu s-a luptat, cum te-ai fi așteptat din partea oricui, cu atât mai mult din partea surorii mele. N-avea piele sub unghii, n-avea sânge de la atacator. Dat fiind că erau zeci de urme de ADN diferite peste tot în camera aia, inclusiv al vostru și al meu, polițiștii au considerat că probele medico-legale nu duc nicăieri.

Auziserăm cu toții despre lipsa de ADN utilizabil. A fost unul dintre lucrurile care au ieșit la iveală după ce acuzațiile împotriva lui Jack au fost retrase, când tot campusul s-a revoltat pentru că a fost lăsat în pace, fără suspecți noi care să-i ia locul.

— Ceea ce n-a fost făcut public este că un raport toxicologic a dezvăluit motivul pentru care Heather n-a fost în stare să riposteze, a spus Eric. Sistemul ei a fost inundat cu un drog pe care polițiștii nu l-au putut identifica. I-a amorțit simțurile și i-a încetinit reacțiile.

Un drog? Caro și cu mine am privit una la alta surprinse. N-avea sens. Eram colegele de cameră ale lui Heather. Am fi știut dacă avea probleme cu drogurile.

— Cel mai apropiat lucru cu care au putut polițiștii să-l compare a fost un drog care le dădea o mulțime de bătăi de cap pe atunci. Un drog de stradă numit *tweak.*

Tweak. Am auzit geamul spărgându-se, zgomotul pașilor, țipătul adânc și teribil de durere. Oamenii periculoși în ochii cărora lucea violența, sub a căror piele pulsa întunericul.

N-a trebuit să ridic capul ca să știu cine se uita la mine din cealaltă parte a camerei. Ca întotdeauna, privirea lui mă atrăgea ca un magnet.

M-am uitat la el împotriva voinței mele, la timp ca să văd în ochii lui cum ia naștere o revelație cumplită.

— *Gata! M-am săturat!* a strigat Courtney, luându-i pe toți prin surprindere.

A luat o sticlă de bere aruncată și a izbit-o de perete, unde s-a spart în cioburi ascuțite.

— N-am de gând să mai stau aici nici măcar o secundă ca să-l ascult pe ciudatul ăsta de frate mai mic al lui Heather, *care se holba la sânii mei când credea că nu mă uit,* cum încearcă să ne însceneze uciderea ei.

— Court…, a început Mint cu o privire uimită.

Ea s-a răsucit spre el.

— Nu! Nu joc jocul ăsta! Ce urmează? Să scoată la iveală o tablă Ouija? Să facă teste cu detectorul de minciuni? Să deschidem mormântul lui Heather? Mă întorc la petrecere, și la fel și tu.

S-a întors spre noi toți.

— Voi, rataților, puteți să faceți ce vreți.

Un zâmbet lent și satisfăcut s-a înfiripat pe fața lui Eric. Și-a ridicat mâinile și a aplaudat.

— Brava! O prestație cu adevărat emoționantă.

CAPITOLUL 14

IANUARIE, ANUL DOI

Cu timpul mă lămurisem că mai erau și alte fete ca mine, membre Kappa nemulțumite să fie pe locul doi. Niciuna n-a spus-o vreodată cu voce tare dar, cu toate astea, ne-am găsit între noi. Prima ocazie de a detrona Chi Omega a venit la Recrutare, în anul doi. Ne-am dedicat trup și suflet. Le-am verificat ore întregi pe fetele din primul an pe Facebook, le-am cumpărat alcool, am organizat petreceri secrete în căminele noastre, ne-am vârât în conversații interzise la coadă la toaletele frățiilor. Am făcut tot ce nu trebuia să facem. Am mai învățat și că, uneori, limita dintre ceea ce trebuia și ceea ce nu trebuia să faci era una dintre acele zone gri-murdar, cum ar fi ultimul an de liceu, când eram la egalitate cu Madison Davies pentru locul doi la cele mai bune note. Madison, cu buclele ei perfecte, în formă de tirbușon, și cu statutul de cea mai sexy fată, mai era, spre disperarea mea, și deșteaptă. Clasamentul a ajuns să fie stabilit de examenele finale din iarnă. Poziția pe care eram la sfârșitul primului semestru, pe aceea urma să o trimitem la facultăți. Asta urma să trimit eu la Harvard.

Era ultimul examen din ultima zi dinainte de vacanța de iarnă. Eram în bibliotecă, unde accesul fusese interzis ca să dea examen cei din ultimul an. Pe parcursul a nouăzeci de minute, ceilalți studenți suspinaseră, își strânseseră creioanele și predaseră testele. Madison și cu mine eram singurele două rămase, folosindu-ne de fiecare minut de la final. În cele din urmă, s-a ridicat în picioare, și-a aranjat paginile și mi-a zâmbit strâmb. Nu complet strâmb, ci cu subînțeles, prefăcut.

Fiind atât de plină de ea însăși, n-a observat pagina care i-a alunecat din teanc și a ajuns pe podea, alunecând sub biroul supraveghetoare! În loc să se aplece s-o ia, i-a dat testul și a ieșit pe ușă.

Mi-am umplut ultimul cerc și am adunat cu grijă hârtiile, după care m-am ridicat și am mers spre supraveghetoare, care a

întins mâna ca să-mi ia testul. Am ezitat, iar ea a ridicat o sprânceană.

M-am uitat în jos la colțul paginii lipsă a testului lui Madison, la micul triunghi alb care ieșea de sub catedră ca un simbol al capitulării.

Apoi am zâmbit și i-am înmânat supraveghetoarei testul.

Mi-a urat o vacanță plăcută, mi-a pus lucrarea în geantă și a început să fredoneze în timp ce ieșea. Am urmărit-o în tăcere pe hol până când a dispărut.

Am fost a doua ca medie pe liceu.

A fost atât de ușor! Asta credeam când priveam în urmă. Nici că ar fi putut fi mai simplu. Am văzut foaia. I-am afișat supraveghetoarei acel zâmbet larg, ca și cum totul ar fi fost normal. Și apoi nu am făcut nimic. Am rămas tăcută. Atât de puțin efort, atât de mult efect. Era comod să nu faci nimic, ca și cum te-ai fi strecurat într-o haină veche și caldă.

Celălalt lucru la care mă gândeam privind în urmă: ce jalnic să fiu nevoită să mă lupt pentru locul doi.

Dar competiția cu Chi O nu era pentru locul doi. Era pentru locul întâi. *Cel mai bun.* Și, dacă era să fiu sinceră, era și din răzbunare.

Caro mă tachina văzând cât de implicată eram. Am bănuit că nu-i convenea că petreceam atât de mult timp cu alte fete, cărora le păsa la fel de mult ca și mie. Așa era Caro. Mereu încerca să rămână lipită de mine și era afectată de orice clipă petrecută cu alte persoane în afară de Cei Șapte din East House. Observasem că făcea orice, chiar *orice,* chiar și să meargă să se uite la antrenamentul de fotbal al lui Frankie, numai ca să nu fie singură. Uneori, când mă opream să mă gândesc la asta, mă simțeam prost că mă vedeam cu Mint și o abandonam pe Caro, la fel cum proceda și Heather cu Jack

Dar alteori aveam nevoie de spațiu. Anul doi de studenție a fost o asemenea perioadă. Cea mai dorită dintre fetele din primul an era Amber Van Swann. Era bogată, frumoasă, perfect îmbrăcată, și se întâlnea cu un Phi Delt din ultimul an. Era ținta numărul unu pentru recrutări în campus. O voiam atât de mult încât simțeam gustul dorinței și știam, pentru că eram prietenă cu Heather, că și Chi O pofteau după ea. Heather instituise o regulă de a nu vorbi despre Recrutare pentru ca lucrurile să nu degenereze între noi, dar tot știam asta.

Apoi a venit noaptea dinaintea Zilei Recrutării, noaptea în care am primit lista candidatelor. Și, în ciuda eforturilor noastre, Amber Van Swann nu era pe ea. Alesese Chi O. în timp ce stăteam pe peluza din față de la Kappa în Ziua Recrutării, eu și prietenele mele am privit-o cum alerga spre veranda Chi O și era înghițită de o mulțime de fete care țipau și se îmbrățișau. În centrul haosului se aflau Courtney și Heather, purtând coronițe asortate din foiță de aur și pene roz.

Nu mai da în cei mai slabi decât tine.

Am rămas acolo și mi-am imaginat că le smulg coronițele de pe cap. Mâna mi se arcuia în aer, apuca vârfurile ascuțite și le smulgea părul blond, provocând daune colaterale. Am tremurat și am alungat imaginea. M-am întors spre prietena mea Kristin, care ura locul doi la fel de mult ca mine.

S-a uitat la mine și a spus pe un ton lipsit de orice inflexiune:

— Amber Van Swann a făcut o casetă cu sex.

Am făcut ochii mari, dar numai pentru o clipă.

— Arată-mi. În seara aceea, trei dintre noi stăteam în camera de cămin a lui Kristin, adunate în jurul computerului ei. Eu, Kristin și Caro, care insistase să vină cu mine. Kristin a scos un filmuleț din care nu se înțelegea nimic la început, dar care mai apoi devenea foarte, foarte clar. Amber Van Swann și prietenul ei de la Phi Delt și-o puneau. Tare de tot.

— Cum ai făcut rost de asta? a întrebat Caro, după ce videoclipul s-a terminat și și-a luat mâna de la ochi.

Kristin a ridicat din umeri.

— Amber i-a trimis-o prietenului ei, iar el i-a trimis-o unui Phi Delt cu care m-am cuplat weekendul trecut. Mi l-a arătat în glumă, iar eu i l-am cerut. Simplu.

— E îngrozitor! a spus Caro.

— Chiar așa, i-am dat eu dreptate. În zilele noastre trebuie să fii foarte atentă ce filmezi. La ce te gândești, Kristin?

— E destul de evident, a spus Kristin. Le trimitem anonim la JuicyCampus.

— Ce?! a izbucnit Caro. Nu e ilegal?

— Bună întrebare.

Am privit-o pe Kristin cu ochii întredeschiși.

— Are optsprezece ani, deci nu e pornografie infantilă, dar mai există alte legi?

— În unele state. Dar nu și în Carolina de Nord.

— Hmm…

Am început să-mi mângâi bărbia.

Caro se uita ba la Kristin, ba la mine. Sprâncenele i se ridicau tot mai sus, mai mult decât le văzusem vreodată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu-mi spuneți că voi chiar vă gândiți să faceți asta! Ar trebui să găsim toate copiile videoclipului și să le ștergem. Ăsta e codul fetelor.

— A, da? am întrebat. A existat un cod al fetelor ca Amber să mă tragă pe sfoară să-i cumpăr bilete la concertul Nelly Furtado și alcool pentru un semestru întreg?

Pe un card de credit pe care nu mi-l permit, am adăugat în tăcere.

— Există vreun cod al fetelor pentru Courtney când se dă la Mint de fiecare dată când crede că nu mă uit?

Caro a roșit. Deci și ea observase.

— Sau, îmi pare rău, știi că o iubesc, dar există vreun cod al fetelor pentru când Heather tot menționează ca din întâmplare că ultimele cinci Miss Phi Delt au fost de la Chi O, când știe că toate ne dorim asta? Ăsta e codul fetelor?

Kristin a pufnit.

— Sau cum rămâne cu Courtney, care-i spune Emmei Davis că trebuie să slăbească dacă vrea să aibă un iubit, când Emma are o problemă cu tiroida, iar Courtney e slabă doar pentru că ia pe ascuns pastile de slăbit pe care maică-sa i le cumpără din China?

— *Niciuna* dintre chestiile astea nu e în regulă! a strigat Caro. Mai ales pastilele lui Courtney. Practic, chestiile alea sunt *Speed* și o fac nebună și mult prea slabă. E trist că i le cumpără mama ei. Dar să faci publică o înregistrare cu o biată boboacă făcând sex doar ca să te răzbuni pe Chi O e și mai rău.

Și-a îndreptat asupra mea toată forța privirii pline de reproș – mișcarea semnătură Caroline Rodriguez.

— Te rog, spune-mi că recunoști asta. Te comporți ca Lady Macbeth și asta mă sperie.

Pe fereastra lui Kristin, soarele a început să străpungă cerul de culoarea oțelului, încălzind jumătatea de centimetru de zăpadă de pe pământ. O pasăre singuratică a țipat.

Am suspinat.

— Caro are dreptate. Nu e bine. Și am putea fi prinse. Îmi pare rău, K.

Kristin doar a ridicat din umeri.

— Slavă Domnului, a spus Caro, lăsându-și capul în mâini.

Noi două ne-am întors în camera de cămin, am făcut popcorn și ne-am uitat la *Felicity.* Două zile mai târziu, înregistrarea cu Amber Van Swann făcând sex a fost trimisă de la o adresă anonimă câtorva membri dintr-o frăție, care au transmis-o prietenilor, care au transmis-o și ei prietenilor, iar într-o săptămână o avea întreaga universitate.

Amber a fost distrusă. Nu mai voia să iasă din cameră. Părinții ei au amenințat că vor da în judecată universitatea dar, de fapt, administrația nu putea să facă nimic, iar Amber a refuzat să-și lase părinții să-l dea în judecată pe prietenul ei, de unde cel mai probabil pornise scurgerea de informații. S-a transferat de la Duquette înainte de încheierea semestrului și, timp de luni întregi, câteva luni glorioase, întregul campus le-a numit pe Chi O *starletele porno.* Heather era cumplit de furioasă. Courtney refuza să pronunțe numele lui Amber cu voce tare.

Lui Caro îi pierise lumina din ochi. O vreme n-a vrut să iasă în oraș, n-a vrut să se uite la nesfârșit la seriale din anii 90 și învăța singură în bibliotecă. Dar, deși trâmbița întruna despre bine și rău, n-a propus nici măcar o dată să mergem la rector să-i spunem ce știam.

Eram oripilată, evident. Dar, în ziua în care s-a aflat, nu m-am putut abține și primul meu gând a fost că, uneori, chiar nu trebuie să ridici niciun deget pentru a obține exact ce-ți dorești. Uneori, nu trebuie decât să stai și să nu faci nimic. Atât de ușor e.

Bineînțeles, am alungat repede gândul.

CAPITOLUL 15

ACUM

Practic, am luat-o la goană. Fugeam cu toții din casa bântuită Phi Delt, disperați să ne întoarcem la cortul alb cu luminile, muzica și siguranța lui. Nu vorbeam. Asta era pentru mai târziu, când imaginea lui Eric, în egală măsură frate rănit și detectiv nebun, nu avea să ne mai fie atât de viu întipărită în minte. Deocamdată ne mișcăm cu inimile bătând repede și respirația întretăiată.

Tocmai când cortul începuse să se zărească, Frankie s-a oprit brusc.

— Eu nu intru.

Caro s-a oprit așa brusc încât aproape s-a împiedicat.

— Ce…? De ce?

— Treaba aia de acolo, cu Eric? Nu mă așteptam să…

Frankie a tras aer în piept.

— Voiam să fie altfel când vă spuneam. Să nu aibă legătură cu Heather și acuzațiile alea. Și acum… Nu știu. Nu pot să mă întorc la petrecere și să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

— Ținem la tine, Frankie, am spus eu încet. Te susținem. Nu schimbă cu nimic pe cine iubești. Noi suntem Cei Șap…

M-am blocat. Nu eram Cei Șapte din East House. Nu fără Heather, nu fără Jack. Nu cu felul în care începuserăm să ne uităm unii la alții de când Eric rostise cuvântul *secrete.*

Caro s-a aruncat asupra lui Frankie, cuprinzându-l într-o îmbrățișare feroce.

— Uau! a spus el, legănându-se.

— Te iubim.

Cuvintele lui Caro erau înăbușite de sacoul lui.

— Nu pleca!

— Are dreptate, a spus Coop. Chiar dacă ești un prostovan.

Ceva nu era în regulă. Coop încerca să fie vesel, dar era palid. Avea chipul bântuit. Eric îi trezise la viață niște amintiri neplăcute, evident, dar la mijloc părea să fie ceva mai profund…

Frankie ne-a privit fețele. S-a luminat până când a ajuns la Mint, care se uita fix în pământ. Zâmbetul i-a pierit.

— Da, ei bine... Probabil că oricum e mai bine dacă mă duc la culcare. Mâine am parada.

Caro l-a apucat de umeri.

— Frankie Kekoa, mareșal al paradei de la Reuniune! Suntem mândri de tine.

El a dat din umeri.

— Sunt doar primul jucător de la Duquette care a devenit profesionist. Dar îți mulțumesc. Ne vedem mâine.

N-a putut rezista să-i arunce o ultimă privire lui Mint, care tot nu voia să se uite la el, înainte să se întoarcă și să dispară în umbră.

— Doamne, dacă ești acolo, te rog dă-mi puterea a șapte votca tonic să uit că acest ocol mizerabil a avut vreodată loc!

Courtney s-a întors pe tocurile ei subțiri și s-a îndepărtat, aruncând iarbă în aer la fiecare pas.

— Nu vă aud venind după mine! a strigat.

Cu o ultimă privire în direcția lui Frankie, am pornit după ea.

Fie stătuserăm prea mult timp în subsolul înfiorător de tăcut al casei frăției, fie promoția 2009 se îmbătase și mai tare cât timp fuseserăm plecați. Oricum ar fi fost, volumul discuțiilor din interiorul cortului crescuse peste poate. Acum că ne întorseserăm la siguranța petrecerii și îl lăsaserăm pe Eric în spatele nostru, mi-am amintit planul meu, motivul pentru care mă aflam acolo, încă mai puteam să fac asta. Toată lumea se adunase și era gata s-o experimenteze pe Jessica Miller 2.0. Puteam să întorc totul în favoarea mea.

Courtney a fugit în cercul de Chi O dar, spre surprinderea mea, nu și Mint. În schimb, s-a întors spre mine.

— Ai rămas pe vin roșu?

Am clipit.

— Chiar așa.

— Mă întorc imediat.

S-a îndreptat în direcția barului.

Oare Mint chiar îmi aducea o băutură în loc să i se alăture soției sale? M-am uitat în jur, căutând martori. Caro și Coop stăteau într-un colț și aveau o discuție aprinsă. Mă rog, Caro era aprinsă – Coop părea că se află la un milion de kilometri distanță. Am simțit un gol în stomac.

Începusem să mă întreb dacă ar trebui să mă duc la ei când Mint a reapărut și mi-a oferit un pahar.

— Ești sigur că nu ți se va simți lipsa? am întrebat, dând din cap spre Courtney.

— E foarte agitată. Cred că din cauza lui Eric. Știu cum face. Am cel puțin cinci minute până când își dă seama că am șters-o.

Mint a luat o înghițitură din paharul lui.

— În plus, voiam să vorbesc cu tine. Mi-e dor să vorbim.

Aproape că mi-am scuipat vinul, dar m-am oprit la timp, scoțând un bolborosit grațios.

Colțurile ochilor albaștri ai lui Mint s-au încrețit când a zâmbit.

— Îmi pare rău că e o surpriză atât de mare.

Ce se întâmpla? Mă uitam la Mint cel de odinioară: Mint cel bun și inteligent, liderul curajos. Parcă aș fi călătorit înapoi în timp și aș fi avut o nouă ocazie să vorbesc cu cineva pe care-l pierdusem și pe care-l jelisem. Aveam atâtea lucruri pe care voiam să i le spun, atâtea întrebări! *Regreți? O iubești cu adevărat? Cu ce-am greșit de m-ai părăsit?*

Dar nu știam cât timp mai am la dispoziție cu vechiul Mint. Ușa se putea închide chiar în timp ce vorbeam.

— Și mie… mi-e dor.

Am înghițit în sec, apoi mi-am dres glasul.

— Nu pot să trec peste cât de distrus e Eric. Am absolvit și apoi nu l-am mai contactat niciodată. L-am cam abandonat aici, unde a murit ea.

Am clătinat din cap.

— Mă simt ca o soră mai mare rea sau ceva de genul ăsta. E ciudat?

— Nu e ciudat. Dar, Jess – Eric e dereglat. Nu știu dacă a înnebunit din cauza durerii sau dacă mereu a fost așa, dar omul ăla din subsol era țicnit. Se juca de-a șoarecele și pisica.

— Unul dintre noi ar trebui să ia legătura cu părinții lui, să vadă dacă ei știu. Hei…

I-am dat o palmă peste braț.

— Chiar, ce naiba ai de împărțit cu Frankie?

Ochii lui Mint s-au întunecat.

— Ce?

— Nu mă lua așa. Îl țineai la respect, îl pedepseai. Cum poți să faci așa ceva? Chiar te deranjează atât de mult…

Mi-am coborât vocea. Evident că nu voiam să-l dau de gol pe Frankie fără permisiunea lui.

— …că Frankie e gay?

— Nu, bineînțeles că nu.

Mint a luat o înghițitură zdravănă de whisky și s-a șters la gură cu dosul mâinii.

— Mă doare-n cot cu cine se vede Frankie. Dar m-a *mințit.* Ani de zile m-a mințit. Mint a început să vorbească tot mai tare. Am privit în jur, dar nu se uita nimeni.

— Cică eram cei mai buni prieteni, iar în tot acest timp el și Jack umblau pe la spatele meu. Știi ce mă face asta? Un fraier. Un ratat fără prieteni adevărați. Nu poți lăsa oamenii să-ți facă asta, altfel devii o glumă ambulantă.

Iisuse.

— Nu ești tatăl tău, Mint. Iar Frankie nu e mama ta. Nu te trădează și nu te castrează nimeni. Nici măcar nu-i vorba despre tine.

Ochii i-au sclipit și s-a făcut roșu la față.

— Nu-i vorba despre mine, nu? Ei bine, n-ai părut prea surprinsă când Frankie ne-a spus adevărul. Iar dacă știai deja, înseamnă că Frankie a ales să nu-mi spună mie în mod special.

— Mă întreb de ce…

Într-o clipă, furia lui Mint s-a răcit, devenind o mască liniștită. Dar sentimentele i se citeau în ochii care deveniseră duri și reci precum cremenile.

— Uitasem că știai povestea asta despre tatăl meu.

— Da, păi, doar am fost prieteni.

Am suspinat.

— Apropo, îmi pare rău de el. Ar fi trebuit să-ți spun asta de anul trecut.

Mint privea fix peste umărul meu.

— Oricum, nu mai era același de ani întregi. A fost o binecuvântare când a murit în cele din urmă. Nefericit și singur, așa cum merita.

Tatăl lui Mint, un uriaș căzut, un erou pus la pământ. Se citea atât de multă înverșunare pe chipul lui Mint, în maxilarul încleștat, în glasul lui ca o sârmă ghimpată, încât aproape că era furibund.

Am întins mâna spre el și i-am atins umărul. Mătase rece, linii precise.

M-a privit.

— Cândva eram mult mai mult decât prieteni.

Mi s-a tăiat respirația.

— Mint?

Apărută din senin, Courtney s-a holbat la încheietura mea până când am luat-o de pe umărul lui Mint.

Poate că din pricina dezamăgirii că ajunsesem atât de aproape de vechiul Mint, doar pentru ca să-mi fie smuls, dar cuvintele mi-au scăpat înainte să mă pot controla:

— O, super! Favorita tuturor.

S-a dezechilibrat puțin în iarbă, dar n-a căzut.

— Știi ceva, Jessica? Ai pierdut și asta e!

A început să vorbească tot mai tare, părând mai beată ca niciodată.

— Mă auzi? Treci odată peste!

I-am simțit cuvintele ca pe niște cuțite în piept. Am auzit un chicot de undeva din apropiere și m-am uitat înjur, așteptându-mă să văd ochi batjocoritori care mă priveau. Într-adevăr, lumea se holba. Însă nu la mine, ci la Courtney. Colegii noștri șopteau în timp ce ea se clătina. Spre surprinderea mea, privirile de pe fețele lor nu erau blânde.

N-o susțineau.

Mi-am îndreptat umerii.

— Eu, să trec peste asta? Iubitul meu din facultate m-a înșelat cu tine, s-a căsătorit cu tine și, zece ani mai târziu, te lauzi cu asta, îmi pare rău pentru tine, Court. Cât de puține s-au întâmplat în viața ta de ești încă obsedată de asta?

Șoaptele erau tot mai puternice. Mi s-a părut că aud pe cineva râzând pe înfundate. Courtney a făcut ochii mari. Mâinile îi tremurau pe lângă corp și încleștase pumnii ca să le țină nemișcate. Oare era doar beată? M-am gândit din nou la ce spusese Mint. *E foarte agitată. Cred că din cauza lui Eric.* Nu, mi-am dat seama că era vorba de altceva. Nu era o luptă corectă. Dar îmi doream atât de mult s-o învinge măcar o dată pe cont propriu, încât am continuat:

— Cineva mi-a spus odată că, sub hainele de firmă și atitudinea de țoapă, erai doar o fetiță nesigură care voia cu disperare să fie plăcută. Cred că în sfârșit mi-am dat seama că așa stau lucrurile. E în regulă, Courtney. Am înțeles. Poți să nu te mai iei de mine.

Nimeni nu mai încerca să-și ascundă râsul și nici nu se mai obosea să șoptească. Mi-am auzit numele rostit prin mulțime.

Fața i s-a făcut la fel de roșie ca rochia. În loc să răspundă, și-a plecat capul și-a croit drum printre cei adunați, forțându-i să se despartă pentru ea. Mint a urmat-o, lăsându-mă singură. Dar n-a contat, pentru că, după o clipă de tăcere încordată, o persoană care îmi părea vag cunoscută – poate Brittany Lowell, de la Pi Phi? — și-a ridicat paharul în cinstea mea, iar eu i-am răspuns. Iar apoi am fost copleșită de oameni care râdeau și se bucurau de moment. *Jessica Miller, asta chiar a fost amuzant! Jessica Miller, ești foarte curajoasă! Courtney s-a purtat oribil ani întregi; exact asta merita.*

Era o scenă desprinsă direct din fanteziile mele de la Reuniune, atât de apropiată de ceea ce visasem încât mi s-a părut suprarealist s-o trăiesc cu adevărat.

Spre surprinderea mea, Mint a pătruns din nou prin mulțime, iar toată lumea s-a dat la o parte, răspunzând inconștient la puterea prezenței lui. Mi-a pus o mână pe talie, trăgându-mă mai aproape, iar gura lui mi-a atins urechea în timp ce se apleca spre mine și îmi șoptea. Mi-am închis ochii.

Visez.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Courtney are nevoie să fie singură.

Și-a ridicat capul, privirile ni s-au întâlnit, iar corpul mi-a izbucnit în mii de scântei care se scurgeau în noapte ca niște licurici. Era vechea magie. Atracția lui, forța gravitațională.

— Vii să vorbești cu mine?

O mișcare din spatele lui Mint mi-a atras atenția. Era Coop, care ieșea singur din cort. Caro nu se vedea nicăieri. Unde se ducea? O presimțire rea a stins licuricii.

M-am uitat înapoi la Mint. Fața lui era atât de aproape și nespus de frumoasă, ca a unui prinț pe care mi l-aș fi închipuit când aveam paisprezece ani. Băiatul de aur, primul băiat pe care-l iubisem vreodată. Îmi dorisem atât de mult acest moment, îl derulasem în mintea mea de atâtea ori, îl simțeam ca pe o răscumpărare, ca pe o litanie șoptită la ureche: *Ai avut dreptate. Ai avut dreptate. Ai avut dreptate.*

Apoi m-am uitat la Coop, care dispărea în șirul de copaci, cu umerii încovoiați de încordare. Nu promitea nimic bun.

Mint sau Coop?

CAPITOLUL 16

UN AN DUPĂ FACULTATE

Mint avea de gând s-o ceară în căsătorie. Puteam să simt asta în adâncul meu. Tot anul de după absolvire mă luptasem să mă reinventez, să merg mai departe de drumurile pe care credeam că voi ajunge să le urmez, cele care se închiseseră atât de brusc în ultimul an de facultate. Am fost nevoită să-mi găsesc o nouă carieră exact când posibilitățile de angajare se restrânseseră pentru toată lumea în toată țara, să mă adaptez la noua formă goală a familiei mele, să mă lupt cu ruinele Celor Șapte din East House. Timp de un an, Mint fusese singurul lucru bun din viața mea.

Începând din ziua în care apăruse la ușa mea, la o săptămână după moartea lui Heather. Căzuse în genunchi, copleșit de emoție, îndurerat, atât de recunoscător că eram în viață când Heather nu mai era și atât de copleșit de vinovăție din cauza acestui gând. Propria mea inimă vinovată s-a topit. Mi-am îngropat trădările, iar relația noastră a devenit mai intensă ca niciodată. În timp ce restul prietenilor noștri se îndepărtau, noi ne agățam unul de celălalt, inseparabili.

Moartea lui Heather fusese o prăpastie întunecată care ne-a sfâșiat viețile, generând durere. Voiam ca lucrurile să fie din nou normale, bune și drepte. Voiam să trăiesc în lumina soarelui.

Mint era însuși soarele. Ne-am mutat la New York, Mint ca să studieze Dreptul, iar eu ca să mă angajez la Coldwell, cea mai prestigioasă opțiune pe care o aveam la dispoziție, acum că altele nu mai erau. Fusese un an greu, dar tocmai supraviețuisem primei noastre reuniuni la Duquette. Dovedeam că amintirile bune erau mai puternice decât cele rele și consolidam vechile prietenii. Viața părea din nou plină de speranță, iar acum eram aici, luând cina la restaurantul meu preferat, cel atât de scump încât mă simțeam recunoscătoare când Mint plătea nota. Nu era nimic de sărbătorit, niciun motiv real pentru care ne aflam aici. Ceea ce însemna că…

Mint s-a așezat vizavi de mine în scaunul lui cu spătar înalt. Lumina slabă a restaurantului îi transforma fața într-o pictură în ulei: numai piele caldă, linii bogate și umbre moi. Mă ținea de mână.

— Vreau să-ți spun ceva. E important.

Inima mi s-a umflat și i-am strâns degetele. Mă uitasem la sacoul lui toată noaptea, întrebându-mă unde ascunsese inelul.

— Jess, știi că te iubesc. Te iubesc încă din primul an de facultate.

— Și eu te iubesc, am spus, fără să-mi pese cât de spart îmi suna glasul.

— Iar anul acesta ne-a mers bine în oraș. Mai bine decât mă așteptam.

Am dat din cap.

El a tras adânc aer în piept.

— Dar chestia e că nu cred că mai merge așa.

L-am privit confuză.

— Voi fi întotdeauna recunoscător pentru ce am avut, dar… cred că am încercat să țin în viață ceva ce ar fi trebuit să moară cu mult timp în urmă.

În sfârșit înțelegeam.

— Poftim? am șoptit.

Și-a trecut o mână prin păr.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

A înghițit în sec.

— Te-am înșelat, Jess. La Reuniune. Știi sâmbătă seara, când nu m-am întors și ți-am spus că am dormit la hotelul lui Frankie?

N-am mișcat niciun mușchi, ca și cum refuzul de a participa ar fi putut opri tăvălugul.

— Adevărul e că m-am îmbătat. M-am dus la Wendy’s cu o grămadă de oameni după ce am umblat prin baruri. Nu sunt mândru de asta, evident, dar m-am cuplat cu Courtney. În baie. Și apoi ne-am întors la hotelul ei.

Nu Courtney. Oricine, numai nu Courtney.

— Cred că o plac de ceva vreme, a continuat Mint, răsucind cuțitul și mai adânc în rană. Cred că m-am îndrăgostit de ea în facultate, dar niciodată n-am trecut la fapte, evident, pentru că eram împreună. Dar acum vreau să trec la fapte.

Degetele mele au dat drumul furculiței, iar aceasta s-a izbit de farfurie.

— Ce vrei să spui?

Ochii chiar i s-au umplut de lacrimi. Îl mai văzusem așa doar de câteva ori, atât de rar încât le puteam număra pe degetele de la o mână. Privelișteа a spulberat ceața șocului meu, a făcut ca momentul să devină real.

— Îmi pare așa de rău, Jess! Niciodată n-o să pot să-mi cer scuze față de tine pentru asta, pentru nimic. Mă simt atât de vinovat, nu pot...

A tras aer în piept cu greu.

— Dar trebuie să mă despart de tine. E cel mai bine așa.

Panică. Rece, apăsătoare, sfâșiindu-mi inima.

— Nu, am spus, în timp ce ochii mi se umpleau de lacrimi. Nu face asta! Nu te despărți de mine.

— Dar te-am înșelat, a spus Mint, coborând glasul, acum că eu îl ridicam. Cu Courtney.

Totul a devenit foarte clar în acel moment. Era evident scorul exact, era evident ce trebuia să fac, erau evidente lucrurile cu care puteam trăi și cele fără de care nu puteam. Nu puteam să-l pierd pe Mint, persoana care se uitase la mine, care-mi zâmbise în primul an și *mă transformase în cineva.*

— Te iert, am spus. Nu mai contează. Vom merge mai departe ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Îți jur, nu-ți voi purta niciodată pică! Te rog să nu mă părăsești.

Eram la pământ, una cu podeaua, eram o baltă de apă murdară peste care călcai ca să ajungi pe trotuar, dar nu-mi păsa. Disperarea îmi vibra în tot corpul, electrică și periculoasă. Îmi venea să țip, să răstorn masa. Îmi venea să fac orice ca să opresc asta.

Mint o citea în ochii mei. S-a dat înapoi cu scaunul.

— Jessica, te porți ca o nebună.

A aruncat o privire prin restaurant la capetele care se legănau în direcția noastră.

— Credeam că va fi mai ușor aici, dar văd că nu e. Haide.

A încercat să mă tragă cu forța, dar am rămas fixată pe scaun și mi-am smucit mâinile înapoi.

— Jessica, a șuierat Mint, cu ochii mari. De ce te porți așa? E jalnic. Ridică-te. Hai să mergem.

Nu, nu, nu. Dacă am fi plecat, aș fi fost convinsă că totul se terminase. L-aș fi pierdut pe Mint, m-aș fi pierdut pe mine

însămi. Pierdusem deja foarte multe. Nu mai puteam să pierd nimic.

Așa că am făcut un lucru îngrozitor. Am alunecat de pe scaun, m-am lăsat în genunchi și mi-am împreunat mâinile. Clienții din jurul nostru au tăcut, atenția lor fiind îndreptată spre spectacolul oferit de fata care cerșea.

— Te rog! am strigat, cu glasul înecat de lacrimi. Te rog, ia-mă înapoi! Te rog, nu mă părăsi! Te rog să mă iubești. Fac orice.

M-am dus jos, jos, tot mai jos.

N-o să uit niciodată, pentru tot restul vieții, groaza, profunzimea dezgustului din ochii lui Mint atunci când m-a văzut în sfârșit așa cum eram cu adevărat.

CAPITOLUL 17

ACUM

Am alergat spre copaci după Coop, smulgând iarba cu tocurile. Știam în sinea mea că ceva nu era în regulă, așa că-l ignorasem pe Mint, căruia parcă nu-i venea să creadă, trecusem pe lângă el și ieșisem din cort. M-am silit să nu mă gândesc la ce făceam, lăsând în urmă momentul mult-visat, când toate piesele se așezaseră la locul lor.

Mă îndepărtam de lumina petrecerii și intram în inima întunecată a campusului. Simțeam acum cât de adevărată era vechea promisiune Duquette: *Vă vom schimba, trup și suflet.* Metamorfoza se desfășura la supraturație chiar în timp ce alergam. Picioarele mi se răsuceau pe tocuri, învinețite și zgâriate. Inima îmi bătea cu putere și mi se întorcea pe dos. Zece ani de armură crăpau și cădeau la fiecare pas.

— Coop! am strigat, iar vocea mi-a răsunat prin campus.

S-a oprit și s-a răsucit. Am continuat să alerg spre el, încercând să îndepărtez gândurile nefolositoare, cum ar fi de cât timp îmi doream să fac exact asta, cât de mult părea desprins dintr-un film să alerg și să mă arunc în brațele lui. În ciuda eforturilor mele, inima îmi era încă inundată de căldură.

Mă aștepta, dar nu reușea să stea nemișcat, foindu-se înainte și înapoi.

— Ce cauți aici?

— *Eu?* Tu ce faci?

Am încercat să-mi liniștesc respirația, dar eram atât de aproape de el încât n-aveam nicio șansă. Indiferent ce straturi de armură căzuseră de pe mine, îmi luaseră cu ele și reținerea. Acum mi-era aproape imposibil să nu-l ating. Am ridicat o mână în timp ce mă privea.

La naiba. Mi-am așezat mâna pe pieptul lui, pe puloverul lui negru și moale, iar el a răsuflat adânc.

— Unde te duci, Coop?

Inima a început să-i bată mai tare sub palma mea. Mi-am înfipt degetele în el.

Nu exista nicio scăpare pentru mine. Indiferent cât de mult încercasem, atât în facultate, cât și după, nu-i puteam rezista. Nu pentru mult timp.

Privirea lui m-a liniștit. Ochii îi erau disperați și triști.

— Mă duc să-l găsesc pe Eric. Trebuie să-i spun despre *tweak.*

Am clătinat din cap și m-am apropiat de el.

— Faptul că s-au găsit droguri în organismul lui Heather trebuie să fi fost o coincidență. Oricum, tu n-ai vândut niciodată *tweak.* Ai încetat să mai vinzi în ultimul an.

Adevărul i se citea limpede pe figură.

— Coop, am spus eu, nesigură. Ai spus că voiai să termini cu treaba asta. Că sunt unele lucruri pe care nu ești dispus să le faci.

— Știu.

A întins mâinile spre mine și mi-a cuprins umerii.

— Ascultă. Voiam să termin cu asta pentru tine. Nu știu dacă ți-am spus asta vreodată, pentru că eram un idiot, dar e adevărul.

— Știam eu.

Privirile ni s-au întâlnit. Era chipeș cu zece ani în urmă, periculos de chipeș, dar acum abia dacă mă puteam controla. Voiam să-l sărut. Să-l lovesc. Eram în război cu mine însămi.

Și-a coborât privirea.

— Mai știi, chiar înainte de Ziua Recunoștinței, la mine acasă.

Nu era o întrebare, pentru că niciunul dintre noi n-ar fi putut uita vreodată.

— Când i-am refuzat, au spus că vor veni după mine și după oamenii pe care-i iubesc.

I-am cercetat chipul în căutarea unui indiciu.

— Unde vrei să ajungi cu asta?

— Jess.

Coop a inspirat adânc și m-a tras atât de aproape încât abia de mă puteam concentra la ce spunea.

— Au venit din nou după mine, în campus, după pauză. Nu ți-am spus niciodată pentru că erai deja foarte speriată, deja mă îndepărtai. Am intrat în panică și am fugit la Bishop Hall. Am crezut că n-o să mă urmărească în interiorul unui cămin.

A râs forțat.

— Dar erau al dracului de nebuni. Au continuat să vină și i-am condus direct la apartamentul tău. Am folosit codul tău de acces

ca să intru și le-am trântit ușa în nas, dar tot băteau în ea. Au spus că o să mi-i ucidă pe toți cei dragi, începând cu tine.

Am tras aer în piept.

— I-am condus direct la tine, nu pricepi? Am făcut o greșeală cumplită. Am fost atât de îngrozit, încât le-am spus că aș face orice. Aș vinde și *tweak.*

— Nu!

Am cedat în fața dorinței și l-am îmbrâncit.

Dar nu și-a luat mâinile de pe umerii mei și nu și-a mutat privirea.

— E mai rău de atât. Jess, trebuia să încep să vând în noaptea aia. În noaptea balului. Dar m-am răzgândit. M-au sunat, m-au căutat. De asta nu m-am întâlnit cu tine afară, așa cum trebuia, îți amintești?

Nu-mi aminteam, pentru că nu-mi aminteam nimic din noaptea aceea după un anumit moment. Știam că amintirile erau îngropate undeva, dar din momentul în care mă trezisem a doua zi, un 15 februarie nejustificat de cald, făcusem tot ce-mi stătea în puteri să uit.

— Ce încerc să spun…

Respirația lui Coop era tot mai agitată, inima începuse să-i bată din nou sub palma mea, mai să-i spargă pieptul.

— …este că vă știau căminul, amenințaseră că o să vă omoare, iar organismul lui Heather a fost inundat cu un drog exact la fel ca *tweak.*

Am priceput în sfârșit unde voia să ajungă și am scuturat din cap, îndepărtându-mă de el.

— Dacă au fost ei? Știi de ce erau capabili.

Amintirea unui țipăt îngrozitor – al lui Coop – a revenit ca un ecou, iar pe brațe mi s-a făcut pielea de găină.

— Dacă au intrat în cămin căutându-te pe tine și au găsit-o pe Heather?

— Asta e o nebunie, am spus eu. Polițiștii n-au spus că ar fi intrat cineva prin efracție.

— *Dacă au bătut pur și simplu la ușă?* Crezi că Heather, la cum era ea, n-ar fi răspuns fără să se gândească? Se credea invincibilă.

— N-ar fi omorât pe cineva doar ca să-ți dea ție o lecție. Știi ce fel de atenție ar fi atras asta? Nu erau proști. Erau deștepți, de asta erau îngrozitori.

— Dar piesele de puzzle se potrivesc, a insistat Coop. Mai ales în privința *tweak*-ului. E cel mai evident indiciu. În tot acest timp, n-am dezvăluit o informație care i-ar fi putut ajuta pe polițiști să-l găsească pe ucigașul lui Heather.

Pe fața lui se citea hotărârea și, dintr-odată, am văzut exact cum va decurge totul: Coop – rebelul, proscrisul, traficantul de droguri, sărmanul din familia cu un singur părinte –, cel mai improbabil dintre eroi, dar care se ridica întotdeauna la nivelul momentului când era nevoie, doar pentru a fi doborât la final. De fiecare dată.

Chiar și eu i-o făcusem.

— Te rog, l-am implorat. Nu te duce la Eric să-i spui asta. El caută un vinovat. O să te crucifice.

În loc să se uite cu dezgust la mine, la disperarea mea, fața lui Coop s-a înmuiat. Era o privire pe care o cunoșteam bine. Obișnuiam să mă gândesc la ea ca la una dintre expresiile lui intime, una pe care o rezerva doar pentru mine, un cod tainic pentru un sentiment tainic. Aflasem, prea târziu, că întotdeauna fusese mai mult decât atât.

— Trebuie s-o fac, Jess. Dacă am dreptate, Heather a murit din cauza mea. Trebuie să-i spun lui Eric, pentru că așa e corect. Iar după asta mă las pe mâna poliției.

CAPITOLUL 18

NOIEMBRIE, ULTIMUL AN

Am aliniat legumele într-un rând ordonat pe fundul de tăiat – ciuperci, ardei verzi, măsline, preferatele lui Coop – și i-am așezat cuțitul lângă ele. Am făcut un pas înapoi și le-am privit. O imagine perfectă.

Ușa de la dormitor s-a deschis și Coop a ieșit, trecându-și un prosop prin părul ud și ondulat de la duș. Avea pieptul gol și purta un șort de baschet care-i stătea jos pe șolduri. Și-a ridicat privirea și s-a dat înapoi, făcând ochii mari.

— Sfinte Sisoe, Jess!

Și-a dus o mână la piept.

— Ce faci aici?

Mi-am întins brațele ca Vanna White[9].

— Cina. Am adus ingrediente pentru pizza. Îți amintești că ai spus că mă înveți?

Pe chipul lui s-a așternut un zâmbet cald când și-a aruncat prosopul pe podeaua băii. Mi-am dat ochii peste cap la neglijența lui insuportabilă, ceea ce nu l-a făcut decât să zâmbească și mai tare.

— Fata mea aduce o ofrandă de mâncare!

S-a plimbat prin mica garsonieră și, ignorându-mi țipătul de mirare, m-a ridicat în brațe.

— Asta e o zi bună!

— Murdărești blatul! am protestat când m-a sprijinit de el și s-a apăsat între picioarele mele.

— Treci încoace, a spus el, dându-mi capul pe spate și sărutându-mă.

Undeva, pe parcurs, din fierbinți și rapide sărutările lui Coop deveniseră tandre. Apăsate.

Mi-am înfipt mâinile în părul lui, înfășurând buclele umede în jurul degetelor mele și deschizând gura ca să-l primesc. Când era vorba de Coop, nu exista prea mult.

Eram dependentă. Așa tată, așa fiică.

[9] Vedetă de televiziune din Statele Unite (n. red.).

— Cât timp te am? a șoptit el.

— Tot weekendul.

I-am zâmbit lipită de gura lui.

— Tot weekendul?

— Mint s-a dus la meciul din Georgia. O hotărâre de ultim moment.

Coop m-a învârtit în cerc.

— Un weekend întreg!

M-a lăsat jos.

— E perfect. Ți-am luat ceva.

— Ei, nu era nevoie…

Cu un gest dramatic, Coop a scos o sticlă de vin roșu din cămară.

— Preferatul tău.

— Ți-ai amintit!

Descoperisem vinul roșu în anul acela și parcă toate papilele gustative mi se schimbaseră peste noapte. Era singurul lucru pe care voiam să-l mai beau. Îmi păta cu purpuriu buzele și dinții, mă făcea să arăta ca un vampir, dar nu-mi păsa. Vinul roșu era elegant, sofisticat. Un semn că mă maturizam.

Vinul bun era, de asemenea, scump.

— Nu trebuia să-l cumperi, am spus când a răsucit dopul, care a scos un pocnet ușor.

Nu-mi plăcea când Coop cheltuia bani pentru mine, pentru că știam de unde veneau.

— Voiam să vorbesc cu tine.

Vinul, întunecat ca sângele, a șerpuit din sticlă și a coborât pe marginea paharului.

— Despre ceva important.

Inima a început să-mi bată mai repede. Nu putea fi de bine.

— Poftim, a spus el, întinzându-mi paharul. Noroc!

Am ciocnit și am dat pe gât jumătate din vin, simțindu-l cum îmi acoperă buzele.

— Așadar. Ceva important.

Coop s-a apropiat un pas. A fost nevoie de tot ce aveam în mine să-mi păstrez umerii drepți, să nu mă aplec spre el, să nu-mi îngrop fața în pieptul lui. Mirosea a lucruri care veneau din pământ. Lemn, citrice și iarbă. M-a cuprins panica, bruscă și feroce. Nu voiam ca asta să se termine.

— Haide, a spus el aspru, luându-mă din nou în brațe.

— Hei!

Picioarele mele loveau aerul inutil.

— Ce brutal ești în seara asta!

— Ia sticla.

Mi-am dat ochii peste cap, dar am înșfăcat vinul.

— Și așaz-o chiar acolo.

Coop a făcut câțiva pași dramatici până la patul lui și m-a aplecat peste noptieră. În clipa în care am pus sticla jos, m-a aruncat.

— Iisuse, Coop!

Am sărit pe patul lui, dar s-a întins spre mine, trăgându-mă așa încât să rămân întinsă pe pieptul lui, iar picioarele ni s-au încurcat.

Și-a sprijinit capul în mână.

— Vino acasă cu mine de Ziua Recunoștinței. Fă cunoștință cu mama.

M-am tras înapoi.

— Ce?

— Ascultă-mă.

A ridicat un deget.

— Unu: mama chiar vrea să te cunoască. Doi: ai putea să-mi vezi dormitorul de adolescent, *inclusiv* toate posterele mele din liceu cu trupe emo. E material de șantaj pretutindeni. Trei: am avea o săptămână întreagă împreună, doar noi doi. Doar tu și cu mine în exoticul oraș Greenville, din Carolina de Sud. Și patru: știu că nu vrei să te duci acasă.

Chiar nu voiam. Ultima perioadă de recuperare a tatălui meu se terminase dezastruos când se drogase, condusese mașina direct prin parcare și intrase cu ea în holul biroului său. Asta însemna trei internări nereușite la dezintoxicare în trei ani. Trei zile inutile în familie, stând într-un mic cerc, așteptând ca tata să facă ceva, *orice,* diferit. Poate s-o privească pe mama drept în față, fără să-și întoarcă privirea. Poate să-mi spună ceva care să nu aibă legătură cu școala. Poate să vorbească despre copilăria mea, când mă remodelase prin cruzimea lui. Poate că putea să recunoască faptul că era trist, sau singur, sau deprimat. Sau chiar ușor dezamăgit.

Da, știu, ceream prea mult.

La prima perioadă de dezintoxicare, eu și mama mea ne-am așteptat la imposibil. Ne-am așteptat ca el să spună ceva care

să ne dea de înțeles că recunoaște durerea din spatele amețelii provocate de pastile. Dar n-a făcut-o, bineînțeles, iar după aceea am încetat să ne mai așteptăm la asta.

Iar acum asta. În sfârșit era șomer, și se afla pe drumul pierzaniei. Nimeni nu știa ce să facă mai departe.

— Cum rămâne cu Mint? am întrebat, alungându-mi din minte gândurile despre casă. O să i se pară ciudat dacă merg acasă cu tine.

— Mă gândeam… a spus Coop încet, studiindu-mi chipul. Ce-ar fi dacă ai tăia-o cu el?

Mi-am deschis gura, dar nu a ieșit niciun sunet.

— Am putea să-i spunem împreună. Vreau să zic, o s-o fac dacă vrei tu. Am putea să-i spunem adevărul și apoi, după o vreme… am putea fi împreună. Cu adevărat. În public.

Creierul meu nu reușea să proceseze. Pe bune? Coop, cel care disprețuia toate lucrurile tradiționale, chiar voia să fie iubitul meu?

— Vrei să fim împreună? am întrebat neîncrezătoare.

Mi-a cuprins fața cu mâinile și m-a privit în ochi. Ce înspăimântător: să fiu privită cu adevărat!

— Coop… am început eu, dorind să-și întoarcă privirea aceea, nesigură încotro se îndrepta momentul.

În aer era o tensiune care devenea tot mai puternică, un sentiment: *Astăzi începe ceva care nu se va sfârși niciodată.*

— Jessica Marie Miller. Până acum trebuie să-ți fi dat seama că te iubesc.

Am icnit surprinsă, iar el a zâmbit.

— Simt că s-a văzut pe fața mea din ziua în care te-am cunoscut.

— Răvașul, am spus eu, trei ani prea târziu.

— Bineînțeles. În prima săptămână de cursuri, noi doi am plecat din East House în același timp. Tu nu m-ai observat, dar eu te-am urmărit tot timpul cât am mers. Erai atât de frumoasă! Dar ce m-a fascinat cu adevărat a fost faptul că puteam citi tot ce gândeai.

— Ce vrei să spui?

— Era atât de ușor să-mi dau seama ce simțeai. Era chiar acolo, pe fața ta, cât să vadă toți: dorința de apropiere când treceai pe lângă alți studenți, fericirea când vedeai Turnul Blackwell, îngrijorarea când te apropiai de Perkins Hall, unde

aveai cursuri. Îmi amintesc că mă gândeam cât de inocentă erai, sau de curajoasă, și cât de mult îmi doream să te cunosc.

Coop s-a aplecat și m-a pupat pe nas.

— Acum nu-mi mai dau seama niciodată ce gândești.

— Dar…

— Am vrut să te invit în oraș, în primul an de facultate, a spus el în grabă. Ai lipit răvașul pe ușă și am crezut că există speranță. Dar apoi, în ziua recrutării, când am intrat în camera mea și tu și Mint erați pe pat… Mint era colegul meu de cameră și era evident că-l placi, așa că mi-am spus să te uit. Dar niciodată n-am putut.

— Ai fi putut, am spus eu încet. Ai fi putut fi cu oricine. Toată lumea se întreabă de ce nu te vezi cu nimeni.

El a clătinat din cap.

— Spune-le că m-am îndrăgostit lulea de ține de când aveam optsprezece ani. Pentru mine nu mai există altcineva. Am crezut că pot suporta să fiu cu tine pe ascuns, pentru că așa măcar puteam să am o parte din tine. Ți-am spus când am început că vreau mai mult…

Încă auzeam cuvintele acelea: Îți spun în față. Am nevoie de mai mult. Am nevoie de tine la nesfârșit. Am roșit chiar și numai amintindu-mi de ele.

— Dar mai mult nu e de ajuns.

— Atunci ce vrei?

Inima îmi bătea atât de tare încât o simțeam cum îmi zdruncină cutia toracică.

M-a privit serios cu ochii lui verzi.

— Vreau totul.

Cuvintele au fost ca o vrajă. Am simțit deodată greutatea a ceea ce ținusem în mine vreme de un an. Întâlnirile pe furiș, ca și cum am fi furat timp. Faptul că-l doream așa mult încât mă durea. Cum stăteam singură în pat, încercând să nu mă gândesc ce însemna că nu mă gândeam decât la *Coop, Coop, Coop.* Adevărul era acolo, și totuși nu-mi dădusem voie să-l privesc în față până atunci. Pentru că-mi fusese teamă.

Știam ce se poate întâmpla dacă iubești pe cineva din toată inima.

— Dar Mint… am început.

— Nu-l iubești pe Mint, a răspuns Coop, atât de încrezător încât, dacă n-aș fi fost speriată, aș fi râs.

Coop nu înțelegea cum e să traversezi campusul cu Mint, să ajungi la petreceri cu el de mână. Felul în care se uitau oamenii la mine – cu apreciere, cu invidie, cu melancolie. Sentimentul îmbătător de a căpăta valoare și ce însemna pentru mine. Chiar iubeam asta.

— Drogurile, am spus în schimb.

Era atuul meu, singurul motiv de ceartă vreodată. Coop insista că e vorba de trafic la nivel scăzut, în principal iarbă și *molly* pentru studenți, doar pentru a avea un acoperiș ieftin deasupra capului și pentru a-și proteja mama de datorii. Refuza să vândă marfa de calibru greu, care pe atunci însemna *tweak,* uneori heroină. N-ar fi vândut niciodată așa ceva, insista el, indiferent cât de tare s-ar fi supărat șefii lui. Nu voia să aibă de-a face cu adevărații dependenți.

Nu-i povestisem niciodată de tatăl meu.

— M-am lăsat, a spus Coop și a așteptat reacția mea.

— Ce… când?

— Ieri. Le-am spus că mă las. E ultimul an de facultate, așa că în mai oricum plec și am strâns destui bani. A sosit vremea.

L-am sărutat colțul gurii.

— Mă bucur tare mult să aud asta.

Coop și-a întors capul, mi-a găsit buzele și m-a sărutat cu lăcomie. La fel de precipitat ca în prima zi, ca un om lihnit de foame.

— Jess, a spus el cu asprime.

— Ce?

Mi-era greu să vorbesc sau să respir, când tot ce-mi doream era să-l sărut.

— Spune-o.

Și-a încolăcit brațele în jurul meu și m-a strivit de el, împingându-și un picior între ale mele. Căldura a înflorit acolo unde m-a atins și s-a răspândit. M-am arcuit în pat, iar el m-a sărutat mai tare, și-a trecut mâinile prin părul meu, după care și-a coborât corpul peste mine. Mi-am trecut degetele peste umerii lui, peste suprafețele tari ale spatelui său, i-am simțit adâncitura din talie și l-am apăsat peste mine, dorind să-i simt greutatea.

Mi-a înclinat capul pe spate.

— Spune-mi că mă iubești.

În spatele nostru s-a auzit un zgomot brusc, iar geamul ușilor glisante care duceau în curtea lui Coop s-a spart.

Am țipat și m-am grăbit să mă ridic, iar Coop s-a rostogolit repede până la noptieră, căutând ceva.

O mână s-a strecurat prin geamul spart și a desfăcut încuietoarea.

— Futu-i, a șuierat Coop, deschizând brutal sertarul noptierei.

În apartament au intrat doi bărbați. Cioburile le trosneau sub pantofi în timp ce avansau. Deși instinctul îmi striga să n-o fac, nu m-am putut abține și m-am uitat la fețele lor.

Erau amândoi înalți. Cel cu părul lung avea o cicatrice care-i brăzda fața palidă pe diagonală și era atât de adâncă încât îi schimba forma gurii. Cel cu părul scurt avea ochii atât de întunecați încât îi înecau pupilele.

Am încremenit, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Nu erau oameni buni. Le citeam răutatea pe chipuri.

— Cooper, a spus cel cu cicatrice. Prost moment să ai oaspeți.

Coop a întins un braț în fața mea ca un scut, în timp ce cu cealaltă mână încă scormonea prin sertar.

Cel cu părul scurt s-a apropiat de el și i-a smuls mâna din sertar, după care a cotrobăit el însuși și a scos de acolo un cuțit lung – o macetă.

— Ai încercat și tu.

Coop avusese o macetă lângă pat, în tot acest timp? Asta însemna că știa că e în pericol, oricât ar fi insistat el că nu.

Bărbatul cu păr scurt a îndreptat vârful cuțitului spre Coop.

— Ți-am spus că o să regreți c-ai încercat să pleci.

— Du-te dracu, a spus Coop. Am vecini. Probabil că polițiștii sunt deja pe drum.

Bărbatul cu cicatrice a schițat un zâmbet strâmb.

— În cartierul ăsta? Nu. Sunt sigur că avem destul timp.

Devenisem atentă la un singur lucru: maceta din mâna bărbatului. Corpul mi-era atât de încordat, de nemișcat, de parcă aș fi fost deja moartă iar rigor mortis se instalase din cap până-n picioare.

— Nu mă răzgândesc, a spus Coop, curajos și prost ca întotdeauna.

Bărbatul cu cicatrice s-a apropiat, clătinând din cap.

— Nu numai că te răzgândești, dar ridici ștacheta. De acum încolo, iarba e pentru liceeni. Tu treci pe *tweak* și începi să ne faci bani adevărați.

— Nu știu ce trebuie să spun ca să vă intre-n tărtăcuțele astea de…

Bărbatul cu cicatricea m-a apucat, iar eu am țipat. Rigor mortisul dispăruse. M-am zbătut în așternuturi, încercând să-mi smulg brațul din strânsoarea lui.

Cu mâna liberă a scos un pistol din haină și a ridicat piedica. L-a îndreptat spre capul meu, iar întreaga mea existență a devenit un inel de metal rece apăsat pe tâmplă.

— Ai grijă cum vorbești, altfel îi bag ceva prin căpățână.

Coop s-a năpustit asupra lui, atât de rapid că n-am avut timp să reacționez. I-a smuls din mână pistolul și l-a împins la podea.

— Coop! am țipat pe un ton gutural.

Dar Coop nu mă asculta. Îi căra pumni cu nemiluita bărbatului, iar sângele zbura în toate părțile.

Bărbatul tuns scurt l-a dat pe Coop la o parte de pe partenerul său și i-a înfipt maceta sub bărbie.

— Nu te mișca, i-a spus pe un ton glacial.

Avea pupilele dilatate, ceea ce-l făcea să arate ca un nebun, iar venele i se răsuceau ca niște ramuri întunecate sub pielea palidă.

Coop a înghețat. Bărbatul cu cicatrice s-a ridicat în picioare, după care și-a șters sângele de pe față cu dosul mâinii.

— O s-o regreți.

Am sărit din pat și am fugit în bucătărie, unde îmi lăsasem telefonul.

— Hei! a lătrat bărbatul cu maceta. Încă un pas și îi iau gâtul!

M-am oprit și m-am întors.

Bărbatul cu cicatrice l-a prins pe Coop de încheietură.

— Nu te lași. Te întorci și o iei de la capăt.

— Du-te dracu! a insistat Coop.

Bărbatul a rânjit și i-a întins brațul lui Coop. Pentru o secundă, am rămas confuză. Părea o mișcare de dans. Apoi, bărbatul s-a mișcat fulgerător și i-a rupt brațul din articulație.

Pentru o fracțiune de secundă, a fost cel mai groaznic sunet pe care l-am auzit vreodată – oase sfărâmate, ligamente rupte –, asta până la țipătul sfâșietor al lui Coop.

A căzut în genunchi. M-am repezit la el, abia reușind să văd printre lacrimi. Știam că trebuie să-l protejez, dar bărbatul cu maceta a îndreptat lama spre mine, iar eu m-am oprit înainte să mă taie.

— Coop! am spus printre lacrimi.

— Dacă nu te apuci din nou, o să te vânăm, a spus bărbatul cu cicatrice.

Privirea i s-a îndreptat spre mine.

— O s-o vânăm *pe ea.* Și o să vă ucidem pe amândoi.

— Nu poți să te lași, a spus bărbatul cu cuțitul. Ține minte asta.

În noaptea aceea, în timp ce așteptam la camera de gardă singură și tremurând, nu reușeam să revăd decât chipul lui Coop când se spărsese ușa de sticlă. Faptul că nu fusese deloc surprins. Felul în care se întinsese automat spre maceta din noptieră. O mișcare rapidă și fluidă. Exersată.

Știam, dar uitasem: Coop era întunecat, plin de defecte, opusul perfecțiunii. De ce mă jucam cu focul?

Lucrurile n-aveau să fie niciodată bine între noi. Nu după asta. Poate că el nu putea să se lase, dar eu încă puteam.

CAPITOLUL 19

ACUM

Poliția. Ani de zile fusese un nelegiuit și ocolise poliția, iar acum Coop se preda. Li se oferea pe tavă. Urma să ardă în flăcări.

— Nu te las.

Am mers înaintea lui și mi-am încrucișat brațele.

— Tu n-ai drept de vot, a spus. Din aproximativ o mie de motive.

— Caro știe?

Nu-mi plăcea s-o aduc în discuție, dar aveam nevoie de orice aliat pe care-l puteam obține.

Un foșnet l-a făcut pe Coop să se uite pe lângă mine, spre copaci.

— Am fost sincer în legătură cu traficul. I-am spus tot: despre iarbă, molly, *tweak* – tot tacâmul.

Privirile ni s-au întâlnit.

— Mă rog, pe tine nu te-am inclus. Ea nu vrea să merg nici la Eric, nici la poliție.

— Pentru că e un plan nebunesc. Nu poliția e răspunsul.

Și, uite-așa, aveam iarăși douăzeci și doi de ani și purtam o ceartă veche de zece ani. Mi-am auzit ecoul glasului de odinioară: *Du-te la poliție, Coop, și dă-i în gât. Sunt periculoși și o să-ți facă rău. Pun pariu că primești imunitate sau ceva de genul ăsta.* Apoi vocea lui: *Nu pot să fac asta. Aș torpila facultatea de drept și mi-aș ucide mama. Oricum, ar fi o ipocrizie din partea mea. Nu sunt nevinovat.*

Ce ironie că acum se schimbaseră taberele: Coop fugea către poliție, iar eu îl îndemnam să n-o facă.

Timpul își bătea din nou joc de toți.

A arborat o mină inexpresivă.

— Jess, dacă nu ești de acord cu ce fac, pleacă pur și simplu. Ar trebui deja să-ți vină la îndemână.

Ca un cuțit în inimă.

— Nu vreau.

Coop a început să-mi dea târcoale.

— Lasă-mă să ghicesc: vrei doar ca totul să revină la normal. Vrei să te întorci la petrecere și să defilezi în fața tuturor, să arăți întregii școli cât de reușită și fermecătoare ai devenit. Vrei ca Mint să umble după tine ca un cățeluș înamorat. Vrei să te prefaci că totul e perfect și că niciunul dintre noi nu-i distrus. Aceeași placă.

L-am oprit înainte să plece.

— Te înșeli. Nu vreau să rămână nimic la fel. Nu înțelegi? Urăsc cum erau lucrurile înainte. Le urăsc atât de mult încât îmi vine să țip.

— Atunci țipă, Jessica! Doamne, fii sinceră!

Când am făcut gestul, a fost atât surprinzător, cât și inevitabil. Ca o armă care se declanșează dintr-un film pe care l-ai mai văzut. Mi-am văzut mâinile apropiindu-se de fața lui Coop, trăgându-l în jos cu o asprime familiară. Douăzeci și doi sau treizeci și doi de ani, nu conta – întotdeauna avea să se întâmple așa. Mișcarea a răzbătut înainte și înapoi prin timp, prea repede ca el să rămână altfel decât surprins. L-am sărutat și m-am înecat în el.

Dacă făceam concurs de decizii proaste în seara asta, Coop mai avea mult până să mă ajungă.

A fost o clipă de perfecțiune – barba lui aspră pe degetele mele, părul lui la fel de moale cum mi-l aminteam, gura lui lipită de a mea, inspirându-mă, inima mea, desferecată, ridicându-se – și apoi s-a dezlipit și a tras brusc aer în piept.

M-a privit cu atâta uimire încât am știut că, în ciuda tuturor provocărilor, nu se așteptase niciodată să fac asta. Apoi, uimirea s-a transformat în lăcomie – acea privire veche și intimă, ca și cum ar fi fost un om care era lihnit după mine și nicio cantitate n-ar fi fost suficientă.

— Trebuie să recunosc, nu m-am așteptat la asta.

M-am smuls din brațele lui Coop.

Eric.

A ieșit dintre copacii întunecați, acolo unde nici măcar nu era vreo potecă.

— Nu e…

Am încercat să-mi găsesc cuvintele.

— Noi doar…

Coop a trecut în fața mea.

— Am ceva să-ți spun.

Încă ascuns în umbră, departe de cercul de lumină aruncat de unul dintre felinarele de modă veche, Eric și-a încrucișat brațele.

— Așa s-ar părea.

— Nu…

Înainte să apuc să termin, s-a auzit un zgomot de pași pe cărarea de piatră.

Doamne!

Inima mi-a tresărit. Spre noi alerga Caro, iar în urma ei erau Mint și Courtney.

De m-ar înghiți pământul odată pentru totdeauna.

Gata. Eric avea să le spună.

— Coop, ți-am spus să n-o faci!

Părul brunet, perfect ondulat al lui Caro stătea acum liber și desprins în șuvițe pe umeri, iar pe chip avea o expresie tăioasă. Ochii îi erau roșii. Arăta îngrozitor.

Caro, care nu merita nimic din toate astea. Caro, care avea să mă urască dacă afla.

— Are de gând să-mi explice cineva ce se întâmplă?

Mint și-a dus mâinile la piept.

— Și de ce ne-a făcut Caro să fugim de la petrecere?

Courtney s-a clătinat pe picioare.

— Ne-ai dus înapoi la *el!*

— De multă vreme trebuia să iasă asta la iveală, a spus Coop.

S-a uitat la Caro, cerându-și scuze din priviri, iar eu m-am urât pentru că mă simțeam rănită de asta.

— Eric, știu de ce scria în raportul toxicologic că în organismul lui Heather era *tweak.*

Umbra care era Eric nu s-a mișcat.

— În facultate am vândut iarbă și *molly.* Droguri de petrecere. Aveam nevoie să fac bani repede și niciodată n-am considerat că asemenea droguri ar trebui să fie ilegale. Nu sunt mândru de asta acum, din cauza a tot ce s-a întâmplat, dar îți jur că până în ultimul an n-am făcut rău nimănui.

M-am gândit la tatăl meu, aplecat peste volanul mașinii din care ieșea fum, cu holul biroului distrus în jurul lui.

— Da, știm cu toții, a spus Mint. Toată lumea cumpăra de la tine.

— Nu știam, a spus Caro.

— Nici Eric nu știa, a spus Coop. El era prea mic. Nu mi-am dat seama pe deplin decât atunci când am încercat să nu mai vând, dar tipii pentru care lucram erau teritoriali și violenți. Aduceam o mulțime de bani din vânzarea în campus, iar ei nu voiau să-i piardă. După ce-am renunțat, au intrat în apartamentul meu și mi-au rupt brațul ca să-mi dea o lecție.

Țipătul îngrozitor. *Maceta, pistolul, răul care pulsa sub pielea lor. Ochii ăia întunecați.*

— Stai așa, ți-au rupt brațul?

Mint părea uimit.

— N-ai pățit asta la baschet?

— Am mințit, a spus Coop. De fapt, mi l-a rupt o matahală și n-am avut ce să fac.

— Nu pot… a spus Caro tremurând.

— Mi-au spus că dacă refuz să vând – mai precis, dacă refuzam să vând *tweak,* care era la modă pe atunci, profitabil, dar periculos – o să mă omoare. Pe mine și…

Coop s-a uitat spre mine, apoi și-a întors repede privirea.

— Pe prietenii mei. Ca să mă învețe o lecție.

— *Tu* ai fost! a răsuflat Courtney, cu o privire ciudată pe față. Auziți și voi ce aud eu? A fost vina *lui.*

— Mai taci din gură, Courtney! a răbufnit Caro, spre surprinderea tuturor.

Coop s-a întors spre Eric.

— Nu, Courtney are dreptate. E vina mea. Indivizii m-au urmărit în campus și i-am condus direct la apartamentul lui Heather. Încercam să mă ascund și nu gândeam limpede. Le-am spus că o să vând *tweak* doar ca să scap de ei. Ziua în care a murit Heather era ziua în care ar fi trebuit să încep. Dar n-am vrut s-o fac. M-au căutat. Știau cum arată prietenii mei. Cred că există o mare șansă să se fi întors la apartament ca să rănească pe cineva apropiat mie și au dat de Heather. Iar apoi au…

Glasul i s-a stins, dar și-a îndreptat umerii și a tras aer în piept.

— Au ucis-o. Deci eu sunt vinovat.

— Nu ești, am spus eu repede.

— Nu pot să cred că ai ținut secretul ăsta zece ani.

Spusele lui Coop păreau să acționeze ca o găleată cu apă rece pentru Courtney. Nu se mai clătina, expresia feței îi era acum lucidă.

— Ești un mincinos mai mare decât Frankie.

Caro s-a întors spre Courtney.

— Am fost întotdeauna drăguță cu tine încă din facultate, te-am apărat în ciuda a tot ce-ai făcut, iar tu ai tupeul…

— Nimeni n-a dat spargere în apartament, a spus Eric. Iar Heather nu *tweak* avea în organism.

Toată lumea s-a întors cu ochii mari.

— Ce?! a exclamat Coop.

Eric a ieșit în sfârșit din umbră și a pășit în lumină.

— Polițiștii n-au găsit nicio dovadă de intrare prin efracție. Suspectează că oricine a ucis-o pe Heather cunoștea codul de acces la apartament.

Cineva apropiat ei.

— Și ați uitat ce-am spus. Am zis că polițiștii au găsit în organismul lui Heather un drog *asemănător* cu *tweak*-ul. Semăna cu ce se vindea, dar nu era *tweak* propriu-zis. Polițiștii au verificat asta.

Coop a clipit.

— Atunci ce era?

— Un medicament pentru slăbit, a spus Eric.

Și-a mutat privirea de la Coop spre noi, ceilalți.

— Ilegal în State pentru că era, practic, *speed.* Avea niște efecte secundare ridicole și extrem de toxice. I-a nedumerit pe polițiști, pentru că le-am zis că Heather nu lua porcării de astea. Nu puteai să-l cumperi decât din China, iar polițiștii n-au găsit niciodată tranzacția de cumpărare în conturile vreunui student sau profesor.

Am simțit un gol în stomac. Coop avusese dreptate. Drogul din sistemul lui Heather era ca o armă din care ieșea fum, o amprentă virtuală, dar care nu îl indica pe el.

M-am răsucit, dar Caro mi-a luat-o înainte.

— Tu! a strigat ea, arătând-o pe Courtney. Tu ai făcut-o!

Courtney arăta ca o căprioară în lumina farurilor. Dintr-odată, s-a întors să fugă, dar Caro, micuța Caro, a țâșnit spre ea și a trântit-o la pământ.

— Caro, *Iisuse*!

Mint a îngenuncheat și a tras-o pe Caro de pe soția lui.

Caro a arătat cu degetul spre fața lui Courtney.

— Ea e vinovată!

— Dă-i o șansă să se apere!

Mint și-a privit soția.

— Iubito?

Courtney a clipit la el, apoi s-a întors să privească pe rând chipurile din jurul ei, căutând un aliat, un dram cât de mic de compasiune. Mi-a revenit în minte ziua aceea din anul întâi, cea în care încercase să mă umilească, dar Heather îmi luase apărarea. Heather nu mai era aici.

Ochii lui Courtney i-au întâlnit pe ai mei. Avea o privire ucigașă. Am simțit un fior rece pe ceafă.

— Bine, a spus ea, luându-mă prin surprindere. Am drogat-o pe Heather. Sunteți mulțumiți?

CAPITOLUL 20

FEBRUARIE, ULTIMUL AN COURTNEY

Dacă se născuse vreodată cineva care să poarte o coroană, aceea era Courtney Kennedy. Ea, ființa cu păr blond lucios, chip regal și proporții uimitoare. Iar ea știa asta, lucru important, pentru că ceilalți pierdeau foarte mult timp până acceptau inevitabilul. În fiecare Zi a Îndrăgostiților, din primul an de facultate, privea cum fetele erau încoronate Miss Phi Delt. Întotdeauna o Chi O, întotdeauna din ultimul an. Știa, cu o certitudine de nezdruncinat, că într-o zi coroana avea să fie a ei.

Acea zi venise.

Subsolul Phi Delt era plin de frați. Târâseră până acolo un butoi de bere și făceau acrobații bând direct din el, după care urmau shoturile de whisky. Seara aceea nu era o seară obișnuită. Balul era o petrecere faimoasă, iar anul acela urma să fie mai ceva ca niciodată, pentru că Mint era președinte, iar Mint și banii lui din imobiliare făceau totul mai mare și mai bine decât oricine altcineva.

Courtney îl privea pe Mint din cealaltă parte a sălii, ignorând mica mulțime de băieți care se adunaseră în jurul ei, încercând să-i atragă atenția, ca mai târziu să-i dea jos textila. Nu ducea niciodată lipsă de astfel de băieți, iar în seara aceea – ei bine, în seara aceea era extraordinară. O rochie roșie, mulată, buze roșii, un decolteu perfect proporționat, de bun-gust. O apariție care striga *Eu sunt Miss, regina colegiului.*

N-avea importanță câți băieți o înconjurau, pentru că pentru Courtney nu conta decât unul singur. Mark Minter. Dacă existase vreodată un băiat născut să fie cu Courtney, el era acela. Frumos, moștenitor al unei averi, practic membru al familiei Duquette. Ea n-avea să înțeleagă niciodată de ce Mark Minter se cuplase cu Jessica Miller, acea *nulitate absolută,* încă din primul an de facultate. Asta era frustrant în viață: uneori câștigau și ratații, fără vreun motiv anume.

Uneori, oamenii se cunoșteau în primul an de facultate și se uneau în grupuri stupide, cum ar fi Cei Șapte din East House, și te excludeau chiar înainte de a se acoperi de gloria campusului. Numai din cauza unui comentariu prostesc pe care îl făcuse la adresa Jessicăi – de parcă nimeni altcineva nu se mai tachinase vreodată pe lume – se uniseră în chestia asta fără ea, deși locuia în același cămin, în aceeași cameră cu una dintre ei și, pe deasupra, mai era și Courtney Kennedy.

Mint vorbea cu Frankie, tolomacul ăla uriaș, când s-a uitat și a surprins-o cum îl privea fix. Courtney i-a afișat cel mai frumos zâmbet, iar el i l-a întors. Și-a ridicat paharul în semn de salut, iar el a făcut la fel, după care a luat o înghițitură. Chiar și după ce Courtney s-a uitat în altă parte, apoi s-a întors la el, privirea lui a zăbovit asupra ei. Avea să fie al ei într-o zi. O simțea.

Poate că ziua aceea venise.

Era pe punctul de a se duce la el, părăsind cercul de băieți care încă vorbeau, poate chiar îi puneau întrebări, când Heather s-a împiedicat pe scări, căzând practic în brațele lui Courtney.

— Doamne, Heather!

Courtney i-a alungat pe băieți și și-a ajutat prietena.

— Ce-i cu tine?

Heather a sughițat, ceea ce nu era un semn bun. De fapt, acum că se uita mai bine la ea, ceva cu siguranță nu era în regulă.

La drept vorbind, Heather n-avea să câștige niciodată vreun concurs de frumusețe, dar avea un card de credit inepuizabil datorită mamei sale, care era doctoriță, așa că de obicei putea să se aranjeze destul de bine. Dar acum, chiar dacă rochia roz de șifon era drăguță și evident de firmă, Heather era mânjită de rimel și avea nasul roșu, de parcă ar fi plâns. Din reflex, Courtney a simțit un val de îngrijorare și a aruncat o privire în jur, încercând să-și dea seama cine o văzuse pe Heather într-un asemenea hal.

Heather i-a urmărit privirea care se învârtea prin subsol, i-a văzut pe Mint și pe Frankie, după care a tras-o pe Courtney într-un colț.

— E din cauza lui Jack, a spus ea pe un ton jos, încărcat de emoție. Tocmai s-a despărțit de mine și nu mai pot.

— Ce?!

Asta chiar era o noutate. Jack și Heather erau ca Mint și Jessica: niște axiome, practic niște instituții Duquette, în ciuda faptului că erau complet nepotriviți unul pentru celălalt. Courtney fusese întotdeauna capabilă să vadă asta, chiar dacă nimeni altcineva nu reușea s-o facă. Se părea că Jack reușise să se trezească în sfârșit la realitate. Heather a dat din cap, cu lacrimi în ochi.

— Mi-a spus…

Vocea ei a devenit o șoaptă.

— Mi-a spus că m-a înșelat. Ne-am certat foarte tare și nu știam unde să merg. M-am gândit că toată lumea o să fie aici.

Ca să vezi! Courtney nu era deloc surprinsă. Părea perfect credibil ca Jack să găsească pe cineva mai drăguț decât Heather. Trebuia să fie o altă Chi O. Se întreba despre cine era vorba…

— Jess unde e?

Heather și-a îndreptat privirea spre mulțime.

— Trebuie să vorbesc cu ea.

Courtney s-a încruntat.

— N-ai nevoie de Jessica. Eu sunt cea mai bună prietenă a ta. Poți să vorbești cu mine.

Heather a clătinat din cap cu vehemență.

— Jack mi-a spus… multe. Lucruri șocante. Și Jess știe de ele de un an întreg. Nu pot să cred că mi-a ascuns asta. Trebuie s-o găsesc.

Aha! Courtney a profitat de ocazie.

— Nu mă mir. Jessica n-a fost niciodată o prietenă prea bună.

Lacrimile șiroiau pe chipul lui Heather, scurgându-se odată cu rimelul.

— Doamne, asta trebuia să fie cea mai frumoasă seară! O zi de sărbătoare! Iar acum simt că parcă toată viața mi s-a distrus. Credeam că eu și Jack o să ne căsătorim.

Văzând-o pe Heather cum plânge fără reținere, lui Courtney i s-a făcut milă de ea.

— Hei! a spus ea cu severitate. Nu-ți pierde timpul plângând după cineva care nu te-a respectat îndeajuns încât să-și țină scula în pantaloni. El te-a pierdut pe tine. Așa că nu te întrista, treci peste. La naiba, răzbună-te!

Courtney a bătut-o pe Heather pe umăr, mândră de ea însăși pentru un discurs atât de bun.

— Acum du-te la baie și spală-te. Ai rimel peste tot. E ridicol. Fața ta arată ca o pictură de Jackson Pollock.

Heather s-a șters la ochi.

— Mulțumesc, a șoptit și a pornit spre scări.

După ce a plecat Heather, Courtney s-a întors în centrul camerei. L-a privit pe Mint, care era tot lângă butoi, și s-a îndreptat spre el dându-și părul peste umăr. Tocmai când era pe cale să ajungă la el, un piept imens i-a apărut în față.

— Era Heather? a întrebat Frankie. Nu pleacă de la petrecere, nu-i așa?

Doamne! Cei Șapte din East House erau insuportabili. Ca o sectă nenorocită, cu toții atât de implicați în viețile celorlalți încât erau ca niște îndrăgostiți.

— Calmează-te, a spus Courtney, dându-și ochii peste cap. Se duce doar la baie. Se întoarce imediat.

Jalnic.

— Bine, a spus Frankie îndreptându-și reverul sacoului, după care i-a zâmbit. Seara asta va fi o seară importantă pentru ea.

A aruncat o privire în jur și a continuat încet:

— Să nu zici nimănui, pentru că n-am voie să spun, dar Heather a câștigat titlul de Miss. Sunt foarte bucuros. O merită.

Lui Courtney i s-a prăbușit lumea. S-a prins de umărul lui Frankie ca să nu cadă.

— Heather?

— Da, ce tare, nu-i așa?

Frankie s-a încruntat.

— Îmi scapă ceva?

Courtney a înghițit în sec, simțind că-i vine să vomite.

— Cine a fost… pe locul doi?

Dacă Frankie spunea Jessica, avea să dea foc casei frăției.

— O, a spus Frankie, părând brusc vinovat. Tu ai fost. Îmi pare rău. A fost o tâmpenie să-ți spun așa că Heather a câștigat. Niciodată nu mă gândesc înainte să deschid gura.

Luase locul doi. Aproape reușise, dar nu primise coroana. Era ca și cum i-ar fi fost smulsă de pe cap. Courtney s-a forțat să zâmbească.

— Ei, fii serios! E doar o tradiție stupidă. Cui îi pasă?

L-a lăsat pe Frankie să se holbeze la ea cu vinovăție, a luat un pahar de unică folosință și a început să pompeze butoiul ca să câștige timp de gândire. *Heather?* Cum de o învinsese Heather?

Dacă stăteau amândouă una lângă alta nici nu se punea problema de comparație. Heather era norocoasă chiar și să fie membră Chi O. Probabil că intrase doar pentru că era colega de cameră a lui Courtney. Avusese noroc să se cupleze cu Jack, dar iată că nici măcar nu reușea să-l țină fidel.

Cum de se întâmplase așa ceva? Și cum putea să repare, să schimbe situația, să facă noaptea să se desfășoare așa cum trebuia?

I-a venit o idee. Era greșit, desigur, dar nu mai mult decât faptul că Heather câștigase titlul de Miss în locul ei.

Courtney a scos pastilele din geantă și a găsit cel mai întunecat colț al subsolului, unde se afla un calorifer butucănos și nimeni n-o privea. A vărsat pastilele pe calorifer și, după ce a aruncat o privire în jur pentru orice eventualitate, le-a zdrobit cu telefonul. A turnat praful în bere și l-a amestecat cu degetul. S-a uitat o secundă la pahar, apoi a mai scos două pastile, le-a măcinat și le-a pus în bere. Așa. Acum era de ajuns.

Nu puteai să-i pui pe cap coroana de Miss unei fete leșinate.

Avea sens, într-un mod ciudat, ca pastilele s-o ajute. Courtney n-avea să uite niciodată imaginea din oglinda înaltă, din noaptea dinaintea primei zile de liceu, când mama ei stătuse alături de ea și îi pusese în mână o pastilă albă. Ciupise grăsimea care ieșea peste talia blugilor lui Courtney și îi spusese:

— Chestia asta mică te va salva.

Privirile li se întâlniseră în oglindă, iar mama îi schițase un zâmbet conspirativ. Se simțise în acel moment de parcă ar fi fost introdusă într-un club secret, un cerc restrâns în care ea și mama aveau să fie mai apropiate ca niciodată, nu doar mamă și fiică, ci două *femei.* Mama îi făcuse cu ochiul.

— Îți va aduce tot ce-ți dorești. Crede-mă.

Și iată că acum exact asta se și întâmpla. Clubul secret în care sperase să fie alături de mama ei nu se materializase niciodată. Nu avusese loc nici vreo apropiere deosebită. Dar cel puțin partea asta ieșea exact cum îi promisese.

De cealaltă parte a subsolului, Heather a coborât scara din nou, de data asta cu rimelul la locul lui, și fără să mai aibă nasul roșu. Courtney s-a umplut de furie văzând postura regală a umerilor lui Heather și s-a îndreptat spre ea. Dar, înainte de a apuca să spună ceva, Heather i-a aruncat o privire triumfătoare,

genul pe care o are un răufăcător dintr-un film după ce pune la cale un plan diabolic.

— M-am gândit la ce ai spus și ai dreptate, a spus Heather. O să mă răzbun pe Jack și știu exact și cum. N-o să-l afecteze dacă mă cuplez cu altcineva, așa că o să vorbesc cu părinții lui. Weekendul viitor.

Courtney a clipit, luată prin surprindere.

— În Weekendul Părinților?

— Da, a răspuns Heather cu înflăcărare. Am de gând să le spun totul. Părinții lui mă iubesc și sunt atât de credincioși încât nu-l vor ierta niciodată. Întotdeauna i-a păsat ce cred ei, oricât de mult ar nega asta. Să vedem dacă-i convine să-și distrugă viața.

Heather s-a uitat în jur.

— Am nevoie de ceva de băut. Trebuie să uit câteva ore din viața mea.

Heather s-a întors și a apucat-o de braț.

— Înainte să mă îmbăt – nu mă lăsa să vorbesc cu Frankie, bine? Nu-ți pot spune de ce, dar promite-mi.

Courtney tocmai deschidea gura ca s-o întrebe pe Heather de ce – sau, de fapt, ca să-i spună că, indiferent ce făcuse Jack, nimic nu justifica implicarea părinților lui –, când și-a dat seama că Heather îi oferise ocazia perfectă.

— Poftim, a spus ea, dându-i paharul de plastic. Ți-am luat asta. Până la fund!

— Slavă cerului! a spus Heather.

A luat berea și a dat-o pe gât, după care s-a șters la gură.

— M-ai salvat.

CAPITOLUL 21

ACUM

Întotdeauna am crezut că dacă o s-o văd pe Courtney Minter ghemuită la pământ și mărturisindu-și păcatele în fața unei mulțimi furioase o să mă simt mai bine decât mă simțeam. Acum, că asta chiar se întâmpla, mi se părea atâta de mică și jalnică, stând cu picioarele ei ca niște bețe trase sub ea, cu fața perfectă cuprinsă în mâinile osoase, încât era greu să mai observ vreo urmă din legendara mea dușmană.

În schimb, privind-o, un lucru mi-a fost clar ca lumina zilei: Courtney Minter nu era o persoană fericită. Și nici sănătoasă. Da, făcuse ceva îngrozitor. Dar, pentru tot restul vieții, Courtney avea să trăiască așa, închisă în cușca propriului corp, fără nimeni care să-i țină companie în afară de propria minte. Iar asta era o pedeapsă mai cumplită decât orice auzisem până acum.

Caro nu-mi împărtășea compasiunea.

— Ți-ai drogat cea mai bună prietenă ca s-o dai la o parte pentru ca tu să poți câștiga concursul ăla imbecil de Miss al unei frății?

Fața lui Caro era atât de roșie încât se vedea chiar și în lumina slabă a stâlpilor de iluminare.

Privind-o pe Courtney, simțeam o agitație tulburătoare în adâncul ființei. Dacă n-aș fi fost atât de consumată de câștigarea unui premiu mai mare decât cel de Miss, aș fi putut s-o pățesc chiar eu în seara aia, perpelindu-mă în umbră, distrusă de victoria lui Heather pe primul loc, de statutul de a doua clasată, la fel cum pățise Courtney. Vocea insidioasă șoptea: *Jessica Miller, prietena președintelui Phi Delt,* și nici măcar a doua la rând pentru *titlu.*

M-am văzut pe mine în ea.

— Știu că ești supărată, Caro, dar vorbește mai încet.

Mint s-a uitat în jur.

— Nu vrem să atragem prea multă atenție.

— O, nu! Ca de exemplu *a polițailor?*

Caro și-a întins brațele. Pentru o secundă – poate din cauza luminii – mi s-a părut că e o cruce de aur, arzând strălucitor în noapte.

— Fix la pușcărie ar trebui s-o trimitem. Courtney, tu ești motivul pentru care Heather nu s-a putut apăra în noaptea aia. Poate că n-ai înjunghiat-o, dar e ca și cum i-ai fi legat mâinile la spate. Și ai fost dispusă să-l lași pe Coop să ia vina asupra lui. Cum poți trăi cu tine însăți?

— Trebuia s-o facă să adoarmă, asta-i tot. De unde era să știu?

Mâinile lui Courtney tremurau într-un mod extrem de cunoscut.

— După ce a murit, am fost distrusă. N-am mâncat o săptămână. Și singurul mod în care mă puteam ridica din pat era să mă gândesc… ei bine, că ar fi fost ucisă oricum. Cineva a vrut s-o înjunghie. A fost doar o coincidență că ambele lucruri s-au întâmplat în aceeași noapte. Mi-am spus că nu contează și am încercat să uit.

Vocea i-a scăzut până a devenit o șoaptă dureroasă și guturală.

— Ar fi trebuit să câștig titlul de Miss de la bun început. Ar fi trebuit să fie al meu.

— *Un cap încoronat nu știe tihna*[10]*,* a spus Eric pe un ton glacial.

Am încercat să uit. Hăul întunecat din mine s-a agitat. O amintire ca o străfulgerare: *Două mâini acoperite de sânge uscat.*

Nu. Am alungat imaginea.

Pe pământ, mâinile lui Courtney au început să tremure atât de tare încât abia le putea ține locului. S-a întins după geantă dar, înainte să ajungă la ea, Eric i-a smuls-o, iar ea a scos un strigăt de protest.

Nimeni n-a încercat să-l oprească.

I-a smuls geanta, a scotocit și a scos un cilindru portocaliu și elegant acoperit cu ideograme chinezești.

— Tot mai iei pastile din alea? a întrebat Coop clătinând din cap. Fir-ar să fie, Courtney!

---

[10] William Shakespeare, *Henric al IV-lea,* Partea a II-a, Actul III, Scena 1, traducere de Leon Levițchi, Editura Univers, București, 1985, în *Shakespeare – Opere complete,* Volumul 4, p.163 (n. trad.).

Părea amețit, de parcă nu-i venea să creadă ce se întâmpla în seara asta.

— Norocul nostru, a spus Eric, întorcând flaconul ca să se uite la el. Acum avem dovezi.

Mint s-a așezat lângă soția lui și i-a aruncat lui Eric o privire ce nu promitea nimic bun.

— Nu mai spune niciun cuvânt. Ne luăm un avocat.

Courtney a izbucnit în lacrimi.

— Nu-mi pasă de avocat! a strigat ea. Te rog, dă-mi-le înapoi! Te rog…

O amintire a tatălui meu care mă implora: *Te rog Jessica. Te rog scumpo, doar ca să mă liniștesc puțin. Nu înțelegi cât de tare doare…*

Am smuls pastilele din mâna lui Eric, luându-l prin surprindere, și am răsucit capacul.

— Ce faci? a întrebat Caro.

— E dependentă.

Am răsturnat pastilele în mână, lăsând una pe fundul flaconului.

10. William Shakespeare, *Henric al IV-lea,* Partea a II-a, Actul III, Scena 1, traducere de Leon Levițchi, Editura Univers, București, 1985, în *Shakespeare – Opere complete,* Volumul 4, p.163 (n. trad.).

— Poți păstra dovada. N-ai nevoie de toate.

I-am întins flaconul lui Eric, care a ridicat o sprânceană și l-a luat înapoi. Apoi m-am ghemuit lângă Courtney. M-a privit cu o speranță precaută și mi-am dat seama, cu un sentiment neplăcut, că și noi fuseserăm răi cu ea. Nu la fel de răi cum fusese ea cu noi, dar știam de problema ei, în adâncul nostru, și nu făcuserăm nimic. O ignoraserăm în toți cei patru ani de facultate. Mai rău: într-un fel, chiar o sărbătoriserăm. Courtney, fata perfectă din școală, avea un viciu umilitor. Un defect fatal. Cu toții suspinaserăm ușurați.

I-am pus pastilele în mână și i-am apăsat unghiile roșii ca sângele pe ele. A dat din cap jenată, dar recunoscătoare. M-am ridicat în picioare, atrăgându-i atenția lui Coop, care mi-a aruncat o privire nedumerită.

— Trebuie să semnați cu toții un acord de confidențialitate, a spus Mint, înfășurând un braț protector în jurul umerilor lui Courtney.

— Îți bați joc de mine? a țipat Caro.

— Nu în legătură cu faptul că a drogat-o pe Heather, a spus Mint în grabă. Doar despre pastilele de slăbit. E *influencer* de fitness. I-ar distruge cariera.

Coop a clătinat din cap.

— Omule, e întinsă pe jos și tremură. Cariera e ultima ei grijă în clipa asta.

— Ca idee, a început Eric și a răsucit flaconul de pastile în mână, privindu-l în lumina stâlpilor, nu mă holbam la sânii tăi în facultate.

Privirea i s-a mutat de la flacon la fața lui Courtney.

— Mă holbam la coastele tale. Erai un schelet ambulant și nu-mi venea să cred că nimeni nu spunea nimic. Nici măcar Heather. Mereu schimba vorba când o întrebam de asta.

Eric a băgat flaconul în buzunar.

— Întotdeauna am avut impresia că drogul din organismul lui Heather era de fapt al tău.

Ceva din povestea lui Courtney tot nu mi se părea că se leagă. M-am întors spre ea.

— După ce Heather și-a pierdut cunoștința la Phi Delt și l-ai rugat s-o ducă acasă, ce i-ai spus lui Frankie?

Courtney a clipit și și-a șters obrajii plini de rimei.

— Nu știu, a răspuns cu glas tremurat. Cred că i-am zis că Jack s-a despărțit de ea. Și că ea bea ca să uite și plănuiește să se răzbune.

Vocea i-a devenit mai fermă, mai sigură.

— Cu siguranță asta i-am spus. I-am zis lui Frankie că Jack îi mărturisise un secret teribil, iar Heather plănuia să le spună părinților lui Jack în weekendul următor ca să se răzbune pe el și să-i distrugă viața. Îmi amintesc că i-am spus asta lui Frankie în mod special pentru că am crezut că era o prostie din partea lui Heather și speram s-o convingă să renunțe. Oricum, era mai probabil să-l asculte pe el decât pe mine.

Courtney a râs, un sunet încet și plin de amărăciune.

— La urma urmei, doar era unul dintre voi. Cei Șapte din East House.

— Frankie nu ne-a spus partea asta.

Coop mi-a aruncat o privire îngrijorată. Caro s-a încruntat.

— De ce n-ar fi zis că Heather plănuia să le spună părinților lui Jack? Asta e foarte important.

— Oameni buni, am spus eu, ai lui Frankie au venit la fiecare Weekend al Părinților. Tatăl lui practic trăia pentru asta. Dacă Heather avea de gând să spună totul, să se dea în spectacol, erau șanse mari ca părinții lui Frankie să afle și ei.

— Dar Heather nu știa că Frankie era tipul cu care o înșela Jack, a subliniat Eric.

— Poate că știa.

Mint și-a trecut o mână obosită peste față, zburlindu-și părul auriu.

— Heather i-a cerut lui Courtney să se asigure că nu se îmbată și nu vorbește cu Frankie. Poate că ăsta era motivul.

Am tăcut cu toții o vreme, până când, în cele din urmă, a vorbit Caro:

— E vinovat, nu-i așa? Lui Heather i-a fost frică să vorbească în seara aia cu el și, în cel mai bun caz, Frankie a mințit prin omisiune mai înainte. Știm cu toții cum e tatăl lui. Chiar Frankie a spus că ar fi făcut orice ca tatăl său să nu afle. N-are cum să nu fie vinovat.

— Nu știu ce să zic, a spus Eric, scărpinându-și maxilarul.

Pentru prima oară în toată seara părea nesigur și, pentru o secundă, l-am întrezărit pe băiatul blând pe care mi-l aminteam, înainte ca fața lui să devină din nou dură.

— Nu se leagă cu toate celelalte dovezi, dar merită să verificăm.

— Ce alte dovezi…? a început Mint, dar Caro l-a întrerupt.

— Știm unde va fi Frankie mâine. Doar e mareșalul paradei de la Reuniune. Vor fi o grămadă de oameni în jurul lui. Dacă-l punem în fața faptului împlinit, nu poate fugi.

Coop a fluierat.

— Vrei să-l acuzi pe Frankie de uciderea lui Heather în fața a sute de oameni?

— Ce altă variantă avem? am întrebat eu. Ar putea fi singura noastră șansă să elucidăm uciderea lui Heather.

Eric m-a privit.

— De când îți pasă ție de elucidarea morții ei?

Am simțit cuvintele ca pe un cuțit în inimă. Dar asta numai fiindcă știam, în cea mai adâncă și întunecată parte a mea, că le meritam.

Meritam mult mai mult de atât.

— Dintotdeauna, am spus încet. De acum.

— Ei bine, a spus Eric făcând semn spre flaconul de pastile din buzunar, oricine altcineva de aici căruia îi pasă să vină mâine la prânz lângă stadionul de baschet, unde începe traseul paradei. O să-l tragem la răspundere pe mareșal.

Și cu asta Eric s-a strecurat înapoi printre copaci, acolo unde nici măcar nu era o potecă, și s-a pierdut printre umbre.

— Afurisita de Fantomă a Crăciunului Trecut, a murmurat Mint. Venită să ne pedepsească pentru păcatele noastre.

•

Toată lumea s-a întors la hoteluri. Mâine urma confruntarea cu Frankie și nu mai era nimic de spus.

În afară de mine. Stăteam în mijlocul cortului alb, acum gol, și mă uitam cum barmanii împachetau sticlele. Petrecerea se terminase. Praful se alesese de planul meu perfect. Fusese distrus de Eric Shelby. Dar, în timp ce stăteam acolo, un nou plan s-a format încet, chiar mai ambițios decât primul. Dacă reușeam să-l duc la bun sfârșit, nu numai că aveam să arăt cine eram cu adevărat, ci puteam să-mi plătesc toate datoriile, puteam să îndrept toate greșelile. Puteam să fac să tacă șoaptele insidioase. Să elimin hăul întunecat.

Eric avea dreptate: trăisem în minciună vreme de zece ani. Mă prefăcusem că mă simt bine, că depășisem toate momentele, dar adevărul era că trecutul rămăsese încă deschis în mine, ca o ușă pe jumătate crăpată, pentru că era o rană vie, nevindecată.

Să mă dau mare în fața colegilor mei de clasă era doar un plasture. Aveam să intru pe acea ușă și să mă scufund în trecut. Aveam să-l găsesc pe ucigașul lui Heather și să mă vindec.

— Chiar nu vrei să te duci acasă, nu-i așa?

M-am întors și l-am zărit pe Coop.

— Ce cauți aici? Credeam că ai plecat cu Caro.

Și-a dus un deget la buze și a mers cu spatele spre bar. În timp ce barmanii erau întorși, Coop a înșfăcat o sticlă de whisky și a strecurat-o sub pulover. Mi-a făcut semn cu mâna să-l urmez și a ieșit din cort de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Am tras aer adânc în piept și l-am urmat.

M-a condus prin campusul întunecat și sinistru. Am rămas în urmă, privindu-i spatele și mergând în tăcere. La jumătatea drumului mi-am dat seama încotro ne îndreptăm, așa că n-am

fost surprinsă să văd pereții acoperiți de iederă ai East House ridicându-se în fața noastră.

A trecut pe lângă clădire și a intrat în curte, la masa noastră de picnic, cea de lângă stejarul pe care îl plantaseră părinții lui Heather cu zece ani în urmă, un semn de aducere aminte în locul ei preferat. Copacul se înălțase până la șase metri. Privindu-l, parcă te uitai la trecerea timpului, adusă în concret și tangibilă. Ramurile se întindeau spre East House ca niște brațe imploratoare. Semăna în mod straniu cu o persoană, ca și cum Heather însăși ar fi fost înghețată și prinsă în capcană, cerând ajutor.

Am respins gândul. Fuseserăm fericiți aici.

Coop a ignorat banca de picnic și s-a așezat direct pe masă. A răsucit capacul whiskyului furat, a luat o gură zdravănă, apoi mi l-a întins.

Nu mi-am putut reține un mic zâmbet.

— În mijlocul *terenului?* În aer liber? Rebelule!

Coop nu mi-a răspuns la zâmbet.

— Pe cine cunoști care să fie dependent?

Am luat whiskyul și m-am așezat lângă el. Am luat și eu o gură. A trebuit să mă forțez s-o dau pe gât și să mă abțin să nu vomit.

— Tatăl meu. Oxicodonă, la început. Apoi, orice găsea.

Coop a dat din cap, uitându-se în cealaltă parte a terenului, spre East House. O briză ușoară i-a ridicat o șuviță de păr și i-a trecut-o pe frunte.

— În toți acești ani, nu mi-ai spus niciodată.

— Da, ei bine, era ultimul lucru pe care voiam să-l știe lumea.

La câteva dintre ferestrele căminului era încă lumină. Studenți care stăteau treji până târziu. Am căutat fereastra de la etajul patru, din colț. Vechea mea cameră. Dar era întunecată, iar perdelele erau trase.

Coop și-a trecut mâinile prin păr și a rămas așa.

— Simt că te cunosc atât de bine, iar apoi descopăr una ca asta. Aș fi vrut să ai încredere în mine.

I-am întins sticla de whisky.

— N-am încredere în nimeni.

— Sună a singurătate. Trebuie să lași oamenii să intre în viața ta. Să-i lași să te iubească pentru ceea ce ești, cu bune și cu rele. Atunci știi că e pe bune.

Coop devenise un om bun, sau poate că fusese dintotdeauna. Oricum ar fi stat lucrurile, nu înțelegea că există adevăruri prea urâte ca să vadă lumina zilei. Unele care ar fi distrus iubirea, dacă ar fi fost descoperite.

Amintirea a revenit, de această dată mai vie. Cum m-am trezit dezorientată, cu o durere de cap atroce. Lumina soarelui prea puternică intra prin ferestre vag cunoscute. Cum mi-am sprijinit mâinile de podea ca să mă ridic, doar ca să-mi simt mâinile lipindu-se de lemn. Cum m-am uitat în jos și mi-am pierdut respirația. Mâinile mele, întinse pe podea, roșii ca rugina de la unghii până la coate, acoperite de sânge. Rochia mea roz împroșcată cu purpuriu, ca un test Rorschach. Cumplita întrebare: *Ce-am făcut?*

Nimic, am răspuns cu furie. Nu făcusem nimic. Trebuia să îngrop din nou amintirea alături de celelalte. Nu puteam obține din ea decât distrugere și putreziciune.

M-am întors cu spatele la Coop. Nu voiam să-mi vadă chipul.

— În spiritul deschiderii către ceilalți, a început el, vreau să-ți arăt ceva…

— Coop, am spus, după care am înghițit în sec. De ce era așa bine aici?

— Ce?

Mi-am șters ochii și m-am uitat în jurul curții, la căminul acoperit de iederă, parcă rupt dintr-un basm, la inelul de copaci care se înălțau ca niște santinele. Aici, în iarbă, renăscusem, mă jurasem unei noi religii, unei magii puternice. Magia aceea era încă îngropată în pământul acestui loc.

Era casa mea.

Părul îmi cădea ca o perdea pe față. Când vorbeam, abia dacă se înțelegea ce spun.

— De ce a fost atât de bine aici, și atât de rău? Nu conta – orice simțeam era dus la extrem. De ce nu pot să mă fac să mă simt din nou așa? Tot ce s-a întâmplat în ultimii zece ani a pălit prin comparație cu asta. Mi-e teamă că facultatea a fost ultima dată când am fost cu adevărat vie, așa cum ar trebui să fii, și că nu o să mai am niciodată parte de așa ceva.

— Bineînțeles că la facultate totul era dus la extrem, a spus Coop. Aveai libertate infinită și aproape nicio responsabilitate. Nimic nu era fixat, aveai toată viața înainte și puteai merge oriunde. Aveai cei mai buni prieteni, cu care îți petreceai fiecare

clipă, așa că nu erai niciodată singură. Și erai îndrăgostită. Îndrăgostită *cu adevărat.*

— Da, ei bine, Mint s-a transformat în mielușelul lui Courtney, așa că bine am ajuns...

Coop mi-a dat părul de pe față.

— Nu mă referem la el.

CAPITOLUL 22

MAI, ULTIMUL AN

Credeam că sunt gata să renunț, până în ziua absolvirii. Stăteam în căldura sufocantă, aliniată alături de ceilalți membri ai familiei Miller, urmărindu-i pe studenții în robe purpurii care înaintau pe scenă, și m-a cuprins panica. Dacă urcam acele scări pentru a strânge mâna rectorului, dacă lăsam ca ziua aceea să vină și să plece, după care îmi duceam lucrurile în mașina mamei și mă întorceam la Norfolk, totul avea să se termine.

După moartea lui Heather, după ce Mint și cu mine ne-am reluat relația, împinși de un sentiment visceral de vinovăție despre care niciunul dintre noi nu voia să vorbească, după ce am început să-l evit pe Coop, abia așteptam să se termine semestrul. Am crezut că vreau să merg mai departe. Dar acum, că ziua aceea venise, cu arcuri de baloane roșii și albe și cu peluza Eliot înțesată de familii așezate pe scaune pliante, mi-am dat seama: nu mai aveam când să schimb lucrurile. Așa avea să se termine. Așa era scrisă povestea.

Lucrurile aveau să se întâmple după cum urmează. Oficial, nu reușisem să le înving pe Chi O și să le distrug recordul de locul întâi la Recrutare. Oficial, Cei Șapte din East House se îndepărtau tot mai tare unii de alții. Oficial, între mine și Coop nu mai era nimic, amândoi mergeam pe drumurile noastre separate și nu aveam niciun motiv să ne mai întâlnim. Oficial, pierdusem șansa de a călca pe urmele tatălui meu, îl dezamăgisem pentru ultima oară, iar acum habar n-aveam ce o să fac cu viața mea după ce plecam de pe acest gazon.

Oficial, ajunsesem la sfârșit fără Heather.

Nu-mi dădusem seama la momentul respectiv, pentru că după moartea lui Heather fusese dureros să merg la ore, dar faptul că eram studentă la Duquette ținea lucrurile încă în viață, pe linia de plutire. Încă mai existase timp să se întâmple ceva, dar acum se terminase.

Mi-a venit în minte un vers dintr-o poezie, cea pe care mi-o dăduse Caro cu fața înlăcrimată: *Ce-ai de gând să faci cu singura ta viață, scumpă și ne-mblânzită?*[11]

Habar n-aveam.

M-am uitat în spate, spre puzderia de familii, până am găsit-o. Mama, îmbrăcată în negru în ciuda căldurii, cu spatele drept, cu ochii spre scenă, în așteptare. Și, pentru că nu-și dădea seama că mă uitam, fiecare lucru pe care îl simțea era întipărit clar pe fața ei: un curent de emoție brută, trecând ca norii pe cer. Chiar dacă mă durea s-o privesc, nu m-am putut abține să nu mă gândesc cât de mult semănăm, oricât de mult am fi încercat să n-o facem.

Cel puțin, amândouă eram aici, în ziua aceea. Tatăl meu nu reușise. Începusem toată treaba asta pentru el, dar ea, ea, care de la bun început nu-și dorise asta niciodată, era singura care mai rămăsese în picioare la final.

•

Concertul de absolvire era o tradiție Duquette. Biroul absolvenților îl sponsoriza, aducea în fiecare an un artist la modă și ca și cum ar fi marcat trecerea noastră de la studenți la adulți adevărați, administrația Duquette renunța la atitudinea scorțoasă și oferea vin și bere pentru toată lumea. În anul acela, petrecerea era mai mare și mai reușită ca niciodată, deoarece absolvise Mint, iar familia Minter îi întrecea pe toți când era vorba să facă lucruri în stil mare, inclusiv donații spectaculoase.

Construiseră un memorial pentru Heather. Un perete, acoperit cu poze cu ea, bilețele, ursuleți de pluș și buchete de flori ieftine care i-ar fi întors stomacul pe dos. Nu puteam să mă uit la ele. Nu suportam să-i văd chipul, iar și iar. Heather la balul de absolvire din ultimul an, cu panglici roșii și albe în păr. Heather în cămașă Chi Omega, cu coroană aurie și pene roz în ziua Recrutării. Fața de copil a lui Heather, cu zâmbetul ei încrezător, în dreptul East House, în primul an. Și chipul meu, care se holba din atât de multe dintre fotografii. Ochii mei păreau să mă urmărească atunci când treceam pe acolo, ca un tablou bântuit, parcă încercând să comunice că era ceva în neregulă, cu toate că gura mea era blocată într-un zâmbet permanent, înghețat pentru totdeauna pe hârtia fotografică.

[11] Mary Oliver, *Poem 133: The Summer Day* (n. trad.).

Au venit și ai lui Heather – domnul și doamna Shelby, și Eric –, dar au plecat la scurt timp după ce Eric a pășit țeapăn pe scenă ca să accepte diploma de onoare a lui Heather.

Am răsuflat mai ușor după ce au plecat.

Acum, mama stătea la o masă cu incredibil de fermecătoarea doamnă Minter și cu amantul ei, membrul din consiliul de administrație, un bărbat înalt și aspru, cu mustăți proeminente. Tatăl lui Mint ieșise în mod misterios din peisaj. Situația ducea spre penibil. În ultima vreme, de fiecare dată când încercam să-l întreb pe Mint despre tatăl său sau despre cum supraviețuiește alături de ai lui în urma căderii pieței imobiliare, el dădea din cap și refuza să mai scoată vreun cuvânt. Uneori, dacă insistam, mă părăsea o noapte întreagă și nu-l mai vedeam până a doua zi, când își cerea scuze, dar era la fel de necomunicativ.

Familia Minter, așa cum îmi dădusem seama cu mult timp în urmă, era o familie distrusă.

Dar se potriveau de minune cu mama, care stătea nemișcată și tăcută ca o statuie, radiind tristețe.

— Mint, am șoptit, întorcându-mă spre el.

Purta un costum bleumarin splendid, cu nasturi lucioși, arătând ca un adevărat prinț absolvent.

— Hai să ne cărăm de-aici.

Mi-a aruncat o privire recunoscătoare.

— În sfârșit…

Am luat niște șampanie și ne-am îndreptat spre marginea mulțimii adunate în jurul scenei, unde o formație rock încerca din răsputeri să transforme petrecerea într-o seară de la Madison Square Garden. Dacă povestea noastră s-ar fi desfășurat așa cum trebuia, fără ca Heather să moară, Jack, tocilarul nostru de serviciu în materie de muzică, ar fi fost chiar acolo, în primul rând, alături de Frankie, care era oricând gata să se abandoneze cu sălbăticie muzicii. Caro ar fi fost înghesuită între ei, ferindu-se de coate, dar fericită să le fie alături, iar Heather s-ar fi învârtit prin mulțime, vorbind cu toată lumea.

Am clipit ca să nu mă mai gândesc la asemenea posibilități. În lumea reală, Heather și Jack lipseau cu desăvârșire, iar Frankie și Caro stăteau la marginea peluzei cu familiile lor, tăcuți și posomorâți.

Poate că Mint zărise și el fantoma acelui viitor care ar fi trebuit să fie, pentru că mi-a făcut semn să mă îndepărtez de scenă.

— E prea tare! a strigat el.

— Nu mă deranjează, i-am răspuns odată ce am fost suficient de departe ca să ne auzim unul pe celălalt. Drumul spre casă cu mama înseamnă patru ore și jumătate de liniște. Trebuie să absorb sunetul cât mai pot, ca să nu uit cum e.

M-a privit în ochi și mi-am dat seama că se lupta cu ceva. Era în război cu el însuși. În cele din urmă, s-a forțat să deschidă gura.

— Și dacă nu te duci acasă? Dacă vii cu mine la New York?

M-am uitat la el surprinsă. Fusesem atât de concentrată să trec peste fiecare zi încât nu petrecusem prea mult timp gândindu-mă la ce urma să se întâmple între mine și Mint.

— Și ce să fac?

— Orice vrei. Putem să ne luăm un apartament împreună în Upper East Side. Eu o să merg la facultatea de Drept, iar tu îți poți găsi un serviciu. N-ai cum să nu găsești ceva. Poate un job în consultanță. E un domeniu prestigios și probabil că unul dintre puținele în care se mai fac angajări. Ai putea face o grămadă de bani.

Fruntea lui Mint era încrețită, iar privirea lui era îndreptată spre umărul meu. Din felul în care vorbea, cum se chinuia să scoată cuvintele pe gură, părea că se forțează s-o facă.

— Nu e Harvard, am spus, fără să mă pot abține.

I-am citit furia pe chip. Apoi, la fel de repede, a arborat o mină calmă.

— Da, ei bine, n-ai obținut bursa aia, nu-i așa? a întrebat pe un ton rece. Oricât te-ai fi străduit, degeaba.

Am clipit la el.

— Îmi pare rău, a spus Mint clătinând din cap. Sunt foarte stresat fiindcă e mama aici. Și el.

— E în regulă. O să mă gândesc la New York, i-am promis.

Mint a dat din cap, privind în depărtare. Încă îi vedeam furia vie din ochi, îl vedeam cum se străduia s-o ucidă.

— Mă duc să mă plimb, m-a anunțat.

Am privit în jur. Era ultima scăpărare a amurgului, chiar înainte de căderea nopții. Cerul era violet, iar luminile de pe scenă se aprindeau una câte una.

— Bine, am spus, iar el s-a îndepărtat.

Am rămas acolo singură și am încercat să-mi imaginez toate astea: Mint, New York, consultanță. Un serviciu prestigios, o viață bună. Dar, în schimb, gândurile din umbră au bolborosit, așa cum făceau întotdeauna. Tatăl meu. Heather. Forța amintirilor care încercau să mă tragă în jos.

— Jess.

Numele îmi fusese rostit prea tare. Un pic prea greu.

M-am întors și l-am găsit pe Coop venind spre mine, cu mânecile cămășii de gală rulate până la coate și cu poalele scoase din pantaloni. Părul îi stătea în sus, ca și cum și-ar fi trecut degetele prin el de nenumărate ori. Dar nimic din toate astea nu era la fel de sălbatic ca ochii lui, roșii la margini.

M-am dat înapoi.

— Trebuie să plec. Să mă întorc la mama.

— Nu mai fugi! De ce nu vrei să vorbești cu mine? De când ai apărut la ușa mea în noaptea aia, ai refuzat...

— Coop, sunt cu Mint. De data asta trebuie să fac ce trebuie. Trebuie să fiu o persoană bună.

Am început să mă îndepărtez.

— Dacă pleci așa, nu o să ne mai vedem niciodată.

Am înghețat. Gândul mă chinuise toată ziua. M-am întors încet, temându-mă de ce urma să găsesc când mă opream: pe Coop cel real, magnetic, în carne și oase, și distanța mică dintre noi. Dar nu am fost capabilă să rezist.

— Ești beat, am spus imediat ce l-am privit de aproape.

— Da, ei bine, am inima frântă.

La naiba, Coop. Întotdeauna cerea atât de mult. Dar el nu știa adevărul, și ce-ar fi spus dacă l-ar fi știut? În mine se ducea un război între dorință și frică.

Am continuat mai încet:

— Ai avut dreptate în privința mea. Ai avut dreptate în ziua aia în Turnul Blackwell. Sunt o persoană rea. Dar nu vreau să fiu. Vreau să fiu bună.

Coop a redus distanța dintre noi.

— Dă-o dracu. Nu-mi pasă dacă ești bună sau rea. Te iubesc, iar tu mă iubești pe mine. Spune-o!

— Coop, ascultă-mă.

A căzut în genunchi în iarbă și mi-a strâns mâinile. Inima îmi bătea nebunește. M-am uitat în jur, de teamă că puteam fi

văzuți, dar eram la marginea concertului și nimeni nu ne dădea atenție.

— Ridică-te, am insistat.

— Spune-mi. Doar o dată.

Am vrut să mă arunc în brațele lui. Să-l sărut, să-i spun, să mă dizolv. Dar n-am putut. O dădusem deja în bară prea mult. Trebuia să fac alegerea corectă. Totul arăta spre Mint, băiatul din familia potrivită, care avea întreaga lume la picioarele lui, care mă putea transforma într-o persoană valoroasă, în cineva important.

Am scuturat din cap și am rostit cuvinte care aveau să se strecoare ușor printre coastele lui, ca un cuțit ascuțit:

— Îl iubesc pe Mint.

Capul lui Coop a tresărit ca și cum i-ar fi tras cineva o palmă. S-a uitat în jos, spre iarbă, și și-a mușcat buza. L-am privit cum se chinuie.

Apoi s-a întors spre mine, lăsându-mă să-i văd chipul pe care se citea tot ce simțea, ochii strălucitori și genele umede.

— Nu, nu-i adevărat.

M-a apucat de mâini și a continuat pe un ton categoric.

— Jess, vino cu mine la Drept. Căsătorește-te cu mine. Poți să pictezi, să fii artistă, să faci tot ce-ți place! O să te fac fericită, îți jur.

Să renunț la toate cele pentru care muncisem atât? Chiar dacă nimic nu ieșea cum trebuie, nu puteam face asta. Trebuia să găsesc o cale să repar lucrurile, nu să arunc totul în aer.

— Jess, fă ceva radical. Alege fericirea.

Fericirea? Ăsta era un lux pe care nu mi-l permisesem niciodată. În plus, Coop nu știa că nu merit să fiu fericită, chiar dacă mi-aș fi dorit asta. L-am văzut pe Mint în depărtare, întorcându-se la peluza Eliot de cine știe pe unde se plimbase. O viață întreagă mi-a trecut prin fața ochilor. Mint. New York. Firma de consultanță. Deveneam o persoană importantă, cineva de care tatăl meu ar fi fost mândru, chiar dacă detaliile arătau altfel.

M-am uitat în jos la Coop, care stătea în genunchi. La fel ca prima dată când ne sărutaserăm în vârful Turnului Blackwell, când mă avertizase că avea nevoie de mai mult, că trebuia să aleg totul sau nimic. Întotdeauna îmi cerea să fac alegeri radicale.

Dar eu n-am putut niciodată să funcționez în felul ăsta. Așa că, un an mai târziu – și mult, mult prea târziu –, am ales în cele din urmă calea de ieșire.

CAPITOLUL 23

ACUM

Bătaia în ușă se auzea ca un ciocan care lovește lemnul. O dată, de două, de trei ori. M-a smuls din somn și m-a trezit. Am revenit la realitate în camera de hotel întunecată, întinsă pe o parte și respirând greu.

Bătăile s-au întețit, iar eu m-am împleticit prin cameră, abia conștientă, dar disperată s-o fac să înceteze. Am deschis ușa și m-am retras din fața luminii strălucitoare de pe hol.

Caro, îmbrăcată într-o pijama șifonată. Preț de o secundă, a clipit la mine cu ochii roșii. Apoi i s-au umplut de lacrimi și a trecut pe lângă mine în cameră.

Am înghețat, ținându-mă de ușă. Caro își dăduse seama – eu și Coop, cu zece ani în urmă. Acum un an. În seara asta. Și acum era aici ca să-mi spună că o trădasem mișelește. Venise să mă ardă pe rug. Altfel de ce ar fi dat buzna în camera mea de hotel în mijlocul nopții?

Am închis ușa încet, în liniște, simțindu-mă de parcă m-aș fi închis într-o temniță făcută de mine însămi.

În spatele meu, arcurile saltelei au scârțâit. Când m-am întors, Caro se uita la mine de pe pat: o figură mică și tristă înconjurată de o aureolă de păr negru pe o mare de cearșafuri albe.

— Jess, a îngăimat Caro.

Inima mi-a tresărit. Nu așa trebuia să se întâmple. Cu spatele lipit de perete, am alunecat pe podea, fără să-mi pot lua ochii de la ea, așteptând lovitura.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Vorbea pe un ton categoric.

— Pur și simplu nu mai pot să țin secretul ăsta.

Mi-a luat o secundă să reacționez.

— Ce e?

Și-a ascuns fața în mâini și și-a scuturat capul, ca și cum gestul ar fi putut alunga ceva.

— E foarte rău.

Nu am putut face altceva decât s-o privesc încordată, cu un nod în gât.

Camera era întunecată, cu excepția luminii argintii din crăpăturile jaluzelelor, care îmi spunea că se apropie dimineața. Coop probabil se strecurase înapoi în camera lui de hotel cu doar câteva ore în urmă, iar acum Caro se furișase afară din ea, ca două nave pe timp de noapte. Tabloul alcătuit de ea stând pe patul meu nefăcut, cu cearșafurile calde încă de la corpul meu, cu genele umede, părul cu reflexe argintii, cu fața larg deschisă, era suprarealist. După tot ce făcusem ca s-o țin la distanță, iat-o atât de aproape.

Doar noi două, privindu-ne una pe cealaltă.

Mi-am ales vorbele cu grijă.

— Caro, nu cred că ești capabilă să faci vreun rău.

Nu asta ar fi trebuit să-i zic. O lacrimă i-a căzut pe obraz.

— Nu mai suportam să fiu lăsată pe dinafară. Mi-era teamă să nu-i pierd pe toți. Mai ales pe tine.

— Nu înțeleg.

Și-a închis ochii.

— Ăsta e adevăratul motiv pentru care cred că el e.

M-am gândit să traversez camera și să-i dau părul de pe frunte, apoi am simțit cum mă arde un sentiment de vinovăție.

— El cine? am întrebat în schimb.

Caro a deschis ochii și, chiar și în întuneric, am citit rușinea de pe chipul ei.

— Frankie. De asta cred că a ucis-o pe Heather. Urma să-i distrugă cariera de fotbalist.

— Caro, știm deja de Weekendul cu Părinții și de planul lui Heather.

— Nu, nu asta. Altceva. Ceva ce n-ar trebui să știu.

Mi-am îndreptat spatele.

— Spune-mi.

A trecut o vreme până a vorbit. Când a făcut-o, m-a privit precaută, ca și cum se aștepta s-o apuc, s-o scutur, și s-o arunc cât colo, dezgustată.

— Frankie a început să se dopeze în facultate. Spunea că e ceva temporar, doar ca să fie sigur că intră. Doar cât să ajungă în NFL.

— Nu se poate! am spus. N-ar fi făcut asta nici în ruptul capului!

— Jack îl ajuta. De fiecare dată când Frankie trebuia să facă un test antidoping, Jack făcea pipi într-un pahar.

Jack? Jack, băiatul bisericos care respecta regulile? Nici nu i-ar fi trecut prin minte una ca asta. Doar dacă nu cumva… Dacă nu cumva îl iubea cu adevărat pe Frankie. Destul cât să rişte nu doar un scandal, ci şi să fie exmatriculat.

Vocea lui Caro e a devenit moale, iar privirea i-a alunecat spre peretele de deasupra mea, ca şi cum ar fi privit printr-un hublou în trecut.

— În ultimul an de facultate, Heather a aflat de asta. Îţi aminteşti cum era ea. Toată lumea trebuia să facă întotdeauna ce e corect – sau orice credea ea că e corect. Le-a spus că trebuie să se oprească. Frankie a implorat-o să-i mai lase încă puţin timp, doar un test. Dar ea le-a spus că trebuie să renunţe, sau o să-i spună antrenorului lui Frankie. Era foarte supărată pe Jack. N-am să uit niciodată expresia de pe faţa ei.

Am început să vorbesc, s-o întreb de Heather, dar apoi m-a copleşit ciudăţenia cuvintelor ei. *N-am să uit niciodată expresia de pe faţa ei.* Un fior mi s-a răspândit prin corp şi mâinile mi s-au răcit, de parcă sângele s-ar fi scurs încet din ele.

— Stai aşa… Caro, cum ai aflat?

A rămas tăcută. Ochii negri şi părul argintiu o transformau într-o creatură suprarealistă – tot Caro, dar stranie. Foarte asemănătoare cu persoana pe care mi-o aminteam, dar o idee diferită. Iar în clipa aceea am ştiut că abia acum avea să urmeze secretul autentic, adevărul care nu-i dăduse pace noaptea, care o făcuse să iasă din camera ei de hotel şi să vină până la uşa mea.

— Uneori obişnuiam să vă urmăresc, a spus ea. Când nu ştiaţi că sunt acolo.

CAPITOLUL 24

DECEMBRIE, ULTIMUL AN
CARO

Iată care era adevărul, oricât de mult îl ura Caro: chiar și în cadrul Celor Șapte din East House, între presupușii egali, existau ierarhii. Mint era în vârf, desigur, apoi veneau Heather și Jack, cunoscuți și apreciați de toată lumea. Frankie – un pic mai jos, dar cu strălucirea de sportiv. Jess – exact la mijloc. Era cea mai bună prietenă a lui Caro, dar și iubita lui Mint, așa că era prinsă între ei, mereu pe punctul de a coborî sau urca. Mai era Coop, căruia nu-i păsa de lucruri ca ierarhiile. Și apoi, în partea de jos, era Caro.

Nu fusese mereu așa. În primul an de facultate, când ea sugerase să construiască împreună carul alegoric al căminului, fiecare dintre ei se implicase, lucrând zi și noapte, raliindu-se ideii *ei,* chiar și după ce Courtney se plânsese că era un concurs stupid de lucru manual. Și iată ce se întâmplase: ca rezultat direct luaseră naștere Cei Șapte din East House. În secret, ea considerase întotdeauna că totul fusese opera ei și o încercase un anumit sentiment de posesivitate – de drept, toți erau ai ei.

Dacă era să fie cu adevărat sinceră, uneori se simțea ca și cum ea, fata singuratică de odinioară, îi transformase din vis în realitate: Mint și Frankie, frații perfecți; Heather, ireal de încrezătoare, la fel ca fetele la care se holba în liceu; Jess, sora căreia îi putea împărtăși secrete; Coop, cel care întindea mereu coarda; și Jack, cel care înțelegea, a cărui educație părea atât de dureros de apropiată de a ei.

La început noutatea simpla ușurare, de a avea acești prieteni a fost suficientă ca s-o susțină. După atâta vreme în care privise de pe margine cum alți copii, apoi alți adolescenți, rămâneau la petreceri peste noapte, mergeau din ușă în ușă în noaptea de Halloween și se duceau la balul de absolvire, lucruri cu care părinții ei nu erau de acord, sentimentul de apartenență pe care-l avea în sfârșit era o adevărată minune. Mai ales că era

vorba de Cei Șapte din East House, cel mai gălăgios tip de apartenență, aproape ostentativ.

Dar, de-a lungul anilor, prețioasa apropiere a cercului lor se slăbise, devenind mai flexibilă pentru a acomoda alți prieteni, alte interese, uneori vacanțe de primăvară cu alte persoane. Poate că era ceva firesc, inevitabil, dar Caro nu suporta asta. Totul părea atât de precar, ca și cum ar fi lipsit un simplu ghiont ca să distrugă tot.

Charles Smith fusese singurul secret pe care-l păstrase față de ceilalți încă din primul an de facultate – din noaptea în care se dusese la Chapman Hall ca să-i fure cheile de la carul alegoric, apoi petrecuse noaptea acolo, lucru care o luase pe ea însăși prin surprindere, apoi nu se mai oprise, lucru care-i luase pe amândoi prin surprindere. În tot acel timp, Charles voise ca ea să-l însoțească în excursii, să fie iubita lui oficială, să-i cunoască părinții. Dar ce nu înțelegea el era că, de când luaseră naștere Cei Șapte din East House, de la nebunia cu carul alegoric din primul an, mentalitatea lui Caro era de tipul *noi împotriva lor,* „ei” fiind toți ceilalți, mai ales cei de la Chapman, cum era Charles.

Charles era drăguț, Charles era chipeș, Charles era amuzant și atletic. Dar rămânea, totuși, într-un mod fundamental, dușmanul. Nu l-ar fi ales niciodată pe el când putea să-i aleagă pe ei.

Problema era că prietenii ei nu gândeau la fel.

Îi simțea îndepărtându-se și se temea, fiind situată la urmă, că n-avea puterea să-i atragă înapoi. Ce i-ar fi rămas dacă nu i-ar mai fi avut? Neliniștea s-a accentuat, săpându-i un hău al groazei în stomac. Noaptea târziu, când era cuprinsă de gânduri negre, era sigură că-i va pierde și că va fi din nou singură. Își dorea asigurări din partea lor. Voia să fie aproape de ei. Voia să știe unde se duceau și ce făceau în toate momentele în care n-o chemau și pe ea.

Așa că, uneori – rareori, dar *uneori* –, privea, urmărea și asculta. Doar ca să știe. Și, într-un fel, să participe.

Din cauza frigului din decembrie – căciuli trase până jos, care le mascau studenților fețele, și o mare de paltoane identice, închise la culoare, ca o barieră împotriva vântului – Caro aproape că nu i-a zărit traversând campusul. Se întorcea de la toneta de cafea, cu un pahar cald în mâini, respirația ieșindu-i

pe gură ca un nor cristalin, când, cu coada ochiului, a recunoscut cum mulțimea se dă la o parte într-un mod familiar.

Întotdeauna se întrebase dacă ei știau cum arată. Cu toții, chiar și Jess, chiar și Coop, chiar și Frankie, cu umerii lui musculoși și mersul rigid. Când erau împreună, se mișcau ca un stol de păsări, perfect sincronizați, cu picioarele întinse și brațele legănându-li-se la unison. Era de efect. Ceilalți se dădeau la o parte din calea lor și le făceau loc să treacă mai departe, să se miște prin campus la fel de liber ca și cum ar fi fost al lor. Caro era mereu atentă la cadența pașilor când mergea cu ei dar, oricât de mult ar fi încercat, nu reușea niciodată să țină ritmul pentru mult timp. În ziua aceea, Heather, Jack și Frankie erau cei care treceau ca un cuțit prin masa de căciuli și haine de iarnă. Dar ceva nu era în regulă. Heather mergea în față, în vârful triunghiului, cu figura posomorâtă, cu privirea fixată înainte. Jack și Frankie erau în spate, formând baza, privindu-se unul pe celălalt la fiecare câțiva pași, ținând umerii încovoiați.

Ce se întâmpla? Unde se duceau? Caro nu primise niciun telefon sau mesaj că s-ar fi întâlnit.

Și-a potrivit rucsacul mai sus și a pornit în urma lor.

După un minut devenise ușor să anticipezi încotro se duceau: Heather se îndrepta direct spre Bishop Hall. Caro s-a întrebat dacă nu cumva îi ducea pe Frankie și Jack în apartamentul lor, unde Caro nu-i putea urmări fără să fie evident ce face. Dar, spre ușurarea și surpriza ei, Heather a mărșăluit mai departe prin holul de la Bishop, a trecut pe lângă grupurile care învățau pentru examenele finale și a intrat direct într-o sală de ședințe din aripa administrativă. Era una dintre acele săli cu destinație generală pe care facultatea le rezerva pentru grupurile de studenți mai puțin populare, care nu meritau un spațiu dedicat: jongleurii, actorii de improvizație, grupul de trivia *The Simpsons.* Caro fusese acolo o singură dată, doar ca să încerce Societatea Feministelor Creștine, dar aceea fusese și ultima oară.

Cu respirația întretăiată, s-a strecurat înăuntru după Heather, Jack și Frankie. Era întuneric când s-a furișat de-a lungul peretelui din spate, așa că i-a auzit înainte să-i vadă.

— Aveți noroc că nu purtăm conversația asta în mijlocul antrenamentului de fotbal! a spus Heather pe un ton furios. Sau afară, în hol, unde ne-ar putea auzi toată lumea.

Vocea lui Jack era potolită.

— Calmează-te. Hai să discutăm ca oamenii.

Caro s-a ghemuit în spatele unui scaun din apropiere, aruncând o privire atentă pe după marginea lui. În mijlocul încăperii era un spațiu gol înconjurat de scaune, ceea ce însemna că ultimele persoane de acolo trebuie să fi fost cei de la improvizație. În spațiul acela stătea în picioare Heather, cu brațele încrucișate și maxilarul nemișcat. Avea o privire de buldog pe care Caro o recunoștea, cea pe care o arunca Heather atunci când n-avea de gând să dea înapoi într-o ceartă. Jack stătea cu fața spre ea, cu brațele întinse, dar Heather s-a ferit. Frankie se prăbușise pe un scaun și își ținea capul în mâini.

— Sună *minunat* să vorbim, a spus Heather cu răutate. Vorbește despre asta, atunci.

A băgat mâna în geantă, a scos o pungă resigilabilă și a fluturat-o spre Jack. Caro a fost nevoită să mijească ochii ca să vadă ce era, dar prin plastic a reușit să distingă un recipient cum dau doctorii pentru analizele din fiecare an. A rămas confuză până când Heather a vorbit din nou, ridicând tonul:

— De ce am găsit un test de urină cu numele lui Frankie pe el ascuns *la tine* în baie? Și înainte să scoți pe gură așa ceva, Frankie, nici măcar să nu îndrăznești să-mi spui că ai ales să traversezi tot campusul ca să faci pipi într-un pahar fix în baia lui Jack, pentru că nu sunt tâmpită!

Jack a început să se uite în pământ. Frankie nu și-a mișcat capul din mâini.

— De ce face Jack testul antidoping în locul tău? Știu sigur că ai fost un puritan în privința faptului că n-ai fumat iarbă timp de patru ani, pentru că a fost foarte enervant. Ce anume faci de e atât de rău încât ai nevoie să te acopere Jack?

Jack s-a uitat la Frankie, așa că și Caro a făcut la fel. Toți mușchii lui Frankie erau încordați, la fel și brațele, în timp ce s-a aplecat în față. Își purtase părul negru periuță încă din primul an, dar în anul acela îl lăsase să crească puțin mai mult. Încerca lucruri noi, așa zisese, iar Caro își amintea de licărirea absurdă de tristețe pe care o simțise auzindu-l, de dorința de a-i spune că nimic nu trebuia să se schimbe.

Frankie a ridicat în cele din urmă capul, întâlnind privirea lui Jack. S-au înțeles între ei fără cuvinte, iar Frankie a tresărit. A tras aer adânc în piept.

— Iau doar uneori, înainte de meciurile cu adevărat importante. Când trebuie să fiu mai bun decât toți ceilalți. Nu e ceva permanent, jur. O să mă opresc după sezonul ăsta.

Ce ia?

— Prostii! a scuipat Heather.

— Habar n-ai câtă presiune e pe el! a insistat Jack. Și alții o fac. E practic un secret știut de toți în fotbalul universitar. Dacă n-ar face-o, ar fi dezavantajat.

— Nu-mi vine să cred ce spui!

Heather a făcut ochii mari la Jack.

— Îl aperi pe Frankie că folosește steroizi! Părinții tăi ar fi tare mândri.

Lui Caro aproape că i-a căzut mâna de pe scaun. Frankie n-aveam cum să ia steroizi. Apărea pe afișele din campus. Era atât de important încât uneori lua prânzul cu rectorul. Avea o șansă reală să ajungă în NFL, mai ales dacă Duquette câștiga finala de campionat. Caro avea tricoul cu numărul lui și se ducea cu religiozitate la antrenamentele sale doar ca să-l încurajeze.

A simțit o durere cumplită adânc în inimă. Frankie avea un secret.

— E josnic din partea ta, a spus Jack, furia strecurându-i-se în voce.

— *Trișează,* Jack. Obișnuiai să fii mai bun de atât. Ce se întâmplă cu tine? Parcă ești o altă persoană anul ăsta.

Așa să fi stat lucrurile? Oricât de atentă ar fi fost, Caro nu observase nimic diferit la Jack. Era cuprinsă din nou de certitudinea că dă greș, că prieteniile ei o să se destrame, lăsând-o singură. Durerea din inimă i-a devenit și mai acută, iar palmele au început să-i transpire. *Calmează-te. Nu intra în panică.*

Frankie s-a ridicat în picioare.

— Lasă-l pe Jack în pace! Nu e vinovat decât de faptul că a fost un bun prieten. Problema ta e cu mine!

Dar Heather nu s-a lăsat intimidată.

— Ba bine că nu! Ce-i în capul tău? Dacă tu și Jack sunteți prinși, o să fiți amândoi dați afară. Știu că tu nu vrei asta, dar Jack – a spus făcând semn cu mâna către prietenul ei – el *nu poate* să fie dat afară. Înțelegi? Nu se poate duce acasă. Ar rămâne blocat acolo. Pastorul lui nebun de abia dacă l-a lăsat să

vină la Duquette. Îți poți imagina ce-ar face ai lui dacă ar fi implicat într-un scandal? L-ar încuia pe veci în casă.

Heather s-a întors spre Jack.

— Nu vreau să te pierd, a spus, după care s-a întors la Frankie: Cum poți fi atât de egoist?

Frankie a roșit.

— Dacă sunt prins că mă dopez, atunci sunt dat afară și cariera mea se termină. Toată viața mea nenorocită s-a terminat. N-o să mai pot de rușine.

— Atunci de ce ai luat steroizi?

— Pentru că trebuie! a strigat Frankie

Lui Caro sângele a început să-i circule mai repede, mai fierbinte, până când a simțit cum i se adună sudoarea la ceafă, sub jachetă.

— Habar n-ai ce presiune e! Din partea școlii, din partea voastră, a tuturor, din partea lui tata! Trebuie să joc mai bine decât oricine altcineva, trebuie să fiu recrutat în NFL. Nu există altă opțiune.

Expresia dură de pe chipul lui Heather s-a topit, iar ochii căprui i s-au înmuiat.

— Dar efectele secundare… ce se întâmplă dacă te dereglează permanent? Măcar te-ai gândit la asta?

— Merită, a spus el cu asprime. Aș plăti orice preț.

În urma mărturisirii lui Frankie s-a lăsat liniștea. *Orice preț.* Din cauza anxietății, lui Caro îi venea tot mai greu să respire în liniște. Îi venea să-și smulgă jacheta, să ia o gură mare de aer și să țipe cât o țineau plămânii. Dar nu puteau să afle că era aici. Așa că n-a făcut decât să-și închidă ochii și să se ghemuiască mai jos.

— Nu pot să te las să faci asta, a spus Heather. Nici ție, și cu atât mai puțin lui Jack. Fii sincer cu antrenorul tău, Frankie. O să te ajute. Oricum, e în interesul lui să nu se afle nimic.

— Nu pot.

Frankie părea disperat.

— Trebuie doar să trec testul ăsta, ultimul, cu ajutorul lui Jack, să ajung la un meci de campionat. Și apoi mă opresc. Mai am nevoie doar de data asta, ultima dată.

— Îmi pare rău.

Cuvintele lui Heather păreau să aibă un soi de finalitate.

— Nu e suficient. Dacă încerci să te folosești de Jack ca să te acoperi, o să-i spun antrenorului tău.

Jack era uimit.

— Ce-i în neregulă cu tine? În mod normal nu-ți pasă deloc de respectarea regulilor. Care-i treaba, de fapt?

Heather s-a întors spre el. Chiar și în lumina slabă, Caro a putut vedea că ochii îi erau limpezi și hotărâți.

— E vorba de bine și de rău. E atât de simplu.

Nu… Mânia a cuprins-o pe Caro. Ce făcea Frankie era greșit, da, dar Heather i-ar fi distrus viața dacă îi spunea antrenorului său – practic îl exmatricula. Asta însemna că Cei Șapte din East House n-ar mai fi existat.

Brusc, Heather a băgat punguța cu recipientul înapoi în geantă și s-a răsucit, mișcându-se repede chiar spre Caro. Ea abia a avut timp să se târască mai adânc printre scaune, departe de raza vizuală a lui Heather, înainte ca fata să treacă prin dreptul ei.

— Heather, te rog! a implorat-o Frankie.

— O să-l distrugi! a spus Jack pe un ton încărcat de emoție.

— Nu și dacă faceți ce trebuie, a spus Heather, după care a deschis ușa și a ieșit val-vârtej.

— Nu pot, i-a spus Frankie lui Jack.

Caro nu-i mai vedea, ascunsă cum era, dar frica din vocea lui i-a accentuat panica. A încercat să se concentreze pe respirație. *Inspiră, expiră. Inspiră, expiră.*

— Știu, a spus simplu Jack. Hai, să plecăm de aici. Nu știu de ce, dar camera asta nu mi se pare în regulă. Parcă ar fi vie. Îmi dă fiori.

Inspiră, expiră. Inspiră, expiră. Caro își potrivea respirația cu zgomotul pașilor care treceau pe lângă ea. Ochii lui Jack au hoinărit, căutând sursa impresiei lui, dar, din fericire, n-au zărit-o. În cele din urmă, ușa s-a trântit în urma lor, lăsând-o pe Caro ghemuită în desișul de scaune.

Răsuflând greoi, și-a tras cu degete neîndemânatice de jachetă, smulgând-o de pe ea, apoi și-a descheiat cămașa, disperată după aer rece. Obișnuia să pună acest tip de anxietate pe seama faptului că fusese protejată toată viața ei, dar era deja în al patrulea an de facultate și nu se schimbase. Nu știa ce era în neregulă cu ea, dar știa că Heather avea să-i distrugă viitorul lui Frankie. Cum putea unul dintre Cei Șapte din East

House să-i facă asta altui membru? Heather avea să distrugă singurele prietenii de care avusese parte Caro vreodată. Avea s-o trimită înapoi pe bară.

Panica i s-a intensificat până când un singur gând a întrerupt-o. A cuprins-o, rece ca gheața, suficient de puternic ca să-i încetinească inima care galopa, să-i răcorească pielea arzătoare și s-o umple de un sentiment de convingere atât de puternic încât părea aproape religios. Heather n-avea să strice nimic. Singură în întuneric, și-a dus o mână la crucea de la gât, simțind cum capetele de metal îi înțeapă buricele degetelor. Durerea era ca o promisiune. Caro n-avea s-o lase.

CAPITOLUL 25

ACUM

Noi șase nu plănuiserăm să ne ascundem pe carul alegoric al lui Frankie. Dar în afara stadionului era ca la nebuni. Mulțimea de la Reuniune era ca un ocean în timpul fluxului, imposibil de navigat. Și, deși arătam ca toți ceilalți, îmbrăcați din cap până în picioare în roșu și alb, eram o lume aparte: plini de anxietate, apăsați de greutatea întrebărilor noastre pentru Frankie.

Nu puteam scăpa de sentimentul că-mi lipsește ceva. Nu mă puteam opri s-o privesc pe Caro de fiecare dată când se întorcea cu spatele, gândindu-mă la fața ei plină de emoție scăldată în lumina dimineții în camera mea de hotel. Nu puteam să nu mi-o imaginez cu zece ani în urmă, privindu-ne din cealaltă parte a campusului. Hotărâtă să ne cunoască mai bine decât eram dispuși să-i dăm voie, îngrozită să nu fie lăsată în urmă.

Oare *pe mine* unde mă urmărise?

Toată lumea avea episoade rușinoase. Caro era încă aceeași persoană. Însă când am trecut prin mulțime s-a întors și a văzut că mă uitam la ea. I-am simțit mărturisirea ca pe o încărcătură electrică dintre noi care-mi făcea pielea să zbârnâie.

Așa că atunci când am ajuns la carul lui Frankie – carul de fotbal unde se afla mareșalul, primul din coloană – n-am stat pe gânduri și am sărit pe el, împinsă de disconfortul de a fi în preajma lui Caro. Toată lumea a venit după mine, inclusiv Eric, și ne-am înghesuit în spatele unei machete de doi metri a Turnului Blackwell, convenind să punem mâna pe Frankie imediat ce-l zăream printre roiurile de jucători de fotbal și să-l tragem jos de pe carul alegoric ca să vorbim. Dar apoi a urmat o mișcare uriașă, un răget din partea mulțimii și, dintr-odată, am pornit.

— O, Doamne! a spus Caro, cu fața palidă. A început.

M-am uitat peste balustradă. Fani care făceau cu mâna, care aplaudau, tineri și bătrâni, o mare de roșu și alb. Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Trebuie să coborâm.

— Nu fi nebună, a spus Mint. O să ne vadă toată lumea. Hai să rămânem ascunși aici și să-l înfruntăm pe Frankie după ce se termină parada. O să fie bine.

— *Mint?*

O voce puternică – a lui Frankie – a răsunat din cealaltă parte a turnului.

— Ce cauți aici?

Strălucind în pelerina roșu-sângerie și având în mână sceptrul mareșalului, Frankie a rămas cu gura căscată. Arăta ca un rege Duquette foarte surprins.

— Ăă…

Caro s-a uitat cu disperare la Eric, așteptând să înceapă interogatoriul, însă el doar și-a arcuit o sprânceană, ca și cum ar fi vrut să spună: *A fost ideea voastră.*

— Ați venit să mă încurajați! a spus Frankie, cu o emoție neașteptată.

S-a uitat la noi, cercetându-ne fețele și zăbovind asupra lui Mint.

— E chiar mai bine decât mi-am imaginat. Veniți în față cu mine. L-a tras pe Mint cu el. Noi, restul, l-am urmat, uitându-ne unii la alții nesiguri.

În fața carului alegoric, Frankie s-a întors spre mine.

— La fel ca în primul an de facultate, nu?

Jack anatemizat, Heather moartă, și prietenii tăi care te pândesc ca să te întrebe dacă tu ești criminalul. Da, Frankie, exact la fel.

Mi-am dres glasul. Foarte mulți îi făceau cu mâna, îi strigau numele. Un bărbat purta chiar tricoul lui de la Saints.

— Lumea te iubește, am spus eu. Chiar ești o vedetă.

Oare Frankie mai lua steroizi? Ce-ar fi crezut toți acești oameni dacă ar fi aflat una ca asta?

— Să sperăm că da, a spus Frankie, pentru că am stat treaz toată noaptea să mă gândesc. Și am un plan.

— Am venit să te întrebăm ceva, a intervenit Eric, ridicându-și vocea ca să se facă auzit peste zgomotul aplauzelor. În legătură cu Heather.

Frankie s-a uitat împrejur. Pe față îi apăreau primele semne că pricepea – și că se simțea trădat.

— Stați așa. Ați venit să mă luați la întrebări?

— Știai că Heather plănuia să-l dea în vileag pe Jack în timpul Weekendului cu Părinții, a spus Coop. Iar ai tăi probabil că ar fi aflat vestea chiar lângă ai lui. Tatăl tău ar fi auzit-o. De ce nu ne-ai spus partea asta?

— E un motiv îndeajuns de bun ca s-o ucizi pe Heather, a spus-o Mint pe șleau. Asta ar fi împiedicat-o să-i spună tatălui tău despre Jack. Poate că i-ar fi stârnit bănuieli, poate că l-ar fi făcut să-ți pună întrebări.

Frankie a rămas cu gura căscată. În jurul nostru, oamenii îi tot strigau numele.

— Nu-mi vine să cred! Nu v-am spus despre planul lui Heather de a-l da de gol pe Jack pentru că n-am vrut să spun ceva atât de urât despre ea.

Frankie și-a frecat fața cu mâinile și s-a oprit.

— Până la urmă, n-ar fi făcut-o.

— De unde știi?

Caro s-a sprijinit de balustradă, cu părul negru fluturându-i în vânt.

— Pentru că a regretat chiar și că mi-a spus că Jack a recunoscut că e gay. A plâns și a spus că era prea beată și că n-ar fi trebuit să spună nimic, mai ales nu mie, pentru că se gândea că o să-l urăsc, că o să încerc să-l dau afară din Phi Delt. Și-a amintit ce-am spus despre Danny Grier în noaptea în care băieții îi mâzgăleau peste față desene în casa frăției. A crezut că sunt homofob. *A murit* crezând că sunt homofob.

M-am gândit la modul în care descrisese Caro cum Heather îl luase la rost pe Frankie pentru că-l vârâse pe Jack în toată treaba cu testul antidoping.

— Încerca să-l protejeze pe Jack, am spus. Ca întotdeauna.

Frankie a dat din cap.

— De asta știu că nu le-ar fi spus nimic părinților lui. Știu asta în adâncul ființei. Cât despre ce i-a spus lui Courtney – era doar rănită și se descărca.

Dintr-odată nu mai puteam să suport. Trebuia să știu, chiar dacă avea să mă omoare Caro.

— Ai mai luat steroizi? În ultimul an de facultate, când Heather v-a luat la rost pe tine și pe Jack, ai mărturisit așa cum ți-a cerut, sau l-ai pus pe Jack să te acopere? Încă mai iei?

Caro a icnit, dar toți ceilalți au devenit cumplit de tăcuți.

— Vrei să spui că Heather știa *și mai multe* chestii neplăcute despre Frankie? a întrebat Eric, cu ochii îngustându-i-se cumplit de tare. Chestii atât de neplăcute încât ar fi putut să-i pună capăt carierei?

Frankie s-a holbat la mine, prea surprins ca să facă altceva decât să rămână cu gura căscată.

— Heather ți-a spus?

Simțeam cum ochii lui Caro îmi pârjolesc fața.

— N-are nicio importanță. Răspunde la întrebare.

— Nu se poate ca Frankie…

Mint a aruncat o privire spre mulțime și spre ceilalți jucători de fotbal care făceau cu mâna în spatele carului alegoric. Era prea mult zgomot ca să ne audă cineva dar, cu toate astea, și-a coborât vocea.

— …să fi trișat.

Spre surprinderea mea, Frankie a clătinat din cap.

— E adevărat. Am fost un idiot. Pe atunci luam chestii din alea. Jack m-a ajutat să trec testele antidoping, iar ultima dată, în ultimul an, Heather ne-a prins. M-a amenințat că o să-i spună antrenorului meu. Jack și cu mine am făcut-o oricum, iar eu mă tot așteptam ca cerul să se prăvălească. Dar nu s-a întâmplat nimic. Cred că Heather s-a răzgândit.

Frankie s-a uitat la Eric.

— Așa că n-aveam niciun motiv să fiu supărat pe ea. Și, oricum, am încetat să mai iau. M-a speriat de moarte și asta era fix ce aveam nevoie.

De ce nu vorbise Heather cu antrenorul lui Frankie, așa cum jurase? Am încercat s-o privesc pe Caro, dar ea nu se uita la mine. Din puzzle lipsea o piesă.

— Deci tot talentul ăla, a spus Mint, se datora steroizilor, nu ție? Nu *mândriei din Oahu*?

— Jur, cariera mea în NFL a fost numai a mea! a spus Frankie.

— Nimeni nu-i perfect, a spus Coop. Râde ciob de oală spartă, nu?

— Nu, Mint are dreptate.

Frankie a privit spre marea de oameni.

— M-am săturat să mă prefac că sunt altcineva decât sunt. Am făcut atât de multe lucruri pentru că n-am crezut că sunt suficient de bun așa cum sunt. E timpul să nu-mi mai fie frică. O să gândesc mai departe de atât.

Înainte să poată spune cineva ceva, sau să mai pună alte întrebări, Frankie a luat microfonul de pe suportul din colț și a închis ochii pentru scurt timp, doar preț de o clipă, apoi i-a deschis și a strigat în microfon cu un zâmbet uriaș:

— La mulți ani, Duquette!

Vocea lui a răsunat în campus ca vocea lui Dumnezeu. Mulțimea a răspuns. M-am agățat de balustradă.

— Numele meu este Frankie Kekoa, din promoția 2009. Pentru cei care nu știu, am condus echipa Purpuriilor la patru campionate de divizie cât am fost aici.

Toată lumea și-a scuturat pompoanele și a aplaudat.

— Apoi am fost recrutat de Saints.

Bătăile din picioare și strigătele au devenit mai puternice.

— Și ai câștigat un Super Bowl! a strigat cineva, urmat de un val de râsete.

— Și am câștigat un Super Bowl, a fost de acord Frankie, râzând. Poate două. Cine știe? Anul ăsta arată destul de bine.

Mulțimea îl devora din priviri. Frankie era un talent înnăscut. Fusese dintotdeauna. Avea o personalitate uriașă. Semăna mult cu Heather.

— Dar lăsați-mă să vă spun câteva lucruri pe care nu le știți despre mine.

Inima mi-a luat-o razna. Am rezistat impulsului de a-mi arunca brațele în jurul lui Frankie ca să-l protejez.

— Pe lângă faptul că sunt cel mai bun jucător care a marcat vreodată pe stadionul Purpuriu și singurul absolvent Duquette care a jucat în NFL, eu, Frankie Kekoa, iubesc culoarea albastră.

Toată lumea a râs la fentă.

— Îmi place să mănânc friptură, a continuat Frankie. Cred că Paștele e cea mai subestimată sărbătoare. În plus, sunt un homosexual mândru. Așa că acum știți câteva lucruri despre mine.

A fost uimitor să vezi cum sute de oameni aflați în plin avânt de aplauze îngheață brusc.

O, *Doamne!* Cumva, Frankie găsise o modalitate de a se dezbrăca și mai mult în vârful unui car alegoric de la Reuniune. Stătea în picioare, robust, cu umerii sus, și privea sfidător mulțimea.

I-am aruncat lui Coop o privire disperată peste capul lui Caro. *Trebuie să facem ceva.*

Coop a dat din cap cu o privire sălbatică în ochi.

— Hei, o să mă dezbrac în pielea goală și o să traversez tot campusul în fugă. Chiar acum.

— *Ce?* a șuierat Caro.

— Repede, am șoptit eu.

Dar în depărtare se stârnise un vuiet ciudat. A durat o secundă, dar apoi mi-am dat seama ce erau: urale. Din jurul nostru, din toate cele patru direcții veneau strigăte care se intensificau tot mai mult, ca un tsunami: *Frankie! Frankie! Frankie!* Oamenii cei mai apropiați de noi de pe trotuare aproape că au răsturnat barierele, agitându-și pompoanele. Cineva a strigat:

— Te iubim, Frankie!

Parada se transformase într-un haos total.

Am fost asaltați de membrii echipei de fotbal Duquette care se revărsau din spatele carului alegoric și îl înconjurau pe Frankie, bătându-l pe brațe și strângându-l până când, în ciuda protestelor lui, l-au luat pe sus. Frankie Kekoa, îmbrăcat ca regele Duquette, râdea și era săltat pe umerii lor.

Reușise. Frankie, întotdeauna atât de precaut, atât de neliniștit, regândise cum i-ar putea arăta viața. Am încercat să-mi imaginez ce-ar fi spus Jack dacă l-ar fi văzut pe Frankie acum.

În mijlocul haosului, cu o mână lipită de ureche ca să oprească zgomotul, Eric a arătat spre spatele carului alegoric, acum gol. Nu voiam să plec, voiam să rămân acolo și să mă îmbăt cu triumful lui Frankie, dar privirea lui Eric nu lăsa loc de discuție. Noi, restul, l-am urmat, adunându-ne în jurul lui într-un cerc strâns, umăr la umăr.

— Nu cred că Frankie a făcut-o! a strigat Caro. Am încredere în el.

— Și eu, am spus, aruncând un ochi spre mulțimea care era în continuare în delir, fără să ne acorde cea mai mică atenție.

Ce ne spusese Frankie nu-l dezvinovățise întru totul. La urma urmei, poate că mințea. Poate că Heather încă plănuia să-i spună antrenorului său și o omorâse ca s-o oprească. Dar mă simțeam sigură de nevinovăția lui Frankie. Din nou, mă bazam pe instinct.

— Și acum? a întrebat Coop. Ce facem mai departe?

— Doar v-am spus că teoria cu Frankie nu se potrivea cu toate dovezile, a zis Eric. E timpul să ne uităm la tot. Să unim toate punctele.

Și-a strecurat o mână în interiorul sacoului și a scos trei bucăți de hârtie de calc învelite în folii de protecție. Pe fiecare dintre ele era montată o fotografie reconstituită cu grijă. Trei fotografii diferite ale Celor Șapte din East House. Una din primul an de facultate, în fața căminului. A doua, din vacanța de primăvară din anul doi, excursia noastră la Myrtle Beach, unde eram cu toții arși de soare și în costume de baie.

Ultima era din ultima zi a primului an. Coop și cu mine stăteam în spate, apropiați unul de altul. Încă îmi aminteam cum își strecurase mâna în mâna mea în ultimul moment, chiar înainte de poză. Cum am tresărit surprinsă, dar în clipa următoare mi-am pus masca. Aparatul de fotografiat surprinsese acea clipă, acea milisecundă în care pe fața mea emoțiile contradictorii apăreau clare ca lumina zilei.

Fiecare fotografie fusese ruptă în bucăți zdrențuite, apoi asamblată la loc, ca un puzzle. În fiecare dintre ele, capul lui Heather fusese zgâriat violent cu pixul, atât de tare încât mâzgălelile tăiaseră fotografia – cercuri spiralate, X-uri ca niște cuțite. În ultima poză, liniile fuseseră trasate atât de intens încât jumătate din fața lui Heather lipsea: în locul în care ar fi trebuit să-i fie zâmbetul se căsca un hău.

Lumea s-a îngustat, limitându-se la acele semne pline de ură, făcute cu cerneală. Zgomotul mulțimii se retrăgea, mișcările sacadate ale carului alegoric se îndepărtau. Am simțit un gol în stomac. *Nu se poate.*

Eric a ridicat fotografiile, întorcându-se ca să le putem privi cu toții.

— Am început să investighez cazul lui Heather la două zile după ce ați absolvit. Nu mă pricepeam prea bine atunci, dar mă străduiam.

Mi-l aminteam pe Eric, țeapăn și singur, pășind pe scena de absolvire pentru a accepta diploma lui Heather. Pantofii lui care zgâriau lemnul fuseseră singurul zgomot pe fondul unei mulțimi care tăcuse brusc.

— Stăteam în camera ei de acasă și mă sileam să-i despachetez cutiile, pentru că ai mei nu se îndurau s-o facă. Știam că, dacă n-o făceam, ea urma să rămână acolo, singură și

neatinsă. Îmi amintesc că mă simțeam de parcă tot ce aveam de la ea se afla în acele cutii. Ca și cum era acolo, cumva, și avea nevoie să am grijă de ea. Așa că le-am desfăcut. Era un amestec ciudat de obiecte. Polițiștii aruncaseră lucrurile în grabă după ce terminaseră să-i percheziționeze camera.

Mi-am amintit și de asta – bărbații îmbrăcați în negru care îmi scotoceau prin lucruri.

— Am găsit fragmentele astea mici și ciudate de fotografii ascunse în hârtiile lui Heather de pe birou. Mi-a luat o oră să găsesc toate bucățile. Dar, când le-am pus laolaltă pe primele, să vezi și să nu crezi…

A atins una dintre fotografii, chiar în locul unde fața lui Heather era tăiată de semne negre în formă de X.

— Dovezi noi. Indicii pe care polițiștii nu le-au observat. Acela a fost momentul în care am știut că au greșit și că depinde de mine să-l găsesc pe ucigașul surorii mele.

Hăul din mine se învârtea, amintirile se revărsau mai repede decât puteam să le împing înapoi. Îmi spusesem că o să-l caut pe ucigașul lui Heather, dar nu mă așteptasem ca drumul să ducă la asta.

Eric ne-a scrutat cu privirea.

— Am așteptat zece ani, mi-am imaginat toate posibilitățile. Știu că e unul dintre voi. Așa că mărturisiți.

— Nimeni de aici nu e atât de țicnit, a spus Courtney clătinând din cap. Cine a făcut așa ceva cu pozele e fix genul de persoană care hărțuiește oamenii. Ăsta-i material de *sociopat.*

Din partea cealaltă a cercului am simțit privirea lui Coop arzându-mi fața. Voia să-mi ridic privirea, să-l liniștesc, să-i spun cu ochii, dincolo de orice îndoială, că n-aveam cum să fiu vinovată, în ciuda a ceea ce spusese în toți anii din urmă. Am rămas cu privirea țintuită spre picioare și l-am auzit cum trage brusc aer în piept.

A fost de ajuns. Gaura neagră a explodat, iar amintirile au ieșit la iveală.

CAPITOLUL 26

DECEMBRIE, ULTIMUL AN

Amintirile sunt lucruri puternice.

Însă – iar asta e important, susținea terapeutul meu – la fel sunt și spațiile întunecate. Lucrurile pe care alegi, în mod conștient sau nu, să le reprimi. Întotdeauna există lucruri de care ai nevoie să te protejezi. Cele din categoria *prea mult:* prea terifiante, prea rușinoase, prea devastatoare. Lucrurile pe care, dacă le-ai lăsa, ar amenința însăși esența a ce ar trebui să reprezinți.

Se pare că adevăratul sine e o țesătură alcătuită din lumină și întuneric. Viața pe care ai trăit-o în lumina soarelui și viața din umbră, care se întinde sub suprafața minții tale ca o adâncă lume subacvatică, exercitând o putere invizibilă. Ești o poveste vie, care respiră, alcătuită din momentele pe care le prețuiești, înșirate unul după altul, și din cele pe care le ascunzi. Momentele care par pierdute.

Până în ziua în care ies la iveală.

Cu o zi înainte de Crăciun, în ultimul an de liceu, în dimineața în care tata a luat o supradoză, m-am trezit dintr-un vis cumplit în care eram prinsă în capcană, cu un pistol ținut la tâmplă. Pistolul a continuat să se descarce, iar și iar, iar și iar, și ultimul lucru pe care-l vedeam de fiecare dată erau doi ochi atât de întunecați încât pupilele se înecau în ei. Când m-am trezit brusc, cu inima bătându-mi cu putere, am pierdut firul visului, dar am câștigat o amintire. A revenit în grabă, dintr-odată: aveam opt ani, eram o visătoare. Un copil naiv, cu capul în nori. Mai mult decât orice, îmi plăcea să desenez și să scriu povești. Și îmi iubeam părinții, îi veneram. Mama mea angelică, mereu acolo când aveam nevoie de ea. Tatăl meu chipeș, un om important, cineva pe care toată lumea îl privea cu o admirație strălucitoare.

Spuneau că e supracalificat pentru compania siderurgică la care lucra, un loc de muncă temporar, doar ca să pună o pâine pe masă. Doar era școlit la Harvard, era promițător, și, în cele din urmă, avea să-și găsească drumul spre locul lui. Chiar și

prietenii lui șușoteau între ei, chiar și mama: urma să meargă la Washington, așa cum plănuise, să lucreze printre cei care fac afaceri importante; avea să-și folosească diploma în economie pentru care muncise din greu. Era destinul lui. Era atât de deștept, atât de valoros. Din clipă-n clipă avea să reușească. Din clipă-n clipă.

Problema cu tatăl meu era că se îmbolnăvea. La vârsta de opt ani am observat asta, chiar dacă nimeni altcineva n-a făcut-o, chiar dacă ei tot șopteau despre unde va ajunge (*sus, sus, tot mai sus*) și când va ajunge acolo (*din clipă-n clipă*). Începuse să petreacă ore întregi singur, stingând luminile din sufragerie și uitându-se la tavan, cu brațele atârnându-i inerte peste lateralele fotoliului extensibil. Uneori dădea din cap, dar în multe nopți privea fix, fără să vadă nimic.

În cele din urmă a venit ziua în care toată lumea a observat. Tata a ajuns primul acasă, roșu la față, s-a îndreptat spre dormitor și a trântit ușa. Mama a apărut și ea câteva minute mai târziu, cu ochii injectați, ținută de cea mai bună prietenă a ei – pe vremea când avea o prietenă, soția cuiva care lucra cu tata. Nimeni nu mi-a spus nimic, ca și cum n-aș fi existat. Așa că, atunci când mama s-a dus în bucătărie, eu am zăbovit la ușă ca o fantomă, ascultând.

Nu înțelegeam ce spuneau. *M-a trădat,* zicea mama. *S-a dat la șefă, nimănui nu-i vine să creadă,* spunea cea mai bună prietenă a mamei. *I-a spus că el e la alt nivel, că locul lui e sus de tot, alături de ea. Toată lumea vorbește despre asta.* Nu știam ce înseamnă toate astea, dar știam că mama plânge și că are legătură cu tata. Dintr-odată, mi-am dat seama despre ce era vorba: îi descoperiseră boala.

Știam ce să fac. Mă gândeam la asta de ceva vreme. De fiecare dată când mama era bolnavă, îi făceam desene și îi spuneam o poveste, iar asta o făcea să se simtă mai bine. M-am dus în camera mea și mi-am scos creioanele, niște obiecte prețioase pe care le primisem de ziua mea, din acelea pe care le foloseau adevărații artiști, și am desenat timp de o oră, până când am obținut rezultatul perfect. Mi-am adunat desenele și m-am strecurat în camera părinților.

Tata zăcea prăbușit pe pat în întuneric, cu un braț atârnând inert. M-am urcat și m-am cocoțat lângă el, așezându-mă

aproape de fața lui ca să poată vedea mai bine. Apoi am inspirat adânc și l-am scuturat de umăr.

S-a trezit cu un oftat. Imediat am simțit un gol în stomac, iar intuiția mi-a șoptit: *proastă idee.* Ochii îi erau tulburi, îi era greu să focalizeze, avea părul negru transpirat, respirația sacadată, rapidă, de parcă tocmai ar fi terminat o cursă. Pentru o secundă, fața care mă privea a părut a unui străin.

— Tata?

Vocea lui era confuză.

— Cine ești?

Inima mi s-a strâns dureros.

— Jessica, am șoptit.

Privirea i s-a îndreptat spre noptieră. S-a întins neîndemânatic, încercând să apuce un flacon portocaliu aflat puțin prea departe.

Flaconul a căzut pe podea, capacul a sărit, iar pastilele albe s-au împrăștiat.

— *La dracu!*

— Strâng eu, promit.

Am ridicat desenele.

— Ți-am desenat o poveste.

Am aruncat o privire pe după hârtie.

— A fost odată ca niciodată un rege, vezi…

Am arătat spre desen.

— Avea o soție frumoasă, care era regina, și o fiică – ea era prințesa.

Am arătat cu degetul desenele care ne reprezentau pe mama și pe mine, de care eram mândră, pentru că făcusem niște nasuri foarte bune.

— Într-o zi, am continuat, trecând la următoarea coală de hârtie, o vrăjitoare rea a aruncat o vrajă asupra regelui, iar el a căzut într-un somn adânc. Numai prințesa putea să rupă blestemul. Ea…

— Dă-te jos.

Vocea tatii a devenit mai aspră.

— Trebuie să mă odihnesc.

M-am apropiat de el, ridicând desenele.

— Tata, vezi? În poveste suntem tu, eu și mama. Ne-am transformat în regi și regine. Soția și fiica ta…

— N-am soție și nici fiică.

S-a ridicat brusc și mi-am pierdut echilibrul. Am căzut de pe pat și am aterizat, brusc, în genunchi și coate. Tata s-a dat jos din pat împleticindu-se și s-a prăbușit lângă mine, strângând cu mâini tremurânde pastilele vărsate într-o grămăjoară.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi fierbinți. Genunchii și coatele îmi ardeau. Dar m-am forțat să nu plâng. L-am privit pe el, i-am privit degetele care-i trepidau.

— Sunt tânăr, a spus tata din senin. Am toată viața înainte. O să plec din orașul ăsta de rahat și o să mă duc la Washington. O să-mi folosesc nenorocita de diplomă și n-o să-mi mai irosesc potențialul.

Stând cocoșat pe întuneric, cu brațele întinse pe podea, tata nu semăna deloc cu regele pe care îl desenasem. Înghețasem și eram speriată. Voiam ca pământul să mă înghită cu totul, ca timpul să alerge înapoi și să mă depună, în siguranță, înapoi în camera mea.

Desenele mele erau împrăștiate, dar mi-era prea teamă să le adun. În schimb, m-am ghemuit, privindu-l pe tata cum pune pastilele înapoi în flacon. Apoi s-a sprijinit de dulap și s-a uitat la mine. M-a privit cu adevărat.

— Urăsc locul ăsta, a șoptit.

A privit cu ochii întredeschiși lumina de deasupra umărului meu, care intra pe ușa pe care o lăsasem crăpată. Pupilele i s-au micșorat până au devenit niște fante, că ai unei pisici.

— Chiar îl urăsc.

— Nu, am spus, simțind cum mi se despică pieptul.

În timp ce-și muta privirea de la lumină, pupilele i s-au dilatat, întunericul din ele băltind în fiecare ochi. Am privit schimbarea cu groază.

— De ce ții cu tot dinadinsul *să mă tragi în jos*? a șoptit el.

M-am dat înapoi și m-am lovit cu capul de perete.

— Ar trebui să fiu mai bun de atât.

Ochii îi erau acum două găuri negre îngemănate, pupilele înghițind albeața din jurul lor. Atunci am știut, cu o limpezime fulgerătoare, că nu eu aveam leacul. Eu eram cea care-l îmbolnăvea.

Mama a deschis ușa, iar lumina a inundat camera. Tata s-a dat înapoi și s-au holbat unul la altul o clipă oribilă, înghețată. Apoi au început să țipe.

Câteva ore mai târziu, am lăsat-o pe mama să mă îmbrățișeze, să-și ceară scuze, să plângă. Mi-a adus desenele înapoi, iar eu am lăsat-o să le pună lângă mine în pat, am așteptat până când a ieșit din cameră înainte să le rup în bucăți și să le arunc la coșul de gunoi. Zile întregi după aceea i-am spus că mă simt bine. Timp de un an am rămas tăcută, mai ales după ce ne-am mutat din Bedford în Norfolk, pentru ca tata să se poată transfera la o altă filială a companiei siderurgice.

Amintirea bolii lui și a cauzei ei le-am împins atât de adânc încât au format o mică ruptură în centrul ființei mele, un mic hău negru propriu și personal. Indiferent câți ani au trecut, nu m-am uitat niciodată înăuntru.

Asta până în ultimul an de facultate. Eram acasă, de Crăciun, când m-am trezit din coșmarul acela gâfâind, simțind încă pistolul rece apăsat pe frunte, văzând încă pupilele înecate ale traficantului de droguri, iar teroarea din vis a fost înlocuită, printr-o prestidigitație sinistră, cu năvala bruscă a amintirii, neîngropată după paisprezece ani.

Doar câteva ore mai târziu, am primit telefonul: tatăl meu fusese găsit într-o cameră de motel, cu brațele întinse pe marginea patului, mort din cauza unei supradoze.

Nimeni n-a venit la înmormântare. Când bunicii mei au ajuns și au văzut că eram doar eu, mama și preotul, bunica a început să plângă atât de violent încât bunicul a trebuit s-o țină în brațe ca să nu se prăbușească. În loc să ne îmbrățișeze, să mă mângâie pe umăr așa cum făcea când eram mică, bunica a întins un deget tremurând spre noi.

— E vina ta, a spus ea, cu o privire arzătoare îndreptată spre mama mea. L-ai ținut în loc cu sarcina ta. L-ai făcut să se simtă mizerabil. L-ai omorât. Și poftim!

Și-a desfăcut brațele spre terenul gol.

— Nimănui nu-i pasă că a murit! *Ar fi trebuit* să fie cineva.

Mama a înaintat doi pași și i-a tras bunicii o palmă tare peste obraz. Ea s-a împleticit înapoi, cu gura deschisă, iar mama a plecat de lângă groapă, după care a ieșit din cimitir fără să privească înapoi.

Așa că, în cele din urmă, am rămas doar noi trei. Eu și bunicii mei am rămas tăcuți în timp ce preotul a citit slujba de înmormântare și sicriul tatălui meu a fost coborât în pământ. Era o zi de iarnă geroasă și îmi lăsasem haina în mașină, dar ciudat

era că abia dacă simțeam ceva. Atât în interiorul meu, cât și în afară era un zumzet difuz, o pătură de zgomot alb. În timp ce pământul cădea, lopată după lopată, două voci îmi răsunau în cap, într-o buclă sincronizată cu zgomotul moale al pământului care lovea sicriul. Vocea tatei, extrasă din memoria recuperată: *Ar trebui să fiu mai bun de atât.* Apoi, cea a bunicii: *Nimănui nu-i pasă că a murit!*

Mie îmi păsa, bineînțeles. Dar poate că eu nu contam.

Când s-a terminat vacanța de iarnă și m-am întors la Duquette, am evitat pe toată lumea. Dormeam în timpul zilei și mă plimbam noaptea prin campus, când Heather și Caro dormeau. Uneori aveam conversații scurte cu mama. În mod ciudat, începuse să mă sune, lucru pe care înainte nu-l făcuse niciodată.

Apoi, într-o seară, m-am întors la cămin și am găsit-o pe Caro. Stătea pe patul meu și mă aștepta cu lacrimi în ochi. Cumva, deși nu-i spusesem, știa ce se întâmplase. A vrut să mă îmbrățișeze și să vorbim, să fie cea mai bună prietenă a mea, dar am dat-o la o parte, spunându-i că nu sunt pregătită. Ea doar a dat din cap și mi-a dat o foaie de hârtie înainte să plece.

M-am prăbușit în pat și m-am uitat la hârtie fără interes. Era o poezie de Mary Oliver. M-am uitat pe ea până am ajuns la ultimul vers, o întrebare: *Spune-mi: ce-ai de gând să faci cu singura ta viață, scumpă și ne-mblânzită?*

M-am ridicat în picioare cuprinsă de un val de furie. De ce ar trebui să mă mulțumesc cu o singură viață scumpă și ne-mblânzită? În minte mi-a apărut imaginea mormântului tatei, cu trei siluete mici strânse în jurul lui. Nu era corect. Oamenii meritau mai mult de atât, mai mult decât o existență mică și scurtă, doar ca în cele din urmă să se stingă.

Am simțit lacrimi în ochi. Am rupt poezia și am aruncat-o la gunoi. O viață, plină de greșeli, și nu îndeajuns de mult timp, nu îndeajuns de multe șanse ca s-o trăiești cum trebuie. Nu era suficient. Cine era această Mary Oliver, care încuraja oamenii să accepte micimea, în timp ce ea era celebră? În timp ce ea știa că viața ei va fi infinită, gândurile și cuvintele ei urmând să fie repetate timp de sute de ani? *Asta* îmi doream. Voiam să devin suficient de mare, suficient de importantă, încât să nu mor niciodată cu adevărat. Atunci n-aș fi fost niciodată prinsă într-o gaură în pământ ca, tata, fără ca nimeni să aibă grijă de mine.

Știam exact ce să fac. M-am așezat la birou și mi-am pornit calculatorul, bătând nerăbdătoare cu degetele în timp ce așteptam să pornească. Dacă bunica mea avea dreptate și dacă viața tatei se încheiase din cauza mea, trebuia să-i arăt că merit, să-l fac mândru și să trăiesc pentru amândoi: un masterat la Harvard, apoi la Washington, alături de cei care fac afaceri importante. Aveam să urc sus, sus, tot mai sus, luându-l și pe el cu mine. Nu trebuia să sfârșească așa. Aveam să-i mai dau o șansă scumpă și ne-mblânzită.

•

Am așteptat ca ultimul student să părăsească sala de curs înainte să merg la el. Dr. John Garvey, vedeta campusului Duquette, economistul-vedetă. Dublu Harvard: licență și doctorat. Consilier economic pentru doi președinți, mândria și emblema școlii. Era aproape imposibil să intri la cursurile lui dacă nu-ți dădeai licența în economie, cu excepția lui Heather, care intrase la cursul lui în ultimul semestru, deși își dădea licența pe engleză, pentru că așa avea ea noroc.

Dr. Garvey era înalt, cu părul des și negru, dar începea să încărunțească. Probabil că în tinerețe fusese chipeș, în felul acela profesoral. Niciun student nu-l văzuse îmbrăcat altfel decât în costume care-i veneau ca turnate, cu papionul înnodat cu măiestrie la gât.

Își aduna hârtiile și servieta ca să plece. Acum era momentul. Am strâns cererea atât de tare în mână încât aproape am îndoit-o. Bursa Duquette pentru Studii Postuniversitare, cunoscută neoficial sub numele de Duquette Fulbright. Bursa îi acorda unui student din anul terminal o bursă completă la master la universitatea aleasă. Și aproape că îți garanta, cu această onoare în CV, că vei fi acceptat oriunde ai fi depus candidatura. Chiar și la o școală din Ivy League.

Îmi doream asta mai mult decât îmi dorisem ceva vreodată. Era ultima noastră șansă, a mea și a tatei. Trebuia să impresionez comisia care acorda bursa și nimic n-ar fi dat mai bine decât o scrisoare de recomandare de la Dr. Garvey.

— Îmi dai târcoale, a spus el, îndesându-și hârtiile în servietă.

Am înghițit în sec.

— Ăă, Dr. Garvey, voiam să vă întreb ceva…

— Da? Dă-i drumul.

Am simțit un gol în stomac. Timidă, i-am întins cererea.

— Candidez la Bursa Duquette pentru Studii Postuniversitare și speram... Din moment ce am avut patru cursuri împreună și am luat 10 la toate, iar la ultima mea lucrare ați scris că am avut o gândire foarte sofisticată... Ei bine, speram să-mi scrieți o scrisoare de recomandare.

Gata. O spusesem.

S-a oprit din strâns și și-a ridicat privirea. M-a privit în amănunt, din cap până în picioare. M-am străduit să rămân nemișcată, cu umerii drepți.

— Amintește-mi cum te cheamă.

— Jessica Miller, am reușit să răspund, deși brusc simțeam un nod în gât. Jessica M.

Dr. Garvey m-a privit în tăcere atât de mult timp încât am început să mă simt extrem de stingheră. Am început să transpir la gât. Urma să spună nu. Bineînțeles că asta urma să se întâmple. Era umilitor. Mă simțeam zdrobită.

— la cina cu mine, a spus doctorul Garvey, iar faptul că în sfârșit vorbise a fost un șoc suficient de puternic încât mi-a luat o secundă să procesez ce spusese.

— Cina? am repetat.

— Dacă vrei o recomandare, aș vrea să te cunosc mai bine.

Dr. Garvey și-a închis servieta.

— Te invit la cină vineri seară și vorbim.

S-a îndreptat spre ușă și și-a aranjat papionul. Apoi s-a întors să se uite la mine peste umăr.

— Ei bine, ce spui, domnișoară Miller? Cât de mult îți dorești recomandarea asta?

CAPITOLUL 27

ACUM

Îmi dorisem atât de mult să mă întorc acasă la Duquette, să simt magia care se afla pretutindeni. Dar acum că eram aici și mă uitam la fotografiile reconstituite din mâinile lui Eric, mă simțeam mai degrabă ca și cum m-aș fi întors la locul unei crime. M-am apropiat de marginea carului alegoric. Ochii lui Eric se plimbau pe chipurile noastre, căutând fisuri în masca vreunuia dintre noi.

— A fost una dintre colegele de cameră ale lui Heather, a spus el. Așa ar avea cel mai mult sens.

Groaza era ca o ancoră care îmi țintuia picioarele.

Aplauzele se stingeau în sfârșit. Vocea lui Eric se auzea puternic și era ușor de distins peste zgomotul rămas. Frankie, înconjurat în continuare de o mulțime de jucători de fotbal, s-a întors în direcția noastră.

Dar Eric n-avea ochi decât pentru Caro.

— Tu ai fost? Micuța Caroline Rodriguez? Întotdeauna fata cea bună, prietena loială. Dar cum te simțeai, știind că erai cea diferită? Ani întregi ai fost alături de Mint și Jessica, Heather și Jack. Oare te-a ros invidia? Heather a fost membră Chi O. Era populară, era Miss Phi Delt. Avea un iubit și un plan de viitor. Tu ce aveai? Nu tu prieten, nu tu plan… Ți-am văzut dosarul. Aveai o specializare în film, și abia ai reușit să nu pici. În plină criză, să nu uităm. După absolvire ai fost șomeră un an. Erai supracalificată și ai găsit un loc de muncă temporar. Ai fost singura care nu s-a remarcat.

Caro nu-mi povestise niciodată asta. Surpriza a fost suficient de mare ca să mă facă să-mi opresc retragerea lentă. Caro s-a făcut roșie ca sfecla.

— N-am…, a început ea.

— Și acum ești învățătoare la o școală primară, a continuat Eric pe un ton acid. Viața a luat o întorsătură cam dură, nu-i așa?

— La început nu plănuiam să predau, a spus Caro încleștându-și pumnii. Dar e o profesie nobilă.

— Știi ce m-am întrebat întotdeauna?

Eric îi dădea târcoale ca un rechin.

— De ce erai atât de obsedată de prietenii tăi. De asta n-ai acordat niciodată atenție notelor tale, nu-i așa? Întotdeauna era vorba de Cei Șapte din East House.

Caro a aruncat o privire fugară spre locul în care stăteau Coop și Mint.

— O, știu totul despre asta, a adăugat Eric. Obișnuiai să le memorezi orarele, să te înscrii la cursurile lor, să-i suni și să le trimiți mesaje zi și noapte, să încerci să-i urmărești acasă în pauze. Știi ce spunea Heather despre tine?

— Termină, omule! Caro n-are nimic de-a face cu asta, a spus Coop pe un ton aspru.

— Obișnuia să spună că ești hărțuitoarea ei personală.

Eric a împins fotografiile decupate spre Caro.

— Courtney are dreptate. Cine a făcut așa ceva pare genul care hărțuiește oamenii. Tu ai fost? Nu ți-ai mai purtat cruciulița după ce a murit Heather. Ce te-a făcut să-ți pierzi credința, Caroline? Ai făcut ceva ce ți-a lut dreptul s-o porți?

Lui Caro i-au dat lacrimile. Instinctiv, și-a întins mâna spre lănțișor, dar degetele i-au atins doar clavicula.

— Chiar înainte ca Heather să moară, te-ai certat cu ea, a acuzat-o Eric. Mi-a spus că era supărată pe tine, că o amenințaseși. De ce?

— Caro, să amenințe pe cineva? a întrebat Mint cu neîncredere. Am încercat să evit să mă uit la fotografiile distruse și am spus:

— Caro niciodată n-ar fi…

— Avea de gând să-l *exmatriculeze* pe Frankie! a izbucnit ea, ducându-și brusc mâinile la față. Știa că încă mai fentează testul antidoping și chiar voia să-i spună antrenorului. Nu puteam s-o las să facă asta.

— Ce naiba? a întrebat Courtney. Heather le-a spus *tuturor* de problema de doping a lui Frankie, numai mie nu?

— Mie nu mi-a spus.

Vocea lui Caro s-a spart.

— Știam pentru că am spionat-o când s-a certat cu Frankie și Jack, bine? Îmi pare rău.

Mărturisea? O, nu, Caro, proastă idee…

— Cum adică *spionai*?

Coop a privit-o pe Caro de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

Ea a tresărit, apoi a tras aer adânc în piept și s-a forțat să continue:

— Obișnuiam să trag cu urechea. N-o urmăream doar pe ea, ci pe voi toți. Era un obicei prost.

S-a uitat la Coop, implorându-l din priviri.

— Unul la care am renunțat.

— Doamne! a tremurat Courtney. Tu chiar o hărțuiai pe Heather.

— M-ai urmărit și pe mine? a întrebat Mint îngrozit.

— N-am hărțuit pe nimeni! a spus Caro, trăgându-se de păr. Pur și simplu aveam nevoie de voi toți mai mult decât aveați voi nevoie de mine și mi-era rușine de asta. În copilărie am fost fata ciudată, cea cu părinți ultrareligioși. Apoi am venit la facultate și, dintr-odată, v-am avut pe voi, făceam parte din ceva. Dar, oricât de mult aș fi încercat, mereu m-ați lăsat pe dinafară. Eram mereu codașă. Exact cum a spus Eric. Asta mă înnebunea.

— Caro, am început eu, nu e nevoie să spui toate astea…

— Ba nu, vreau să știu.

O lacrimă i-a curs pe obraz.

— De ce nu și eu?

Nimeni n-a spus nimic. Am încercat să-mi amintesc momentele în care o lăsasem pe Caro pe dinafară, sau momentele în care părea nefericită, dar n-am reușit. Pur și simplu fusese… acolo. Caro cea de încredere, bună din fire, pe care te puteai baza. O persoană pe care o luam de-a gata.

Iar eu ar fi trebuit să fiu cea mai bună prietenă a ei.

— Nici măcar nu vă puteți gândi la un motiv, nu-i așa?

Caro a privit împrejur la noi, cu ochii ei căprui injectați.

— Atât de puțin vă păsa de mine, când mie doar de voi îmi păsa.

— Mie-mi pasă de tine, a spus Coop încet.

Caro l-a sfredelit cu privirea.

— Nu și pe atunci.

— Te pricepi de minune să faci pe victima, trebuie să recunosc, a spus Eric făcând un pas în față cu fotografiile în mână. Biata, sărăcuța de Caro. Niciunul dintre prietenii ei n-a

iubit-o suficient de mult. De ce nu treci la partea în care ai amenințat-o pe sora mea cu o săptămână înainte să moară?

Caro a aruncat priviri spre noi, ceilalți, așteptând ceva. Să fie apărată, poate. Să spună cineva „Caro niciodată n-ar face așa ceva”. Dar când nimeni n-a zis nimic, a înghițit în sec.

— Am aflat că Heather programase o întâlnire cu antrenorul lui Frankie.

Ochii i-au alunecat într-o parte, rușinată, și atunci am știut cu toții cum aflase.

— Așa că am luat-o la rost. I-am spus că, dacă o face, o să le spun tuturor că în anul doi ea a dat mai departe înregistrarea cu Amber Van Swann făcând sex pentru că era geloasă că individa aia primea toată atenția.

O, Doamne! Ce-i făcusem lui Caro în doi ani de o transformaserăm din fata care refuzase să răspândească înregistrarea cu Amber în cea care o folosea pentru șantaj?

— *Heather* a dat-o mai departe? a țipat Courtney. Ea a dat mai departe înregistrarea cu Amber *a mea,* fata care trebuia să-mi fie ca o soră mai mică?

Caro a închis ochii.

— Nu. Dar i-am spus că am acces la fișierul original și că pot face să pară că ea a l-a dat mai departe. A fost o cacealma. Mă rog, într-o oarecare măsură o cacealma. Dar m-a crezut. I-am spus că dacă se duce la antrenorul lui Frankie și îi distruge viața, i-o distrug și eu pe a ei.

— Mamă, mamă, a răsuflat Mint. Pic de milă.

Caro și-a deschis ochii și m-a privit în timp ce mâna i-a alunecat spre gâtul dezgolit. Dar ce lipsea era mai mare decât un lănțișor. Ce lipsea era fata veselă pe care o cunoscusem în curtea de la East House pe când aveam optsprezece ani. Era fata pe care noi ceilalți o uciseserăm încet, de-a lungul anilor.

— Deci tu ai fost! a spus Eric, liniștindu-se din nou, acum că o avea pe Caro în vizor. Probabil că Heather a întrecut măsura, iar tu ai făcut ce ai amenințat că o să faci.

Eric i-a fluturat prin față fotografiile.

— Astea trebuiau să fie un mesaj?

— Nu! a strigat Caro.

Vedeam cum capetele din mulțime se întorc spre noi. Formam un tablou ciudat: o femeie care plângea pe carul alegoric al echipei de fotbal și un grup ostil strâns în cerc în jurul ei.

— Nu m-am atins de pozele alea! a insistat Caro. N-aș fi distrus niciodată amintirile noastre. Am amenințat-o doar s-o sperii, atât. Și a funcționat. Până la urmă n-a spus nimic. N-aveam niciun motiv s-o rănesc.

— N-a fost Caro, a zis Coop pe un ton din nou amenințător. Nu-i perfectă, niciunul dintre noi nu este, dar n-a fost ea.

— Ei bine, în cazul ăsta…

Eric și-a smucit capul în direcția mea și a zâmbit, de parcă totul decurgea exact conform planului.

— …mai avem o singură posibilitate.

Spatele mi s-a lovit de balustradă și am apucat-o strâns.

Eric a ridicat fotografiile. Ochii îi străluceau.

— Spune-mi, Jessica… Ce-a făcut Heather de ai vrut s-o omori?

CAPITOLUL 28

ACUM

Dr. Garvey nu m-a scos din oraș. N-a încercat să se ascundă. Stăteam în mijlocul unui restaurant aglomerat, de peste drum de campus – *steakhouse-ul* bun unde părinții lui Mint își scoteau fiul în fiecare Weekend cu Părinții. M-am întrebat dacă doctorul Garvey știa cumva că nimeni n-o să ne observe, de parcă ar fi făcut o înțelegere cu restaurantul, sau dacă pur și simplu nu-i păsa.

A insistat să-i spun John. A înclinat sticla de vin și mi-a umplut paharul la nesfârșit, vorbind îndelung despre noua carte pe care o scria, care cu siguranță urma să facă vâlvă și să-i aducă încă o ofertă de la Casa Albă. Nu mi-a pus nici măcar o dată vreo întrebare. N-a întrebat despre bursă, de ce mi-o doream sau unde aș fi mers dacă aș fi câștigat-o. M-am prins după cinci minute de când m-am așezat la masă că doctorul Garvey nu era interesat să mă cunoască.

Dar m-am bucurat că a vorbit încontinuu, pentru că n-aș fi reușit să scot niciun cuvânt. Eram ca o marionetă care se mișca așa cum se cuvine, care făcea lucruri pe care le vedeam cu coada ochiului că le fac și ceilalți oameni: despăturem șervetul alb și mi-l așezam pe genunchi, luam înghițituri mici de apă, îi permiteam chelnerului să-mi apropie scaunul de masă, să mă bage în cușcă. Am comandat pește arătând la nimereală prin meniu, apoi am mâncat două înghițituri.

Ce căutam acolo? Voiam să fiu undeva în siguranță. M-am gândit instinctiv la apartamentul lui Coop, înainte să-mi amintesc de cei doi bărbați care spărseseră geamul, de mâna care descuiase ușa. Poate că nu exista niciun loc sigur. Chiar și așa, toate instinctele îmi strigau să plec cât mai repede posibil de acolo.

Dar trebuia să primesc recomandarea.

Telefonul mi-a bâzâit pe masă, iar numele lui Mint a început să apară intermitent pe ecran. L-am privit preț de numai o clipă, apoi l-am închis.

Trebuia s-o primesc.

În plus, nu știam cum urma să se sfârșească totul. Poate că doctorul Garvey avea să ia ultima înghițitură de vin, să semneze nota și să-mi strângă mâna mulțumindu-mi pentru companie și promițându-mi că o să primesc scrisoarea luni. Poate că era doar singur. Poate că la mijloc nu era nimic altceva.

Dar când a venit nota de plată, s-a uitat la mine și și-a dres glasul, slăbindu-și papionul bleumarin.

— Vii la mine pentru un pahar de vorbă?

Nu. Am clătinat din cap.

— Chiar trebuie să merg acasă.

A zâmbit.

— Nu-ți vrei scrisoarea? E la mine pe birou. Vino cu mine, bem ceva și ți-o dau.

Am clipit confuză. O scrisese deja? Atunci care era rostul cinei?

— Pot s-o iau luni, am spus, luându-mi șervețelul din poală și împăturindu-l pe masă.

— Ah, a spus el cu regret. Sunt plecat din oraș următoarele câteva săptămâni. Plec în Europa pentru o scurtă perioadă sabatică. Termenul limită pentru bursă e înainte de asta, nu-i așa?

Era peste o săptămână. O *săptămână, o săptămână, o săptămână.* Trebuia să obțin scrisoarea. Trebuia să câștig. Mai aveam doar o singură șansă. Ușa se închidea.

Simțeam tot mai puternic un nod în gât. Mi-am dus mâinile la piept, încercând să respir, luptându-mă cu sentimentul că eram prinsă în capcană. Cuplul de la masa de lângă noi s-a întors să ne privească.

Dr. Garvey a ridicat pur și simplu o sprânceană.

— Să înțeleg că ăsta e un da?

•

M-am privit din exterior.

Am văzut, de la distanță, cum doctorul Garvey descuie ușa casei lui uriașe, cum mă conduce înăuntru, prin hol și în birou. Casa era frumoasă, slab luminată, în culori masculine. Avea nenumărate rafturi cu cărți. Le-am studiat, oprindu-mă asupra titlurilor pe care le recunoșteam, repetând cuvintele în șoaptă. Îmi erau familiare. Reconfortante. Totul avea să fie bine.

Și apoi le-am văzut, atârnate pe perete. Două diplome de la Harvard. Una dintre ele identică celei pe care o avea tata. Diploma de licență. A doua, doctoratul, era uriașă. Ieșită din tipare, așa cum mi-o imaginasem.

Avea aceeași specializare ca tata, desigur. Economie. Cândva fuseseră egali. Apoi, dr. Garvey mai trecuse o dată pe acolo. Iar apoi mersese la Duquette și la Washington. Acolo unde se întâmplau lucrurile interesante. Era atât de important, avea atât de multe lucruri de care să fie mândru. Trăia viața pe care tatăl meu și-o dorise dintotdeauna.

Dr. Garvey a turnat whisky dintr-un decantor de cristal și mi-a întins un pahar.

Trebuia să obțin scrisoarea.

Am luat o înghițitură, iar doctorul Garvey mi-a strecurat o mână pe braț. M-a condus pe hol până în dormitor.

Într-o seară, când aveam șaisprezece ani, m-am întors singură acasă de la petrecerea unei colege de clasă. La jumătatea drumului, am zărit cu coada ochiului un bărbat al cărui chip palid contrasta cu bezna nopții. Era la câțiva metri în spatele meu și mă urmărea. Când grăbeam pasul, îl grăbea și el. Când coteam, cotea și el. O conștientizare sălbatică, teribilă, m-a cuprins atunci, ca o încărcătură sub piele, genul de încordare pe care orice fată învață s-o citească fără s-o învețe nimeni.

Îngrozită, am rupt-o la fugă. Îmi aminteam atât de bine momentul acela: îmi folosisem fiecare dram de putere, alergând atât de tare încât, în cele din urmă, nu-mi mai simțisem picioarele. Am alergat un kilometru și jumătate până acasă pentru a scăpa de pericolul din întuneric, aflat chiar în spatele meu.

Când am intrat în camera doctorului Garvey, conștientizarea sălbatică și teribilă m-a cuprins din nou. Dar de data asta n-am fugit. De data asta, picioarele mele s-au mișcat încet, unul după altul, spre pat. Brațele mi-au rămas pe lângă corp, încleștate, în timp ce el își desfăcea papionul. Fața mea era o mască inexpresivă.

În mine mai exista încă fata de șaisprezece ani care dorea să fie liberă și în siguranță. Neatinsă. Îi simțeam inima bătând cu groază, neavând încotro să se ducă. Fugea, țipa, mi se izbea în cutia toracică, încercând să scape.

Dar am închis-o înăuntru. Am îngenuncheat pe pat. De data asta, am lăsat pericolul să mă ajungă din urmă.

Am înecat-o în întuneric.

Iar când am mers acasă în seara aceea, cu scrisoarea în brațe, înăuntru nu mai rămăsese nimeni care să se teamă.

CAPITOLUL 29

ACUM

Se apropia atât de mult de fantezia mea de la Reuniune – toți ochii erau ațintiți asupra mea, extaziați, așteptând să vadă ce o să fac în continuare, exact cum se întâmpla cu Heather – încât, pentru o clipă, am simțit o strălucire absurdă de bucurie. De recunoștință. *Jessica Miller, vedeta spectacolului.*

Dar, bineînțeles, acum că în sfârșit se întâmpla, totul era pe dos. Nu se adunaseră în jurul meu ca să mă aplaude, ca să-mi așeze o coroană pe cap. Așteptau să mărturisesc.

Îmi venea greu să respir.

— Ei bine? a întrebat Eric. Ești îngrozitor de tăcută.

— N-am omorât-o! am spus cu vocea spartă. Nu ascund nimic.

Mincinoaso.

— În noaptea aia, cineva a luat foarfeca din biroul lui Caro și a folosit-o ca să taie trei fotografii.

Eric a făcut un pas spre mine.

— Cineva care era foarte furios. Și apoi aceeași foarfecă… îți amintești ce s-a întâmplat apoi?

N-o spune.

— Cineva a folosit-o ca s-o ucidă pe Heather. A înjunghiat-o de șaptesprezece ori.

Una, două, trei tăieturi.

— O crimă pasională, potrivit polițiștilor.

Eric a mai făcut un pas, iar eu nu mai aveam unde să mă retrag. Am simțit cum balustrada mi se înfige în spate.

— S-au gândit că trebuie să fie Jack, iubitul ei. La prima vedere, avea sens. Dar Jack nu era atât de pasionat de Heather, nu-i așa? O, să nu mă înțelegeți greșit, o iubea, dar nu era atât de furios încât să-i facă *asta,* așa cum au crezut polițiștii. El deja depășea momentul. Nu, altcineva o ura.

Patru, cinci, șase.

Eric a făcut semn cu fotografiile spre mine.

— Ori tu, a spus și s-a întors spre Caro, ori ea.

Coop a trecut pe lângă Eric și s-a oprit în fața mea, cu brațele întinse ca un scut.

— *Ajunge*! Ți-am făcut jocul. Ne-am mărturisit păcatele. Nu mai e nimic de spus.

— Coop?

Caro s-a uitat la el, care mă proteja cu îndrăzneală, ca un cavaler în fața unui dragon, apoi la spațiul gol dinaintea ei. S-a încruntat.

— Coop are dreptate, a spus Mint. Practic, ți-am oferit întreaga noastră Reuniune. Pentru că ești fratele lui Heather și ne pare rău. Serios, ne pare rău. E clar că suferi. Dar uneori, oricât de groaznic ar suna, misterele rămân nerezolvate. Cazurile rămân deschise.

Mint a făcut un gest către șirul de care alegorice din spatele nostru.

— De ce nu te folosești de ziua asta ca să te reculegi pentru sora ta?

Masca atât de calmă a lui Eric s-a spulberat. Ochii i-au sclipit.

— Nu plec nicăieri până când ucigașul nu ajunge în fața justiției! I-am promis-o.

Privirile ni s-au întâlnit peste umărul lui Coop.

— N-am fost eu, am spus, cu voce spartă.

Șapte, opt, nouă tăieturi.

— Dacă nimeni nu va mărturisi că a ucis-o, a spus Eric, poate că veți mărturisi celelalte infracțiuni.

— Care alte infracțiuni? a întrebat Courtney cu precauție.

Caro se uita în continuare la Coop, măsurând din ochi distanța dintre el și mine.

— În noaptea în care a fost ucisă Heather, au fost comise alte două infracțiuni, dar, bineînțeles, niciuna dintre ele n-a primit la fel de multă atenție. Cea de-a doua a fost investigată de polițiști, dar, ca și cazul lui Heather, n-a fost niciodată rezolvată. Prima nici măcar n-a fost raportată. A fost considerată minoră, doar o problemă a campusului. A fost cel mai important indiciu al meu. Mi-a luat ani întregi să aflu de ea. A fost nevoie să mă alătur Biroului Absolvenților, să mă împrietenesc cu singura persoană care lucra pe atunci și care-și amintea de noaptea în care a murit Heather. Și de ce s-a descoperit în dimineața următoare.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

Zece, *unsprezece, doisprezece.*

— Iisuse Hristoase, Eric… a început Coop, dar Eric l-a întrerupt.

— Vă amintiți de un profesor pe nume John Garvey?

Am ieșit în afara mea. Nu mai eram aici. Eram la un milion de kilometri depărtare.

Coop și-a strâns pumnii în fața mea. Avea de gând să-l lovească pe Eric. Deja vedeam cum se întâmplă, gestul desfășurându-se ca o concluzie de neschimbat. Chiar și Mint a devenit rigid ca o scândură, hrănindu-se din încordarea lui Coop.

Caro a întredeschis ochii.

— Profesorul de economie? Marele șmecher care s-a dus să lucreze pentru președinte după ce am absolvit noi?

— Chiar el. Uimitor de tăcut, profesorul Garvey. N-a vrut să vorbească deloc despre anii în care a predat la Duquette. A fost și mai puțin încântat să fie întrebat despre noaptea în care a fost ucisă Heather, noaptea în care cineva…

Coop a făcut un pas amenințător înainte.

— Să dea naiba, Shelby, *nu aici!* Sunt în joc viețile oamenilor.

— Mă ocup de *viața ei,* a mârâit Eric. E singura viață de care-mi pasă.

— Lasă-l să vorbească, a spus Mint pe un ton plat.

— În aceeași noapte, a spus Eric, sfidându-l pe Coop cu privirea, cineva a intrat în casa profesorului Garvey. A distrus-o. Geamuri sparte, tablouri smulse de pe pereți, rafturi răsturnate. Pagubele au fost de aproape o sută de mii de dolari. Dar vreți să știți care este partea cea mai interesantă? Cel care a intrat prin efracție a scris cuvântul „violator” în fiecare încăpere a casei.

Ce? M-a lovit o undă de șoc. Mi-am căutat în minte, scotocind prin amintiri, dar n-am reușit să identific spargerea. Fusese un moment în timpul nopții când rola de film se întunecase complet, cu desăvârșire, așa că era posibil. Era posibil, dar parcă nu se lega.

Nu, nu se lega. Nu ca *treisprezece, paisprezece, cincisprezece.*

— Dacă mai spui un singur cuvânt, îți închid gura chiar eu, a zis Coop. N-ai dreptul să aduci asta în discuție. Nu e dreptul tău să vorbești despre asta.

Caro mi-a aruncat cea mai ciudată privire.

Violator. Cineva scrisese asta, iar și iar. O acuzație, o pedeapsă. Cine mai știa, în afară de mine? Existau și alte fete? Gândul ăsta mi-a dat amețeli.

— E dreptul meu să vorbesc despre asta. Pentru că profesorul Garvey a avut legătură cu Heather. I-a dat o scrisoare: recomandarea care i-a adus Bursa Duquette pentru Studii Postuniversitare. Sună cunoscut?

— Așa e, a spus Courtney, cu o privire îndepărtată. Bursa aia pe care a câștigat-o. A aflat chiar în ziua în care a murit. Îmi aduc aminte că era bucuroasă. Mi-a spus că s-a înscris la nimereală.

La nimereală. Cuvintele au adus durerea înapoi, la fel de proaspătă și de vie ca în urmă cu zece ani. Un cuțit direct în inimă.

Șaisprezece.

— 14 februarie, ora 17:03. Heather a sunat-o pe mama noastră ca să-i spună că a câștigat bursa. Versiunea Duquette a bursei Fulbright, cea mai mare distincție pe care o poate primi vreun absolvent. Mama i-a spus că e mândră. A fost ultima dată când cineva din familia noastră a vorbit cu ea.

Coop părea că nu se poate abține. M-a privit peste umăr, cercetându-mi chipul în căutarea unui indiciu. Al lui era o mască de nesiguranță.

— Cei cărora le-a suflat Heather bursa trebuie să fi fost livizi, a spus Courtney, lovindu-și bărbia cu degetele. Nici măcar nu era specializată în economie și Garvey a recomandat-o.

Courtney a râs, după care a continuat:

— Tot repeta că nici măcar nu-i pasă, apoi a candidat și a câștigat.

— Amuzant că spui asta, a comentat Eric zâmbind.

Știam ce urma să se întâmple. Mint și Coop s-au întors, urmărind privirea lui Eric, și deodată toți ochii erau din asupra mea.

— Se pare că profesorul Garvey a mai scris o scrisoare de recomandare pentru bursă, dar mi-a luat aproape zece ani să aflu, pentru că dovezile au dispărut din campus în noaptea în care a murit Heather.

— Prima infracțiune, a spus Mint cu blândețe. Cea despre care s-a zis că era doar o problemă a campusului.

Eric a dat din cap.

Norocosul număr șaptesprezece.

— Cine? a întrebat Courtney cu glas întretăiat.

Ea nu-și amintea, desigur, dar ceilalți își aminteau. Numai unul dintre noi absolvise specializarea în economie.

Caro s-a întors spre mine, cu ochii mari și speriați.

— O, Doamne! *Ce-ai făcut?!*

CAPITOLUL 30

FEBRUARIE, ULTIMUL AN

14 februarie: Ziua îndrăgostiților. Cândva știam asta. Visam la trandafiri roșii, la balul Miss Phi Delt, la o coroană de aur așezată pe capul meu. Dar în anul acela, ziua respectivă însemna un singur lucru: urma să fie anunțat în sfârșit câștigătorul bursei Duquette.

Stăteam în rochia mea roz pentru bal, apăsând la nesfârșit butonul de *refresh* de pe site-ul bursei. Eram extrem de recunoscătoare că era sâmbătă. Nu trebuia să sufăr la cursuri, nu vorbisem cu niciunul dintre prietenii mei. Țineam secretul strâns la piept ca pe o comoară. Pentru că – dacă pierdeam? *Nu,* mi-a șoptit creierul, *imposibil.* Totuși, era mai bine așa. Era un vis personal, un moment intim între mine și tata.

Patru cincizeci și nouă – mai era un minut. Eram atât de aproape, doar o clipă mai trebuia. Cu notele mele mari, mulțumită pastilelor de Adderall și nopților nedormite, cu eseul meu revizuit de șapte ori până când a fost perfect, așa cum m-a învățat tata, și cu scrisoarea de recomandare de la Dr. Garvey, n-aveam cum să nu câștig. Trebuia să fiu și eu pe locul întâi, măcar o dată.

Cinci fix. Am respirat adânc, am apăsat butonul de *refresh,* și am închis ochii. În stomac simțeam un gol care tot creștea la nesfârșit. I-am deschis și am clipit în fața ecranului. Apăruse anunțul.

Avem plăcerea s-o felicităm pe câștigătoarea din acest an a Bursei Duquette pentru Studii Postuniversitare: domnișoara Heather Shelby.

Heather Shelby? Mi-am închis ochii și i-am frecat tare. Realitatea se clătina, o luase razna preț de o secundă, dar totul avea să fie bine.

Am deschis ochii și i-am mijit.

Domnișoara Heather Shelby. Numele era tot acolo, scris cu pixeli albi și negri. Ca și cum cineva ar fi săpat în coșmarurile mele și ar fi scos la lumină cel mai cumplit scenariu posibil, cel

care mă durea cel mai tare. N-avea niciun sens. Heather nu candidase pentru bursă. Oare? Nu spusese niciun cuvânt despre asta. Cum de pe ecran era numele ei?

M-a lovit o realizare bruscă și categorică: *N-am câștigat.*

Am încercat să privesc din exterior, de la distanță, dar durerea era prea mare. Mă ținea legată de corpul meu. Am simțit eșecul ca și cum cineva mi-ar fi deschis cutia toracică, ar fi vârât mâna înăuntru și mi-ar fi strâns inima.

Ratasem din nou. Acum, tatăl meu n-avea să fie altceva decât un cadavru îngropat într-o groapă din orașul ăla de rahat pe care-l ura. Un om mic și neînsemnat pentru vecie. Avea să dispară în neant.

Tot ce făcusem ca să ajung aici – nimic nu mai conta. Dr. Garvey, brațele lui cuprinzându-mă, trăgându-mă în jos…

Ușa de la apartament s-a deschis.

— Jess, ești acasă?

Era Heather. Am încremenit. Pereții camerei mă apăsau tot mai puternic.

— Aici erai!

A intrat în camera noastră practic țopăind, purtând un pulover roșu, strălucitor, imprimat cu bomboane Sweetheart, ideea ei de glumă îndrăzneață. Dar poate că în seara asta chiar avea să fie încoronată Miss. Poate că avea să primească totul.

— Jess, am cele mai nebunești vești!

Simțeam prezența ei în cameră ca pe ceva amenințător. Ca un pistol lipit de tâmplă. *Fără mișcări bruște.*

Am închis laptopul.

— Ce?

Când a vorbit, am avut o senzație de *déjà vu.* Ca și cum aș mai fi fost aici, de o mie de ori, și știam exact cum o să decurgă totul.

— Am câștigat imitația aia de Fulbright. Tocmai am aflat. Îți vine să crezi?

Când n-am spus nimic, prea sufocată de emoție, și-a dat ochii peste cap.

— Știu, știu, e de super-tocilari! Sincer, era mult mai aproape de ce faci tu decât de mine. Am aplicat la întâmplare, pentru că mi-am zis: de ce nu? Suntem în mijlocul unei crize nenorocite și oricum nu sunt locuri de muncă. Toată lumea face studii postuniversitare ca să aștepte să treacă asta.

— Cum? am șoptit.

Cum reușise? Cum reușise să fure lucrul pe care mi-l doream cel mai mult? Avea note medii. Nu era nemaipomenit de priceputǎ la scris. *Cum, cum, cum?*

Heather s-a trântit pe pat și mi-a aruncat o privire scurtă.

— O să aleg să nu mă simt ofensată. Sunt deșteaptă, să știi. Nici măcar n-aș fi știut de bursă dacă nu m-ar fi căutat profesorul ăla.

M-am răsucit pe scaun.

— Ce profesor?

— Ăla celebru. Știi tu, ăla pe care-l iubești.

Heather a pocnit din degete.

— Garvey. Pur și simplu a venit la mine după curs și mi-a spus că sunt foarte înzestrată și că ar trebui să mă gândesc să depun dosarul pentru bursă. Mi-a scris chiar și o recomandare.

Dr. Garvey? Dintr-odată totul a devenit clar. Nu putea avea decât un singur motiv în spate.

M-am revoltat.

— Ai mers la cină?

Heather s-a încruntat.

— Ce cină?

— Cu doctorul Garvey, am spus eu.

Ne-o făcuse amândurora. Nu-mi venea să cred.

— Ce scârbos! a spus ea. De ce să iau cina cu el? E bătrân. Și, gen, e profesor.

Am înghețat. Dr. Garvey n-o pusese pe Heather să ia cina cu el? N-o obligase să meargă la el acasă, să se pună în genunchi pe patul lui?

Heather nu mă mai privea. Stătea în pat cu picioarele sprijinite de perete și scria mesaje pe telefon.

Dr. Garvey îi dăduse o scrisoare de recomandare pur și simplu pentru că o considerase capabilă.

Nu știam ce mă mai ținea în viață, acum că inima îmi era în afara corpului.

— Oricum, e o prostie, știu, a spus Heather, aruncându-și picioarele jos din pat. Dar mama s-a bucurat și așa am ceva de făcut câțiva ani. Și aveam nevoie de niște vești bune. A fost un semestru surprinzător de nasol. Apropo de asta, Caro nu și-a găsit un băiat cu care să vină la bal, nu-i așa? Nu de alta, dar e ultima persoană pe care vreau s-o văd în seara asta.

Ar fi trebuit să întreb *de ce?,* sau *ce-i cu voi?* A rămas tăcută, așteptând s-o fac. Dar n-am putut să-mi mișc buzele.

Heather a făcut semn cu mâna, ca și cum ar fi alungat negativitatea.

— Faza cu bursa asta e că aproape îți garantează un loc la orice școală vrei. Poate că o să merg la *Haaa-vard.*

A mimat că-și scoate un monoclu de pe ochi.

— Cu toți oamenii ăia superinteligenți și cu băț în fund. Știu că tu așa ai face. Întotdeauna ai fost obsedată. Sau poate Oxford, și atunci o să pot merge la teatru la Londra oricând am chef.

A bătut din palme.

— Bine, eu mă duc să-mi fac părul înainte de bal. Mama a spus că am voie orice ca recompensă. Vrei să vii și tu?

Ea nu știe, mi-am amintit. Cumva, am reușit să dau din cap că nu.

— Huo! Bine. Sunt sigură că ai de învățat ceva foarte important sau ceva de genul. Petrecerea începe diseară la subsol, nu uita. Ar fi bine să fii acolo.

Dintr-odată, Heather s-a întins și m-a îmbrățișat. Am înțepenit în brațele ei, dar n-a părut să observe. S-a tras înapoi, m-a strâns de umeri și a zâmbit.

— Nu știu de ce te porți ciudat, dar asta o să fie cea mai frumoasă noapte din toate timpurile. O să sărbătorim, bine? Și, uite, știu că suntem rivale la bal, așa că…

Mi-a făcut cu ochiul și mi-a zâmbit poznaș.

— Fie ca cea mai bună femeie să câștige!

După ce-a trântit ușa, mi-am luat laptopul și l-am dat de perete. S-a lovit puternic de podea, iar ecranul s-a desprins de tastatură. M-am uitat la el. Laptopul pe care-l cumpărasem cu un card de credit pe care nu mi-l permiteam. Am căzut în genunchi și am plâns. Simțeam fiecare respirație ca și cum aș fi scos cioburi de sticlă pe gât.

Totul îmi fusese smuls într-o singură clipă. Heather mă învinsese și nici măcar nu se chinuise. Ca întotdeauna, ea ieșise învingătoare, iar eu eram pe locul doi. Trebuia să scap de durerea asta. Avea să mă distrugă, să mă ardă din interior.

Am căutat prin sertarul biroului până am găsit punga de plastic cu Adderall. Am deschis-o și mi-am turnat pastilele în gură. Le-am înghițit cu whisky din sticla pe care Heather o ținea în dulapul ei.

Nu era suficient. Aveam nevoie să evadez cu adevărat.

Am răscolit prin dulapul lui Heather, căutând în el orice altceva ar fi putut să-mi alunge sentimentele. În sertarul de jos am găsit o sticlă portocalie pe care scria în chineză. Am recunoscut pastilele de slăbit ale lui Courtney. Heather i le fura mereu, spunând că *trebuie s-o salvăm de ea însăși.* Dar era inutil. Mama lui Courtney îi trimitea altele prin curier rapid ori de câte ori îi lipseau. *O femeie rea,* spunea Heather. În ce hal pot ajunge *unii părinți.* Dar ce știa Heather despre părinți răi, sau despre cât de greu apasă așteptările, sau despre cum e să vrei mai mult pentru cineva, să vrei *să fii* mai mult pentru cineva? Părinții lui Heather nu făceau altceva decât s-o adore. Ce știa ea despre orice?

Am desfăcut capacul și mi-am turnat micile pastile albe în palmă, apoi am înghețat și m-am gândit la tata, la toate dățile în care-l văzusem făcând exact același lucru și locul unde ajunsese din cauza asta.

Apoi m-am gândit la doctorul Garvey și la viața pe care ar fi trebuit tata s-o aibă.

Am luat pastilele și le-am înghițit cu whisky.

După un timp, vederea mi s-a încețoșat și m-am clătinat. M-am prins de scaunul de birou al lui Heather. Începeam să simt efectele de la cocktailul de medicamente. Funcționa: tăia din tristețe, din groază. Însă în loc să simt o amorțeală calmă, golul din pieptul meu se umplea de furie.

Nu furie. *Turbare.*

Dr. Garvey se folosise de mine. Profitase de cât de mult însemna bursa pentru mine, își arătase puterea și autoritatea fluturându-mi scrisoarea prin față, totul doar ca să obțină ce voia.

Pulsul mi s-a accelerat. Și *Heather.* Ei totul îi ieșise bine. Normal. Dr. Garvey o abordase din senin, o ocazie la care oameni ca mine doar visau. O tratase așa cum ar fi trebuit, ca pe o studentă, folosindu-și puterea și autoritatea ca să ajute, nu să rănească. Pentru Heather Shelby, lumea funcționase așa cum trebuia să funcționeze. De ce ea și nu eu? Patru ani în care Heather primise totul. Chi Omega. Un BMW de ziua ei. Rochii frumoase. Lui Heather nu-i era niciodată teamă de viitor, nu-i fusese niciodată teamă să spună ce gândește, nu-i fusese niciodată teamă că nu merită să fie ascultată. Heather avea doi

părinți iubitori și un viitor luminos. Heather luase bursa. Heather primise pe tavă un loc la *Harvard.*

Furia clocotea și se ridica în mine, înaltă ca un tsunami. Ar fi trebuit să câștigi dacă erai cel mai bun, dar Heather cumva păcălea sistemul, dezechilibra balanța. Ea era cea care merita să i se smulgă totul. Ea era cea care merita să rămână fără nimic. Nu eu.

Gândurile mele se confundau într-o singură dorință: voiam să-i smulg tot ce avea. Voiam s-o pedepsesc, să șterg tot ce se întâmplase pe nedrept. Totul până în prima zi, în primul an de facultate.

M-am uitat la pozele prinse pe panoul de plută de deasupra biroului lui Heather. Noi șapte, zâmbind. În anul doi, Myrtle Beach, având valurile în spatele nostru. Anul al doilea, mâinile mele și ale lui Coop împreunate, secretul nostru. În primul an, șapte fețe rotunde în dreptul East House.

În toate, lumina părea să strălucească în mod special asupra lui Heather. Ea era în centrul grupului. În centrul atenției, cu teatralitatea și încrederea ei nestrămutată în sine.

Am smuls fotografiile de pe perete și am înfipt cu putere un pix în fața lui Heather, zgâriind-o, ștergând-o, distrugând locul din lumina reflectoarelor pe care-l primise pe nedrept. Am zgâriat pozele, acoperind-o pe ea cu X-uri, și m-am simțit *atât de bine...*

Am apăsat și mai tare, până când pixul a străpuns fotografia și a lăsat urme pe biroul de dedesubt. Fără Heather aș fi putut avea atât de multe! Chi Omega, Amber Van Swann, bursa, Harvard. M-aș fi mutat la Washington, aș fi devenit o persoană importantă, cum ar fi vrut și tata să ajungă.

O *uram.* Ăsta era adevărul extras din viața mea ascunsă, un sentiment care-mi clocotea în inconștient de patru ani și doar se intensificase.

M-am holbat la poze, la fața lui Heather, distrusă cu urme sălbatice, ca de blestem.

Nu era suficient.

Totul se dezlănțuia acum. Simțeam cum amețeala mă cuprinde și încearcă să mă tragă în jos. M-am împleticit în camera lui Caro și m-am pocnit de cadrul ușii, apoi m-am redresat. Am încercat să apuc sertarul biroului, am ratat și am încercat din nou. L-am deschis și am căutat cu stângăcie

foarfeca. Argintie, aproape cât antebrațul meu, cu vârfuri îngemănate, ascuțite ca niște lamé. Pentru albume cu pozele noastre, bineînțeles, pentru că numai Caro putea să facă genul ăsta de lucruri.

Am reușit să ajung înapoi în camera mea și am dus fotografiile distruse pe biroul lui Heather. Am desfăcut foarfecele și am tăiat, iar și iar, retezând-o pe Heather în bucăți.

O *uram.*

Voiam să dispară.

Voiam să moară.

Întorceam gândul întunecat pe toate părțile în minte. Dacă ea ar fi murit, lumea ar fi ajuns la echilibru. Puteam să am în sfârșit ce-mi doream. Puteam să fiu *cea mai bună, să fiu pe primul loc, să fiu câștigătoarea.*

Am tăiat-o până când pe biroul ei n-au mai rămas decât niște resturi. Dar tot nu era de ajuns.

Îmi venise o nouă idee. Una care putea să restabilească echilibrul, să îndrepte greșelile, să ia înapoi ce-mi furase Heather. Era crudă, cumplită, dar pe măsură ce mă lăsam cuprinsă de furie, știam că aveam s-o fac. Ca s-o pedepsesc pe ea și să-l pedepsesc și pe Dr. Garvey. Pe toată lumea.

Am aruncat foarfeca lui Caro pe biroul lui Heather și am măturat resturile de fotografii în sertarul biroului ei.

Apoi am ieșit pe ușă în noapte. Și, pentru prima dată după mult timp, dețineam controlul.

CAPITOLUL 31

ACUM

Acolo mi se oprea filmul de fiecare dată. Acolo se întuneca pe de-a-ntregul. Asta nu înțelegea Eric. *Ies pe ușă în noapte și dețin controlul. Ies pe ușă în noapte și dețin controlul.* Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am trezit pe podea, cu razele soarelui care intrau prin ferestre, cu mâinile și rochia pline de sânge. Sânge uscat în râulețe cu miros de fier. O mărturie a durerii înscrisă pe corpul meu ca un avertisment într-o limbă întunecată pe care n-o înțelegeam.

Ce făcusem?

Răspunsul era îngropat în hăul negru. Vreme de zece ani, am știut că nu înregistrasem ceva important din noaptea aia, că-mi distrusesem amintirile cu whisky și droguri, că sunt cu adevărat fiica tatălui meu. Și, vreme de zece ani, refuzasem să privesc, disperată să nu ating rana, la fel de dureroasă acum ca atunci.

Cu excepția unei singure ocazii.

La un an după ce am absolvit, imediat după ce Mint mă părăsise și mă transformasem în cea mai proastă versiune a mea în mijlocul unei restaurant, m-am întrebat: de ce anume sunt capabilă, de fapt? Cine eram cu adevărat sub toate straturile, când nimeni nu mă privea? Unde erau limitele mele?

M-am dus la o terapeută. O terapeută de lux din New York, care avea o canapea închisă la culoare și pereți liniștitori, zugrăviți neutru. *Cine eram cu adevărat?* Mi-a spus că răspunsul mă aștepta în spațiile întunecate. A vrut să exploreze momentele în care timpul mergea pe repede înainte. Eram o țesătură alcătuită din lumină și întuneric, spunea ea. Mi-a spus să am încredere în ea.

A fost o greșeală. I-am povestit despre noaptea în care murise Heather, despre ce făcusem cu fotografiile, despre ce îmi doream să se întâmple. Vedeam cum mina atentă i se fărâmă în timp ce ascultă, vedeam suspiciunea amestecată cu curiozitate în timp ce creionul ei zgâria suprafața blocnotesului. Mi-a spus că pierderea cunoștinței era ca și hăul negru, o modalitate de a

reprima. Voia să știe ce se află înăuntru. Dar eu nu-mi aminteam, oricât de mult m-aș fi străduit. Întunericul era impenetrabil.

Așa că m-a hipnotizat. Ca Orfeu care o scoate pe Euridice din infern, i-am urmărit sunetul vocii până în camera mea de cămin din noaptea de Sfântul Valentin. Am văzut laptopul stricat, am simțit rochia roz care-mi îmbrățișa șoldurile și am simțit cum ard de furie. Totuși, amintirile nu ieșeau la suprafață. Filmul se încheia în continuare tot la *ies pe ușă în noapte și dețin controlul.*

N-am reușit să descoperim nimic. Am încetat să mai merg la ea.

Apoi, la o săptămână după ultima noastră ședință, m-am trezit dintr-un vis și am știut că mă întorsesem, că îmi *aminteam.* Dar acum, trează fiind, pierdusem firul. Singurul lucru care rămăsese era o singură convingere scoasă la suprafață din întuneric: făcusem ceva de neiertat. Ceva rău față de Heather. Ceva ce mintea mea era disperată să țină ascuns.

Și ascuns l-am și ținut. M-am dedicat din nou, cu o fervoare reînnoită, să fiu Jessica Miller cea perfectă, femeia de un succes nemaipomenit, calmă și frumoasă din toate punctele de vedere. O femeie de neatins. Aveam nevoie ca toată lumea de la Reuniune, toți colegii mei, să-mi reflecte acest adevăr, ochii și cuvintele lor să fie ca niște oglinzi care arată imaginea corectă. Era cel mai important, mai important decât orice s-ar fi întâmplat cu Mint, Coop sau Caro. Era vorba de viață și de moarte.

Iar acolo, în cel mai important moment al meu, începeam să dau greș.

— Jess.

În privirea lui Caro citeam trădare, bănuială. *Teamă.*

— Ce-ai făcut?

Iat-o pe Caroline Rodriguez cum în sfârșit citește bine pe cineva, cum în sfârșit e dispusă să creadă ce-i mai rău și, în plus, despre cea mai bună prietenă a ei. Ce moment extraordinar de prost!

A vorbit așa tare încât jucătorii de fotbal s-au oprit din sărbătorit, s-au întors și ne-au privit fix. Cei mai apropiați de noi din mulțime au amuțit. Brusc, inevitabil, eram în lumina reflectoarelor.

Frankie s-a îndepărtat de jucători și s-a îndreptat spre partea din spate a carului alegoric.

— Ce faceți, fraților? Vă dați în spectacol!

— Jessica era pe cale să explice că e o psihopată ciudată și că a ucis-o pe Heather, a spus Courtney mulțumită de sine.

Ah, cum se învârtise roata.

Frankie s-a întors spre mine.

— Ce tot spune?

— Tu ai tăiat pozele, Jessica? Da sau nu?

Eric m-a urmărit cu o privire fixă, fără să clipească. Ca și cum toate eforturile lui ar fi dus la acest moment.

— Da.

Caro a tras aer în piept.

— Oprește-te! m-a implorat Coop. Nu le datorezi nimic.

— Despre ce vorbești?

Mint s-a întors spre Coop și și-a mijit ochii.

— Ce știi tu despre ea și nu știu eu?

Nu mai suportam. Trebuia să plec. M-am uitat peste balustradă la mulțimea care mă privea, urmărind ca niște voyeuri scena îngrozitoare care se desfășură.

— Ai candidat pentru bursa Duquette? a insistat Eric.

Nu mai avea rost să neg.

— Da.

— Jess…, a șuierat Coop.

— Ți-a dat profesorul John Garvey o scrisoare de recomandare, cum a făcut și cu Heather?

— Nu ca a lui Heather.

— Dar ți-a dat o scrisoare?

— O scrisoare, am fost de acord.

De data asta vocea lui Eric a răsunat puternic, întrebarea lui tunând peste marea de roșu și alb fără să fie nevoie de microfon. Peste tot, fețele din mulțime se întorceau spre noi. Ce spectacol, ce reprezentație, ca în visele mele cele mai frumoase! Vedeta Reuniunii, nu alta.

— Mi-ai ucis sora?

Doar că, în viața reală, eu eram personajul negativ, nu eroina, întreaga mulțime s-a încordat, așteptând răspunsul.

Am întâlnit privirea imploratoare a lui Coop. Ochii lui Mint erau duri și reci. Ai lui Caro – plini de groază.

Era îngropat în hăul negru, învârtindu-se în interiorul meu, un întuneric care creștea, devorând lumina: ceva de neiertat, ceva rău.

Am omorât-o pe Heather?

Nu puteam să privesc. Așa că am făcut singurul lucru pe care instinctul îmi strigase să-l fac din clipa în care-l zărisem pe Eric la petrecere.

Am sărit peste balustradă, aterizând greu pe stradă, și m-am împins în mulțime.

Oamenii s-au dat înapoi, ca și cum atingerea mea ar fi fost otrăvită. De departe, cineva a strigat:

— Opriți-o!

Am fugit mâncând pământul.

CAPITOLUL 32

FEBRUARIE, ULTIMUL AN

M-am trezit în lumina caldă și blândă a soarelui. Îmi dădeam seama, chiar și cu ochii închiși, că lumea era plină de lumină. O simțeam pe față, simțeam strălucirea prin pleoapele închise. Lumina soarelui mi-a ajuns în interior, în piept, și m-a umplut de pace. Mă simțeam ca și cum m-aș fi trezit într-o sâmbătă dimineață, în copilărie, cu dormitorul plin de soare, fără nicio grijă pe lume, neavând altceva de făcut decât să mă joc. Uneori îmi doream să pot da timpul înapoi, să fiu din nou mică, să rămân pentru totdeauna în trecut.

Am deschis ochii.

Ferestre înalte se uitau la mine. În afara lor se vedeau ramurile unui copac fără frunze, dar luminate de soare. Arăta aproape ca o zi de vară și, pentru o clipă amețitoare, am crezut că am călătorit în timp.

Dar cunoșteam ferestrele acelea. Și, sub ele, rândurile de șevalete. Mese de lucru și tuburi de vopsea, pensule pe jumătate spălate de studenți leneși. Era atelierul de artă, iar eu zăceam pe podea. De îndată ce mi-am dat seama unde mă aflu, mușchii au început să mă doară.

Ce căutam aici?

M-am sprijinit de podea și am înghețat. *Mâinile mele.* Erau acoperite cu ceva uscat, ceva care se lipea un pic de lemn. Le-am ținut în dreptul ochilor și mi-am înăbușit un țipăt. Erau acoperite de sânge, de parcă le-aș fi înmuiat în vopsea, culoarea roșie uscându-se și lăsând urme ce șerpuiau până la coate. Palmele și degetele mă usturau de durere.

M-am uitat în jos la rochia mea roz pentru bal. Era plină de sânge. Mi-am privit coapsele, genunchii. Eram acoperită de sânge gros și uscat. Oriunde mă uitam, începea durerea. O durere usturătoare, înțepătoare.

Ce naiba făcusem aseară?

M-am așezat, cu capul în mâini, cu vederea tot mai neclară. Dintr-odată, lumina soarelui care pătrundea prin ferestre nu mai

era liniștitoare, ci dușmănoasă. Mi-am adus aminte atât de brusc încât parcă aș fi primit un pumn în stomac: Heather câștigase bursa. Primise o scrisoare de recomandare de la Dr. Garvey. N-aveam să mai ajung la Harvard niciodată.

Doamne! Mi-am amintit că luasem Adderall și pastilele de slăbit și turnasem whisky peste ele. *Ce fusese în capul meu?* Am simțit o strălucire de panică – ciopârțisem fotografiile. Trebuia să mă întorc, să strâng bucățile înainte ca Heather să-și deschidă sertarul și să descopere ce făcusem.

Dar ce anume făcusem? Mi-am pierdut cunoștința după ce am plecat din cămin, fără îndoială din cauza cocktailului de pastile și whisky. Nu-mi puteam aminti nimic. M-am uitat în jos la mine. De ce arătam de parcă aș fi scăpat la limită de un criminal în serie? Și de ce mă aflam în atelierul de artă? Fusesem prea supărată pe Heather ca să dorm cu ea în aceeași cameră? Mai ajunsesem măcar la bal? Am simțit un gol în stomac gândindu-mă ce le-aș fi putut spune lui Mint și Frankie, lui Heather și Jack, când mi se rupsese filmul. Ascundeam prea multe secrete ca să mă îmbăt atât de tare. Era ca și cum aș fi jucat ruleta rusească cu viețile tuturor.

Ceva mi-a atras atenția. Pe jos, acoperit de amprente roșii, era un dosar maro. O bănuială teribilă a luat naștere în mine. M-am întins spre el și l-am deschis violent.

Înăuntru se afla cererea mea de înscriere la Bursa Duquette pentru Studii Postuniversitare.

Alături, sub antetul oficial Duquette, clasamentul candidaților întocmit de comisie. În cazul în care câștigătoarea refuza sau i se întâmpla ceva, Doamne ferește, aleseseră studenți pentru locurile doi și trei. M-am uitat fix la cele trei nume. Vedeam unde-mi trecusem degetele peste litere, acoperindu-le cu sânge.

Primul loc: domnișoara Heather Shelby. Locul doi: domnul George Simmons. Locul trei: domnișoara Katelyn Cornwall.

Ca un *déjà vu,* strălucirea descoperirii.

Nici măcar nu eram pe listă. Heather nu mă eliminase. Nici măcar nu fusesem pe aproape, nici măcar cu scrisoarea doctorului Garvey și cu notele mele impecabile, nici cu toți anii în care muncisem atât de mult. Orice aș fi făcut, nu se schimbase nimic. Nu eram suficient de bună.

Stăteam amorțită în timp ce timpul trecea, lăsând neputința să mă cuprindă: micimea vieții mele, toate momentele în care

încercasem în zadar. Dintr-un motiv oarecare, furia pe care o simțisem față de Heather, furia care mă împinsese să-i stric și să-i tai fotografiile, dispăruse în mod misterios. Poate pentru că acum știam că nu-mi smulsese visul din mâini. În realitate, nici măcar nu-l atinsesem vreodată.

Așa te simți când eșuezi cu desăvârșire.

Coloana mi s-a îndreptat, iar instinctul de supraviețuire mi-a revenit. Eram acoperită de sânge în mijlocul atelierului de artă. Țineam în mână cererea de bursă și documentele confidențiale ale comisiei, pe care, în mod clar, nu trebuia să le am și nu-mi aminteam cum le obținusem. Dacă ar fi intrat cineva, dacă m-ar fi prins cineva, aș fi încurcat-o rău de tot.

Făcusem ceva greșit aseară. Știam asta, simțeam convingerea care clocotea în mine. Trebuia să plec de acolo, trebuia să scap de hainele pătate de sânge.

Am rupt hârtiile și dosarul în bucăți cât mai mici cu putință, apoi am deschis cuptorul de ars ceramica și am așezat resturile în colțul cel mai îndepărtat, unde nimeni n-avea să le observe înainte să-l pornească. Cu inima bătându-mi cu putere, m-am furișat afară din atelierul de artă și am ieșit în lumina soarelui.

Era mult prea cald pentru luna februarie. Vremea parcă-și bătea de joc de tot ce mi se întâmplase, o amintire că lumea avea să-și urmeze cursul indiferent cât de distrusă mi-ar fi fost viața. M-am furișat repede, acoperindu-mi rochia cu brațele, tresărind de fiecare dată când auzeam un zgomot, disperată să nu dau peste nimeni. Ce puteam să fac? Era o duminică însorită, ceea ce însemna că toată lumea era afară. Iar eu mă aflam tocmai în cealaltă parte a campusului, departe de căminul meu.

Ideea mi-a venit într-o clipă de inspirație: *sala de sport.* Era chiar alături.

Am intrat cât de repede am putut, privind fix în pământ și căutând vestiarul fetelor. Înăuntru era o singură persoană, care se schimba într-un colț. M-am repezit la dușuri, am desprins rochia pătată de sânge și am răsucit robinetul cât să curgă cât mai fierbinte. Apa roșie a dispărut în spirală pe scurgere. Pârjolea tot ce atingea.

Am deschis ambalajul de plastic al unui săpun din acela fragil, ca de la hotel, și mi-am frecat mâinile, fața, genunchii și coapsele. Pe gresie au alunecat bule roșii. După ce a dispărut sângele, am văzut tăieturile de pe palme și coapse.

Ce naiba?

Nu conta. Trebuia doar să rezolv asta, iar apoi n-aveam să mă mai gândesc niciodată la noaptea trecută. N-aveam să mai fac nimic greșit pentru tot restul vieții, ca să mă revanșez pentru toate lucrurile pe care nu mi le puteam aminti.

Când am terminat, am luat un prosop și m-am înfășurat cu el, am luat altul și mi-am frecat părul, încercând să storc toată apa. Am deschis prosopul. Niște pete roșii extrem de slabe pătau albul materialului.

Într-o clipă, dinaintea ochilor mi-a apărut o imagine: *păr blond smuls, lipicios și roșu, lipit de cearșafurile albe.*

Nu... de unde venise? Era dureroasă, înfricoșătoare. Am îndepărtat-o.

Mi-a atras atenția o mișcare. În șirul de dulapuri, o fată înaltă și atletică și-a așezat hainele de sport pe bancă și a dispărut într-o baie. M-am repezit până acolo, am aruncat o privire în jur și i le-am înșfăcat. Mi-am pus cât de repede am putut tricoul prea mare și șortul larg, simțind amestecul de detergent de rufe și deodorant nefamiliar. Mi-am împins rochia însângerată și prosoapele pe fundul coșului de gunoi, apoi am dat buzna afară din sală, cale de un cvartal, încercând să nu mă gândesc la oamenii care se holbau. În cele din urmă, m-am forțat să încetinesc. Era drum lung prin campus până la Bishop Hall și nu puteam să alerg atâta, oricât de mult mi-aș fi dorit. Ar fi părut prea ciudat. Trebuia să mă comport normal.

Mi-am potolit respirația. Totul avea să fie bine. Eram plină de tăieturi, așa că era clar cum ajunsesem plină de sânge. Cum mă alesesem cu acele tăieturi – habar n-aveam, dar nu la asta mă gândeam acum. Aveam să îngrop noaptea aceea și orice alegere proastă pe care o făcusem. *Totul o să fie bine.* Mi-am repetat cuvintele la nesfârșit, ca pe o vrajă care se adeverește dacă e repetată de suficient de multe ori.

Aveam să mă întorc în apartamentul meu, să le spun lui Heather și Caro că mă duc la culcare, iar apoi chiar asta să fac, indiferent dacă se plângeau de bal și de toate bârfele pe care voiau să le disece, sau dacă Heather aducea vorba despre bursă, dorind să vorbească despre locul unde urma să meargă la anul. Aveam să închid ușa de la camera noastră de zi, să mă ascund sub pătură și să dorm până când totul dispărea, indiferent cât de mult ar fi durat: o săptămână, o lună, zece ani.

Totul avea să fie bine.

CAPITOLUL 33

ACUM

Am alergat, străbătând campusul, picioarele lovind pământul rapid și cu putere. Toți oamenii îmbrăcați în purpuriu – studenți și absolvenți – se holbau năuci la fata care sprinta, dar mie nu-mi păsa. Nu mă interesa decât să ajung într-un loc sigur, depășind mulțimea furioasă care cu siguranță era la doar câțiva pași în spatele meu.

Totul era atât de clar acum, atât de teribil de evident. Eu eram răufăcătoarea. Fusesem dintotdeauna. Așa se explica totul – de ce nu obținusem niciodată ce-mi doream, oricât de mult aș fi încercat. Nu din cauză că viața era nedreaptă, sau că nu funcționa așa cum trebuie. Înțelesesem pe dos în tot acel timp. Nu eram prințesa la ananghie – eram *vrăjitoarea.* Iar viața se desfășurase așa cum trebuia, dându-mi ceea ce meritam.

Am alergat cu toate puterile pe lângă oameni și m-am adâncit printre copaci, în faimoasa pădure Duquette, croindu-mi drum pe unde nu era niciunul.

Tu mi-ai ucis sora?

Adevărul împotriva căruia luptasem zece ani îmi răsuna acum în cap.

Poate că da.

Era posibil. În noaptea aceea o urâsem pe Heather cu atâta ardoare, cu atâta violență.

Și, dacă era să fiu în sfârșit sinceră, o urâsem cu mult înainte de asta, încă din primul an, când văzusem prima dată că totul îi venea atât de ușor, când fusese primită în Chi O iar eu fusesem nevoită s-o privesc cum sărbătorește alături de Courtney în sala de sport.

Crengile îmi biciuiau obrajii, dar am înaintat repede, tot mai repede, căutând un loc sigur.

Lacrimile mi se rostogoleau pe obraji, dar prea târziu. Încercasem atât de mult să fiu bună, să folosesc dragostea pe care o aveam pentru ea ca să înăbuș ura pe care o simțeam uneori. Dar ura mocnise mereu dedesubt. Mocnise până în

noaptea în care dăduse în clocot, în noaptea în care furase *singurul* și cel mai important lucru, *singurul lucru* pe care ar fi trebuit să fie imposibil să mi-l ia.

Probabil am omorât-o.

Asta ascundea golul de memorie. Pierderea cunoștinței, hăul întunecat: două mecanisme de apărare. La fel ca amintirea de la opt ani cu tata care-mi spunea că-și urăște viața, pe care mintea mea o ținuse ascunsă în siguranță timp de paisprezece ani, chiar dacă otrava ieșise lent de-a lungul timpului, modelându-mă treptat.

Totul avea sens. Tăieturile și sângele pe care le găsisem în dimineața următoare pe mine. Certitudinea ciudată că făcusem ceva de neiertat. Ei bine, iată-l aici, adevărul dezgropat în sfârșit din întuneric.

Am omorât-o.

Mi-a devenit clar unde trebuie să merg. Mai alergasem o dată prin campus, disperată și orbită de lacrimi – în primul an, în Weekendul cu Părinții, în ziua în care Heather primise BMW-ul și eu primisem plicul roșu.

Turnul Blackwell se ridica în fața mea, turla lui neagră străpungând cerul. Am alergat până am ajuns la ușile duble masive, le-am deschis și am găsit scara întortocheată, după care am urcat cât de repede am putut.

Sus, sus, tot mai sus. Până în vârful turnului. Ca un răufăcător care se ascunde de o gloată furioasă.

Am dat buzna în magazia ascunsă, unde studenții obișnuiau să fumeze iarbă și să facă sex, toate lucrurile interzise care cândva păreau atât de rele, și… m-am oprit brusc. Încăperea era plină, de la un perete la altul, cu resturi de mobilă, cutii de carton și teancuri de ziare vechi. Vedeam scaune de clasă, birouri stivuite pe o parte, canapele învechite din holurile căminelor. Nu mai era un loc pentru rebeli, ci o groapă de gunoi. Nimic nu mai era la fel la Duquette, nici măcar asta.

Nu-mi păsa. M-am furișat prin labirint, rostogolindu-mă peste o canapea, până când am aterizat în mâini și genunchi pe podea, în fața peretelui de ferestre.

Eram singură și în siguranță, în sfârșit. După ce m-am gândit la asta, am început să tremur și am simțit cum mă arde fiecare mușchi din cauza alergării. Mi-am dus genunchii la piept, legănându-mă înainte și înapoi, încercând să mă liniștesc.

Nu-mi aminteam că aș fi înjunghiat-o pe Heather, dar *era posibil* s-o fi făcut. Trebuia s-o fi făcut, și eram prea îngrozită ca să-mi dau voie să-mi amintesc, să trag cortina și să mă uit la adevăratul meu chip.

Unul dintre voi e un monstru care se ascunde în spatele unei măști.

M-am oprit din legănat și am privit pe fereastră. Eram atât de sus încât puteam să văd aproape tot campusul. Parada se apropia. Asta însemna că…

Am râs cu voce tare când mi-am amintit: Turnul Blackwell era locul unde se termina traseul paradei, unde rectorul își ținea discursul. Toți ochii mulțimii, fotografii și camerele video urmau să fie îndreptați chiar aici. Spre mine.

Parcă *aș fi vrut* să fiu prinsă.

Am privit parada cum se apropie și m-am gândit la asta. Crezusem că sunt obsedată de Reuniune pentru că era al doilea act din spectacol, perfect pus în scenă, iar eu voiam să fiu admirată și invidiată măcar o dată în viață. Dar dacă era mai mult de atât? Dacă în tot acest timp existase un alt complot, orchestrat de sinele meu din umbră, de Jessica Miller din subteran, care era capabilă de lucruri pe care nu mi le puteam închipui?

Ultimul lucru pe care mi-l spusese terapeuta fusese un avertisment:

— Ascultă-mă, Jessica. Adevăratul tău sine, oricare ar fi el, va obține până la urmă ce vrea. Chiar dacă realizezi asta sau nu. Subconștientul ăsta face întotdeauna. N-ai prefera să știi? Nu vrei să vezi ce se întâmplă? Trebuie să te împaci cu tine însăți.

Avea dreptate. Poate că asta era ceea ce adevărata Jessica, cea care ieșea la iveală când eram prea beată, care exista în momentele reprimate, își dorise de la bun început. Să fie prinsă. Să fie pedepsită. Și acum, în sfârșit, ne împăcaserăm. Toate relele făcute de ea erau ale mele.

Nu puteam să respir. Aerul din încăpere era prea gros, greu de praf, și nu puteam să-l forțez să intre în piept. Trebuia să fac ceva.

M-am uitat la scaunele stivuite în colț, apoi la fereastră, și m-am năpustit, trăgând un scaun spre ea. Mi-am adunat toate puterile, l-am ridicat și am izbit în geam.

Nimic. Am lovit din nou cu scaunul și aproape că m-am îndoit din cauza lipsei de aer. Am lovit fereastra iar și iar, până când brațele au început să mă doară și, în cele din urmă, am auzit un zgomot și am văzut cum crăpătura se întinde pe geam ca un fir dintr-o țesătură care se destramă.

Am ridicat scaunul și l-am repezit cu putere peste crăpătură. Fereastra s-a spart. Am zdrobit cioburile, luptându-mă cu o senzație de *déjà vu* extrem de ciudată. Simțeam că fiecare gest era o mișcare pe care o mai făcusem înainte.

Un vânt rece a intrat în cameră. Am inspirat adânc, iar aerul proaspăt mi-a umplut pieptul, umflându-mi plămânii. Gata, așa era mai bine. Acum puteam să respir.

Pe măsură ce mă apropiam de marginea ferestrei, sticla îmi scârțâia sub pantofi. Am privit în jos spre Campusul Purpuriu. Inima a început să-mi bată și mai tare. Părul îmi flutura ca un steag în urmă. Nu mai eram brunetă ca pe vremea facultății, ci blondă, ca Mint și Courtney, ca Jack și Heather. Mi-am întins brațele. M-a cuprins un calm ciudat care m-a făcut să mă gândesc la Eric. Un calm care provenea din faptul că nu mai aveam nimic de pierdut.

Iubisem atât de mult locul ăsta. Fusese o evadare, o lume deschisă, plină de posibilități. Distrusesem totul, desigur, dar nu la asta mă gândeam acum. Mă gândeam doar la cât de bine mă simțeam să mă întorc acolo unde începuse totul, unde magia vechii mele fericiri încă mai pulsa ascunsă în pământ.

Am pășit cu ambele picioare pe pervazul ferestrei. Cerul era așa de albastru! Puteam să jur că simt mirosul magnoliilor, un miros tare și dulce, care mă atrăgea spre ele.

Chiar îmi plăcuse. Jur că-i iubisem *pe ei,* pe prietenii mei, chiar și atunci când nu-i iubisem. Dar luasem numai hotărâri proaste, îmi dădeam seama de asta acum. Din ziua în care East House îmi apăruse în fața ochilor pentru prima oară, și probabil cu mult înainte. Băiatul nepotrivit. Specializarea greșită, cariera greșită, obsesiile greșite, aliațele greșite. De Ziua îndrăgostiților făcusem cea mai proastă alegere posibilă, făcusem ceva de la care nu mai exista cale de întoarcere.

Îmi părea așa de rău. Speram ca ei să-și dea seama de asta.

— Ce naiba...

CAPITOLUL 34

APRILIE, ANUL DOI

— …faceți, copii?

Proprietarul benzinăriei, un bărbat cu părul cărunt, îmbrăcat în salopetă, a ieșit în prag, fluturând o batistă roșie spre noi.

— Rahat! a spus Frankie. Grăbiți-vă, oameni buni! Nu pot să am probleme…

— *…sunt în echipa de fotbal,* am încheiat cu toții fraza pentru el, imitându-i inflexiunea.

— Știi, Frankie, a spus Heather scrijelind ultima literă, chiar încep să mă cam satur de toată chestia asta cu fotbalul. Toată ziua numai antrenamente, n-ai voie niciodată să te distrezi… Chiar ar trebui să-ți găsești un hobby care să se potrivească mai bine cu stilul meu de viață.

— Stilul tău de viață implică vandalism la scară redusă?

Heather a sărutat lama briceagului, apoi i-a trimis o bezea lui Frankie.

— De ce arată proprietarul stației de benzină ca un figurant dintr-un film cu gangsteri din anii ’50? a întrebat Caro. Ne-am strecurat printr-o gaură de vierme și am călătorit înapoi în timp?

— Mai faci vreo referire la *Star Trek* și o să încep să-ți spun Eustice, am avertizat-o.

— Dar Micuța are dreptate.

Mint și-a pus ochelarii de soare ca o adevărată vedetă de cinema.

— Ar trebui să plecăm de-aici, barosanilor. Să-i dăm talpă până nu apar sticleții.

— Tocilari.

Jack ne-a făcut semn cu mâna.

— Și toată lumea de la școală crede că sunteți atât de tari!

— Stați o secundă… Așa, gata!

Coop s-a ridicat de pe banca de picnic și și-a închis briceagul. — Ați cerut nemurirea? Ei bine, iat-o chiar aici! Clătiți-vă ochii. Ne-am uitat toți șapte la blatul mesei, unde Coop sculptase un

mesaj cu puțin ajutor din partea lui Heather, care nu suporta să nu fie în centrul atenției: *EH7 au fost aici.*

— E sublim, a spus Heather. Trebuie să mă felicit.

— Clasic, a spus Jack. Concis.

— Se vede măiestria, a fost de acord Mint. Știu că suntem cu toții nemaipomenit de surprinși de Coop – știe să mânuiască un cuțit!

— Și-a mai dat și altcineva seama că tocmai ne-am semnat unde s-a comis o infracțiune? am întrebat.

— Ăă, oameni buni?

Caro s-a uitat peste umăr.

— Vine proprietarul.

— Rahat, a spus Coop și s-a pus în mișcare. *Fuga!*

Heather a țipat și am luat-o la fugă prin parcare spre locul unde ne lăsaserăm mașinile. Băieții s-au îngrămădit în Range Roverul lui Mint, iar noi, fetele, în decapotabila lui Heather.

Heather a turat motorul și i-a trimis o bezea proprietarului benzinăriei.

— Sunteți niște delincvenți, copii! a strigat el, fluturându-și batista după noi.

— Ne pare foarte rău! a spus Caro în timp ce Heather a dat cu spatele și apoi a pornit în trombă după Mint.

— Ba nu, nu ne pare rău! a strigat Heather făcând semn cu mâna înapoi. Am adus numai îmbunătățiri!

Am trecut pe șosea, care în Myrtle Beach era un drum cu două benzi paralel cu coasta. Soarele apunea, aruncând o lumină mai moale, aurie. La fiecare interval liber dintre case vedeam oceanul și valurile care se rostogoleau. Vântul sărat ne biciuia părul.

În fața noastră, Jack s-a aplecat pe geamul mașinii lui Mint și a strigat în semn de victorie. Heather i-a răspuns și ea cu un urlet.

— Ești nebună, i-am spus, scuipând părul care-mi intrase în gură din cauza vântului.

— E *vacanța de primăvară.* Știi că te iubesc foarte mult, *domnișoară Zece-pe-linie-sau-Hara-Kiri,* dar încearcă să te relaxezi măcar o dată în viață.

Caro a pufnit la cuvintele lui Heather, întorcându-se pe scaunul pasagerului ca să-mi zâmbească. Părul negru îi zbura peste umeri, revărsându-se pe bancheta din spate.

— Nu sunt încordată, am spus. Sunt foarte relaxată.

— Ha! Mint mi-a spus altceva.

Am privit ceafa lui Heather.

— Acolo! a țipat Caro, arătând spre conacul de pe colț.

— Nu se poate, am răsuflat eu. E imens.

Heather a fluierat.

— Ei bine, complimente doamnei Minter!

S-a întors pe scaun și mi-a făcut cu ochiul.

— Orice ar fi, ține cu dinții de el.

Mașina lui Mint a intrat lin pe alee. Heather l-a urmat, oftând dramatic în timp ce trăgea plafonul decapotabilei răsucind maneta.

— Să mă ajute Dumnezeu cu mașina asta! Am neapărată nevoie de una nouă.

— E un Audi, am spus, deschizând portiera.

— Da, și deja are vreo patru ani.

Am întâlnit privirea lui Caro. Amândouă am început să râdem.

— Ce? a întrebat Heather. Ce-i așa amuzant?

Coop a alergat spre noi.

— Jess, o să-ți placă asta. În spate e o terasă care dă chiar spre ocean.

Frankie a deschis portbagajul lui Mint.

— De ce îi spui lui Jess și nu mie? Și mie îmi plac terasele.

— Pentru apusurile de soare, a spus Coop, ca și cum Frankie ar fi fost idiot. Ca să poată desena.

Mint și-a legănat geanta pe umăr și a ridicat o sprânceană:

— Desenezi?

— Eu nu… E doar un hobby, am spus.

Caro s-a împiedicat și aproape a căzut.

— Nu mai știi că anul trecut ea a desenat tot carul nostru alegoric? Castelul? A fost atât de multă muncă…

— Ce scârbos. Nimeni nu lucrează în vacanța de primăvară, a spus Heather. Iar aici sunt incluse și hobbyurile.

— Eu vreau dormitorul mare!

Jack a fugit spre ușa din față, apoi s-a întors cu un zâmbet poznaș pe chip.

— Suge-o, Mint. Legea primei posesii!

Fața lui Mint a pălit.

— E, na? Ia stai așa…

Frankie și-a dat ochii peste cap.

— Jack sigur s-a dus la istorie doar ca să poată cita legi vechi și obscure ca să obțină ce vrea.

— Puteți face cu rândul, a propus Caro, brokerul de pace.

— Jack, l-a avertizat Heather. Știi că Mint și Jess au nevoie de intimitate. Sunt niște flori sensibile. Lasă-i pe ei.

Am roșit. *Jessica Miller cea sensibilă și încordată.*

M-am uitat la ocean, care se întindea tumultuos în spatele casei.

— Știți ceva? Mă duc să fac baie. În pielea goală.

— Poftim?

Jack s-a oprit din fuga lui nebună spre ușa din față și s-a întors, cu ochii mari.

Mi-am smuls tricoul și l-am aruncat pe jos.

— Dezbrăcată. În ocean.

În jurul meu nu vedeam decât un cerc de fețe șocate.

— Cu rechinii? a spus Caro pe nerăsuflate.

— Cu rechinii, cu balenele și cu peștii!

Am trecut în goană pe lângă casă, spre plajă. Nu era nimeni în jur în afară de noi, așa că nu era cel mai îndrăznet lucru din lume, dar, cu toate astea, mă simțeam invincibilă în timp ce alergam. Nu încordată, ci curajoasă, puternică, de neoprit. Soarele de la începutul serii era magnific deasupra apei, creând o cărare strălucitoare care se întindea peste valuri, până la orizont. Eram aproape convinsă că pot păși pe ea, ca pe un pod.

Mi-am smuls pantalonii scurți, zâmbind peste umăr.

— Veniți și voi?

Frankie a urlat și a pornit la rândul lui.

— Ce urât din partea ta că-mi furi mișcarea-semnătură, Miller!

— Ultimul în apă dă de băut în seara asta! a țipat Heather în timp ce-și smulgea bluza și își descheia sutienul.

— Ahhh! am țipat, acoperindu-mi ochii când am văzut că-și scoate pantalonii scurți.

Ca de obicei, ea trebuia să fie cea mai cea. Acum, cea mai dezbrăcată.

— Știu că ăsta e un plan elaborat ca să mă vedeți din nou dezbrăcat! a spus Frankie. Și-a scos încălțările cu piciorul, așa încât au zburat în direcții opuse, după care a continuat:

— Chiar dacă probabil vă temeți, vreau să vă reamintesc: în pantalonii mei nu se ascunde nicio balenă. Așa sunt eu de la natură.

— Ce scârbos, Frankie! a țipat Caro, trăgându-și de lănțișor.

Ea nu-și dăduse jos nimic.

— Costumul lui Adam, Rodriguez!

Heather a sărit în valuri, acum mai mult decât goală.

— E în regulă. O să mă bag în apă cu hainele pe mine.

Spre cinstea ei, Caro chiar a sărit după ea în valuri.

Frankie, la fel de dezbrăcat ca Heather, s-a întors cu fața la noi, arborând un zâmbet uriaș și diabolic, oprindu-se o secundă ca să ne facă cu ochiul, apoi a sărit în ocean pe spate, aterizând cu o plesnitură zgomotoasă.

Am rămas cu gura căscată. *Frankie.*

— N-a mințit! a strigat Jack, sărind după el. Ăsta da monstru marin!

Stăteam în continuare cu brațele în jurul pieptului gol și m-am îndoit din mijloc. Abia mai puteam să respir de atâta râs. Apoi Coop a ajuns lângă mine pe țărm, privind spre ocean. S-a întors spre mine zâmbind. Avea aceeași privire care ne separa de lume. De data asta nu m-am uitat în altă parte, iar ceva s-a schimbat între noi. Distanța mică dintre trupul lui și al meu, mica porțiune de aer și nisip nu mai era inertă, ci vie. Eram conștientă de corpul lui, atât de aproape de al meu că puteam să întind mâna și să-l ating. Privirea lui părea un lucru fizic, un deget care îmi mângâie brațul, făcându-mă să mă înfior.

Umerii goi ai lui Coop erau numai mușchi. Mărul lui Adam i se legăna sub liniile sculptate ale maxilarului. Părul negru îi flutura în vânt. Am întins mâna să-l ating, să-l netezesc din instinct, iar el a inspirat adânc.

Mi-am tras mâna înapoi.

— Ce-i?

Avea o privire nespus de serioasă.

— Îmi întipăresc în minte chipul tău în lumina asta.

Când am deschis gura să vorbesc, Mint a năvălit spre noi de nicăieri, m-a luat în brațe și m-a ridicat pe umăr. Am țipat surprinsă. Inima îmi pompa adrenalină în timp ce el se grăbea spre ocean. Ultima imagine pe care am văzut-o a fost Coop stând singur pe țărm, luminat de un amurg blând și auriu, privind atent și arborând un zâmbet enigmatic. Silueta perfectă pe care s-o desenezi.

Apoi am plonjat în mare.

Sub apă, în frig, în sare, înghițită de valuri, mi-am apăsat ochii, lăsându-mă să mă scufund. Iar în acel moment m-a cuprins o dorință sălbatică. Am vrut să rămân acolo, scufundată pentru totdeauna. Deasupra, toate zilele vieții mele mă așteptau ca o promisiune. Nu erau decât o tabula rasa, libertate totală și posibilități nenumărate. Viața mea putea să însemne orice, puteam deveni oricine, atâta timp cât nu ieșeam la suprafață, atâta timp cât rămâneam acolo, suspendată, în acel frumos și infinit *prezent.*

CAPITOLUL 35

ACUM

Vocea lui Coop m-a făcut să mă dau înapoi de la fereastră, de parcă m-ar fi tras cu o sfoară. Corpul mi-a răspuns înainte ca mintea mea să realizeze pe deplin acest lucru.

— Ce cauți aici? m-am împleticit eu în spate. De unde ai știut unde sunt?

Stătea încadrat de ușă, respirând greu, cu părul transpirat și ciufulit. Arăta de parcă ar fi alergat prin tot campusul. Își pierduse cumva puloverul. Mi-am imaginat cum și l-a scos în timp ce alerga. Acum avea pe el doar un tricou negru, cu mânecile rupte, cu firele atârnându-i pe bicepși. În mâna dreaptă strângea ceva.

— Pleacă de acolo.

Coop a trecut peste bariera de canapele și s-a năpustit spre mine, trăgându-mă de lângă fereastra spartă. M-a întors cât să rămână cu spatele spre cerul deschis, pieptul lui fiind ca un scut, în timp ce cu degetele mă ținea de umeri. Inima îi bătea cu putere. Am închis ochii și mi-am întipărit în minte presiunea trupului său, mirosul sălbatic, de pădure, citrice și pământ.

— De unde ai știut? am repetat.

Am simțit cum bărbia lui Coop cade pe capul meu.

— Ăsta era locul meu. Când lucrurile mergeau prost, tu mă găseai întotdeauna.

Era adevărat. Pe atunci, mereu dădeam de el. O coincidență ciudată, doar că nu era așa. Era o atracție gravitațională. Acum, când mă ținea în brațe în vârful Turnului Blackwell, era ca și cum ne-am fi întors în primul an, într-o zi normală. Acest moment, această prețioasă capsulă a timpului, era un dar, indiferent cât ar fi durat.

Coop s-a îndepărtat un pas, ținându-mă în continuare.

— Te rog, spune-mi că nu făceai ce cred că făceai.

Iar momentul s-a terminat.

M-am uitat pe lângă el, pe fereastră. Chiar și acum, în cel mai prost moment al meu, tot nu puteam să-i spun. Nu lui.

Vocea i-a devenit mai aspră.

— Cum ai putut să faci așa ceva?

M-am smucit ca să mă întorc cu fața la el. Teama creștea în mine, iar cuvintele au izbucnit:

— Pentru că *am ucis-o,* Coop. Am ucis-o pe Heather.

În sfârșit, mărturisisem. Și ultimei persoane pe care aș fi ales-o, persoana care cândva, în încăperea aceea, mă făcuse sociopată. Ei bine, avusese dreptate. Acum cercul era complet, iar el vedea cu propriii ochi fiecare bucățică de adevăr urât.

M-am încordat, așteptând să mă împingă.

Coop a tras aer adânc în piept ca să se liniștească și, spre surprinderea mea, și-a pus mâinile de o parte și de alta a feței mele, cuprinzându-mi maxilarul. Tandrețea lui mi-a sfâșiat inima.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Cuvintele s-au revărsat libere după zece ani de așteptare.

— Tot ce știu este că am aflat că Heather a câștigat bursa și am urât-o nespus. Mi-am pierdut orice rațiune. Am luat Adderall și pastilele de slăbit ale lui Courtney și pe deasupra am băut și whisky. Eram atât de distrusă încât am ciopârțit fotografiile alea. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că aveam un plan să mă răzbun pe Heather, să îndrept lucrurile. Apoi mi-am pierdut cunoștința. Și nu mai știu nimic până dimineața următoare, când m-am trezit plină de sânge.

În mod ciudat, Coop n-a clipit.

— Asta-i tot?

M-am forțat să continui:

— Coop, voiam să moară. Îmi amintesc că m-am gândit la asta. Mi-am imaginat asta.

— Nu-ți amintești că ai venit la mine?

Am făcut un pas înapoi, iar mâinile i-au căzut de pe fața mea.

— La tine?

A tras aer în piept și și-a trecut o mână prin păr. Ciudat. Avea degetele acoperite de pământ.

— Ai apărut la ușa mea în noaptea aia, beată și plină de sânge, apoi ai dat buzna înăuntru. Tot spuneai că ai nevoie de un loc unde să fii în siguranță.

Brusc, mi-am dus mâinile la gură. *Sângele.* Știuse, *în tot acest timp.*

— Am încercat să te spăl, dar nu m-ai lăsat. Te-ai luptat cu mine când am încercat să te îmbrățișez, m-ai zgâriat destul de rău pe față. Apoi te-ai așezat în mijlocul bucătăriei și ți-ai spus oful. Mi-ai povestit totul despre bursă.

M-am uitat la el, neîncrezătoare.

— Și despre scrisoare, a spus el cu blândețe.

Un fior mi-a străbătut brațele și pielea mi s-a făcut de găină.

— Ce ți-am zis despre scrisoare mai exact?

Și-a strâns pumnii. I-am urmărit mișcarea, uitându-mă în jos la ce ținea în mână.

— Ce-i asta?

A inspirat adânc, apoi a ridicat-o ca s-o pot vedea. Era o diplomă prinsă într-o ramă frumoasă, dar acoperită de murdărie, și având sticla crăpată dintr-un colț în altul. O diplomă de la Harvard, cu fontul și pergamentul inconfundabile: lucrul pe care-l știam pe de rost, la care râvnisem toată viața mea. Hârtia de pergament anunța conferirea diplomei de licență în științe economice lui John Michael Garvey.

M-am uitat la Coop cu uimire. Am rămas fără cuvinte.

Privirea lui era fermă.

— Am păstrat asta pentru tine.

— Cum? abia dacă am reușit să îngaim.

— Jess, mi-ai spus ce ți-a făcut Garvey, iar eu am vrut să-l omor. Să-i dau foc la casă. Dar tu ai spus să nu fac asta, ai zis că nu mai contează. Mi-am pierdut cumpătul. Nici eu nu eram într-o situație bună, cu tot ce se întâmpla cu traficanții și *tweal*-ul. Cred că te-am speriat, pentru că ai fugit. Întotdeauna am crezut că de asta n-ai mai vorbit cu mine după noaptea aia.

Îi povestisem lui Coop despre doctorul Garvey. Era amețitor ce aflasem. Am rezistat impulsului să-l apuc de braț ca să rămân în picioare.

Ochii lui Coop s-au întunecat, iar genele i-au coborât în timp ce privea diploma.

— Aveam o furie cumplită care tot crescuse în mine de câteva zile. Când ai plecat de la mine, m-am dus la casa lui Garvey și am distrus totul cu o bâtă de baseball. Eu sunt infractorul, Jess. Eu sunt cel care a scris pe pereții lui, care a provocat toate stricăciunile.

Am început să înțeleg enormitatea faptei lui Coop.

— Puteai să fii dat afară de la facultate, puteai să ajungi la închisoare pentru asta! Facultatea de drept, mama ta, totul ar fi fost distrus.

Mi-a aruncat o privire fioroasă.

— Da, ei bine, nu-mi pare rău. Mi-aș fi dorit să fac și mai multe. Ce am făcut măcar l-a speriat pe Garvey suficient de tare încât să plece de la Duquette. Călătorie sprâncenată, lua-l-ar dracu!

Am arătat spre diplomă.

— Și ai furat asta. De ce?

— Mi-ai spus despre Harvard. Mi-ai zis cum s-a stins tatăl tău și tu ai simțit că n-o să te ridici niciodată la înălțimea așteptărilor. Că a murit de Crăciun. Aș fi vrut să-mi spui când s-a întâmplat. Aș fi venit în Virginia ca să fiu cu tine la înmormântare. Aș fi făcut orice.

Îi spusesem despre tatăl meu. Surpriza aproape că m-a dărâmat. Coop a răsucit diploma.

— Îi devastam casa lui Garvey când am văzut asta. M-am gândit că ar trebui s-o ai. Ca s-o arzi, poate. Dar, după noaptea aia, n-ai mai vrut să vorbești cu mine. Așa că am îngropat-o afară, în curtea de la East House. Sub masa noastră de picnic. A rămas acolo de atunci.

Magie ascunsă în pământ, m-am gândit amețită.

Coop stătea între mine și fereastră, cu părul vâlvoi, cu ochii încă arzându-i de ură față de doctorul Garvey, ca un fel de antierou întunecat.

— Deci știai…

Am înghițit în sec.

— Știai de doctorul Garvey, despre bursă și despre tatăl meu…

— Bineînțeles…

— …când ai venit la mine în ziua absolvirii și m-ai cerut în căsătorie.

Acum era rândul lui Coop să se uite la picioarele lui. *M-ai cerut în căsătorie.*

Cuvintele erau atât de grele, de interzise, încât nu-mi venea să cred că avusesem curajul să le rostesc cu voce tare. Dar trebuia să aflu.

A dat din cap aproape imperceptibil.

— Te-ai fi căsătorit cu mine, chiar știind toate astea.

— Ți-am spus. La bine și la rău, nu conta.

Am rămas acolo un moment prelung, privindu-ne unul pe celălalt. Apoi am întins mâna, am luat diploma și am dat-o de perete cât de tare am putut. S-a fărâmat în bucăți de lemn și de sticlă care au căzut pe podea. Până la urmă, se pare că era doar un lucru fragil.

Coop a călcat în mijlocul resturilor, a luat hârtia și mi-a întins-o. Mi-am trecut degetele peste frumosul sigiliu în relief de la Harvard și, pentru o secundă, vechiul vis al meu și al tatei a reapărut, concret și mătăsos sub degetele mele.

Dar am scuturat din cap. Era un vis mort acum.

Am rupt diploma în bucăți.

Apoi m-am apropiat de fereastră, cu părul fluturând în briza de toamnă. Mi-am desfăcut mâinile, iar fărâmele au zburat ca niște fluturi. Ceva din vânt a șoptit: *Ai dispărut, iar povestea ta s-a încheiat. Ești cine ești.*

Am simțit cum o ușă în interiorul meu se închide.

Coop m-a tras de la fereastră și m-a întors cu fața spre el. Avea privirea aceea intimă, cea care descoperisem – prea târziu – că însemna ceva profund și de durată, nu scurt și secret.

— Mulțumesc pentru ce-ai făcut, am spus cu vocea gâtuită de emoție.

— Două spargeri într-o singură noapte, a spus el încet, atingându-mi maxilarul.

— Două?

M-am tras înapoi.

Coop m-a privit ca și cum m-aș fi lovit la cap.

— Bineînțeles. Am intrat prin efracție la Garvey. După ce tu ai intrat în secretariat.

M-am prins de brațele lui ca să nu cad pe spate.

— *Ce* am făcut?

Și, deodată, ca o cheie care se rotește în lacăt, ca o palmă peste față, mi-am amintit.

CAPITOLUL 36

FEBRUARIE, ULTIMUL AN

Contururile erau neclare, dar iată ce știam: eram o zeiță întunecată, o forță furibundă, răzbunătoare, care spinteca noaptea. Traversam străzile, mă îndepărtam de casele frăților și cluburilor și mă îndreptam spre birourile administrative din inima campusului. Pe măsură ce înaintam, deveneam tot mai puternică, pașii mei fiind tot mai hotărâți și iuți. Am trecut pe lângă un grup de fete Chi O împodobite în roz și roșu, cu siguranță în drum spre bal. Râdeau și se clătinau pe niște tocuri subțiri, oprindu-se să-și facă poze la fiecare trei metri.

Am trecut pe lângă ele și am pufnit suficient de tare încât să întoarcă privirea. Oare cum era să ai impresia că balul e cel mai important lucru din lume? Tocmai în seara aia, când cu doar câteva ore înainte niște vieți fuseseră distruse și balanța fusese înclinată, iar nedreptatea se scurgea afară ca o otravă.

Dar eu aveam să rezolv asta. Aveam să restabilesc echilibrul, să îndrept greșelile, să iau înapoi ce-mi furaseră Heather și Dr. Garvey. Era simplu, de fapt. O idee deblocată de whisky, sau poate de pastile. În orice caz, aveam un plan. Aveam să iau ce era al meu. Să mă inspir de la Heather sau Courtney, de la toate fetele puternice care obțineau orice voiau.

Secretariatul se profila în față, o căsuță mică și întunecată, dar totuși impunătoare. Înăuntru, un grup de străini se adunaseră în jurul unei mese și luaseră o decizie care-mi smulsese visul pentru care muncisem atâta.

În partea din față a clădirii se aflau niște uși duble înalte. Am tras de mânere în timp ce tocurile îmi alunecau prin iarbă, dar ușile nu s-au mișcat.

Nicio problemă. M-am deplasat de-a lungul perimetrului ca un hoț în noapte, simțind cum acele înțepătoare ale tufișurilor îmi intră în picioare. Trebuia să mai existe o cale de acces. Am terminat să dau ocol clădirii și am simțit cum mi se strecoară pe ceafa un firicel de sudoare. Ori seara era ciudat de blândă

pentru mijlocul lui februarie, ori whiskyul își făcea treaba, încălzindu-mă.

Dar nu exista nicio altă ușă. Nu puteam lăsa asta să mă oprească. Am cercetat cu privirea clădirea luminată slab de stâlpii de modă veche de la Duquette și mi-am dat seama ce trebuia să fac.

O singură fereastră, destul de joasă.

Am încercat s-o deschid, să scutur și să zdruncin geamurile, dar fereastra era la fel de bine încuiată ca ușa. Trebuia să nu mă mai port cu mănuși.

E amuzant cum lumea se remodelează în funcție de dorințele tale, dacă-i ceri asta. Plăcuța de lemn din fața biroului, pe care scria *Secretariat* cu litere ornate, nu mai era un semn, ci un țăruș, mai ales după ce am lovit-o până s-a rupt. Un berbec perfect.

Am luat pancarta și am azvârlit-o în fereastră, savurând izbitura grea când s-a lovit de geam. Am râs în timp ce mă pregăteam să lovesc iar și iar. Aproape că-mi doream să am un public, îmi doream ca birourile administrative să nu fie ascunse într-o parte a campusului în care studenții nu umblau.

Fereastra s-a crăpat așa cum trebuia să se întâmple. Geamul a scos un sunet muzical când a căzut, jumătate în tufișuri, jumătate în interiorul biroului.

Așa. Îmi făcusem o intrare.

M-am ridicat pe pervaz, având grijă să-mi pun mâinile departe de cioburile de sticlă care încă mai ieșeau ca niște colți zimțați din el. Am intrat, aterizând aproape grațios pe un covor din interior.

Am dat târcoale prin încăpere. Era atât de banală, acum că se întunecase și cei care luau hotărâri plecaseră, lăsând în urmă birouri, scaune plictisitoare și plante în ghiveci. Am căutat până am găsit depozitul și, înăuntru, dulapul cu dosare. Un sertar cu o etichetă aproape comică: *Bursă de Studii Postuniversitare.*

Oare avea șanse planul ăsta? Am simțit cum mă cuprinde îndoiala. La mine în dormitor păruse foarte isteț, dar acum, stând în fața dulapului cu dosare, în fața turnului de documente oficiale, a tuturor dovezilor solide, tipărite, ale deciziei comisiei, planul meu părea șubred. Copilăresc. O lovitură stupidă în întuneric.

Gata cu îndoielile. Puteam să rezolv asta. Aveam să-mi scot tatăl din groapa aceea din pământ și să-l iau cu mine *sus, sus, tot mai sus.*

Am deschis sertarul. O mulțime de dosare, fiecare etichetat cu numele unui alt student. Am găsit-o pe *Jessica Miller* și am scos-o de acolo. Am găsit-o pe *Heather Shelby,* am scos-o și pe ea. Apoi mi-a atras atenția alt dosar: *Analiza comisiei – 2009.* L-am luat și pe acela.

Am deschis mai întâi dosarul lui Heather și m-am uitat prin documente. Era acolo, pe o hârtie cu antetul gros Duquette, de la dr. John Garvey, exact cum spusese ea. În lumina slabă, am mijit ochii și l-am cercetat cu privirea:

Onorat Comitet de bursă, vă scriu în sprijinul unei candidate excepționale, Heather Shelby. Heather nu are ca specializare economia și, în mod normal, potrivit politicii mele, n-aș fi susținut-o. Dar Heather se remarcă printre studenții mei de la licență. Semestrul trecut m-a abordat după ce a picat primul examen la cursul meu și m-a întrebat dacă-i voi scrie o scrisoare de recomandare pentru această bursă, cu condiția să-și poată dovedi valoarea mărindu-și media de la 4 la 10. Acest lucru a fost extrem de neobișnuit, ca să nu spun mai multe. Dezarmat de îndrăzneala ei – și, sincer vorbind, așteptându-mă să dea greș –, am spus da.

În acel semestru, a muncit mai mult decât oricare alt student pe care l-am văzut ca să încerce să recupereze. Și, cu toate că a terminat cursul meu cu 9, nu cu 10, am simțit că a dovedit că este capabilă din punct de vedere intelectual. Dar, mai mult decât atât, Heather își urmărește cu tenacitate obiectivele. Urmărește ce vrea și, în mod clar, vrea să câștige această bursă. Fără îndoială, concentrarea neobosită când vine vorba de succes, capacitatea de a rămâne pe poziții în fața obstacolelor îi va fi de folos la studiile postuniversitare și în viață în general. De aceea o recomand din toată inima pentru această bursă.

Am aruncat scrisoarea, uimită. Heather mă mințise pe față, îmi povestise că a depus cererea de înscriere la nimereală, că dr. Garvey o abordase pe ea, dar scrisoarea spunea exact contrariul: dovedea că-și plănuise cererea, poate chiar că se

strecurase de la bun început la cursul doctorului Garvey ca să obțină recomandarea lui atât de importantă.

Un al doilea gând mi-a dat o nouă lovitură: dacă Heather mințise în legătură cu asta, era posibil să fi mințit și în legătură cu ce făcuse ca să obțină scrisoarea? Ieșise la cină cu doctorul Garvey și apoi se dusese la el acasă, la fel ca mine? Când o întrebasem, cu inima cât un purice, dacă asta se întâmplase – *alături de toate celelalte întrebări subînțelese: suntem la fel?, înțelegi de ce am făcut-o?, stai trează noaptea și îi simți mâinile pe tine?* —, ea spusese că nu. Oare voise să mă lase acoperită de rușine de una singură?

Am trecut peste greață, am deschis dosarul meu și am căutat până am găsit antetul unei scrisori identice, cu o semnătură identică în josul paginii:

Onorat Comitet de bursă, vă scriu pentru a o recomanda pe Jessica Miller, care a participat la patru cursuri de-ale mele aici, la Duquette. Jessica este o studentă talentată, după cum o dovedesc notele ei mari. A demonstrat o gândire sofisticată pentru un student de licență, așa cum am remarcat în lucrările ei.

Mi s-a strâns inima. Am citit pe diagonală mai departe, iar cuvintele m-au lovit ca niște pumni: *plăcută, contribuții importante, sigur o să aibă o carieră de succes.*

Era atât de călduță, atât de superficială… Atât de diferită de scrisoarea pentru Heather, din care răzbătea un adevărat respect. Ar fi putut să strecoare orice nume în loc de Jessica Miller și să obțină același rezultat.

Pentru asta îmi vândusem sufletul?

M-am prăbușit pe podea. Amețeala provocată de amestecul de pastile și whisky ieftin îmi încețoșa vederea. Mă gândisem, pentru câteva minute stupide și pline de speranță, că aș fi putut să fur dosarul lui Heather, așa încât să nu existe nicio înregistrare a cererii ei de înscriere iar bursa să ajungă la mine, cea de pe locul doi. M-am gândit că puteam să-i șterg numele și să-l scriu pe al meu. Să scriu o nouă decizie folosind antetul Duquette, la nevoie să falsific și semnăturile comisiei. Aș fi făcut orice.

Acum, că ajunsesem în punctul ăsta, devenise limpede că planul meu era prostesc și inutil. Sentimentul furibund de îndreptățire care mă convinsese că era posibil se risipea. Am deschis cu năduf dosarul intitulat *Analiza comisiei – 2009.* Mi s-a tăiat respirația.

Era lista câștigătorilor. Locurile unu, doi și trei. Numele meu ar fi trebuit să fie acolo, scris cu negru pe alb, în dreptul locului doi. Dar nu era nicio Jessica Miller.

Primul loc: domnișoara Heather Shelby. Locul doi: domnul George Simmons. Locul trei: domnișoara Katelyn Cornwall.

Nici măcar nu eram pe listă. M-am uitat fix la nume și, dintr-odată, de nicăieri, m-a lovit un alt fel de adevăr.

Tatăl meu era mort și n-avea să se mai întoarcă niciodată. Nu puteam să-l rescriu, nu puteam să-l transform într-o persoană care să aibă succes prin procură, care să mă iubească, să fie fericită. Nimic din ce puteam face n-avea să-l schimbe pe omul care fusese, își irosise șansele. Nu se ridicase la înălțimea așteptărilor pe care le avuseseră cu toții de la el, cu atât mai puțin ale lui însuși. Și așa avea să rămână pentru totdeauna – un om cu potențial irosit, care murise singur și plin de amărăciune. Așa aveam să fim noi doi pentru totdeauna, el și cu mine: niciodată apropiați, niciodată iertați, niciodată mântuiți. Povestea dintre mine și tatăl meu se încheiase. Cartea era închisă.

Mi-am încolăcit brațele pe piept, cu inima bătând cu putere. Fusese o idee groaznică să vin acolo. Trebuia să plec.

Am băgat dosarul lui Heather înapoi în sertar, dar nu m-am îndurat să-l pun pe al meu la loc, să-i las să aibă această dovadă a eșecului meu. Am strecurat clasamentul comisiei în dosarul meu și am trântit sertarul, apoi am fugit la fereastră, vrând să ajung afară, sub cerul nopții, unde puteam să respir.

Am aruncat dosarul pe geam și m-am repezit după el, gândindu-mă doar să ajung afară. Dar am fost neîndemânatică. Colții zimțați ai pervazului mi-au prins mâinile și coapsele, sfâșiindu-mă, încercând să mă țină captivă. Am țipat de durere, simțind cum niște dâre de căldură incandescentă mi se deschid în piele, și am simțit sângele pe mâini. Mi-am folosit toate puterile ca să mă mișc în continuare, să mă împing și să mă prăbușesc pe fereastră.

Am aterizat în iarbă. Eram epuizată. Aer. Mi-am cuprins pieptul cu palmele însângerate. *Respiră. Ușor. Respiră.*

Trebuia să plec înainte să mă găsească cineva. Trebuia să mă gândesc la un loc sigur în care să merg. Dar adevărul era că... *adevărul* era că voiam mai mult decât siguranță. Voiam...

Ah, cât voiam! Acum puteam să mărturisesc asta, nu-i așa? Acum, că ajunsesem în cel mai jos punct, acum, că nu mai avea rost să-mi păstrez masca indiferenței, acum, că mai aveam atât de puțin din mine de protejat. Asta era rușinea mea secretă: voiam, voiam, voiam.

O femeie care vrea e un lucru urât. Știam că mă face copilăroasă și vulnerabilă. Toată viața de până atunci mă învățase această lecție. Și *totuși...* Pentru o clipă, întinsă pe iarbă, toată dorința mea distrusă, inutilă, înăbușită, a fost prea mare ca s-o stăpânesc...

Mi-am deschis porțile inimii. Durerea m-a inundat. Voisem atât de multe lucruri și le pierdusem pe toate. Ăsta era prețul.

Am rămas întinsă pe iarbă și am plâns. Stelele mă priveau reci, fără să clipească.

CAPITOLUL 37

ACUM

Mi-am dat voie să-mi amintesc. Să-mi las eul din umbră să mă inunde – Jessica Miller cea subterană care voia atât de multe, și mai ales lucrurile greșite. În urmă cu zece ani, ea fusese cea care tăiase fotografiile și înghițise pastilele în camera mea de cămin. Ea intrase în biroul secretariatului cu scopul să fure bursa. Ea fusese cea care alergase la Coop sângerând, disperată, doar ca să-l îndepărteze a doua zi. Ea fusese aceea, așa că totodată fusesem și eu.

— Ce?

Coop mi-a studiat fața.

— Nu mai știi?

— De fapt…

Am scuturat din cap, zărind pe fereastră carele alegorice și mulțimea care se apropia acum.

— Îmi amintesc. Prima infracțiune… Eu am făcut-o.

Coop a dat din cap.

— În noaptea aia am fost noi doi împotriva lumii întregi.

Chiar o *urâsem* pe Heather. O urâsem atât de mult încât încercasem să-i iau bursa, viitorul, oportunitatea pe care o plănuise și o câștigase cu grijă. Acela trebuie că era lucrul rău, de neiertat, pe care-l făcusem și care mă bântuia de un deceniu. *Așa* ajunsesem plină de sânge și tăieturi: evadând pe fereastra secretariatului. Nu fiindcă aș fi înjunghiat-o pe Heather de șaptesprezece ori.

Nu eu am omorât-o. Simpla ușurare m-a golit, până când m-am simțit ușoară ca aerul. Aproape că nu mai puteam realiza ce însemna asta. Fusesem atât de convinsă, iar acum nu mi se părea corect să mă mântuiesc.

M-am uitat la Coop și tot ce simțeam trebuie că mi se citea pe chip, pentru că ochii i s-au înmuiat.

— Nu i-ai făcut rău, Jess. Te cunosc. Nu ești o criminală.

Stătea atât de aproape, buzele lui, ochii lui, coama lui întunecată, toate erau atât de aproape… Dintr-odată, voiam un

singur lucru, același pe care-l doream de zece ani, paisprezece probabil, din prima zi, de când Caro îl arătase cu degetul în cealaltă parte a curții, iar el ridicase capul și mă privise.

Dar acum o iubea pe Caro. Îmi pierdusem șansa.

Coop și-a trecut mâna pe brațul meu. Avea degetele calde prin comparație cu aerul rece care intra pe fereastră. În ochi avea pete de culoare ca niște constelații îngemănate. Cu ani în urmă, Coop fusese un băiat care mă iubise, care fusese întotdeauna sincer, care nu-și dorise niciodată pe altcineva. Acum era un bărbat care apărea de fiecare dată când aveam nevoie de el.

Brusc, nu m-am mai gândit la consecințe. Ce se întâmpla dacă eram sinceră, de data asta fără alcool? Dacă o trădam pe Caro, dacă deveneam un alt fel de răufăcătoare... Oare îl puteam avea? Exista vreo speranță, cât de mică?

Am inspirat adânc, umplându-mi plămânii cu aerul proaspăt de toamnă.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Podeaua s-a zguduit. Am auzit zgomotul pașilor care se apropiau, răzbătând în sus pe scări ca un tunet. Coop s-a mișcat repede, îndepărtându-se de mine. Am avut doar o secundă să clipesc în încăperea goală înainte să intre Courtney. Se clătina, dar în ochi i se citea lumina victoriei.

— Asasino! a strigat, arătând spre mine.

O, Doamne!

Ceilalți prieteni ai mei au năvălit în spatele lui Courtney, transpirați și obosiți după ce urcaseră pe scara în spiralăă, cu fețele crispate de încordare. Erau cu toții aici: Mint, Caro, Eric, până și Frankie, îmbrăcat în continuare cu mantia lui de mareșal. Am făcut un pas înapoi fără să vreau. Era un tribunal.

— Nu-i adevărat, a insistat Coop. N-a ucis-o ea.

Caro a făcut câțiva pași înainte, dând cu piciorul peste un teanc de ziare vechi, mai furioasă ca niciodată.

— Coop, ce cauți aici?

— Tu de unde ai știut unde să mă găsești? a întrebat el.

De data asta, Caro nu mai părea rușinată.

— Uneori te urmăream aici. Știam că e locul tău.

Mint a pășit în spatele lui Caro, după care și-a dat de pe frunte părul întunecat de transpirație. Ochii lui aveau exact

nuanța cerului de afară, doar că erau duri și reci precum cremenile.

— Amândoi ne datorați niște răspunsuri.

Ochii lui Mint – ei îl dădeau de gol. De afară părea stăpânit, dar pe interior știam că fierbe de mânie.

Eric a trecut de Frankie și Mint și s-a oprit lângă Caro. N-a spus nimic, dar părea hămesit.

M-am uitat neputincioasă la Coop, care s-a întors spre rama sfărâmată care zăcea pe podea. Mi-am dat seama imediat ce voia. Dovada. Dar o aruncasem pe fereastră.

Coop a strâns totuși din umeri.

— Eu am fost cel care a intrat în casa profesorului acum zece ani și am făcut-o praf.

— *Ce?!* a izbucnit Caro. De ce?

Coop s-a uitat la mine. Nu voia să spună nimic fără permisiunea mea. Dacă asta voiam, ar fi rămas pe veci în purgatoriul ăla.

Dar nu voiam una ca asta.

— Coop a făcut-o, am zis, îndreptându-mi umerii, pentru că în noaptea în care a murit Heather i-am spus că doctorul Garvey m-a obligat să mă culc cu el în schimbul unei scrisori de recomandare. Am depus cerere pentru bursă la fel ca Heather și mi-o doream mai mult decât orice. Dar eu am pierdut, iar Heather a câștigat. Dr. Garvey i-a scris o scrisoare în mod cinstit, dar pe mine…

M-am oprit. Zece ani mai târziu, tot nu reușeam să spun cuvântul pe care Coop îl scrisese în fiecare cameră din casa doctorului Garvey.

Nu conta. Mesajul nespus a explodat ca o bombă. Caro a tresărit și și-a dus mâinile la gură.

— O să-l omor! a spus Frankie. Zbor direct la Washington și-l omor chiar acum!

Degetul acuzator al lui Courtney, care era încă îndreptat spre mine, a coborât puțin, în timp ce ea a privit în jur, nesigură.

Dar *Mint.*

Ochii îi erau ațintiți asupra mea, aruncându-mi o privire atât de ascuțită că parcă m-ar fi tăiat. Fața i se făcuse de un roșu aprins, pielea îi era pătată de un purpuriu dureros care îi urca tot mai sus pe gât. Părea furios sau… umilit.

I-am privit chipul. Îi era rușine de mine. Exact cum mă temusem.

— Când Jess mi-a zis ce s-a întâmplat, a spus Coop fără să țină cont de Mint, am simțit că înnebunesc. Am intrat în casa lui Garvey și l-am rănit în singurul mod la care m-am putut gândi.

S-a uitat la Caro.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus. Dar nu regret ce am făcut.

Eric și-a încrucișat brațele, mișcarea atrăgându-mi privirile. Nu era surprins. Mai era ceva pe chipul lui – să fi fost o umbră de milă?

— După spargere, a spus el încet, din cauza acelui cuvânt scris peste tot în casa lui, administrația Duquette a deschis o anchetă despre comportamentul profesorului Garvey. Unul dintre asistenții săi, un Phi Delt chiar din anul vostru, a ieșit la înaintare și a spus că a fost martor la faptul că profesorul întreținea relații nepotrivite cu vreo șase studente. I s-a cerut să plece, dar a reușit să facă universitatea să dea uitării ancheta și să păstreze tăcerea. Iar apoi s-a ascuns la Casa Albă.

Șase fete?

Am simțit o durere în piept.

— Întotdeauna m-am întrebat…

Eric s-a întrerupt, dar a continuat:

— … dacă Heather a fost una dintre ele. Dacă așa a primit scrisoarea…

Oare trebuia să-i spun ce bănuiam? Să-i spun că mă minți în legătură cu un lucru, că nu fusese dispusă să recunoască de ce era în stare ca să obțină bursa, și deci că putea să fi mințit și în legătură cu asta? Oare trebuia să-i spun că adevărul murise odată cu ea, iar el era nevoit să trăiască în incertitudine?

M-am uitat la Eric. Maxilarul i s-a încordat, așteptând răspunsul meu.

— N-a fost una dintre ele, am mințit. Îți garantez. Pe ea n-a atins-o.

A dat din cap, și brusc am văzut o sclipire de recunoștință pe chipul lui.

— Ai spus că asistentul a lui Garvey era membru Phi Delt?

Frankie s-a scărpinat în cap.

— Mă întreb cine. Ticălosul ar fi trebuit să spună ceva cu mult înainte să ajungă la șase fete.

Eric a răspuns pe un tom amar:

— Da, ei bine, voi, Phi Delt, nu erați tocmai cunoscuți pentru cel mai integru comportament, nu-i așa?

Un Phi Delt știuse despre doctorul Garvey. Ceva în legătură cu asta nu părea în regulă. Exista o legătură pe care n-o puteam înțelege.

— Știi ce nu pricep eu?

Ochii lui Mint erau reci, dar vocea lui... *Vocea* lui era joasă și încordată, atât de intensă încât m-a luat prin surprindere.

Frica mi-a înflorit în piept, iar palmele au început să-mi transpire.

— De ce te-ai dus la Coop? Eram iubitul tău. Dacă Garvey a... profitat de tine... de ce n-ai venit la mine?

Coop și cu mine ne-am privit unul pe celălalt. Simțeam furtuna din el. Ce urma să spunem? Era singurul secret rămas și era prea mare, prea distructiv, ca să-l spunem vreodată cu voce tare.

Tăcerea s-a prelungit.

— Jess, a spus Caro în cele din urmă cu vocea tremurândă. Răspunde-i lui Mint la întrebare.

Am privit-o în ochi. Ochii ei întunecați și frumoși, plini de durere. Caro, cea mai bună prietenă a mea. Caro, care nu merita asta.

Dar trebuia să fac ceva ce ar fi trebuit să fac cu ani în urmă. Era mult, mult prea târziu, o știam, dar, pentru prima dată, aveam de gând să fac o alegere radicală.

Am tras adânc aer în piept.

— Pentru că eram îndrăgostită de Coop. Și încă sunt.

CAPITOLUL 38

FEBRUARIE, ULTIMUL AN
MINT

Mint se holba la laptopul lui. Simțea cum prin corp i se răspândește un fior. Titlul era acolo, negru pe alb, și urla: *Gigantul imobiliar Minter Group, victimă a prăbușirii pieței.* Exact așa cum îl avertizase mama lui: *Se apropie de noi ca un tsunami și n-o putem opri. Tatăl tău a făcut investiții cumplit de proaste. A dat greș. O să pierdem tot.*

Dar era imposibil să pățească una ca asta. Mint nu știa ce fel de viață e aceea în care treci de la totul la nimic. Singurul lucru la care se putea gândi, cea mai apropiată comparație, era ultimul an de liceu, când toată lumea aflase că mama lui îl înșela pe tatăl lui, iar el nu făcuse nimic, lăsase lucrurile să continue, o lăsase să-l calce în picioare, permisese ca bărbatul cu care-l înșela să rămână în consiliul de administrație Minter Group. Atunci când prin școală se răspândiseră zvonurile că tatăl lui, un bărbat pe care toată lumea obișnuia să-l invidieze, fusese văzut cum se clatină pe alee la petrecerea de aniversare a douăzeci și cinci de ani de căsătorie a soților Blackstone, implorându-și soția să nu-l părăsească. Cum începuse toată lumea să șoptească despre Mint pe holuri, cum izbucniseră în râs în vestiar. Cum se simțise el.

Neajutorat. Fără valoare. Umilit.

Să piardă totul ar fi fost la fel, dar mai rău.

Ușa de la cameră s-a deschis cu un pocnet, ca și cum ar fi fost lovită cu piciorul, iar pe ea a intrat Trevor Daly.

— *El Presidente.* Exact omul pe care-l căutam.

Mint și-a închis laptopul și l-a pus deoparte. S-a străduit să vorbească pe un ton normal.

— Care-i treaba, Daly?

Trevor era ultima persoană pe care dorea s-o vadă acum. Nu numai fiindcă era enervant, genul pe care-l țin în brațe profesorii și pe care nimeni nu-l place, dar pe care toată lumea trebuie să-l

suporte pentru că reprezintă ceva, ci și pentru că Mint îi ura atât pe Trevor, cât și pe Charles Smith de când cu desenul umilitor de pe carul alegoric East House din primul an. Chiar dacă nu putea dovedi asta, Mint știa că ei fuseseră de vină. Întotdeauna avuseseră ceva cu el.

Trevor a închis ușa, lucru care l-a făcut pe Mint să ridice din sprâncene.

— Trebuie să-ți spun ceva confidențial, a explicat Trevor.

Mint s-a abținut să nu mârâie. Trevor mai era și turnător. Probabil că era vorba de vreo poveste cu un frate care furase câțiva dolari din fondul de bere sau ceva la fel de stupid.

S-a așezat pe patul lui Mint și și-a pus picioarele pe el. Cât tupeu!

Mint s-a întors în scaunul de la birou și l-a privit cu furie.

— Hai, Trevor, varsă tot. Balul și concursul de Miss sunt peste două zile, iar eu trebuie să mă ocup de ultimele detalii.

— Apropo de Miss, a spus Trevor cu un zâmbet care lui Mint i s-a părut imediat fals, am niște vești nu prea plăcute despre a ta.

Mint s-a încordat.

— Jess?

Jess fusese distantă, deși era greu de spus de când, mai exact. Poate de câteva luni, poate de mai mult. Ar fi vrut s-o întrebe ce se întâmplase, dar era ciudat și chiar cam jenant să fii nevoit să-ți rogi iubita să se deschidă față de tine. Partea cea mai rea era că ea nu-l mai atingea. Nu-și mai arunca brațele în jurul lui când îl vedea, nu se mai ținea în brațe în pat. Chiar se dăduse înapoi o dată când se aplecase s-o sărute. Își ceruse scuze imediat, spunând că o luase prin surprindere, dar era totuși o dovadă că se schimbase ceva.

Și începea să devină enervant. Jess îl adorase încă din primul an. Asta îl atrăsese la ea de la bun început, felul în care îl privise de parcă ar fi fost regele lumii. Însă în ultima vreme Mint nu se putea abține să nu se gândească la toate fetele din campus care se dădeau la el, care efectiv îl implorau să meargă cu ele acasă la finalul petrecerilor de la frăție, când Jess deja plecase la culcare. Nu se putea abține să nu se gândească la Courtney Kennedy, cea mai sexy fată din campus, și la felul în care-i stăruia privirea asupra lui, la felul în care gura ei se curba într-un zâmbet care părea întotdeauna o invitație. Oricât de arogant

ar fi sunat, el era Mark Minter, președintele celei mai bune frății din campus, care la anul urma să plece la Columbia Law, moștenitorul averii Minter Group…

Stai așa. Nu. Nu mai era moștenitorul unei averi, începând de azi. Ce însemna asta în privința facultății de drept, a locului în ierarhia campusului, în cea a frăției? Inima îi bătea cu putere când se gândea la ce urmau să spună băieții când aflau că liderul lor căzuse. Și i-a imaginat cum se aliniau pe holuri ca să-l arate cu degetul și să râdă când trecea pe lângă ei, exact ca în liceu, doar că mult mai rău…

— Da, cine altcineva? Uite, sper să apreciezi asta, pentru că îmi asum un mare risc cu notele și viitorul meu spunându-ți asta.

Mint s-a concentrat din nou asupra lui Trevor.

— Spune ce ai de zis.

Trevor s-a făcut comod pe patul lui Mint.

— Știi că sunt asistent universitar pentru Garvey, nu?

— Profesorul ăla șmecher de economie de care e obsedată Jess.

Trevor a zâmbit.

— Nu mai spune! Ei bine, ceva ce poate nu știi despre Garvey – e un fel de secret știut de noi toți din cercul interior, în fine – este că e un câine în călduri.

Mint și-a ridicat sprâncenele.

— Și mie ce-mi pasă?

— Îți pasă pentru că lui Garvey îi place să se culce cu studentele lui.

— Cam dubios, a spus Mint, începând să se întoarcă la birou. De ce ar face așa ceva o studentă?

— Asta m-am întrebat și eu, a spus Trevor. Sunt sigur că e vorba de influența lui. Garvey a fost consilierul economic a doi președinți, probabil va fi consilierul altui președinte după ce scoate cartea. Are relații. La naiba, eu de ce crezi că i-o sug? La figurat vorbind, bineînțeles.

— În regulă, a spus Mint, făcând semn cu mâna, sperând că Trevor va înțelege aluzia și va pleca.

— Omule, pentru un tip deștept, îți pică fisa cam greu.

Mint a simțit satisfacția din vocea lui Trevor. S-a întors cu fața la el și, evident, jegosul zâmbea.

— Ori asta, ori ești în negare. Tipule, gagică-ta se culcă cu Garvey.

Mint a încremenit.

— Ce prostie! Ia cară-te.

S-a ridicat de pe scaun ca să se înalțe deasupra lui, dar Trevor nu s-a clintit.

— Pe cuvântul meu. Am văzut-o cu ochii mei. Se pare că i-a cerut o scrisoare de recomandare, iar Garvey a apelat la șmecheria lui preferată: i-a cerut la schimb să iasă la cină. I-am văzut vinerea trecută, seara, la restaurantul unde mănâncă Garvey de obicei.

Parcă și aerul devenise mai dens în jurul lui Mint.

— Vinerea trecută?

— Da, în seara petrecerii Eurovision. Iubita ta a ieșit la cină cu Garvey și... Nu-mi place să spun asta, dar după aia au mers împreună la el.

Mint s-a dat în spate și s-a lovit de marginea biroului.

— N-am reușit să dau de Jess în seara aia.

Și-a amintit exact scena: era îmbrăcat într-un trening ridicol, avea părul aranjat în creastă și o suna întruna, dar degeaba. Dar ce spunea Trevor nu putea fi adevărat. Chiar dacă Jess era distantă în ultima vreme, Mint o alesese tocmai fiindcă-l venera și nu exista nicio amenințare că l-ar înșela sau că l-ar face de râs. Asta era esența caracterului ei – era loială.

Trevor s-a ridicat de pe patul lui Mint și a pornit spre ușă. L-a bătut pe umăr pe Mint înainte să iasă.

— Îmi pare rău că a trebuit să fiu cel care-ți aduce vești proaste, dar m-am gândit că n-ar strica să afli că un babalâc ți-a pus coarne. E cam jenant.

Jenant. Panica, frica, furia și indignarea din adâncul lui Mint, toate s-au contopit într-un foc arzător. S-a ridicat, întunecat și teribil, pârjolindu-i pielea, iar Mint l-a alimentat până a devenit un adevărat infern, până când a apucat biroul atât de tare încât încheieturile degetelor i s-au făcut din roșii, albe. *Exact ca tatăl tău.*

•

Mint a zărit-o de la o sută de metri distanță, intrând în Bishop Hali. Așteptase de aproape o oră, crezând că urma să apară imediat după cursuri, dar era clar că ea avea alte planuri. Focul

ardea fierbinte în interiorul lui, dorind să iasă, dar l-a controlat și a alergat după ea în clădire.

— Jess!

Ea a încremenit și s-a întors. Avea fața palidă. Era drăguță dar doar cât să fii sigur de ea, cât să nu ai probleme, cât să-ți fie recunoscătoare. Și întotdeauna fusese așa. Îl adorase, practic îl venerase încă de când se cunoscuseră în primul an de facultate.

— Bună.

Jess și-a încrucișat brațele în timp ce el se apropia. Obișnuia să-și deschidă brațele, să vrea să-l îmbrățișeze.

— Ce faci aici?

— Am avut o pauză și am vrut să te văd.

Mint a aruncat o privire către ceilalți studenți din hol.

— Vino aici.

A tras-o spre o canapea din colț și Jess s-a așezat, încruntată.

Mint a stat o secundă ca s-o privească. Oare chiar o făcuse? Oare chiar îl trădase în cel mai rău, în cel mai umilitor mod? Părea imposibil. Trevor sigur mințea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Am vrut să știu ce culoare de rochie porți la bal, ca să pot lua un papion asortat.

În loc să zâmbească, Jess a tresărit.

— Ăă… roz, cred.

— Am înțeles.

Mint și-a dat părul de pe frunte.

— Hei, apropo, îți amintești de petrecerea Eurovision pe care am dat-o săptămâna trecută? Cea despre care toată lumea a spus că a fost cea mai reușită petrecere tematică de până acum?

Jess a dat din cap în timp ce-și privea fix pantofii.

— Îmi pare rău că n-am putut veni.

— Poți să-mi spui din nou unde ai fost? Am uitat.

Jess l-a privit în ochi. Părea atât de inocentă, atât de nevinovată, încât orice urmă de suspiciune s-a șters din inima lui Mint, fiind înlocuită de vinovăție.

— Am fost cu Caro. Aveam o seară ca între fete. Doar vin, popcorn și *Buffy.* Știi că mereu zice să petrecem mai mult timp împreună.

Mint a sărutat-o pe frunte.

— Absolut. Ca de obicei. Ei bine, trebuie să plec.

A sărit în sus și și-a curățat blugii.

— Dar ne vedem vineri, dacă nu chiar înainte, da? O să mă recunoști după papionul roz.

Jess i-a zâmbit, dar nu și cu ochii.

— Ne vedem acolo.

•

— Micuțo, stai așa!

Mint și-a croit drum prin mulțimea strânsă la prânz în fața cantinei, îndreptându-se spre fata scundă, brunetă, aflată la câțiva pași în față.

Caro s-a întors și și-a desfăcut fularul din jurul feței.

— Minty. Ce s-a întâmplat? De ce mă urmărești?

Și-a aruncat brațul în jurul ei, diferența de înălțime fiind atât de pronunțată încât era aproape comică.

— Vinerea trecută, tu și Jess ați avut o seară ca între fete. Ia spune-mi episodul tău preferat din *Buffy.*

— Simplu – *Hush.* E genial, a spus Caro trăgându-i un ghiont. Dar vinerea trecută Jess a fost cu tine la petrecerea aia cu tematică Eurovision, nu mai știi? Trebuie să te fi simțit tare bine dacă nu-ți amintești.

Mint s-a oprit din mers, făcând-o pe Caro să se întoarcă brusc spre el.

— Ești sută la sută sigură?

Caro și-a dat ochii peste cap.

— Crede-mă, ar trebui să caut prin arhive ca să aflu când am avut ultima dată o seară ca între fete. N-ai observat că Jess și cu mine abia am ieșit semestrul ăsta? Asta ca să nu mai vorbesc de Heather. În plus, am terminat *Buffy* în primul an de facultate. N-aveam de gând să mă uit la nesfârșit la vampiri sexy, a spus Caro pe un ton gânditor. Acum că mă gândesc mai bine, înțeleg de ce ai mei mi-au interzis serialul ăla…

Focul din interiorul lui Mint a prins din nou viață, rapid, strălucitor și mortal. Jessica mințise. Stând în fața lui, îl privise în ochi și îi vându-se gogoși. Asta însemna că Trevor avea dreptate. Ea chiar îl trădase. Și, dacă Mint îl cunoștea bine pe Trevor, în curând toată lumea avea să afle asta.

— De fapt, și eu voiam să stau de vorbă cu tine despre Jess și despre ce s-a întâmplat în vacanța de Crăciun, a spus Caro cu grijă, ca și cum ar fi fost un test. Presupun că știi mai multe despre familia ei decât mine, dar de atunci, ea a fost foarte…

Caro voia să vorbească despre familia Jessicăi fix acum?

— Nu acum, Caro. Mai târziu. Trebuie să plec.

Mint și-a tras brațul înapoi și s-a îndepărtat în grabă, simțind cum ochii șocați ai lui Caro îl urmăresc, până când a dispărut după colț.

•

Stătea în mijlocul sălii Phi Delt, înconjurat de frați care lipeau pe pereți beteală roșie și inimioare de Ziua Îndrăgostiților. Știa că nu-i lipsește mult să înceapă să urle. Mai întâi criza pieței – acțiunile Minter Group se prăbușeau, investitorii se retrăgeau, mama lui și consiliul de administrație intrau în panică, iar tatăl lui, lașul, era de negăsit. Vechi prieteni din liceu îi trimiteau e-mailuri în care-i spuneau că le pare rău să audă că familia lui o încurcase atât de spectaculos și că putea să stea la ei sau să împrumute bani dacă avea nevoie.

Iar acum Jessica se culca cu profesorul ei și ieșea la cină în văzul lui Trevor cel cu gura spartă și cine știe al cui altcuiva. În esență, o declarație deschisă cum că Mint era un ratat, un fraier, nu o persoană demnă de respect. *Cât tupeu pe ea!* Pur și simplu îi venea s-o strângă de gât.

Dar nu era momentul să facă o criză de nervi. Trebuia să se țină tare, să egaleze, să repare răul pe care i-l făcuse ea. În seara asta, la bal, avea s-o ia la rost pe Jessica, s-o facă să mărturisească. Poate că avea s-o facă în fața tuturor, ca să vadă și ei. Poate că urma s-o facă să plângă, să-l implore în genunchi. S-a gândit la tatăl său implorând să fie lăsat să intre la petrecere, stând chiar de cealaltă parte a ferestrei, în timp ce Mint, mama lui și prietenii lor priveau și clătinau din cap. După aceea, ceilalți începuseră să-l privească din nou în ochi pe Mint și îi permiseseră să fie din nou unul de-al lor. Nu mai era el ținta glumelor.

Simțea cum o satisfacție profundă i se răspândește în corp în timp ce-și imagina cum în seara asta toți aveau să vadă cum clatină din cap cu tristețe în timp ce privește în jos și Jessica plânge. Ea avea să fie umilită, nu el.

Trebuia doar să se abțină până atunci, să-și aranjeze fărâmele de sănătate mintală înapoi într-o mască senină. S-a aplecat în față și a lipit pe perete un Cupidon decupat. Nu era un prunc fandosit rupt din desenele animate, ci un înger cu părul cărunt, un Cupidon glumeț, cu aripi zvelte.

— Hei, Minty! Cupidon ăsta arată ca babalâcul cu care se culcă gagică-ta!

Mint a încremenit, iar discuția relaxată din hol s-a oprit. Când s-a întors, i-a găsit pe frați cu expresii înfometate și emoționate pe chipuri. Trevor stătea în mijlocul lor. Încerca să nu zâmbească, lucru care nu-i ieșea deloc.

Tonul lui Mint a devenit glacial:

— Cine-a spus asta?

— Calmează-te, frate, i-a zis Charles, care purta ca întotdeauna un hanorac stupid de lacrosse și zâmbea leneș. Sau faptul că ți-a pus coarne un babalâc de șaizeci de ani te face să fii cam încordat? Pun pariu că-i nasol să știi că fetei tale îi place mai mult o sculă bătrână decât a ta.

Mint a dat drumul scociului.

— Taci din gură. Habar n-ai ce vorbești.

Toți frații au râs. *Le plăcea,* le plăcea să-l vadă la pământ. Erau ca niște lupi care se învârt în cerc și sunt nerăbdători să-l vadă pe masculul alfa sfâșiat în bucăți.

— Trebuie să recunosc, Garvey s-ar putea să fie mai dotat decât Mint, a zis Trevor cu ochii strălucind. Până la urmă, are mai multe fete în rotație.

— Măi să fie, a spus Palmer, un nenorocit de *aspirant.* Mint le primește la mâna a doua de la un profesor.

Toată lumea a râs, câțiva dintre ei atât de tare încât și-au scăpat decorațiunile. Trevor a bătut în perete.

Focul din interiorul lui Mint a izbucnit, umplându-l de furie, dar tocmai atunci i-a sunat telefonul. Era mama lui. A privit ecranul cu atenție. În mod normal, n-ar fi răspuns când era cu băieții, dar, în ultima vreme, de fiecare dată când suna, era vorba de o nouă urgență. Și probabil că oricum era mai bine să plece naibii de aici.

S-a răsucit pe călcâie și a ieșit pe ușa din față, trântind-o în urma lui ca să nu-i mai audă cum râd.

— Da, mamă, a răspuns rece. Te ascult.

— Mark.

Și-a dat seama pe loc că se întâmplase ceva. Vocea mamei lui era încordată. S-a oprit din drum în mijlocul străzii, în fața casei frăției.

— Ce s-a întâmplat?

— Tatăl tău, a spus ea inspirând adânc. L-am găsit în sfârșit și i-am spus despre preluare. Nu i-a fost ușor…

— Ce preluare?

— Preluăm controlul asupra companiei. Eu și Boone.

O, nu. Nu Boone. Nu membrul consiliului de administrație cu care-l înșelase pe tatăl lui. Doar n-ajungea bărbatul ăsta să-i ia și soția, și compania!

— În consiliu a avut loc un vot de neîncredere împotriva tatălui tău, care a trecut. Azi-dimineață a fost înlăturat. Așa e cel mai bine. Dar…

— Când aveai de gând să-mi spui?

Mint nu era mândru de felul în care i se spărgea vocea, dar asta era de-a dreptul imposibil.

Mama lui a continuat pe un ton rece:

— Îți spun acum, Mark. A venit apocalipsa. Vrei ca într-o bună zi să conduci o companie? Vrei să moștenești niște nenorociți de bani? Atunci ai nevoie de mine și de Boone la conducere. Noi suntem singurii care putem repara rahatul incredibil în care ne-a băgat tatăl tău.

— Ce s-a întâmplat cu tata? Ai spus că nu i-a fost ușor.

Era ciudat, într-adevăr, cum întreaga viață ți se putea schimba așa, de la o secundă la alta. Și fără vreun spectacol de artificii, fără ca planeta să-și schimbe dramatic axa, astfel încât totul să se întoarcă cu susul în jos și nimic să nu mai fie la fel.

— Ți-o zic pe aia dreaptă. Tatăl tău a încercat să se sinucidă aseară. A ales să fie laș până la capăt.

Mint era vag conștient de faptul că se lăsase în genunchi pe stradă, că o mașină claxonase și virase ca să-l evite.

— Cum? a șoptit el.

— Clasic: a încercat să se arunce de la fereastră, a spuse mama lui pe un ton sumbru. Ca un nenorocit de investitor de pe timpul Marii Crize. Atât de dramatic! Nu-ți face griji, a supraviețuit. Nici măcar asta n-a reușit s-o facă așa cum trebuie.

Lumea se învârtea și se învârtea tot mai tare.

— Ești cam tăcut, Mark. Spune ceva.

A încercat să vorbească, dar nu reușea să treacă niciun cuvânt prin pustiirea și furtuna de mânie care-i zdrobeau pieptul.

— Îl poți vizita pe tatăl tău într-o săptămână de acum, a spus mama lui. E la spitalul Mount Sinai. Trimite-i asistentei mele un e-mail dacă vrei să mergi, iar ea îți va rezerva un bilet...

Mint și-a închis telefonul și l-a scăpat pe trotuar.

A murit chiar acolo, în genunchi, pe strada din fața Phi Delt. Uriașul val de furie pe care-l ținuse în el l-a făcut scrum, din interior. Și, astfel, persoana care s-a ridicat în picioare clătinându-se, care a intrat pe ușa din față a casei frăției, care l-a apucat pe Trevor Daly de guler și aproape l-a ridicat de la podea, care l-a lovit, iar și iar, simțind cum pielea i se despică sub falange, cum i se rup oasele, care a ignorat mâinile care-l trăgeau de cămașă, glasurile ridicate, țipătul strident al bobocului aspirant – acea persoană era altcineva, cineva nou, o făptură născută din foc.

CAPITOLUL 39

ACUM

Lovitura a fost rapidă și precisă, direct în inima lui Caro. Am privit-o cum acceptă cu încetinitorul adevărul spuselor mele. Timpul se dilata insuportabil, deși în realitate trebuie să fi trecut doar câteva secunde. Mai întâi șocul: ochii i s-au mărit. Apoi a urmat înțelegerea, moment în care a tras aer în piept. Apoi sentimentul de trădare, furia, iar figura i-a devenit dură. Am rămas acolo și am privit cum se desfășoară totul, clipa care anula aproape două decenii de prietenie.

— Tu și *Coop?*

Mint a rămas cu gura căscată, iar chipul i-a devenit purpuriu.

Caro s-a întors spre Coop.

— E adevărat? În facultate, tu și Jess?

Coop a dat din cap, încleștându-și maxilarul.

Camera era atât de liniștită încât muzica de la paradă și ritmul constant al tobelor se auzeau chiar sub noi.

Courtney a rupt tăcerea cu un hohot de râs.

— Trebuie să fie o glumă! Erai cu Mint și în același timp îl înșelai cu Coop? Și nu i-ai spus niciodată lui Caro, prietena ta cea mai bună? Știam eu că treaba aia cu Cei Șapte din East House, prieteni loiali până la capăt, e o porcărie infectă.

Lui Caro i-au dat lacrimile. Încă îl privea fix pe Coop.

— Nu mi-ai spus niciodată pentru că nu s-a terminat, nu-i așa? Nu era ceva din trecut. Altfel nu ți-ar fi păsat dacă aș fi știut.

Lui Caro îi picase fisa prea târziu.

Coop avea să nege. Știam asta. Voiam ca podeaua să mă înghită înainte să facă asta, ca să nu fiu nevoită să-l aud niciodată spunând că eu eram în trecut, doar o pasiune din facultate, iar ea era viitorul lui.

— Caro, te rog, a început Coop, dar apoi Frankie s-a mișcat, sărind în față ca să-și arunce brațul peste pieptul lui Mint, văzând în el ceva la care noi ceilalți nu eram atenți.

Mint s-a smucit de lângă Frankie și a făcut doi pași uriași spre mine. M-am dat înapoi din instinct. Briza rece din spatele meu îmi spunea că mă apropii prea mult de fereastra spartă.

— N-a fost de ajuns, nu-i așa?

Fața lui își pierduse orice pretenție de control. Trecuse de roșu, acum era mov de furie. Nu mai văzusem niciodată așa ceva, nici la Mint, nici măcar la tata, în cele mai cumplite momente ale lui.

— N-a fost de-ajuns să ți-o tragi cu proful, să iei cina cu el în public? Trebuia să ți-o tragi și cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei?

— Mint, a spus Frankie, aruncându-mi o privire nesigură.

— Ai fost o curvă, a spus Mint râzând, în tot acest timp. Știi cât de rău m-ai umilit cu Garvey? Ai înțeles măcar prin ce-am trecut? Iar asta a fost doar cireașa de pe tort, nu-i așa? Cât timp ți-ai tras-o cu Coop? Și cu cine altcineva ai mai făcut-o? Cine mai râdea de mine pe la spate?

— Nu-i mai spune curvă, a spus Caro fără să vrea, reacționând din instinct.

Mint era aproape de mine. Distanța mică dintre noi nu era inertă, ci vie, amenințătoare, un avertisment. *Un avertisment, un avertisment.* Un indiciu.

— De unde ai aflat că am luat cina cu Garvey? am întrebat cu glas tremurat din cauza spaimei. Vrei să spui că știai de el încă din facultate?

Mint a dat la o parte o canapea și a mai făcut un pas spre mine. Era albastru la față, dar ochii nu-i mai erau reci, ci ardeau de furie. Inima îmi bătea cu putere și țipa *Mișcă-te, pleacă de lângă el!* Dar era Mint.

— Bineînțeles că știam. Așa se întâmplă când curva de soție te înșală: toată lumea află.

— Soție? Vrei să spui *iubita,* Mint, a spus Frankie. Și calmează-te.

— Da, Mint, stai puțin, a spus Coop. Ai dreptul să fii supărat pe noi, dar exagerezi.

— Nu.

Mint n-avea ochi decât pentru mine, iar eu nu puteam să mă uit în altă parte, prinsă între cerul rece și deschis din spatele meu și omul care voia să mă ardă, care se apropia tot mai mult.

— Aveai de gând să-mi distrugi viața și nu-ți păsa. Vrei să știi ce s-a întâmplat? Asistentul lui Garvey mi-a spus că ți-a tras-o, dar nu mi-a spus-o doar *mie.* A răspândit vestea peste tot. Toți frații râdeau de mine. La fel cum au făcut-o și cu tatăl meu. M-ai făcut *slab.*

— Mint, a spus Courtney, cu groaza întipărindu-i-se pe chip, nu înțeleg despre ce vorbești. N-are sens ce spui.

Tatăl lui. Mărturisirea lui Mint din primul an de facultate mi-a revenit în minte, prima dată când se deschisese vreodată:

Spune-mi ceva jenant.

A fost atât de slab! Nici măcar n-a luptat. A lăsat-o să-l calce în picioare.

Îl urăsc. Toată lumea de acasă mă vorbește pe la spate... E numai vina lui.

— N-am vrut să te fac să te simți ca tatăl tău, am spus, făcând încă un pas înapoi și simțind cum cioburile de sticlă îmi scrâșnesc sub picioare.

— Mint, gata, încetează, a spus Coop, încercând să se bage între noi.

Mint a scos un zgomot ca și cum s-ar fi sufocat și s-a năpustit, nu asupra mea, ci asupra lui Coop, împingându-l cu putere. Coop s-a împiedicat de un picior de scaun și s-a lovit cu capul de perete. Caro a țipat.

Frankie a sărit în față ca să-l prindă pe Mint, dar el a întins mâna în semn de avertisment.

— Să nu îndrăznești să mă atingi, Frankie!

Frankie, așa namilă cum era, a devenit brusc rigid ca o scândură. Anii în care ascultase de Mint și-au spus cuvântul într-o clipă.

— Mint, am zis, încercând să rămân calmă, îmi pare rău că te-am trădat și îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Dar nu cred că...

S-a învârtit spre mine.

— Tatăl meu n-a ripostat. A fost un laș. Dar eu nu sunt așa.

— Ai dreptate.

Am privit peste umărul lui Mint cum Caro se chinuia să-l tragă pe Coop în picioare.

— Nu ești el.

— Iar o faci! a scuipat Mint, plin de furie. Mă castrezi! La fel ca în ultimul an. Știi că i-am distrus fața lui Trevor în fața tuturor

pentru că nu m-a respectat? Cretinul de asistent al lui Garvey. N-a putut vorbi *luni întregi.*

Trevor Daly lucrase pentru Dr. Garvey? Și Mint îl rănise? Nu aflasem niciodată absolut nimic despre asta. Probabil că, după moartea lui Heather, episodul fusese ascuns sub preș.

— Dar tu ai fost mult mai rea decât el, a spus Mint. Am vrut să-ți rup gâtul.

— Dar n-ai făcut-o, nu-i așa?

Eric a apărut din fundul camerei, unde rămăsese tăcut și nemișcat, urmărind totul cu ochii sclipitori. S-a îndreptat spre Mint și l-a împins, făcându-l să se clatine înapoi.

— În schimb, i-ai făcut-o lui Heather, nu-i așa? *Nu-i așa?*

Mint s-a uitat cu ură la Eric, cu fața înflăcărată, în timp ce se străduia să se abțină de la ceva. S-a uitat la Coop, apoi la mine, și deodată barajul s-a rupt. Ultimul lucru care-l mai ținea în frâu, în timp ce-l priveam cum se transformă într-o altă persoană, o creatură alcătuită din furie și foc, surpriza pe care o simțisem mai devreme s-a transformat în ceva cu totul diferit.

Corpul meu a înțeles înaintea mea. Membrele mi-au înțepenit, iar inima mi-a înghețat în piept. Încetul cu încetul, conștientizarea mi s-a filtrat în creier.

Recunoști persoana asta, mi-a șoptit o voce.

Pericol, a șuierat. *Trezește-te.*

— Am crezut că tu erai! a urlat Mint, arătând spre mine și privindu-mă cu ochii arzători. Am crezut că ție îți fac rău!

CAPITOLUL 40

FEBRUARIE, ULTIMUL AN
MINT

Se simțea mai bine acum, cu articulațiile jupuite trimițându-i un zvâcnet constant de durere prin mâna dreaptă, fără ca vreunul dintre frații care fuseseră în sală să se mai poată uita la el, toți plecându-și capul de frică și mergând pe drumul cel mai lung spre butoi, lipindu-se de colțurile beciului Phi Delt în timp ce toată lumea se pregătea pentru bal. Se simțea mult mai bine acum că o văzuse pe Courtney Kennedy privindu-l de parcă nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât s-o înlocuiască pe Jessica.

Ce-i făcuse lui Trevor dovedea că Mint nu e laș, nu e tatăl lui, oricât de mult îl sufoca să se gândească la el: eroul lui stupid din copilărie, acum o umbră distrusă pe un pat de spital, prea slab să facă față lumii. Dar *Mint* nu era slab. Mint era din nou în vârf, era rege, era alfa.

Nimeni nu pomenise toată ziua nimic despre tatăl lui sau despre compania familiei, așa că fie membrii Phi Delt nu citeau știrile, fie echipa de PR a mamei lui făcea minuni, reușind să țină scandalul departe de presă. Vocea mamei îi răsuna în minte iar și iar, dură și rece: *A ales să fie laș până la capăt.* Bineînțeles, era în interesul tuturor ca lucrurile pe care le făcuse tatăl lui să nu iasă niciodată la lumină. Mint însuși jurase să nu scoată niciodată vreo vorbă despre asta.

De când îi oferise o ocazie să refuleze, focul din el era sub control. Nu mai era o furtună dezlănțuită, ci un clocot flămând din adâncul lui, care aștepta momentul prielnic să iasă din nou la suprafață.

Balul avea să fie gloria supremă a lui Mint. Mulțumită banilor pe care îi aruncaseră ai lui în fondul pentru petrecere – un cec încasat înainte ca piața să se prăbușească, slavă Domnului –, balul din anul acela era mai mare și mai reușit ca niciodată. Chemaseră cea mai bună trupă, fotografii de la Party Pics erau gata să le facă poze ca o mulțime de paparazzi, aspiranții erau

îmbrăcați în costume umilitoare de Cupidon și fiecare cuplu primea o sticlă de whisky. Toate acestea erau dovada generozității lui Mint, a puterii sale ca președinte Phi Delt.

Mai mult: Jessica urma să ajungă în curând, aranjată toată. Avea să se aștepte la ceva romantic – la urma urmei, doar era Ziua îndrăgostiților. Urma să se lase în voia lui, iar la momentul perfect, când aveau să fie chiar în centrul mulțimii, urma să i-o spună: știu ce ai făcut. Avea s-o oblige să-l implore s-o primească înapoi și să plângă în fața tuturor la petrecere, apoi urma să-i întoarcă spatele și să-i spună că s-a terminat, că-l dezgustă. Ar fi fost drama perfectă, ceva care să le arate tuturor că Mint e puternic și neînduplecat, nu vreun fraier. Nu, el era un premiu pe care-l pierdeai cu un preț major. Nimeni n-avea să mai poată râde de el.

Și-a aranjat papionul roz, îndreptându-i colțurile. Avea să facă tot ce ar fi trebuit să facă tatăl lui, să-i repare greșelile. Focul din interiorul lui se înălța tot mai mult, trosnind, nerăbdător să iasă la iveală.

Frankie a coborât în fugă scările și s-a îndreptat spre el.

— Hei, trebuie să vorbim.

Mint i-a întins lui Frankie o bere din butoi, privindu-i cusăturile lărgite ale costumului. Era același din primul an de facultate.

— Lasă-mă să ghicesc: în sfârșit accepți oferta să treci pe la croitorul meu?

Frankie a dat din mână nerăbdător.

— Ai observat că băieții mai mici se uită ciudat la tine? De parcă urmează să facă pe ei?

Era adevărat. Locul în care stăteau Mint și Frankie devenise centrul beciului, soarele din mijlocul petrecerii. Toată lumea îi orbita, privindu-i cu expresii care mai de care mai diferite: frică, dorință, precauție.

Mint a dat din umeri și a luat o înghițitură de bere ca să-și ascundă zâmbetul.

— S-ar putea să mă fi afirmat un pic cam în forță mai devreme.

Frankie s-a încruntat.

— Un pic cam în forță? I-ai spart fața lui Trevor.

— A întrecut măsura.

Mint vorbea de parcă nici nu-i mai păsa. Deja trecuse peste.

— Știi cum face el. Până la urmă a întins coarda prea mult.

Frankie a clătinat din cap.

— Trevor e un dobitoc, toată lumea știe asta. Dar ce ai făcut e ilegal, Mint. Trevor ar putea depune plângere.

Frankie a tras adânc aer în piept, după care a continuat:

— A aflat și Jack. E foarte supărat. O să convoace o ședință a ofițerilor.

Mint s-a gândit la prietenul lui. Trezorierul Phi Delt, mereu dornic să facă ce trebuie. Mereu îi bătea la cap pe frați să-și facă orele de filantropie sau să recicleze dozele de bere.

— Și ce dacă? O să vorbesc cu el.

— Nu înțelegi. Jack nu crede că ar fi corect să nu pățești nimic după ce l-ai rănit pe Trevor. Spune că ar fi un exemplu prost pentru băieți, că frăția ar putea fi trasă la răspundere, se întreabă cine o să plătească facturile medicale ale lui Trevor și…

— De când vorbiți tu și Jack pe ascuns despre mine? Și de când mama dracului a devenit Jack polițistul de serviciu? Fix voi ar trebui să fiți de partea mea!

Frankie i-a aruncat o privire gravă.

— Sunt de partea ta. De asta ți-o și spun. Uite, nu vreau să-ți stric seara, dar chiar cred că Jack s-ar putea să raporteze tot incidentul la poliție. E foarte agitat.

Focul din interiorul lui Mint s-a aprins și mai tare.

— Glumești?

Jack ar fi trebuit să fie unul dintre cei mai buni prieteni ai săi; fix el avea de gând să-l trădeze? Să-l denunțe la poliție pentru *Trevor?*

— Spune-i lui Jack să mi-o sugă.

Frankie s-a înecat și și-a scăpat berea.

Mint a răsuflat cu năduf în timp ce-l privea pe Frankie cum se grăbește să șteargă berea vărsată.

— Îmi pare rău, Frankie. Jack pur și simplu nu înțelege. Nu așa ca tine.

Frankie s-a ridicat în picioare și a aruncat paharul de unică folosință, iar Mint l-a lovit prietenește în umăr.

— Uneori trebuie să nu mai înghiți rahat de la alții și să fii puțin mai dur. Să fii bărbat în privința asta. Înțelegi ce vreau să spun.

Frankie a dat din cap, dar privirea i s-a îndreptat spre ceva din cealaltă parte a camerei. Mint i-a urmărit privirea și a văzut-o pe Heather împiedicându-se pe scări, cu fața plină de lacrimi. În loc

să arate compasiune, focul din Mint a mugit aprobator. Exact așa voia să arate și Jessica atunci când urma s-o facă praf în fața tuturor.

Mint a pus o mână pe umărul lui Frankie.

— Uite, o să vorbesc cu Jack. O rezolv eu.

— Promiți? Pentru că eu chiar nu vreau ca voi doi să vă certați. Nu suport asta.

Mint l-a strâns de umăr.

— Îți jur. Repar eu cumva.

Mai ducă-se dracului Jack, cercetașul mai catolic decât papa.

— Dar mai întâi să sărbătorim! a zis Mint făcând un gest spre rândul de sticle de whisky. E ultimul nostru bal. Tu ești pe cale să fii recrutat în NFL, iar eu mă duc la Drept.

Mint a tras aer adânc în piept, lăsând să treacă pâlpâirea de nesiguranță dureroasă, după care a continuat:

— Și mai avem doar un semestru să ne facem de cap. A sosit timpul să ieșim din scenă în stil mare!

Privirea lui Frankie s-a întors spre Heather. Fata era într-un colț și vorbea cu Courtney, lucru care a părut să-l liniștească. I-a zâmbit lui Mint.

— Știi că nu pot refuza.

— În plus, a adăugat Mint, scoțând punga din buzunarul interior al sacoului său, mai devreme am luat ceva de la Coop. Asta o să ne ducă la alt nivel. Acum că s-a terminat sezonul și nu mai trebuie să-ți faci griji cu privire la testele antidoping, putem face orice.

Frankie a gemut.

— De *patru ani* aștept să se termine nenorocitul ăsta de sezon. Nici n-ai idee.

Mint a dat din cap, trecându-și o mână prin păr. Acum zbura la înălțime alături de camaradul său.

— Gata cu regulile. E timpul să ne eliberăm.

Frankie i-a întins un pahar de shot, după care au ciocnit.

— În cinstea lui Mint, care e într-o formă rară! Și pentru o noapte sălbatică!

•

Băuseră shot după shot și mai luaseră și pastila lui Coop, iar Mint abia începuse. Era plin de o energie nervoasă, stând cu un ochi pe scări în așteptarea lui Jess sau chiar a lui Jack, cu mâinile crispate de nerăbdare.

— Stai o secundă, a mormăit Frankie, scăpând un pahar gol pe podea. Trebuie să vorbesc cu Courtney.

Courtney? Dar Mint n-a făcut decât să ridice din umeri.

— Cum vrei. Dar să nu mă lași să aștept prea mult.

Frankie s-a îndepărtat și a dispărut undeva. Nici Courtney, nici Heather nu se vedeau prin preajmă. Grozav. Acum stătea aici singur, ca un ratat.

Cu coada ochiului, Mint a sesizat o mișcare. S-a întors și l-a văzut pe Charles Smith dându-i târcoale, mergând înainte și înapoi prin fața butoiului. Charles – un dobitoc care juca lacrosse și care mai era și buldogul lui Trevor. Mai rău – în lumea exterioară, părinții lui erau prieteni cu ai lui Mint.

Cât de multe știa Charles?

Intențiile lui Charles i se citeau în privire. Părea dornic să sară la bătaie și credea că asta avea să-l intimideze pe Mint. Dar Mint nu era slab. Era beat și avea impresia că betonul i se clatină sub picioare. Dar nu era fraier. Avea să-i dea o lecție lui Charles, exact cum făcuse și cu Trevor.

Mint și-a ridicat bărbia și a spus pe un ton amenințător:

— Ai o problemă, Smith?

Charles a zâmbit. Era o privire plină de satisfacție, ca și cum până atunci ar fi pescuit, iar Mint tocmai mușcase momeala.

— De fapt, dacă tot ai adus vorba, da, am. L-ai băgat pe Trevor în spital. În seara asta mănâncă prin tub. Te simți bărbat acum?

Cei care orbitau în jurul lui Mint s-au oprit, și-au întrerupt conversațiile și s-au aplecat instinctiv spre ei.

— Trevor a spus o grămadă de prostii, a scuipat Mint. Așa că ne-am făcut tuturor o favoare când i-am închis gura.

Charles a zâmbit.

— O, Mark Minter, ce erou! Un bărbat important în campus. Știi că nimeni nu te place de fapt, nu? Te pupă în fund pentru că ești bogat și plătești chestiile.

Lui Charles zâmbetul i s-a lățit și mai mult pe chip.

— Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă ți-ai pierde brusc toți banii.

Charles știa. Mint a simțit cum inima îi sparge pieptul.

Charles a băgat mâna în buzunar și a scos o bucată de hârtie împăturită.

— Ia să vedem! Tata mi-a trimis mai devreme un e-mail. Bănuiesc că e acționar în Minter Group. Un acționar destul de

supărat. Spune că firma voastră a dat de naiba și că familia ta a ajuns la sapă de lemn. Câți prieteni crezi că o să mai ai după ce află toată lumea?

Cei adunați în jurul lor au început să șușotească. Nu, nu se putea întâmpla așa ceva, nu din nou.

Charles era ca un rechin care simte sânge în apă. S-a apropiat, dezvelindu-și dinții.

— Se zvonește că tatăl tău a dat bir cu fugiții. Lasă-mă să ghicesc: a fugit în Insulele Cayman cu toți banii? A ales să fie laș până la capăt, nu-i așa, Mint?

Parcă ar fi apăsat pe trăgaci. Mint s-a năpustit asupra lui fără să-i pese cine se uita sau ce consecințe urmau să existe. Știa doar că trebuia să-l dea pe Charles Smith cu fața de podea până nu mai rămânea decât o baltă informă de sânge și carne, până când nu mai putea scoate niciun cuvânt despre tatăl lui.

Dar o fată mică și brunetă a apărut de nicăieri, aruncându-i-se în cale, cu mâinile încleștate.

— *Alo,* Mint! Charles! Opriți-vă! *Ce faceți?*

Caro. Îmbrăcată în alb, cu aripi de înger și o tolbă de săgeți pe umăr. Încă un Cupidon printre toate creaturile nopții. Prin mintea lui Mint s-au perindat cu toții: șirul de aspiranți în scutecele lor jenante de pânză; cupidonul de hârtie bătrân și cărunt, cel care iscase gluma lui Charles. Iar acum Caro însăși, mică și frumoasă. Atât de mulți îngeri…

S-a luat cu mâinile de cap, încercând să-și limpezească gândurile, să vadă prin ceața roșie care-i spunea *Ești pe cale să fii distrus; rănește pe altcineva ca să oprești asta.*

Caro s-a uitat la el, după care s-a întors spre Charles:

— Chuck, ce naiba? E prietenul meu.

Privirea pe care Charles i-a aruncat-o lui Caro l-a luat prin surprindere pe Mint. În ea se citea sfidare, dar în același timp rușine. Ca și cum chiar îi păsa ce crede Caro despre el.

— Prietenul tău e un dobitoc, a spus Charles pe un ton amar. După cum ți-am mai spus de un milion de ori.

— Pleacă de aici, a spus Caro de parcă ar fi alungat un câine.

Charles s-a dat înapoi de parcă l-ar fi pălmuit.

— Îl alegi *pe el?* Dar ești…

Caro l-a oprit cu o privire de oțel.

— Lasă-l în pace, Chuck.

Charles s-a aplecat.

— Bravo. Chemi o fată ca să te scoți. Sună bine.

Mint s-a năpustit la el, dar brațele lui caro, surprinzător de puternice, l-au reținut.

Charles a scăpat și s-a dus mândru nevoie mare spre fundul camerei, unde un grup de băieți din sală, băieții lui Trevor, s-au adunat, aruncând priviri glaciale spre Mint.

Cuvintele lui Charles îl bântuiau. *A ales să fie laș până la capăt, nu-i așa, Mint?* Tatăl lui zăcea zdrobit în spital și nimeni nu era capabil să spună despre el decât că dăduse greș. Tatăl lui, care trebuia să fie un bărbat uriaș, dar care nu avusese curajul să-i țină piept mamei lui. Făcuse investițiile greșite și toate alegerile greșite, iar apoi alesese să-și pună capăt vieții, să-l *abandoneze* pe Mint, în loc să rezolve mizeria pe care o făcuse. Dacă nu se descărca, Mint avea să cedeze. Dacă nu rănea pe cineva, urma să sufere mai rău decât o făcuse vreodată, și nu știa dacă avea să supraviețuiască.

S-a îndepărtat de Caro. I se părea că beciul e claustrofobic. Pereții se contractau, apoi se retrăgeau, ca și cum ar fi fost blocat în interiorul unei inimi care bate. A apucat sticla de whisky, și-a umplut paharul de shot, l-a dat peste cap, apoi a repetat mișcarea. Trebuia să alimenteze focul. Focul nu era slab.

— Mint, vorbește cu mine.

Caro și-a așezat o mână ezitantă pe brațul lui, aruncându-i o privire precaută ca să-i vadă chipul.

— Mă sperii.

— Unde-i Jessica? a reușit Mint să spună.

Caro s-a încruntat, aruncând o privire împrejur.

— Habar n-am unde-i toată lumea. Ca de obicei, nimeni nu mi-a spus ce plan are. Am invitat-o pe Jess să ne pregătim împreună la casa Kappa, dar a spus că are ceva de făcut. M-am gândit că o s-o găsesc aici. Dar aproape că e momentul să înceapă petrecerea. N-o văd. Nici pe Frankie, nici pe Jack. Nici pe Heather, de altfel. Unde e toată lumea?

— Lașii dracului, a mormăit Mint. Nu pot să-mi fie alături când am nevoie de ei mai mult.

— Ăăă…

Caro l-a împins în perete.

— Gata cu mormăielile criptice. Ce naiba se întâmplă?

— Jessica se comportă diferit cu tine?

Mint a privit-o fix pe Caro.

— E o persoană diferită față de cum era înainte? Încă mai…

Glasul i s-a spart și s-a urât pentru asta, dar a continuat:

— Mai vrea să se vadă cu mine?

Caro s-ar fi prins. Caro era cea mai bună prietenă a ei.

Acum, părea să ezite.

— Am încercat să vorbesc cu ea despre asta mai devreme. Probabil că acum nu-i cel mai bun moment.

— Spune-mi, a zis Mint printre dinți.

Caro a suspinat.

— Bine. Cred că de la Crăciun…

I-a aruncat o privire, așteptând să spună ceva, dar când Mint n-a schițat nicio reacție, a înghițit în sec și a continuat.

— Dar, acum că mă gândesc, s-ar putea să fie de și mai mult timp. Jess e foarte distantă. Se furișează acolo unde eu nu pot… Adică, se pricepe foarte bine să dispară mereu, iar apoi se comportă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu vrea să-mi spună nimic. Îmi fac griji pentru ea.

Caro a privit în depărtare.

— Poate că nu mai vrea să fim prietene.

Jessica se tot furișase chiar de dinainte de Crăciun. Proasta de Caro avea toate indiciile sub nas și nu reușea să le pună cap la cap.

— De cât timp? a întrebat el, plin de durere, ca o rană deschisă. De cât timp e așa?

— Trebuie să fie… Nu știu, de cel puțin un an.

Caro l-a strâns de braț.

— Știam eu că vrei s-o ajuți.

Prietena lui îl înșelase cu un profesor timp de un an întreg. Un an întreg de umilire. Focul din interiorul lui a izbucnit amenințător.

— Hei, domnu’ președinte.

Harris, vicepreședintele Phi Delt, a apărut între el și Caro, privindu-l pe Mint cu prudență. Probabil că auzise de Trevor.

— A sosit momentul s-o încoronăm pe Miss și să dăm startul petrecerii. Lumea a luat-o razna la etaj. Probabil e cel mai mare an al nostru de până acum.

— O s-o ajuți, nu-i așa, Mint?

Caro s-a uitat la el cu ochi rugători.

— Pe tine o să te asculte. Noi șapte trebuie să rămânem împreună.

Asta chiar era o glumă crudă.

— Unde crezi că ar putea fi Jessica, dacă ar fi să-ți dai cu presupusul?

— Habar n-am. Poate că nici n-a ieșit din camera ei. Doarme foarte mult de când tatăl ei... de la Crăciun.

Harris l-a tras pe Mint înainte.

— Haide, trebuie să dai startul spectacolului. N-am găsit-o nicăieri pe Miss a noastră așa că o să mergem cu cea care a terminat pe locul doi. Ori asta, ori n-avem nicio Miss, și cred că lumea s-ar revolta. Apropo, asta înseamnă că o încoronezi pe Courtney Kennedy.

Mint l-a lăsat pe Harris să-l tragă prin mulțime și să-l conducă pe scări, departe de Caro cea plină de speranță. Simțea ochii tuturor ațintiți asupra lui, le auzea șoaptele. Dar nu se putea gândi decât la Jessica, la ce făcuse ea, la persoana aceea în care avusese încredere, la fata aceea care ar fi trebuit să fie recunoscătoare că o alesese. Harris l-a condus spre camera cu ringul de dans, unde se instalase o scenă pentru formație. Mint a aruncat o privire din spatele scenei și a văzut o masă de oameni care așteptau pe cealaltă parte. Courtney și alte câteva membre Chi O stăteau în mijlocul mulțimii. Courtney zâmbea larg, iar ochii îi străluceau. Sala zumzăia de nerăbdare. Oare știau cu toții? Oare știau nu doar că familia lui era distrusă, ci și că Jessica îl înșelase? Preț de o clipă, i s-a părut că toate fețele din mulțime se întorc, că de peste tot se aud huiduieli și râsete în timp ce cu toții îl arătau cu degetul.

Nu. Și-a acoperit ochii. Unde era Jessica? Trebuia să fie aici ca să-i dea o lecție, s-o pedepsească și să se răzbune. Dar ea nu-i oferea șansa asta, îi răpea controlul, singura lui ocazie de a fi *cel care umilește,* nu *cel umilit.* Nu putea să meargă pe scenă până n-o făcea.

Trebuia s-o găsească. Mint și-a luat mâinile de la ochi și s-a îndreptat de umeri, simțind cum furia arzătoare se transformă în ceva ordonat, într-un obiectiv.

Din mulțime s-a declanșat blițul unui aparat de fotografiat când cineva i-a făcut o poză.

— În regulă, acu-i acu, a spus Harris dându-i un ghiont. O să te prezint în timp ce vii în față.

— Nu, de fapt...

Mint s-a forțat să zâmbească.

— De ce nu faci tu onorurile?

Harris a clipit.

— De ce?

— Ei bine, știi ce s-a întâmplat mai devreme cu Trevor. S-ar putea să nu fiu cea mai populară persoană în clipa asta.

Harris a dat imediat din cap, de parcă ar fi fost de la sine înțeles. Mint îl ura pentru asta, dar merse până la capăt, punând cireașa pe tort:

— În plus, o meriți. Probabil că la anul tu o să-mi iei locul ca președinte. N-ar strica să te antrenezi.

Harris a zâmbit.

— Mulțumesc, frate.

— Dau o fugă până la baie. Prea multă bere. Dar apoi mă întorc să mă uit. Baftă!

Mint i-a dat o palmă pe umăr lui Harris, apoi s-a întors și a fugit departe de scenă. Dar, în loc să țină stânga ca să ajungă la baie, a mers tot înainte, după care a ieșit pe ușa laterală în noapte.

•

Avea nevoie și își dorea s-o rănească. Senzația îl mistuia, devenise o durere adâncă în oasele lui. Voia să ia tot ce ardea în el și să se dezlănțuie asupra ei, să direcționeze durerea acolo unde-i era locul.

A traversat cu hotărâre holul din Bishop Hall, un oraș-fantomă în noaptea de sâmbătă spre duminică, și a apăsat butonul liftului. Totul a devenit ușor încețoșat atunci, de parcă altcineva era la comandă, iar el doar privea ce se întâmplă.

Sus, sus, tot mai sus. Avea să se cațere pe pereții liftului dacă nu se mișca mai repede; avea să-și smulgă pielea. S-a auzit semnalul sonor, ușile s-au deschis și apoi s-a pus în mișcare, după care a ieșit în sfârșit pe hol. Totul a devenit puțin mai neclar. Pereții îl apăsau din toate părțile. Nu-și dădea seama dacă delira puțin din cauza alcoolului, a drogurilor sau a ideii de a o confrunta.

A tastat codul de acces în apartament și a deschis ușa. Toate luminile erau stinse. Dar chiar și în întuneric a văzut că sufrageria era un dezastru. Pe podea erau răspândite obiecte întunecate, ca niște capcane, pernele canapelei fuseseră smulse și aruncate alături. Arăta ca și cum doi oameni s-ar fi luptat sau

hârjonit acolo. Apoi s-a gândit brusc că cei doi puteau foarte bine *să fi făcut sex.*

Deci era adevărat. Vedea cu ochii lui urmele lăsate. Era picătura care a umplut paharul și a dezlănțuit în Mint *altceva,* ceva animalic.

A dat de perete ușa spre camera ei, gâfâind. Înăuntru era cumplit de întuneric. Doar lumina lunii intra printr-o mică porțiune de fereastră neacoperită de perdea. S-a holbat la patul ei, unde își petrecuse nenumărate nopți alături de ea înainte să afle.

Acolo era: o siluetă întunecată, întinsă sub pături. Adormită, de parcă nu i-ar fi promis că urmau să se vadă la bal. Apoi îi trăsese clapa, ca și cum i-ar fi plăcut să-l facă de râs, ca și cum nu-i păsa deloc.

Furia a pus stăpânire pe el, propulsându-l înainte, iar apoi mâinile i-au ajuns pe ea, au apucat-o de umăr și de talie, scuturând-o.

— Trezește-te, Jessica! Trezește-te dracului și înfruntă-mă!

Ea abia dacă s-a mișcat, doar a scos un ușor geamăt din gât.

— Nu glumesc!

A legănat-o mai tare.

— Știu ce-ai făcut! Trezește-te!

Gemetele i-au devenit mai puternice și a făcut o încercare slabă să scape de mâna lui.

— Pleacă, a mormăit ea pe un ton pe jumătate adormit, care abia se auzea.

— Crezi că poți să mă alungi?

Mâinile îi tremurau. Chiar dacă era din cauza furiei, i s-a făcut rușine de slăbiciunea lui, așa că a împins-o pe Jessica cu putere, obligând-o să se rostogolească pe burtă ca pe un copil obraznic gata să fie pălmuit. Când a mișcat-o, capul i s-a lovit de tăblia patului. Fata a țipat cu vocea răgușită.

Sunetul durerii ei a trimis un fior de satisfacție îndreptățită prin el.

— Lasă-mă în pace, a bolborosit ea în pernă, cuvintele fiindu-i aproape incoerente.

Era clar că băuse. Vocea îi era ciudată și aspră.

— Ți-am spus… am terminat cu tine. Te urăsc.

După tot ce făcuse, tot *ea îl ura pe el.*

Mint a văzut roșu în fața ochilor. A apucat-o de umeri și a scuturat-o violent, auzind cum capul i se lovește iar și iar de tăblia patului, cu niște pocnete mici și ascuțite.

— Spune-mi că-ți pare rău!

Scotea niște zgomote, dar nu aparținea vreunui limbaj articulat. Nu părea să-și ceară scuze. Probabil avea impresia că el nu e cineva care contează, cineva de care să se teamă. Că nu e un bărbat.

L-a cuprins neputința, iar focul a explodat.

Mint s-a împleticit înapoi de lângă pat, lovindu-se de birou, apoi a văzut-o: o ditamai foarfecă, cu vârfuri ascuțite, cu lamele ca niște cuțite. Și atunci și-a dat seama ce trebuie să facă. Era atât de corect, iar conștientizarea l-a lovit repede ca fulgerul. A luat foarfecă de pe birou, a apucat mânerele atât de tare încât îl dureau degetele, după care i-a înfipt-o în spate ca pe o suliță.

Ea a țipat în pernă, iar brațele i s-au zbătut. Parcă ar fi deschis un baraj. Toată furia și durerea curgeau din Mint și intrau în ea. A smuls foarfecă și a înjunghiat-o din nou, simțind cum carnea ei rezistă pentru o clipă, apoi acceptă lamelele. Fata asta care-l umilise, care încercase să-l ruineze… Acum *el* o rănea, *el* o făcea slabă, *el* o făcea să se zbată ca un pește pe uscat. Rolurile se inversaseră.

O pedepsea iar și iar, smulgând cu forța scuzele din trupul ei, din moment ce nu i le oferise în cuvinte. Se simțea atât de bine încât sentimentul îl înnebunea, făcându-i inima să i se izbească de cutia toracică. A întors-o pe spate, după care i-a împins foarfecă în stomac – *Doamne, ce putere* – și a știut cu fiecare celulă a ființei lui că nu era tatăl său, că avea coloană vertebrală, că nimeni nu putea să râdă de el. Ea a dat din picioare cu sălbăticie, lovind perdelele, smulgându-le, iar lumina lunii a inundat camera. A privit-o cu un fior de anticipare, vrând să-și întipărească în minte durerea, groaza și regretul de pe chipul ei.

Păr blond, nu șaten.

Strânsoarea i-a slăbit. Foarfecă a căzut pe podea.

Nu Jessica era cea care-l privea cu ochii măriți de groază, cu gura deschisă, luptându-se să respire încetișor, gâlgâind.

Era Heather.

— Doamne! a spus Mint.

Camera s-a învârtit, focul s-a stins, iar el a amețit, aproape că a căzut în genunchi lângă foarfecă. Ce căuta Heather în patul lui Jess? Și de ce nu vorbise clar, nu spusese ceva ca să-i dea de înțeles cine e?

Ce făcuse?

Ochii lui Heather l-au urmărit în timp ce se dădea un pas înapoi și, dintr-odată, Mint a văzut tabloul așa cum era, în tot adevărul lui cumplit. A văzut sângele împroșcat peste tot pe pat, care urcase pe pereți și care-i pângărise pielea de pe mâini și albul cămășii de gală de sub sacoul negru. A văzut-o pe fata care-i fusese prietenă tremurând de durere. A văzut-o pe *Heather,* nu pe Jessica. *Heather,* hârâind și clipind, *Heather,* pe care o înjunghiase.

Avea să ardă pentru asta. Avea să fie trimis la închisoare. Totul, tot ce mai rămăsese din averea familiei lui, locul de la Columbia Law, prietenii lui, familia lui, viitorul lui – de data asta nu mai exista nicio îndoială că avea să piardă totul. Mama lui avea să afle ce făcuse. La fel și tatăl său, dacă se mai trezea vreodată. Lumea întreagă.

Viața lui se sfârșise.

Nu. Sfidarea a depășit panica. Făcuse o greșeală, atâta tot. Nu merita să i se distrugă viața din cauza unei greșeli provocate oricum de Jessica, de Trevor Daly, de Charles Smith, de Jack și de tatăl lui. Vina era a lor, nu a lui. Dar urma să repare asta. Avea să se salveze.

Mint s-a ridicat în picioare și s-a repezit la baie. Acum, că senzația de frenezie dispăruse, era visceral de conștient cât de murdare de sânge îi erau mâinile, de mirosul greu, de cupru, agățat de el. Și-a frecat mâinile cu furie la chiuveta din baie, scormonindu-se sub unghii. Apoi s-a privit în oglindă și a înjurat Și-a scos hainele, a făcut duș, frecându-se cu putere, apoi și-a pus din nou costumul închis la culoare. Începuse chiar să se usuce.

S-a privit pentru o ultimă oară în oglindă și a văzut-o. Acolo, pe gât. Un semn roșu aprins, începutul unei vânătăi, i se ițea din guler. Probabil că Heather îl lovise la un moment dat. Și-a tras papionul mai sus, ascunzând semnul, apoi și-a încheiat sacoul peste cămașa albă așa încât nimeni să nu vadă stropii de sânge. Acum era bine, era acoperit.

S-a grăbit să se întoarcă în dormitor. N-aveam cum să știe cât timp mai avea. A luat un tricou pe care cineva îl lăsase agățat deasupra ușii și l-a folosit ca să șteargă mânerele foarfecii. Apoi a pus-o bine în interiorul sacoului.

Călăuzit de instinctul de supraviețuitor, în minte i se contura un plan. N-avea de gând s-o pățească din atâta lucru. N-avea cum. Totul se reducea la o alegere simplă: ori el, ori altcineva. Și știa pe cine ar fi ales în orice situație. Trebuia doar să fie deștept.

Mint i-a aruncat lui Heather o ultimă privire. Și s-a oprit. Nu-i mai vedea pieptul mișcându-se.

Murise.

În timp ce el se aflase în baie, spălându-se de sângele ei, Heather murise singură.

Lui Mint i s-au umplut ochii de lacrimi. Simțea că pieptul i o să i se despice. Genunchii îi tremurau.

Nu, Fără slăbiciune. Dacă nu pleca acum, era ca și mort la rândul lui. A ieșit și a șters clanța, apoi a traversat sufrageria, a deschis ușa de la intrare cu tricoul, a închis-o în urma lui, a șters din nou clanța și tastatura pe care introdusese codul, apoi a vârât tricoul în sacou și l-a încheiat pentru ultima oară până sus. Avea să ardă hainele astea cât de repede putea, tot ce purta, și nimeni n-avea să observe, pentru că avea un dulap plin de aceleași costume închise la culoare, bine croite și scumpe.

Avea să facă duș, să se îmbrace cu alt costum negru, să se strecoare din nou la petrecere și să se comporte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă-l întreba cineva, avea să dea vina pe băutură și să spună că vomitase. Toată lumea avea să țină minte că fusese acolo, atât cât putea cineva să-și mai amintească ceva prin tunelul negru construit de whisky, câte o sticlă pentru fiecare cuplu.

De acum încolo urma să face orice era nevoie. Avea să se prefacă șocat, îndurerat. Să fie un iubit afectuos față de Jessica, așa încât nimeni să nu bănuiască nimic. Să stea alături de mama lui și de bărbatul cu care aceasta își înșelase soțul. Avea să aranjeze totul, să afișeze o perfecțiune aparentă până când aceasta avea să devină autentică, până când masca urma să se contopească și să ajungă una cu fața lui. Asta avea să fie dovada supremă că nu era tatăl său. N-ar fi renunțat la viața lui pentru o singură greșeală.

Avea doar o singură oprire de făcut, o singură probă de plantat. Era de-a dreptul poetic, nu alta. O trădare în schimbul altei trădări. Jack Carroll a crezut că-l poate trimite pe Mint la poliție, iar acum Mint avea să trimită poliția la el.

CAPITOLUL 41

ACUM

Întreaga lume s-a sfârșit odată cu vorbele lui Mint. Tot ce credeam că știam a dispărut într-o clipită, trecutul nostru s-a șters și peste el s-a scris adevărul, în cuvinte întunecate și teribile. Iar eu mă duceam direct în iad, pentru că primul gând care mi-a trecut prin minte după destăinuirea lui Mint a fost că am câștigat.

Cu zece ani în urmă, de Ziua îndrăgostiților, Mint plecase în trombă de la bal, se furișase în camera mea și o înjunghiase pe Heather de șaptesprezece ori pentru că avusese impresia că sunt eu. Heather lua mereu ce era al meu, iar secretul uciderii ei, marele mister de neelucidat al morții ei, era că pur și simplu făcuse lucrul ăsta de prea multe ori.

În tot acel timp fusese vorba despre mine.

Apoi șocul a dispărut, iar următorul meu gând a fost că mi se întoarce stomacul pe dos. M-am aplecat și am vomitat tot, fierea rămânându-mi amară în gură.

Camera a explodat de zgomote.

— Ai *omorât-o* a urlat Eric, aruncându-se spre Mint, dar Mint a fost prea rapid.

A fugit din calea lui spre colțul camerei unde fereastra spartă se întâlnea cu peretele. S-a aplecat și a luat ceva de pe podea, strângându-l în mâna dreaptă ca pe un pumnal. Era un ciob uriaș, zimțat. O dâră de sânge îi șerpuia pe încheietura mâinii cu care îl ținea. Avea aceeași nuanță de roșu ca tricoul Duquette de pe el.

— Stați departe! a avertizat Mint.

— Mint, nu poate fi adevărat! Retrage-ți cuvintele. N-ai face așa ceva, a spus Caro, ducându-și mâinile la piept.

— Ești prietenul nostru.

Mint a îndreptat pumnalul de sticlă spre mine.

— Unde ai fost în noaptea aia?

S-a întors spre Coop.

— Cu profesorul, sau cu el?

Inima îmi bătea atât de tare încât avea să îmi spargă pieptul.

Courtney a scos un mârâit, un sunet deloc feminin, după care și-a dat ochii peste cap. Caro a țipat, dar înainte să poată face ceva, Courtney s-a clătinat, genunchii i s-au îndoit în direcții nefirești, apoi s-a prăbușit pe podea. Caro a căzut în genunchi și și-a apăsat degetele pe gâtul lui Courtney.

— Încă-i bate inima. Doamne!

— Doar a leșinat, Caro. Am mai văzut faze de astea pe teren. O să fie bine.

Încet, Frankie s-a întors de la Caro spre Mint, cu brațele întinse în semn de implorare.

— Mint, de ce nu lași jos ciobul ăla? Nu ești în apele tale. Lasă-l jos și hai să discutăm.

Frankie a făcut un pas înainte, plin de speranță.

— Nu te apropia! a șuierat Mint.

Părul auriu îi era ciufulit și îi căzuse pe frunte. Nu i se vedea decât un singur ochi, ceea ce-l făcea să pară puțin nebun. Mint cel perfect, marele șmecher al campusului, moștenitorul unui imperiu imobiliar, regele Celor Șapte din East House. Un ucigaș.

Eric a ignorat avertismentul lui Mint și s-a îndreptat spre el.

— Tu ai plantat foarfecă în camera lui Jack.

Nu era o întrebare, ci o piesă de puzzle care se potrivea la locul ei.

— I-ai înscenat asta unuia dintre prietenii tăi cei mai buni, l-ai lăsat să fie sfâșiat de lupi. Ai stat deoparte și ai privit cum viața îi e distrusă din cauza *ta*! Cum toate viețile noastre sunt distruse. Și apoi ce, ai continuat să te întâlnești cu fata pe care ai încercat s-o ucizi, doar ca să păstrezi aparențele?

Așa era. *Doamne.* Mint venise la mine după moartea lui Heather, înecându-se într-un ocean de emoții pe care abia și le putea stăpâni. Vinovăție, teamă, furie. Crezusem că era vina supraviețuitorului, nimic mai mult decât o reacție intensă la ce i se întâmplase prietenei noastre. Acum îmi aminteam. Nu mă lăsase să-l ating ore întregi, aproape o noapte întreagă, chiar dacă insistase să ne continuăm relația. Iar eu, plină la rândul meu de jale și vinovăție, fusesem recunoscătoare pentru colacul de salvare, pentru șansa de a avea din nou o viață normală. Eram disperată să mă simt așa cum obișnuia Mint să mă facă să mă simt: ca și cum aș fi fost importantă, ca și cum aș fi fost cineva.

Am făcut o grimasă când mi-am amintit de seara în care se despărțise de mine la New York, de felul în care se uitase la mine cu repulsie când îl implorasem să n-o facă. Aceea fusese o fărâmă din adevăratul Mint, din ce simțea cu adevărat. Restul fusese o minciună atent calculată, pusă la cale de un om care încercase să mă omoare. Primul meu iubit adevărat, care pentru câteva secunde triumfătoare în întuneric chiar a crezut că a reușit.

Mi-au cedat picioarele. Am căzut, incapabilă să mai stau dreaptă.

Privirea de oțel a lui Mint s-a întors spre mine în timp ce îngenuncheam. Se uita la mine în felul acela al lui. Dar, de data asta, în loc să vreau să-mi îndrept coloana vertebrală și să stau mai dreaptă, voiam să mă ghemuiesc. Să fiu oriunde altundeva numai nu acolo unde mă putea găsi.

— Jack avea de gând să mă denunțe la poliție pentru că l-am bătut pe Trevor, a spus Mint pe un ton rece și detașat, aproape gânditor. Niciodată nu m-am simțit prost pentru ce i-am făcut. Dar tu… de tine chiar mi-a părut rău. Serios. Am încercat să te iert pentru Garvey, să trec peste asta la New York. M-am gândit că dacă reușeam să scap de furia mea, de focul ăla nenorocit care-mi ardea pieptul, puteam să uit totul. Dar n-am putut. Și se pare că nici măcar n-ar fi trebuit să încerc să te iert, pentru că n-a fost vorba doar de Garvey. A fost vorba și de *el.*

A îndreptat bucata de sticlă spre Coop, care deja îl privea fix pe Mint, cu ochii mijiți și umerii încordați.

— Iar pentru asta o să termin ce-am început, a spus Mint.

Pentru o secundă, am crezut că vorbea cu Coop, din moment ce încă se uita la el. Dar apoi s-a întors spre mine, cu ochii ciudat de goi, și am înțeles. Bineînțeles. Pe mine mă ura. Eu, cea care-l transformasem în tatăl lui.

A continuat pe un ton incredibil de calculat:

— De data asta o s-o fac cum trebuie. Ai făcut tot ce-ai putut ca să mă umilești, iar acum trebuie să plătești, ca să fim chit. O să…

Eric s-a năpustit asupra lui fulgerător, dar Mint a reacționat rapid. L-a întâmpinat cu o lovitură de picior direct în piept. Eric s-a prăbușit, iar mâinile i s-au umplut de sânge strălucitor din cauza cioburilor de sticlă de pe jos.

Coop s-a năpustit spre Mint, încercând să profite de faptul că era distras, dar el s-a răsucit și l-a crestat cu bucata de sticlă din mână, făcându-i o tăietură urâtă pe piept. Caro a țipat în timp ce Coop s-a tras în spate și a dus mâna la tăietura lungă care se ițea de sub tricoul sfâșiat.

Am căzut pe spate. Una era să auzi mărturisirea lui Mint, alta era să-l vezi lovindu-și prietenul încât să-i dea sângele. Și Frankie părea luat prin surprindere. S-a oprit din înaintare, dându-i lui Mint secundele prețioase de care avea nevoie ca să-și bage mâna în buzunarul lui Coop și să scoată bricheta pe care știa că o are. A aprins-o cu o mișcare fluidă pe care o învățase chiar de la el.

— Nu…

Caro a început să se ridice de lângă Courtney, unde se ghemuise, dar Mint a sărit pe lângă ea până la teancul de ziare vechi și a apropiat flacăra de hârtie. Pentru o clipă glorioasă, a părut că nu se întâmplă nimic, dar imediat după aceea focul a țâșnit din brichetă și s-a răspândit cu repeziciune peste ziare, iar acestea au început să ardă. Apoi s-a întins pe brațul și pe pernele unei canapele din apropiere, până când a acoperit-o ca o cuvertură.

Mint incendia camera. Îi descoperiserăm secretul, iar acum avea de gând să ne omoare.

Eric se rostogolise în genunchi, chinuindu-se încă să respire din cauza loviturii lui Mint, iar acum el și Frankie îl apucaseră pe Coop de umeri – ignorându-i gemetele, apăsându-i mâna pe piept – ca să-l tragă înapoi, departe de flăcări. Caro încerca din toate puterile să tragă corpul inert al lui Courtney spre ușă.

Când Mint s-a ridicat, focul s-a ridicat și el, ca o cobră vrăjită. Era atât de fierbinte încât îl simțeam pe piele, chiar și de la distanță. Și se făcea tot mai mare, înghițind canapelele vechi și formând un zid între mine și prietenii mei. Între mine și ușă.

Eu și Mint rămăseserăm de cealaltă parte. Singuri, împreună. S-a întors spre mine, a dat drumul brichetei și a zâmbit.

M-am tras înapoi, spre aerul rece al ferestrei sparte, dar Mint s-a mișcat fulgerător și m-a prins de picior cu mâna liberă. Eram prea îngrozită ca să mai țip când m-a târât pe podea, zgâriind parchetul cu unghiile, dar fără să găsesc vreun sprijin.

Apoi am ajuns sub el și i-am privit chipul. Chiar și nebun, chiar și în acel haos, era încă atât de frumos! Cea mai bună mască din

lume. Băiatul care avea totul, pe care nimeni nu l-ar fi bănuit. Am început să respir mai repede și am tușit când am inhalat fum. Când devenise Mint altcineva? În ultimul an? În primul? Să fi existat asta în el, acest potențial întunecat, în tot acel timp? Ar fi trebuit să-mi dau seama din primul an, din ziua în care stăteam pe patul lui, cu genunchii atingându-ni-se, și mi-a spus ce-i făcuse tatălui său și cât de bine îl făcuse să se simtă asta? Sau chiar mai înainte, în ziua în care o luase razna în fața desenului de pe carul alegoric?

Îmi arătase fragmente din ce era. Iar eu, în loc să mă retrag, m-am apropiat de el. Pentru că era Mint. Prințul de la Duquette.

M-am înecat din nou, și în tot acest timp Mint stătea aplecat asupra mea, apropiindu-se tot mai mult. De ce nu mă zbăteam? Ce putere avea el asupra mea, ce vrajă făcuse de mă ținea, chiar și acum, în robie?

— De ce? am reușit să întreb, scoțând cuvintele cu greu din cauza durerii din gât:

Mint m-a ignorat. Mi-a privit gâtul, buzele, obrajii.

— Știi, tatăl meu a încercat să se sinucidă. În săptămâna cu balul. N-am spus asta nimănui până acum.

Pericol, scapă. Am încercat să mă rostogolesc, dar m-a prins de gât. Mâna lui mare mă strângea dureros. M-am zbătut, gâfâind, cu brațele și picioarele pline de transpirație din pricina focului, dar Mint mă ținea strâns.

— A dat greș în fața tuturor, așa că a ales calea de scăpare a lașului. Dar eu nu sunt ca el. Eu îmi repar greșelile.

În loc să mă stupefieze, cuvintele lui Mint aveau o familiaritate dureroasă. Și mi-am dat seama – tații noștri se asemănau. Parcurseseră drumuri asemănătoare și, în tot acel timp, eu și Mint ascunseserăm asta unul față de celălalt. Am auzit din nou cuvintele pe care le șoptisem cu peste zece ani în urmă: *Cred că și eu îmi urăsc tatăl.* Poate că eram la fel. Mint și Jessica – două fețe ale aceleiași monede.

Mint m-a strâns de gât și am simțit cum îmi apasă traheea. Am început să văd în roșu, iar întreaga lume s-a redus la o singură nevoie disperată: *aer.*

S-a aplecat, apăsându-și buzele pe urechea mea ca un amant, așa cum făcuse de mii de ori până atunci.

— Ești o persoană îngrozitoare, mi-a șoptit el. Vreau să știi asta înainte să mori.

Apoi mi-a înfipt ciobul zimțat într-o parte.

Durere. Un șoc electric, o lovitură de fulger, căldura arzătoare a mii de nervi care mureau. M-am răsucit în strânsoarea lui, iar lumea a devenit tot mai mică: fumul care se îngroșa, mâna lui ca o menghină, durerea – *durerea* – mai rea decât orice simțisem vreodată.

S-a tras înapoi ca să mă înjunghie din nou și am văzut-o ca pe un *déjà vu:* aveam să mor ca Heather. Ea îmi luase locul cu zece ani în urmă, oferindu-mi o amânare de un deceniu, dar acum soarta se întorsese ca să pună mâna pe mine.

Brusc, Mint s-a răsturnat într-o parte, mi-a eliberat gâtul, iar ciobul zimțat i-a zburat din mână. Coop și Frankie săriseră pe el, cu cămășile și pantalonii fumegând, cu pielea de un roșu aprins, înfricoșător. Se aruncaseră prin zidul de flăcări. Coop i-a prins umerii lui Mint și l-a răsucit, iar eu m-am dat în spate, țipând atunci când mișcarea mi-a desfăcut rana.

Mi-am apăsat mâna peste ea și m-am obligat să mă mișc, chiar dacă nu-mi puteam lua privirea de la locul unde Mint se bătea cu Frankie și Coop printre cioburile de pe jos.

Am ignorat durerea din gât și am înghițit aer, care era în mare parte fum. Camera ardea. Peste peretele de flăcări care ieșeau din canapele nu vedeam decât creștetul capului lui Caro, iar pe Courtney n-o zăream deloc. Unde era Eric? Trebuia să plecăm cât mai repede.

O mișcare bruscă mi-a atras atenția înapoi la luptă. Mint a încercat să-l împingă pe Coop, dar Frankie l-a trântit la pământ, prinzându-l de brațe. Amândoi gâfâiau, iar transpirația le curgea pe tâmple. Privirea de pe fața roșie a lui Mint era monstruoasă.

— Dă-te de pe mine! a țipat, lovindu-l cu picioarele, dar Frankie s-a ținut bine.

Mint a schimbat tactica.

— Frankie, a implorat el, ești cel mai bun prieten al meu. Dă-mi drumul. Putem discuta.

Chipul lui Frankie era ca o carte deschisă. Lupta interioară i se citea clar pe față: durere și confuzie, dragoste și regret. Îl venerase pe Mint și îi fusese devotat cu tărie timp de aproape două decenii. Dar acum a închis ochii și a clătinat din cap, strângându-l mai tare.

Flăcările au ajuns până la pantoful meu. Mi-am tras piciorul înapoi, apăsând în continuare pe rană. Coop și-a întors brusc capul în direcția mea.

— Trebuie să plecăm de aici! am strigat. Tot locul ăsta o să ardă!

Coop s-a uitat în jos la Mint, pe urmă înapoi la mine și a dat din cap. S-a întors spre Frankie.

— Ridică-l, apoi să fugim. Dar nu-i da drumul, bine?

Frankie a dat din cap și, împreună, l-au tras pe Mint în picioare și l-au împins în față.

M-am ridicat. Ochii mă usturau, iar pe degete aveam sânge cald și lipicios. I-am urmat, încercând să mă țin după ei prin fum. Peste umerii lor am putut în sfârșit s-o văd pe Caro, care încă gâfâia și trăgea trupul lui Courtney spre ușă. Era foarte aproape.

În fața mea, Mint a tresărit. Și mi-am dat seama instantaneu la ce se gândea: indiferent de ce ni s-ar fi întâmplat, cel puțin Caro și Courtney aveau să scape. Caro avea să le spună tuturor ce se întâmplase aici, ce mărturisise Mint. Era un om mort.

Am deschis gura ca să le strig să aibă grijă, dar Mint a fost prea rapid. S-a smuls din strânsoarea lui Frankie și Coop, s-a răsucit și a țâșnit înapoi, trecând pe lângă mine spre colțul camerei, unde fereastra deschisă se întâlnea cu peretele.

— Stați! a strigat el, în timp ce Coop și Frankie se întorceau spre el. Îmi pare rău, bine?

Mint s-a aplecat. Gâfâia. Ochii îi erau două puncte albastre într-o mare de roșu. Și-a ridicat mâinile în semn de capitulare.

— Îmi pare rău pentru tot ce-am făcut. Pentru tot. Sincer.

Frankie și Coop au încremenit. În acel moment, am auzit strigăte de mult mai jos. Parada de la Reuniune. Bineînțeles. Ajunseseră la capătul traseului și acum se adunaseră sub Turnul Blackwell. Iar acesta era cuprins de flăcări, scoțând fum.

Mint s-a uitat la mine. Și, spre uluiala mea, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Îmi pare rău, Jess. E ceva în neregulă cu mine. Am știut asta încă din noaptea aia. O să caut ajutor.

— Mint…

Mi s-a blocat vocea.

— Iartă-mă, te rog, m-a implorat. O să fac orice, îți promit. O să mă predau. Putem repara totul. O să…

Din zidul de foc, un corp a zburat spre Mint. *Eric.* S-au izbit unul de altul, umerii li s-au ciocnit, iar cei doi s-au rostogolit până când Eric a preluat controlul, lăsându-l pe Mint în patru labe. Apoi, prea repede ca să apuc să mai fac ceva, prea repede chiar și pentru țipătul care mi s-a smuls din gât, Eric l-a împins pe Mint pe fereastra deschisă.

S-ar putea doar să-mi fi imaginat asta, ca într-un vis cu ochii deschiși, dar, pentru o singură clipă, trupul lui Mint a plutit printre copaci. Ochii lui mari și holbați contrastau cu cerul. Și am știut, din toată inima și din tot sufletul, că-l iubisem, că fusese și bun, și rău, iar cât privește partea întunecată și secretă din mine, ne asemănaserăm foarte mult.

Apoi s-a prăbușit.

Țipătul mi s-a oprit abia când am auzit trosnetul teribil, inconfundabil, al trupului său lovindu-se de caldarâm. Pe urmă totul a fost înecat în zgomotul ca de tunet al sutelor de oameni care strigau și se agitau sub noi.

Trupul lui Mint căzuse din vârful Turnului Blackwell, în văzul întregii parade.

Mint murise. Pentru o secundă am încercat să procesez asta, cumva înghețată din pricina șocului într-o cameră aflată în flăcări. Și apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Toate s-au așezat la locul lor. Am știut exact ce să fac.

— Înapoi! i-am strigat lui Eric.

S-a întors spre mine cu o privire sfidătoare, dar am continuat să strig.

— Pleacă de lângă fereastră! O să te vadă toată lumea!

— Jess!

Coop s-a repezit spre mine, cu Frankie în spatele lui.

— Dați-vă cu toții înapoi! am strigat.

Căldura focului îmi înțepa pielea, făcându-mi degetele alunecoase de sudoare. În spatele flăcărilor o zăream pe Caro. Pe față i se citea uluiala și mă privea fix, paralizată în cadrul ușii.

— *Eu* l-am ucis pe Mint, am spus pe o voce aspră. Mă auziți? L-am împins pe fereastră. A omorât-o pe Heather pentru că a crezut că eram eu, iar azi a încercat să-și ducă planul la bun sfârșit. L-ați auzit cu toții. Voia să mă ucidă.

— *Ce?* a întrebat Frankie.

— Dacă polițiștii află că Mint s-a predat și Eric l-a împins oricum, Eric o să ajungă la închisoare.

— Nu-mi pasă, a spus Eric. Știam ce fac.

L-am privit. În clipa aceea, fațada lui dură – zece ani de tenacitate, în care căutase adevărul când nimeni altcineva nu mai fusese dispus să o facă, privirea pătrunzătoare și inima rece – s-a fărâmat și l-am văzut din nou pe bobocul slăbănog de odinioară. Acela era băiatul care-și dedicase viața ca să ajungă în acest moment. Acela era băiatul dispus, în cele din urmă, să renunțe la libertate, dacă asta însemna ca ucigașul surorii lui să moară.

— I-am promis dreptate, a spus el încet.

L-am împins în spatele meu și am făcut un pas spre fereastră.

— A fost legitimă apărare. Vedeți?

Mi-am ridicat mâna însângerată de pe rană.

— M-a înjunghiat, așa că l-am împins.

M-am uitat la Coop și la Frankie.

— Promiteți-mi, chiar acum. Spuneți că eu am făcut-o.

— Tu ai făcut-o, a spus Frankie pe un ton aspru.

— Coop, l-am avertizat. Spune-o.

— Tu ai făcut-o, a șoptit.

Însă ochii lui mă implorau: *Lasă-mă să te trag de la fereastră, lasă-mă să te salvez.*

Dar era timpul să fac un alt fel de alegere.

Dând la o parte cioburile, m-am cocoțat pe marginea ferestrei, cât să mă vadă mulțimea de jos. Era mai răcoare aici, fumul amestecându-se cu aerul proaspăt. Mai jos, în jurul trupului lui Mint lumea se strânsese în cerc, ignorând strigătele pompierilor care se grăbeau în spatele lor. De frică, o parte din mulțimea adunată la Reuniune fugea de la paradă. Dar restul, cei mai mulți, priveau în sus, uluiți de apariția mea. Fata cu chipul roșu, însângerat, cu părul blond fluturându-i pe spate, care stătea în vârful turnului, nelegiuită și sfidătoare.

Țipetele de surpriză s-au răspândit în rândul mulțimii. Brațele s-au ridicat, degetele s-au îndreptat spre mine.

— L-a împins! a strigat cineva, suficient de clar și de tare încât să aud și eu.

În fața întregii lumi: *Jessica Miller, răufăcătoarea.*

Sirenele au străpuns zgomotul, iar eu am văzut de acolo, de sus, lumini roșii și albastre orbitoare. Mașini de poliție care se

îndreptau cu viteză spre noi, despărțind mulțimea ca pe Marea Roșie.

Un ultim moment de libertate. Am respirat adânc aerul rece, încărcat cu mirosul magnoliilor. M-am uitat înapoi la mulțime și de data asta l-am văzut. Chiar acolo, la margine, cu capul în sus, cu gura încleștată într-o linie dură. Aproape că mi-am pierdut echilibrul.

Jack.

CAPITOLUL 42

MAI, ANUL DOI

Pentru prima dată după mult timp eram doar noi trei. Seara de film, preferata mea, care făcea să merite suferința de a urmări orice peliculă de la începutul anilor 2000 aleasă de Caro numai ca s-o văd fericită, ca s-o văd pe Heather cum clatină dezaprobatoare din cap cu afecțiune ascunsă, ca să încuiem ușa și să ne ghemuim în patul lui Caro, separându-ne de restul lumii.

În seara aceea aveam impresia că ne dăduserăm timpul înapoi în primul an de facultate – doar eu, Heather și Caro, înainte ca toate celelalte să se amestece și să ne complice viața.

Fereastra era deschisă. Noaptea era întunecată și liniștită, din campus nu se auzea niciun sunet, cu excepția foșnetului ușor al crengilor de copac în briza caldă. Întinsă la picioarele noastre pe patul dublu, Caro sforăia încet, iar genericul de la *Tentația seducției* încă se derula pe mut.

M-am apropiat mai mult de Heather și mi-am odihnit capul pe umărul ei. Am atins-o pe Caro cu picioarele, dar nu s-a trezit. Am suspinat.

— Vreau ca anul ăsta să nu se mai termine. Aș vrea să pot rămâne aici pentru totdeauna.

Obrazul lui Heather mi s-a frecat de creștetul capului.

— Dacă nu vrei să mergi acasă la vară, vino cu mine în Cleveland. Putem să facem petrecere în pijama în fiecare seară, înotăm la club, ne facem praf cu daiquiri și flirtăm cu instructorii de tenis.

Mi-am dat ochii peste cap ca să ascund faptul că nimerise exact ce mă îngrozea.

— Iubiții noștri există în acest scenariu?

Heather a râs.

— Lucrurile pe care Jack și Minty nu le știu nu au cum să le facă rău. Haide. Vreau o prietenă peste vacanța de vară. Putem zice că ești stagiară și tata te poate plăti.

Am mârâit, simțind cum greutatea a tot ceea ce ignorasem ca să mă pot distra în seara aceea îmi cade iar pe umeri.

— Nu pot. Trebuie să încep să învăț pentru examene.

Heather s-a întins pe pat, mișcând-o pe Caro, care sforăia în continuare. Și-a încrucișat brațele, iar eu știam ce avea să urmeze.

— Jessica Marie Miller, ești în anul *doi.* Lucrul ăsta e sinonim cu *zero responsabilități.* Știu că spun asta de multe ori, dar ia-o mai ușor. Ai la dispoziție doi ani întregi în care să te gândești la viitor. Văd că înveți ca o nebună în fiecare seară, speriată de fiecare test. Mi-e milă de tine.

Am clătinat din cap. Brațele ni s-au atins, creându-mi o stare de confort și siguranță, ca și cum puteam vorbi sincer.

— Trebuie să fac masterul în economie și să lucrez la Washington.

Așa cum a plănuit tata, m-am gândit, dar n-am spus-o cu voce tare.

— Ai cele mai specifice și plictisitoare vise, s-a plâns Heather.

M-am întors pe o parte.

— Da, ei bine, mai întâi trebuie să am media perfectă la Duquette. Apoi media perfectă la master. Și apoi, poate, pot trăi un pic.

Eram convinsă că am o șansă dacă lucrez suficient. Am ascuns certitudinea într-un loc cald din inima mea.

— Perfectă, perfectă, perfectă, m-a tachinat Heather, ghemuindu-se mai aproape. Ești obsedată de cuvântul ăsta. Știi că, de fapt, nimeni nu-i perfect, nu-i așa?

Gândul răutăcios a venit repede: *Ei îi e ușor să vorbească.* Cumva reușea să obțină tot ce-și dorea fără să-și facă griji dacă merită sau nu. Era excepția de la regulă.

Mi-am înghițit gândul și am decis să-i spun adevărul:

— Vreau ca părinții mei să fie mândri de mine.

Gata cu *Regretăm să vă informăm.*

— Vreau ca peste zece ani să mă uit în urmă și să știu că am făcut totul bine.

Gata cu *locul doi,* gata cu *cei mai slabi decât tine.*

Heather s-a foit și s-a uitat la tavan. Urmărea cu privirea stelușele fosforescente pe care le lipise Caro. Caro, mereu obsedată de ce nu avusese voie când era mică.

— Peste zece ani, a spus Heather încet, nici n-o să-ți mai amintești lucrurile care par importante acum. O să ai cu totul alte priorități. Pun pariu că o să te uiți înapoi și o să râzi de tot ce ți se pare așa dramatic acum.

A căscat și mi-a tras un ghiont în umăr.

— O să fim în continuare prietene, bineînțeles, așa că peste zece ani o să-ți amintesc că am avut această conversație. O să râzi. Crede-mă.

Brusc, s-a entuziasmat și s-a întors pe o parte.

— Tocmai mi-a venit cea mai tare idee. Hai să facem predicții! Mă pricep super bine. Pun pariu pe un milion de dolari că peste zece ani voi fi faimoasă.

— Cum? am întrebat, dar Heather a dat din umeri.

— Nu știu. Îmi place cursul de arheologie. Poate că o ajung Indiana Jones în varianta feminină. Sau cel mai în vogă chirurg plastician de la Hollywood. Dar cel mai probabil prin emisiuni de reality TV.

— Credeam că ai spus că-ți dai licența pe engleză.

— O să-mi dau seama pe parcurs. Orice ar fi, o să fie grozav, a spus zâmbind. Pun pariu că Mint o să conducă firma tatălui lui, iar Frankie o să lucreze pentru el ca secretară.

M-am gândit la Mint care, bineînțeles, era destinat sferelor puterii, toate planetele fiind deja aliniate pentru el. Moștenirea unui imperiu imobiliar părea o cale sigură să reușești în viață. Dar apoi m-am gândit la ce simțea Mint în legătură cu tatăl lui, la rușinea secretă pe care o împărtășise cu mine.

— Mint n-are cum să preia afacerea. Dar ai dreptate că, orice ar face el, Frankie o să găsească o cale să-l urmeze. Cum rămâne cu Coop?

Mi-am ascuns micul fior pe care l-am simțit pronunțându-i numele, am ascuns amintirea felului în care mă privise pe plajă în vacanța de primăvară. Heather a pufnit.

— Coop ori o să fie un avocat care scoate oameni din închisoare, ori o să fie chiar el la închisoare.

M-am încruntat.

— Doar fiindcă fumează iarbă nu înseamnă că e un infractor. Heather m-a mângâiat pe cap.

— Câteodată ești adorabilă.

S-a uitat în jos la Caro, ghemuită la picioarele noastre.

— Caro spune că vrea să fie critic de film. Dar asta nu i se potrivește. Ea va fi ceva de genul președinta *Societății pentru bună înțelegere între oameni.* O slujbă în care toată lumea e obligată s-o iubească.

— *Heather,* am șuierat, încercând să vorbesc cât mai încet așa încât Caro să nu se trezească și s-o audă.

— Ascultă, eu spun lucrurilor pe nume. Apropo, Jack o să ajungă pastor. La o biserică baptistă din sud, din Georgia. Probabil tot aia nebună la care merg și ai lui.

— O, te rog! am strâmbat din nas. Acum pur și simplu faci mișto.

— Așteaptă numai și-ai să vezi.

Heather mi-a aruncat o privire complice.

— Facultatea e o vacanță pentru Jack. Are patru ani de libertate, dar în cele din urmă o să trebuiască să se întoarcă. Timpul lui e limitat. În plus, îi pasă de părerea alor lui mult mai mult decât lasă să se vadă.

Am încercat să mă gândesc la varianta lui Heather. Oare Jack era liber doar temporar, oare urma să meargă înapoi, în loc să meargă înainte? Era întotdeauna atât de vesel când glumea pe seama părinților lui habotnici, a stilului lor de viață strict, a bisericii care judeca totul – oare glumele erau doar un mod prin care să ia totul mai ușor, să se împace cu ideea că urma să se întoarcă?

M-am uitat la Heather.

— Iar tu ești de acord cu asta?

Ea a pufnit.

— Jack e norocos că m-a întâlnit. Eu sunt cea care-i garantează o viață mereu interesantă.

S-a răsucit pe pat.

— Dar *tu...* Jessica Miller, cea ieșită din tipare. Poate că o să lucrezi la slujba ta plictisitoare din Washington, ca o tocilară anostă. Dar am impresia că o să ne surprinzi.

— Prostii, am spus eu, deși, în secret, eram încântată. Nu se poate.

— Așteaptă numai și-ai să vezi.

Heather s-a întins la loc și s-a ghemuit lângă mine. Ne-am atins capetele și am privit pe fereastră contururile copacilor.

— Orice s-ar întâmpla, vom fi fericite, bine? Îți promit. Așa că poți să nu-ți mai faci griji.

Mi-a luat mâna și mi-a strâns-o.

— Peste zece ani, vom fi în vârful lumii împreună. Tu și cu mine, privindu-i de sus pe toți ceilalți, râzând și iar râzând.

CAPITOLUL 43

ACUM

Polițiștii mă împingeau de umeri prin mulțimea furioasă. Aveam brațele răsucite dureros la spate și mâinile prinse în cătușe metalice reci. Cineva a strigat: *Ucigașo*! iar altcineva i-a ținut isonul. În loc să se dea înapoi, mulțimea s-a apropiat mai mult, fețele devenindu-le tot mai aspre.

Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la visul pe care-l avusesem cu doar două zile în urmă: să devin centrul atenției, strălucitoarea regină a Reuniunii. Vedeta care juca în rolul principal.

Ia te uită unde am ajuns…

Am strâns din dinți și am înaintat în continuare.

— Dați-vă înapoi! a strigat polițistul din spatele meu.

Oamenii au făcut loc cu reticență ca să ne lase să trecem. În campus se instalase haosul, toată lumea striga și alerga, ambulanțele și mașinile de pompieri urlau. Am zărit-o pe Caro în spatele unei ambulanțe, după care paramedicii au trântit ușile și au plecat în grabă.

Caro și ceilalți au fost îngrijiți, tratați cu atenție pentru arsuri și inhalare de fum. Cu mine era o altă poveste. De îndată ce pompierii au lichidat infernul din vârful turnului, m-au coborât pe scările întortocheate, unde am fost întâmpinată de un val de polițiști. Mă prinseseră, și abia dacă m-au luat în seamă când am țipat că fusesem înjunghiată. M-au întrebat dacă eu eram cea care-l împinsese pe bărbatul de la fereastră, iar când am spus că da m-au împins pe scări, ignorându-mi protestele și strigătele de durere.

Dacă aș fi știut ce mă aștepta când am ieșit pe ușile Turnului Blackwell, poate că aș fi refuzat să mai plec vreodată, riscând să rămân în camera arzândă.

Era im zid de oameni în ai căror ochi citeam oroare și acuzații. Foști colegi de facultate, cu șocul întipărit pe chipuri, cu lacrimi pe obraji. Îl ucisesem pe Mint, băiatul de aur. Ei nu știau că era un ucigaș. Știau doar despre mine.

Trăiam o scenă desprinsă dintr-un coșmar. Dar avea să fie bine, pentru că Eric, Caro și toți ceilalți erau îngrijiți. *Totul avea să fie bine.*

Îmi repetasem asta în timp ce-mi prindeau mâinile în cătușe, ciupindu-mi pielea și trăgându-mi de tăietură, în timp ce mulțimea abia dacă se dădea deoparte ca să pot trece, vrând să mă vadă de aproape, să o vadă pe criminala, pe vrăjitoarea din Turnul Blackwell.

În timp ce polițiștii mă împingeau spre ultima ambulanță rămasă, am zărit scena de la Reuniune, unde Frankie ar fi trebuit să stea alături de rector, ținând un discurs care să agite mulțimea. În schimb, scena era goală, iar arcada de baloane se legăna în vânt. Rectorul uimit stătea cu gura căscată privind nebunia din jurul lui: Turnul Blackwell, simbolul Duquette, încă fumega. Reuniunea, evenimentul anului, degenerase în haos.

Văzându-l pe rector, ceva din mine s-a dislocat. M-am răsucit, încercând să mă întorc cu fața la polițistul care mă împingea.

— A ucis-o pe Heather, am spus cu hotărâre. Mint, bărbatul care a căzut. Trebuie să mă credeți. El a ucis-o pe Heather Shelby și avea de gând să mă ucidă și pe mine. L-am împins ca să-mi salvez viața. A fost legitimă apărare.

Polițistul m-a împins mai tare.

— Păstrează-ți scuzele pentru avocat.

Era prea târziu. Am ajuns în spatele ambulanței, ușile s-au deschis, iar paramedicii au ieșit în grabă. Dar, înainte să mă atingă, o siluetă a țâșnit din mulțime, împingând frenetic lumea.

— Jessica! a strigat Jack.

Paramedicii m-au întors astfel încât polițistul să-mi poată desface cătușele. Mi-am răsucit capul ca să-l pot privi pe Jack.

— Ce naiba faci aici?

Jack părea că e pe cale să explodeze.

— Ce caut eu…?! Tu ce faci?! Ce s-a întâmplat?

Dintr-odată, mi-am dat seama. *El nu știa de Heather.* Genunchii mi-au cedat, iar paramedicii m-au prins ca să mă țină pe picioare.

— Jack, Mint a ucis-o pe Heather. El e ucigașul.

Jack a înghețat.

— Mint?

Paramedicii îmi tăiau rochia cu foarfecă, vrând să-mi examineze rana, dezgolindu-mă în fața tuturor. Dar asta era ultima mea problemă.

— A crezut că eram eu. Pe mine voia să mă ucidă.

— Nu înțeleg.

Jack a încercat să facă un pas mai aproape, dar un polițist l-a oprit proptindu-i o mână în piept și l-a forțat să se retragă.

Acum, că îmi găsiseră rana, paramedicii mă ridicau în ambulanță. M-am răsucit și am întâlnit privirea lui Jack.

— O să explic totul, am promis, ridicând glasul. A mărturisit. Apoi a încercat din nou să mă omoare, iar eu l-am împins. A fost legitimă apărare.

Jack a încetat să se mai zbată împotriva polițistului. A rămas nemișcat, iar pe chip i se citea uimirea.

— Nu-mi vine să cred că a funcționat, a spus atât de slab încât aproape că nu l-am auzit. Planul chiar a funcționat.

— Ce?!

Paramedicii m-au legat de targă, mi-au apăsat ceva pe rană ca s-o curețe, ceva care ardea ca focul, dar în clipa aceea nu mi-a păsat.

Jack s-a strecurat pe sub brațele polițistului și a fugit spre ușile ambulanței.

— Aveam de gând să-ți spun, a strigat el. Înainte să pleci, la bar, voiam să te avertizez. Eric îmi scria de luni întregi. Ne-am gândit la un plan. Mi-a spus că nu pot să am încredere în nimeni, iar eu…

Jack părea rușinat.

— M-am hotărât să nu risc. O parte din mine credea că poate ai fost tu.

Doi polițiști l-au ajuns din urmă pe Jack și l-au împins înapoi, dar privirea lui a rămas îndreptată spre mine, cerându-mi cu disperare să-l iert.

Iisuse! Jack fusese implicat în tot acest timp. El și Eric, singurele două persoane din lume care-l credeau nevinovat, complotaseră să se folosească de Reuniune ca să-l demaște pe adevăratul ucigaș al lui Heather. Iar Jack aproape că mă avertizase, mă exclusese de pe lista de suspecți. Apoi se răzgândise.

Mi-am înclinat capul pe spate și am râs atât de tare încât paramedicii au înghețat. M-au privit cu precauție, dar am continuat să râd, zgomotul umplând spațiul mic.

— Jack! am strigat, chiar înainte ca ușile ambulanței să se închidă. Ai instincte bune!

CAPITOLUL 44

VARA DINAINTEA LICEULUI

M-am trezit în soarele blând din Virginia cu senzația – instinctul uman bine șlefuit – că cineva se apropie de mine pe furiș. Am avut timp doar cât să bag de seamă că tavanul dormitorului meu era puternic luminat înainte să se năpustească asupra mea.

— La mulți ani! a strigat tatăl meu, aterizând lângă mine în pat.

— Ah! am țipat, rostogolindu-mă la o parte.

A râs.

— Noi suntem.

Am ridicat capul, cu inima bătându-mi cu putere. Chiar așa: acolo era tata, întins pe patul meu, zâmbind, și mama, stând în ușă cu un tort, flacăra lumânărilor luminându-i chipul.

— A fost ideea tatălui tău, a spus ea, strecurându-se în cameră. Dă vina pe el.

— Am vrut să-ți fac o surpriză, a spus el cu veselie. Dulciuri la micul dejun. Prințesa mea nu împlinește paisprezece ani chiar în fiecare zi.

Prințesa lui. Cuvintele erau goale. Îmi doream prea mult să fiu prințesa lui ca să poată fi adevărat. Așa funcționa viața, o lecție pe care o învățasem chiar de la el: *E periculos să vrei. Cu cât vrei mai puțin, cu atât o să fii mai în siguranță.* Se simțea mai bine în ultima perioadă, era pe o pantă ascendentă, dar lecția mi se întipărise în minte.

Mama a așezat tortul în fața mea, iar eu m-am ridicat în capul oaselor.

— Pune-ți o dorință, a spus ea.

M-am uitat la ea, apoi la tata, am închis ochii și am suflat. Toate flăcările au dispărut în vârtejuri mici de fum cenușiu, lăsând în urmă un miros ușor dulce, ca de zahăr ars.

Tata a țopăit pe pat.

— Ce dorință ți-ai pus?

— Nu poți s-o întrebi asta! l-a certat mama, așezând tortul pe birou. Dacă-ți spune, nu se mai împlinește.

S-a întors spre mine.

— O să-l tai acușica. Mai întâi…

În mod șocant, mama a sărit de cealaltă parte a mea, făcând tot patul să se legene.

— Ah! am țipat din nou.

Mama nu se juca *niciodată*. În ce univers paralel aterizasem?

— S-o torturăm până ne spune! a sugerat tata și s-a năpustit asupra mea, gâdilându-mă.

Mama i s-a alăturat, iar apoi am început să gâfâi, rostogolindu-mă pe o parte și pe alta, încercând să mă protejez, dar fără să găsesc niciun adăpost.

— Bine, bine! am strigat.

S-au oprit, iar tata a rămas cu mâinile încolăcite ca niște gheare din desene animate.

— Nu mi-am pus nicio dorință, am spus.

Chipul mamei s-a posomorât.

— Chiar niciuna?

Tata m-a așezat lângă el.

— Mie îmi sună grozav.

Singură pe partea ei de pat, mama s-a uitat la el și a ridicat din sprâncene.

— Tu, prințesă, nu o să trebuiască să-ți dorești nimic. Tu *o să câștigi.*

Tata s-a uitat la mine radios.

— Peste o lună începe liceul. Și o să muncești până când o să fii cea mai bună elevă din toată școala aia nenorocită. După aia, lucrurile bune o să vină de la sine. Pentru că le vei merita.

— Oprește-te, a spus mama încet.

Îl privea cu o expresie foarte ciudată.

— Ce e? Îi spun să muncească din greu ca să obțină lucruri. E o lecție bună. Nu-i spun că lucrurile o să-i vină de-a gata. Îi spun că dacă e suficient de talentată și muncește din greu, lumea o s-o ajute. Ar fi cazul, nu? Mă bazez pe asta.

Tata m-a strâns mai tare, iar eu i-am dat voie, mi-am dat voie să mă gândesc la cât de plăcută era senzația, chiar dacă nu exista nicio garanție că a doua zi avea să se repete.

— Haide, o să mă faci mândru.

Doream asta. Brusc, m-a cuprins încrâncenarea. *Asta aveam de* gând să fac. Dacă era nevoie de multă muncă și să fiu bună, lucrurile astea le puteam face. Dacă așa puteam rămâne în lumina soarelui și departe de întuneric, aveam să lucrez la asta în fiecare zi.

— Promit, am spus.

Tata a râs și m-a sărutat pe frunte. Și, înainte ca mama să poată spune ceva, a tras-o și pe ea, făcându-ne un sandviș din trei persoane: eu în mijloc și părinții care mă îmbrățișau de o parte și de alta.

Căldura m-a inundat.

— Încearcă să faci tot ce poți, mi-a șoptit mama în păr. Asta e tot ce poți face.

Tata ne-a tras mai aproape.

— Mica mea familie, a spus el. Voi două sunteți cele mai bune lucruri din viața mea.

M-am uitat în ochii mamei. Zâmbea, asigurându-mă că totul e în regulă.

— A fost ideea tatălui tău să-ți facă o surpriză, a spus ea, aranjându-mi o șuviță de păr.

— Ăsta e doar începutul, a zis el. Avem o zi întreagă de distracție. Mi-am amintit că e cineva care adoră grădina zoologică…

Mama și-a dat ochii peste cap.

— Când avea opt ani! Acum are paisprezece.

Tata n-a făcut decât să râdă.

Versiunea asta a tatălui meu era suprarealistă. Nu știam cum s-o înțeleg, cum s-o împac cu cealaltă. Apoi m-a lovit un gând. Tata era omul furios din locul întunecat, da. Dar poate că era totodată și acest om, acest tată strălucitor și amuzant. Întotdeauna crezusem că era ori una, ori alta, fix și definitiv. Dar poate că era mai complicat de-atât. Poate că era amândouă.

M-a sărutat pe frunte.

— O să faci lucruri grozave, îți spun eu.

Mi-am îngropat fața în cămașa lui, iar el și-a trecut brațele în jurul meu, ca și cum ar fi împletit un coș cu mine în centru. Dacă această ascensiune se încheia vreodată, iar întunericul îl înghițea din nou, poate că nu era pierdută orice speranță. Poate că puteam găsi o modalitate să păstrez această versiune a tatei alături de mine. Atunci, oricât de rău ar fi fost, urma să-mi

amintesc cum era acum. Poate că în felul ăsta putea fi în continuare această persoană, chiar și atunci când nu era. Poate că atunci putea rămâne al meu, putea rămâne cald și aievea în brațele mele. Chiar și într-o zi când n-avea să mai fie.

CAPITOLUL 45

ACUM

M-am trezit cu obrajii umezi, văzându-i pe cei cinci care stăteau în jurul patului meu de spital și mă priveau. Am tresărit. Legăturile care mă țineau prinsă de pat s-au tensionat, iar rana mea proaspăt cusută m-a durut.

— Ușurel, a spus Jack, întinzând mâinile de parcă ar fi liniștit un animal speriat. N-am vrut să te speriem. Trebuie să vorbim.

Îmi petrecusem două zile întinsă în pat, uitându-mă la pereții albi, dând răspunsuri monosilabice unui avocat care vorbea repede și care se jura că e prieten cu Coop și că o să mă scape de închisoare. Două zile în care am sărit peste știrile locale, mai întâi cu reportajele nonstop despre *regina ucigașă de la Reuniune, femeia fatală din Turnul Blackwell.* Poza mea apărea intermitent, o fotografie extrem de nereușită pe care cineva probabil că o dezgropase din adâncurile rețelelor de socializare. Și apoi o întoarcere la o sută optzeci de grade la Știri de ultimă oră: *Noi informații șocante în cazul nerezolvat al lui Heather Shelby,* o imagine a lui Mint, una dintre fotografiile sale oficiale, și apoi Heather, arătând insuportabil de tânără. Două zile fără telefon, fără vești de la nimeni, întrebându-mă unde naiba erau și ce făceau.

Noaptea trecută abandonasem într-un târziu orice gând că o să-i mai văd. Adormisem înțelegând că-mi făcusem alegerile și că acum, drept consecință, urma să fiu singură pentru mult timp. Poate pentru totdeauna.

Și atunci s-a întâmplat. La un moment dat, în timpul nopții, ultima piesă de puzzle a căzut la locul ei și mi-am amintit întregul adevăr din noaptea în care murise Heather. *Mi-am amintit*... Nu era corect, nu-i așa? După weekendul acela, știam că nu așa se pune problema.

Avusesem piesele de la puzzle înăuntrul meu tot timpul, o țesătură de lumină și întuneric, dar ani de zile refuzasem să o privesc. Când încercase corpul meu să-mi spună pentru prima dată adevărul? Să fi fost în Turnul Blackwell, în clipa când Mint a

mărturisit ce făcuse și am avut sentimentul dureros că semăn cu el? Când Eric l-a împins pe fereastră, iar eu am fost inundată de adrenalină, de dorința să-i iau locul? Sau atunci când am sărit de pe carul alegoric și am alergat prin mulțime, cu picioarele mânate de o vină pentru care abia acum găseam cuvinte?

Oricare ar fi fost răspunsul, m-am trezit după două zile de singurătate cu ultima amintire în cap, doar ca să mă pomenesc cu cei cinci care mă priveau fix. Și primul meu gând a fost: *Și ei știu.* Știau fiecare amănunt oribil și incriminator pe care tocmai îl scosesem din hăul întunecat, ca pe un cadavru umflat dintr-un lac, și veniseră să se asigure că sunt pedepsită.

— Polițiștii n-o să te pună sub acuzare, a spus Coop, rupând tăcerea.

Eu nu puteam decât să privesc, cu inima bătându-mi puternic.

— Există dovezi solide pentru varianta cu legitima apărare, iar Davis, avocatul tău, face vrăji, nu alta. Ar trebui să mai dureze doar o zi sau două până ești liberă să pleci.

Fața lui Coop, ca și a lui Frankie și Eric, era încă roz și strălucitoare de la foc. Când vorbea, mâna îi plutea aproape inconștient în dreptul pieptului, acolo unde-l înjunghiase Mint. Dar expresia îi era neutră, ca și cum se străduia să fie sociabil. M-am uitat mai atent la chipurile lor. Nicio privire acuzatoare, nu intuiam pe fețele lor niciun *Știm noi ce-ai făcut.*

M-am liniștit. Nu știau. Dar bineînțeles că nu. Cum ar fi putut?

Frankie și-a aranjat cravata. Purta un costum albastru bine croit, se îmbrăcase ca și cum ar fi fost în drum spre premiile ESPY.

— Cu toții le-am spus polițiștilor aceeași poveste. L-ai împins în legitimă apărare.

A urmat un moment de tăcere grea, apoi Jack a făcut un pas în față, coborând glasul.

— Putem vorbi deschis aici. Polițistul care te păzea s-a dus să fumeze o țigară.

Jack, Eric, Coop și Frankie m-au studiat încruntați. Caro, ale cărei brațe erau încrucișate strâns pe piept, nu m-a privit în ochi.

M-am îndreptat de spate și m-am șters la ochi.

— Unde-i Courtney?

— La dezintoxicare, a spus Coop. Au venit ai ei și au dus-o acolo. Se pare că stresul extrem nu s-a amestecat bine cu pastilele pe care le ia. De asta a leșinat în Turnul Blackwell. Încearcă să mușamalizeze totul.

— Mult noroc, a murmurat Eric. Treaba asta n-o să rămână secret la nesfârșit.

Era ca un avertisment. Mi-am mușcat limba și am simțit gust de fier.

— Din partea mea, Courtney poate să ardă în iad cu Mint pentru ce i-a făcut lui Heather, a spus Caro brusc. A drogat-o.

Atmosfera din cameră s-a răcit. Cuvintele erau dure, dar poate că partea cea mai dură era că veneau de la Caro. Mi-am amintit ceva ce-i spusesem odată, când eram supărată, poate în al doilea an de facultate, poate în primul: *Caro, fii mai dură sau lumea o să te mănânce de vie.*

Ei bine, devenise mai dură. După ce noi o fărâmaserăm.

Frankie a vorbit cu atenție, privind-o precaut pe Caro:

— Oricum, e bine că se ascunde, la ce nenorocit de scandal mediatic s-a iscat în jurul lui Mint. I-am dat mamei ei numărul de telefon al PR-ului meu, dar nu poți face prea multe când ești soția unui criminal celebru.

M-am uitat la el.

— Toată lumea știe că Mint a ucis-o pe Heather?

El a dat din cap.

— Le-am spus mai întâi polițiștilor, dar apoi am vorbit și cu reporterii.

— Ne-am dus la *Journal* și l-am găsit pe reporterul care s-a ocupat de cazul lui Heather cu zece ani în urmă.

Jack s-a întunecat la față, dar a continuat:

— Cel care era atât de convins că eu am făcut-o. Care m-a defăimat și care n-a vrut niciodată să scape de articolele alea vechi. Tare surprins a mai fost să mă vadă!

— N-am venit aici ca să stăm la taclale, a răbufnit Caro. Să trecem la treabă.

Jack i-a aruncat o privire.

— Bine.

A continuat pe un ton jos:

— Noi suntem singurii oameni în viață care știu ce s-a întâmplat în Turnul Blackwell. Trebuie să ne jurăm unul altuia că vom duce adevărul până în mormânt. Dacă polițiștii ar afla

vreodată adevărata poveste, Eric ar dispărea pentru mult timp. Legea e destul de clară când vine vorba despre uciderea oamenilor, chiar dacă tot ei ți-au ucis mai întâi sora.

Dar despre mine ce-ar spune legea?

— Ca să nu mai vorbim, a spus Eric, de faptul că în momentul în care polițiștii ar fi pus mâna pe laptopul meu, cu toate cercetările mele pe el, ar fi avut dovezi solide pentru o crimă cu premeditare.

L-am studiat. Tonul îi era sec, de parcă totul ar fi fost vag amuzant. Oare ce simțea, acum că moartea surorii sale era rezolvată, iar ucigașul murise de mâna lui: pace, sau lipsa oricărui scop? Era tras la față, de parcă nu dormise de zile întregi. Oare încă mai era bântuit?

— Înainte să mă întrebi, da, Jack și cu mine avem dosare despre voi toți, a continuat Eric, frecându-se la ochi. Și nu-s cele mai simpatice chestii.

Frankie, Coop și Caro s-au îndepărtat aproape imperceptibil de el.

— Aveți de gând să ștergeți fișierele alea? a întrebat Coop.

Eric a ridicat din umeri, privindu-l pe Jack.

— E alegerea lui. El a furnizat majoritatea lucrurilor cu adevărat condamnabile. Știți, mărunțișuri despre ce vă făcea pe fiecare să vă simțiți bine, care vă erau viciile, pe cine erați geloși. M-a ajutat să asamblez puzzle-ul.

Dinte pentru dinte, mi-am zis. Timp de zece ani dăduserăm vina pe Jack și îl ignoraserăm pe Eric. În schimb, ei ne cercetaseră greșelile și orchestraseră un plan ca să ne obțină mărturisirile.

Jack a pus o mână pe umărul lui Eric.

— O să ștergem fișierele. E un armistițiu. Nimeni nu vrea să-l vadă pe Eric în închisoare, și nici să lase vreun secret de-al vostru să se scurgă.

Secretele noastre. M-am uitat la prietenii mei. Cu toată apropierea noastră, tot ratasem atâtea lucruri! Cât de bine îi cunoscusem vreodată cu adevărat?

— Jur s-o las pe Jessica să-și asume toată vina pentru moartea lui Mint, a spus Caro sec. Pot să plec acum?

— Și eu jur.

Ochii lui Coop s-au îndreptat spre Caro, dar ea a avut grijă să nu se uite la el.

— Nu o să suflu niciun cuvânt, a promis Frankie.

— Iar eu jur s-o duc cu mine în mormânt, a spus Jack.

S-au uitat cu toții la mine, așteptând.

— Eu am făcut-o, am șoptit.

Era îmbătător să rostesc cuvintele. Erau atât de aproape de o mărturisire adevărată…

Eric a dat din cap, cu gura strânsă într-o linie sumbră.

— Mulțumesc.

Caro s-a îndreptat.

— Am terminat. De-acum încolo, nu vreau să mai am nimic de-a face cu Cei Șapte din East House. Nu vreau să vă mai văd pe niciunul dintre voi pentru tot restul vieții mele. Sunteți niște nebuni oribili.

Și-a îndreptat privirea spre Coop.

— Pe *niciunul* dintre voi.

A dat să plece, apoi s-a întors să mă privească. Ochii ei întunecați mi-au străpuns chipul. Am devenit extrem de conștientă că sunt o criminală acuzată, legată de un pat de spital.

— Vrei să știi care e partea cea mai tristă?

Tonul ei nu mai era furios, ci mai degrabă speculativ.

— Chiar și acum, până în ziua de azi, cred că ai fost dragostea vieții mele. În facultate mereu vorbeai despre visurile tale. Nu te mai opreai din Harvard și Washington. Ei bine, vrei să știi care era visul meu? Tu. O prietenă adevărată.

Ochii îmi ardeau. Vocea lui Caro s-a înmuiat.

— Aș fi făcut orice pentru tine.

Înainte să pot scoate vreun cuvânt ca să-mi cer iertare, Caro s-a răsucit și a ieșit din cameră, întorcându-ne spatele tuturor.

L-am privit în ochi pe Coop pentru o secundă. A inspirat brusc.

— Și eu trebuie să plec, a spus el. O să te anunțe Davis când te eliberează poliția în mod oficial.

— Coop, stai…

M-am ridicat în capul oaselor, luptându-mă cu legăturile, dar el m-a ignorat, strângându-și părul și ieșind din cameră după Caro.

Am rămas năucă. Riscasem și îi pierdusem pe amândoi.

Jack și-a dres glasul.

— În ciuda a ceea ce zice Caro, ar trebui să știi că ei cred că ești o eroină.

— Ce? Cine?

El a zâmbit.

— Toată lumea. Ești fata care s-a salvat și și-a răzbunat prietena.

— Credeam că sunt *Femeia fatală din Turnul Blackwell.* Frankie a pufnit.

— Imediat ce povestea adevărată a apărut în *Journal,* a continuat Jack, a început un protest. Un străin a înființat un cont GoFundMe ca să-ți strângă suma pentru cauțiune în cazul în care aveai nevoie de ea. A atins obiectivul în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

— De ce ar face cineva așa ceva?

S-a uitat la mine nevenindu-i să creadă.

— Pentru că aproape ai fost ucisă de fostul tău iubit, același om care a ucis-o pe una dintre cele mai bune prietene ale tale. Privește-te prin ochii lor. Ai făcut singurul lucru pe care-l puteai face ca să te salvezi. Ești și victima, și eroina. Nimeni nu vrea să te vadă în spatele gratiilor.

Privește-te prin ochii lor. Asta îmi dorisem dintotdeauna. Să văd cine sunt, să-mi văd reflexia. *Jessica, victima, Jessica, eroina. Jessica cea ieșită din comun.* Dar toată lumea se înșela. Acum știam că nimic nu putea fi mai departe de adevăr.

Eric și-a trecut mâinile peste față și a respirat adânc.

— Ai mei m-au rugat să-ți mulțumesc pentru că i-ai făcut dreptate lui Heather.

Nedreptatea era pârjolitoare. Dacă părinții lui Heather ar fi știut adevărul…

— Le vei spune vreodată că tu ești cel care l-a împins pe Mint?

S-a întors cu spatele.

— Poate. Nu știu. Acum doi ani mi-au zis să nu mai investighez moartea ei pentru că îmi distrug viața. Erau gata să accepte că nu vom afla niciodată adevărul, dar eu nu. Asta a provocat o ruptură.

A suspinat.

— Am crezut că o să vreau răzbunarea cu orice preț, dar acum sunt doar obosit. Mă simt de parcă n-am mai dormit de ani întregi.

Și-a dres glasul.

— Trebuie să-i iau de la aeroport. Au vrut să fie aici personal în timpul anchetei lui Mint. La telefon păreau atât de… tineri. Când le-am spus veștile. Ca și cum zece ani ar fi dispărut pur și simplu. Poate că ar trebui să-i las să se bucure de asta și să nu mai complic lucrurile.

— Dar ce o să faci acum?

Mi-a aruncat o privire obosită.

— O să renunț la Biroul Absolvenților, în primul rând. Apoi, o să plec naibii din Carolina de Nord. După aia nu știu. Heather își dorise mereu să călătorească…

S-a întors spre Jack și i-a întins mâna.

— Mulțumesc că m-ai ajutat după tot ce-am făcut ca să-ți transform viața într-un iad. Îți rămân dator.

Jack a ignorat mâna lui Eric și l-a luat în brațe.

— Mulțumesc că m-ai crezut.

Eric a dat din cap spre Frankie și, cu o ultimă privire în jos, spre mine, spre legăturile care mă țintuiau de pat, a tras aer adânc în piept și a ieșit.

M-am chinuit să-mi dau seama ce să spun, cum să-mi exprim sentimentul de îngrijorare care nu-mi dădea pace în legătură cu Eric, dar înainte să apuc să zic ceva, Frankie a spus fără să se gândească:

— O să apar la *Today Show.*

Jack a clipit.

— Ce?

Frankie a roșit.

— Ca să vorbesc de faptul că sunt în NFL și am recunoscut că sunt gay. În timpul paradei, eu…

Jack i-a făcut semn cu mâna.

— Am văzut.

În cameră s-a lăsat tăcerea. Frankie a inspirat profund, și la fel am făcut și eu.

Jack s-a uitat la el cu coada ochiului.

— Am fost mândru de tine.

Un zâmbet s-a răspândit încet pe fața lui Frankie.

— Vrei să știi care-i partea cea mai bună?

— Lasă-mă să ghicesc: te-ai pomenit peste noapte cu încă o sută de mii de fani pe Twitter?

Frankie s-a încruntat.

— N-a fost o decizie de afaceri, Jack. Pe bune.

Am simțit iarăși acel sentiment copleșitor că mai bine n-aș fi fost acolo.

— Acordă-mi dreptul la cinism. L-am câștigat. Mai ales când vine vorba de tine.

S-au uitat unul la celălalt pentru o lungă perioadă de timp, transmițându-și ceva fără să vorbească. După aceea, pe chipul lui Jack s-a înfiripat umbra unui zâmbet, după care și-a dat ochii peste cap.

— În regulă, Frank, ia spune-mi: care-i partea cea mai bună?

— Tata vine cu mine la *Today Show.*

— Pe bune? am zis fără să mă gândesc.

Frankie a dat din cap, deși încă se uita la Jack.

— Când i-am spus, n-a fost deloc cum m-am așteptat.

Jack a înghițit în sec.

— Mă bucur.

— Jack, îmi pare rău că am crezut vreo clipă că…

Jack a clătinat din cap.

— Știi ceva, Frankie? Las-o baltă.

Frankie părea că vrea să protesteze, dar, după o secundă, a dat din cap.

— Am înțeles.

Privirea i-a alunecat spre mine.

— În cazul ăsta, cred că o să plec. Rezistă, Jess!

— O să mă uit la emisiune, l-am asigurat. Asta dacă nu sunt la închisoare.

Mi-a zâmbit ușor, i-a furat o ultimă privire lui Jack și a plecat, cu umerii aproape umplând cadrul ușii înainte să dispară.

Jack s-a lăsat pe patul meu și a suspinat.

— Aleluia. Am rămas singuri.

A dat din cap spre legăturile mele.

— Știu cum te simți. Ține minte că sunt de partea ta.

Jack Carroll, atât de bun până la capăt. Dispus să-mi stea alături în timpul unei anchete de crimă, deși lui nu-i stătuse alături nimeni.

— Hei, a spus el, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Pentru o vreme ai crezut că sunt capabil de crimă și pentru o vreme și eu am crezut că ești capabilă. Deci suntem chit.

El nu știa tot adevărul, deci nu știa de ce eram capabilă cu adevărat, dar am dat din cap oricum.

— Pentru ce altceva sunt prietenii?

— Am auzit că sunt buni ca să faci cunoștință cu iubiții lor. Will e aici. Vrei să-l cunoști?

M-am smucit împotriva legăturilor, abținându-mă să nu înjur.

— L-ai adus aici? Ce s-a întâmplat cu ideea de a păstra trecutul separat?

Privirea lui Jack s-a îndreptat spre peretele de deasupra capului meu.

— Inițial, când Eric și cu mine am făcut planul ăsta, nu eram optimist. Îmi făceam griji că Eric n-o să reușească să-l ducă la bun sfârșit, să vă facă să vorbiți.

— De fapt, se pricepe destul de bine la interogatorii.

— Ei bine, oricât de mult îmi doream să nu fiu dezamăgit, am început să am visul ăsta în care în sfârșit reușesc să mă întorc ca un student normal, să-i arăt iubitului meu campusul, să încurajez echipa Purpurie, să-mi iau din nou cafea de la Frothy Monkey. Am decis că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, voiam ca visul ăsta să devină realitate.

— Și iată-te aici.

A tăcut pentru o clipă, după care a spus:

— Tot nu-mi vine să cred că a fost Mint.

— Mie da. Dar nu știu cum să-ți explic.

Jack m-a privit.

— Mă rog, tu îl cunoșteai cel mai bine.

— Nu. Se pare că nimeni nu-l cunoștea pe Mint.

Am tăcut o vreme. Apoi Jack a zâmbit cu tristețe.

— Îți poți imagina ce-ar spune Heather dacă ar fi aici?

— Mi-ar spune că arăt groaznic în halatul ăsta de spital.

— Ar spune că era și timpul să rezolvăm cazul ei. Și că o să ne omoare dacă o uităm vreodată.

— Vreau să știi că am iubit-o, am spus cu vocea gâtuită. Te rog, spune-mi că știi!

— Știu, Jess. Și eu.

Jack s-a aplecat și mi-a pus o mână pe umăr.

— Ascultă. Înainte să plec, vreau doar să-ți spun că nu știu ce se întâmplă între tine și Coop, de ce renunță la tot ca să rămână aici și să lupte ca să te scape de acuzațiile aduse împotriva ta…

— Chiar face asta?

— Și, într-o zi, o să te întreb despre asta.

Jack și-a luat mâna de pe umărul meu și s-a ridicat în picioare.

— Dar astăzi o s-o lăsăm așa.

Să fac pace cu Jack era ca și cum aș fi luat un antidot pentru otrăvurile gemene care erau anxietatea și vinovăția. Aveam o asemenea nevoie să fiu iertată că o simțeam ca pe ceva fizic. Așa că am făcut un al doilea jurământ, chiar atunci. Unul tacit, doar pentru mine: cât timp aveam să trăiesc, n-aveam să spun nimănui altcuiva adevărul despre ce făcusem cu adevărat.

O zi mai târziu, același polițist care mă scosese din Turnul Blackwell pârlită și sângerând mi-a dat jos cătușele care mă țineau legată de patul de spital.

— Nicio acuzație, a mormăit el. Ești liberă să pleci.

Mi-am frecat încheieturile.

— Mulțumesc.

S-a încruntat și a comentat:

— Dacă era după mine, ajungeai după gratii și lăsam un juriu să hotărască dacă ești nevinovată. Dar cred că de data asta a câștigat tribunalul opiniei publice.

Mi-a făcut semn să mă ridic. Am făcut un pas șovăitor, agățându-mă de pat ca să mă echilibrez.

— Hainele sunt pe scaun. Schimbă-te în toaleta femeilor din capătul holului.

Polițistul s-a uitat la mine.

— N-ai vrea să-ți întâmpini publicul care te adoră arătând în halul ăsta.

M-am încruntat când s-a îndepărtat în grabă, apoi am ridicat din umeri și am adunat hainele – cumpărate de Jack de la un Target din apropiere, dragul de el – și m-am dus să mă îmbrac.

Eram liberă. Mâinile îmi tremurau necontenit în timp ce mă îmbrăcam și mă spălam pe față. Fără să existe nimic care să mă țină acolo, am străbătut coridoarele spitalului și am ieșit pe ușa din față. Am luat o gură adâncă de aer proaspăt de toamnă.

Apoi am auzit niște țipete. De cealaltă parte a parcării, un grup de reporteri urmăreau intrarea în spital ca niște șoimi. Probabil fuseseră anunțați că urma să fiu externată azi. Am încremenit văzându-i cum fotografii aleargă spre mine și ridică aparatele, fiecare declic fiind un pocnet luminos care îmi înțepa ochii. Reporterii au început să pună întrebări:

— Jessica! Cum te-ai simțit când ți-ai împins iubitul din facultate către moarte? Ce părere ai de acuzațiile potrivit cărora el ar fi ucis-o pe Heather Shelby? Cum răspunzi la declarația părinților ei că ești un înger răzbunător?

M-am răsucit în toate părțile, căutând o cale să trec de ei, dar m-au înghesuit, blocându-mi calea. *Doamne,* nu mai reușeam să plec odată! Aveam să fiu prinsă aici, să fiu la mila întrebărilor lor indiscrete. M-am împleticit înapoi, ținându-mi mâna pe rană.

Un motor a bubuit, acoperind întrebările reporterilor. Ca un miraj, Coop a străbătut parcarea pe o motocicletă, obligându-i pe reporteri să sară din calea lui. A frânat până s-a oprit chiar în fața mea și și-a ridicat vizorul de la cască.

— Urcă!

A fost nevoie doar de o clipă ca mintea mea să se dezgheațe înainte să alerg și să sar în spatele motocicletei, ținând în mâini casca pe care mi-o aruncase. A accelerat și a întors. Din cauza zgomotului, nu-i mai auzeam, ci mai degrabă doar îi vedeam pe reporterii cu gura deschisă, care strigau în urma noastră în timp ce ne îndepărtam cu repeziciune.

Am ieșit din parcare într-o explozie de viteză, șerpuind pe străzi, trecând pe lângă cafenelele în care obișnuiam să învăț, pe lângă terasele barurilor unde obișnuiam să bem bere la metru, pe străzile cu copaci pe care le străbătuserăm de un milion de ori. Am trecut pe lângă East House, unde începuse totul, apoi pe lângă Bishop Hall, unde se încheiase totul, depășind în viteză Arcul Fondatorului pe care nici nu l-am mai văzut clar. Apoi am plecat cu adevărat, departe de oraș, străzile devenind mai puțin aglomerate, mai largi și mai rurale. Vântul îmi biciuia părul și îmi înghețа pielea, dar nu mi-a păsat. Evadaserăm.

După zece minute de condus pe lângă terenuri agricole, Coop a încetinit și a oprit lângă un pâlc de copaci. Winston-Salem începuse să capete nuanțe strălucitoare în zilele cât fusesem la spital. Copacii în fața cărora parcase Coop erau plini de frunze roșiatice și de un portocaliu ars.

A sprijinit motocicleta pe cric, și-a trecut un picior lung peste ea și și-a scos casca, lăsându-și părul negru liber. Am făcut la fel, după care am simțit un gol în stomac. În ciuda aerului răcoros, am simțit că încep să transpir. Oare ce avea să spună? Eu de unde urma să încep?

Coop și-a aruncat casca pe jos și s-a îndreptat spre copaci, pământul scrâșnind sub pașii lui. L-am urmat. Când s-a oprit, în sfârșit, și s-a întors cu fața la mine și cu spatele la un trunchi de copac, am simțit fiecare centimetru dintre noi.

Și-a dat părul de pe față.

— Gata cu cătușele.

— Am auzit că trebuie să-ți mulțumesc.

— Îți amintești, în facultate, când mi-ai spus că n-o să fiu niciodată avocat pentru că sunt un infractor prea mare? Ce zici, să ținem un moment de reculegere pentru ironia sorții?

Mi-am încrucișat brațele.

— Umorul tău e impecabil de bine sincronizat, ca întotdeauna.

— Am o slăbiciune pentru el.

— Văd că ai din nou motocicletă.

A dat din umeri.

— Am închiriat-o. Nu știu, faptul că m-am întors aici mă face nostalgic.

Și-a ridicat privirea când nu mă așteptam, iar eu am fost prinsă cu garda jos de strălucirea din ochii lui.

— Serios acum – ce mai faci? Am auzit că ăia de la Coldwell te-au lăsat baltă.

— Sunt bine.

Am făcut un pas înainte și am întins mâna spre locul de pe piept unde-l tăiase Mint, dar m-am oprit înainte să-l ating.

— Dar tu?

Coop și-a pus mâna peste a mea și le-a apăsat pe amândouă la pieptul lui. I-am simțit cămașa rece cu degetele.

— Doar o zgârietură.

Mi-am retras mâna. Trebuia să întreb, chiar dacă o parte din mine se temea de răspuns.

— Ce se întâmplă cu Caro?

Știam ce urma să se întâmple: *Ne-am împăcat, iar ea s-a întors la hotel, așteptându-mă să-mi iau rămas bun de la tine.* Sau: *Am lăsat-o să facă ce vrea cu mine, iar ea m-a iertat.* Sau: *E acasă, în Greenville, stabilește detaliile pentru nunta noastră, iar eu doar mă ocup de lucrurile nerezolvate.*

Am închis ochii.

— Doar ai auzit-o. Nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu Cei Șapte din East House pentru tot restul vieții. De la spital a plecat direct la părinții ei.

Am deschis ochii cu surprindere.

— Știu că pe noi ne urăște – dar cu tine cum rămâne?

Ochii lui Coop mi-au dat răspunsul înainte ca el să-și ducă mâinile la față.

— Chiar am dat-o în bară.

— Nu, nici pe departe, i-am spus și am făcut un pas mai aproape. Eu sunt cea care a stricat totul prin ce am spus în Turnul Blackwell. Nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare. A fost egoist din partea mea. O să vorbesc cu ea, promit. O să-i spun că sentimentele nu sunt reciproce. Poți să-i spui și tu.

Coop și-a lăsat mâinile în jos.

— Am vorbit cu ea.

S-a stârnit o briză rece, iar părul a început să-mi fluture. Mi-am strâns brațele pe piept.

— Atunci… mai ai nevoie de mine să te ajut?

Din cine știe ce motiv, asta l-a înfuriat pe Coop. S-a îndepărtat de copac, mărind distanța dintre noi.

— Știi, doar pentru că ai făcut pe martira pentru Eric nu înseamnă că acum te cred vreo mare eroină.

Am rămas cu gura căscată.

— Nici n-am spus vreodată așa ceva! Nu sunt vreo mare eroină.

— Ai al naibii de multă dreptate, chiar nu ești.

Coop a mai făcut câțiva pași, apoi s-a oprit. M-a țintuit cu privirea.

— Te cunosc de când aveam optsprezece ani. Te-am urmărit mai îndeaproape decât oricine altcineva. Vrei să știi ce cred eu?

Am clătinat din cap, dar el a continuat.

— Ești o narcisistă. Întotdeauna ai fost vanitoasă, meschină și egoistă. Ai avut probleme serioase în relația cu tatăl tău și ai un istoric varză la capitolul relații, inclusiv – și mai ales – cu mine. Întotdeauna alegi calea cea mai sigură pentru că ți-e frică. În cazul de față, slujba ta jalnică de corporatistă. Te străduiești atât de mult să faci totul perfect pentru că ești convinsă că doar așa o să meriți – ce? Dragoste? Chiar și viața? În ochii lumii, mi-ai împins pe geam colegul de cameră de la facultate. În orice caz, ai luat vina în cârca ta, din motive pe care sincer nu le înțeleg.

Poate din cauza faptului că mă aflam iarăși aici, în Winston-Salem, și cădeam în tipare familiare. Poate că la mijloc era stresul. Sau poate că întotdeauna aș fi reacționat așa la adevărurile incomode aruncate de Coop. Fără să mă gândesc, l-am împins. S-a împleticit în spate.

— Felicitări! am spus. Ai reușit să-ți depășești vechiul record. Abia *ăsta e* cel mai rău lucru pe care mi l-a spus vreodată cineva. Dacă mă urăști atât de mult, de ce…

Coop m-a apucat de umeri.

— Lasă-mă să termin. Am înțeles. Ești înfometată. Îți dorești lucruri atât de mult încât te doare. Ai face orice să le obții.

— Coop…

— Și te iubesc al naibii de mult pentru asta, bine? Întotdeauna te-am iubit. Ți-am aruncat o singură privire în primul an de facultate și am fost condamnat. Știu că e greșit din cauza lui Caro. Dar *mereu* a fost greșit, dintr-un motiv sau altul. Niciodată n-a fost momentul potrivit. Și, Doamne, niciodată n-a fost mai rău ca acum. Dar nu mă mai pot ascunde de adevăr. Fă alegerea greșită împreună cu mine, Jess. Îți promit că o să te fac fericită. O să te iubesc pentru tot restul vieții mele. O s-o fac oricum. Am acceptat asta cu mult timp în urmă. Dar, te rog – fă-o cu mine.

Iat-o din nou. Alegerea radicală: să fii bună sau să fii fericită. Slavă Domnului că mai aveam încă o șansă s-o fac cum trebuie!

L-am sărutat cu un dor adunat în zece ani, trecându-mi degetele prin părul lui, prin coama lui, părul pe care-l văzusem de atâtea ori cum și-l aranja și netezea și peria, fără să pot să-l ating. M-a luat în brațe și m-a dus până la copac. Mi-am înfășurat picioarele în jurul taliei lui și i-am cuprins maxilarul. De data asta, eu eram cea flămândă, cea care nu se putea apropia suficient.

M-am tras înapoi.

— Te iubesc. Te-am iubit la Myrtle Beach și în ziua în care te-am găsit în Turnul Blackwell și la absolvire, când te-am refuzat. Te iubesc de atunci.

— Știu, a spus Coop și m-a sărutat din nou. Haide.

M-a lăsat înapoi jos.

— Să mergem.

— Unde?

— Nu știu. Vreau doar să fiu liber cu tine în orașul ăsta. Cândva visam la asta.

Ne-am îndreptat spre motocicletă, iar eu m-am așezat în spate, înfășurându-mi brațele în jurul taliei lui.

— Îmi plac visurile tale mai mult decât ale mele, i-am zis.

Motorul a trosnit și am pornit, gonind pe șosea, neavând în față decât terenuri agricole, cer albastru și copaci cu vârfuri ca de foc, frumusețea Carolinei de Nord care m-a umplut de sentimentul că sunt acasă. M-am uitat în spate. Turnul Blackwell încă se vedea în depărtare. Dar noi ne îndepărtam în fugă, iar el devenea tot mai mic.

Eram în siguranță acum. Eram singură alături de Coop, iar el mă iubea. Așa că mi-am odihnit obrazul pe spatele lui și am închis ochii, dându-mi voie să-mi amintesc ultima piesă din puzzle, ultima parte a poveștii. Să mi-o amintesc că să pot renunța la ea. Aproape că puteam să mă întorc în noaptea aia, la ora aceea târzie de după ce am fugit din apartamentul lui Coop. Voiam cu disperare să ajung acasă. Încă eram răvășită de ce-i mărturisisem despre tatăl meu, despre Harvard și despre doctorul Garvey, de felul în care Coop explodase, strigând la mine *la naiba, fă ceva, Jessica! Nu poate scăpa basma curată după una ca asta!* Și tot ce îmi mai doream nu era decât să opresc noaptea aia să mă mai rănească, s-o îngrop.

Din fericire, în Bishop Hall nu era nimeni, toată lumea fiind la bal sau în oraș de Ziua îndrăgostiților. În lift mă înghesuisem într-un colț, lăsând pereții să mă susțină, apoi mă împiedicasem când s-au deschis ușile, am ieșit în hol și am intrat în apartamentul meu. Înăuntru era întuneric beznă. M-am împiedicat de ceva în sufragerie, am înjurat, apoi am împins ușa de la camera mea și m-am împleticit până la pat. Dacă aveam noroc, n-aveam să mă mai trezesc decât după o sută de ani și îmi puteam încerca norocul cu niște oameni complet diferiți.

Am întins mâna spre pătură, apoi am înghețat. Acolo, într-o mică rază de lumină a lunii, am zărit o imagine suprarealistă: păr blond smuls, lipicios și roșu, prins de cearșafurile albe.

Pentru o secundă, am încremenit. Apoi, frica a produs o fisură în inima mea. Am tras de perdea ca să las să intre mai multă lumină.

Și am țipat.

Heather. În patul meu. Sânge peste tot.

M-am împleticit înapoi, simțind cum picioarele mi se lovesc de patul ei gol. Am căzut și m-am holbat, încă strângând în brațe dosarul furat de la secretariat, cel care-i anunța victoria. Eram incapabilă să mă mișc și rămăsesem cu gura larg deschisă, ca și cum aș fi țipat în tăcere. Nu puteam face niciun mușchi să se

miște, nu puteam procesa niciun gând. Stăteam și mă uitam, fiindu-mi ciudat de frig, de parcă membrele mi-ar fi fost prinse în blocuri de gheață.

Heather era moartă.

Imediat ce-am gândit-o, a clipit.

Am sărit în picioare, cu un alt țipăt blocat în gât. Fața i s-a întors și m-a zărit.

— Jess…

Vocea ei. Doamne, vocea ei era distrusă, atât de răgușită și sufocată încât abia o auzeam. Nu puteam decât să mă holbez la tăieturile de pe trupul ei, tăieturile care străluceau în lumina lunii și din care curgea sânge.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Ajută-mă.

Am clipit.

— Te rog… Jess. Ajută-mă.

Respirația i s-a tăiat și într-o clipă mi-am revenit, de parcă aș fi fost pălmuită.

— Doamne! Da. Normal. Îmi pare așa de rău, Heather. Mă duc după ajutoare, mă duc chiar acum.

M-am răsucit și am fugit spre ușă, am dat-o de perete, apoi am ieșit în fugă din apartament. Am apăsat butonul liftului și am așteptat, simțindu-mă cuprinsă de frenezie. Mă duceam să-l caut pe administratorul de la primul etaj, cel care lucra în tura de noapte. Sigur avea telefon. Sigur putea să sune la Urgențe.

Ușile liftului s-au deschis și am fugit înăuntru, apăsând butonul pentru hol. Liftul a început să coboare.

Mi-am sprijinit capul de peretele liftului și am închis ochii, văzând-o cu ochii minții pe prietena mea care zăcea sângerând în patul meu. Era manifestarea celor mai întunecate gânduri ale mele: Heather Shelby, fata care câștiga totul, care obținea mereu ce-mi doream, care acum mă implora s-o ajut. Mă implora cu ochii ei, cu fiecare respirație sacadată și gâtuită.

Numărul etajelor a revenit pe ecranul liftului: *șaptesprezece, șaisprezece, cincisprezece.*

Heather, fata care câștigase bursa. Care-mi furase visul. Care acum mai avea puțin și murea.

Paisprezece, treisprezece, doisprezece.

Tot efortul ca să-l fac mândru pe tata și ca să-l mântuiesc: nimic din toate astea nu fusese îndeajuns de bine.

Încercasem să muncesc din greu, s-o fac ca la carte, dar nu contase. Ori viața era nedreaptă, ori eu eram incredibil de banală. Astea erau singurele variante. Nu puteam trăi cu niciuna dintre ele.

Unsprezece, zece, nouă.

Și acum nebunia asta. Groaza asta neașteptată. Noua răsturnare de situație.

Simțeam cum mă umplu de furie, durere și frică. Și apoi mi-am amintit.

Amber Van Swann și înregistrarea cu ea făcând sex. Madison și testul.

Opt, șapte, șase.

Câteodată, nu trebuie să ridici niciun deget. Câteodată, poți să nu faci nimic și să obții exact ce-ți dorești.

Cinci, patru, trei.

Poate nu neapărat ce-ți dorești. Cel puțin, nu ce-ți dorești altundeva decât în cele mai întunecate și adânci părți ale inimii. Doar nu voiam ca nimeni să moară. Bineînțeles că nu. Dar balanța se echilibra, echilibrul se restabilea. Fata care fura mereu primul loc era scoasă din joc.

Doi.

Unu.

S-a auzit sunetul care anunța că liftul a ajuns, iar ușile s-au deschis.

Am pășit în holul gol simțind că picioarele mi s-au golit și m-am îndreptat spre biroul administratorului. Era chiar acolo, în colț, cu ușa închisă, cu jaluzelele trase, dar cu o lumină aprinsă, vizibilă printre ele. Apoi m-am uitat la ușile din față. La noaptea întunecată care aștepta dincolo de sticlă.

Glasul sinelui meu actual a răsunat prin amintire, strigând o întrebare îmbibată de vinovăție și durere: *Ce făcusem?*

Dar bineînțeles că știam în ce direcție mă duseseră picioarele.

Am deschis ochii. Coop și cu mine zburam pe șosea. Simțeam vântul ca pe o mie de înțepături de ace de gheață. Asta era. Lucrul cumplit pe care-l făcusem, pe care-l evitasem și urmărisem în egală măsură preț de un deceniu. O găsisem pe Heather în noaptea aia și o lăsasem să moară.

Fusesem lașă și egoistă, beată și în stare de șoc. Acum știam că nimic n-o mai putea salva, dar nu asta era ideea. Ideea era că făcusem o alegere.

Și astfel, în sfârșit, adevărul ieșise la suprafață. Verdictul fusese dat. Uitați de *excepționala* sau chiar *mediocră.* Nici măcar nu mă apropiam de *ideea* de persoană bună. Nu eram o ucigașă ca Mint, dar nici nu eram cu mult mai prejos. Vedeam acum că, deși nu-mi dădusem voie să-mi amintesc, încercasem mereu să compensez, încercasem mereu să echilibrez balanța.

Și poate că reușisem. Uite unde ne aflam acum: Mint, omul care o omorâse pe Heather, care mă trădase, era mort, iar adevăratul chip îi fusese expus lumii întregi. Courtney, regina care credea că i se cuvine tot, fusese redusă la statutul de soție a unui ucigaș. Vedetismul ei de pe internet se dusese naibii, dar măcar primea ajutor. Frankie, care-i ținuse piept lui Mint atunci când contase, era un erou, și acum putea să-și trăiască viața gândind mai departe decât înainte. Jack, achitat de toate acuzațiile, își recăpătase bunul renume. Caro o terminase în sfârșit cu noi, oamenii pe care-i urcase pe un piedestal. Speram să mă ierte într-o bună zi. Era genul de persoană care chiar putea să facă una ca asta. Dar și dacă n-o făcea tot era bine. De fapt, probabil că așa era cel mai bine.

Coop, bărbatul pe care-l iubeam, era în sfârșit al meu.

Ei bine, asta da Reuniune. Ce triumf! Pentru prima dată în viață, totul îmi ieșise perfect.

Coop a dus o mână în spate și m-a strâns de picior.

— Eu doar merg până rămân fără benzină! a strigat. Oprește-mă dacă-ți face cu ochiul ceva.

M-am lipit mai tare de el și am închis ochii.

Nu mai aveam o slujbă care să dea bine, nici cazierul curat, nici reputația impecabilă. Nu-l mai aveam pe tata și nici nu mai aveam ceva apropiat de visul pe care-l împărtășisem. Îmi trădasem prietenii, pe fiecare în moduri diferite. Dar puteam să renunț la toate astea.

Pentru că aveam pe cineva care mă iubea, la bine și la rău.

Și aveam din nou *acest lucru.* Puteam să-l simt cum mi se adună în piept. Lucrul pe care-l urmăream de zece ani, lucrul care mă trăgea înapoi, iar și iar, în trecut. *Libertatea.* Libertate sălbatică, delicioasă, profundă. Lumea întreagă era a mea, aveam toată viața înainte, proaspăt înnoită. Putea arăta oricum.

Coop și cu mine am pornit în trombă pe șosea, fără să ajungem nicăieri, iar acolo era și ea, fremătându-mi în inimă,

umplându-mi venele, în sfârșit, în sfârșit, în sfârșit: magia de odinioară.

Speram ca niciodată să nu primesc ce meritam.

virtual-project.eu

violin